

"Leziz şekilde karanlık."
Alice Feeney

SEVGİLİ & ÇOCUK

ROMY HAUSMANN

EKSİK
PARÇA

Roman / Gerilim
Çeviren: Serdar Yüce

ROMY HAUSMANN

SEVGİLİ ÇOCUK

Bu gerilim romanı, diğerlerinin bittiği noktada başlıyor...

Ormanda ıssız penceresiz bir kulübe. Burada yaşamak zorunda bırakılan Lena ve iki çocuğu. Onları dış dünyadaki tehlikelerden koruduğunu düşünen bir aile babası. Her şeyin titizlikle kurallara bağlandığı dış dünyadan tamamen soyutlanan bir hayat.

Ancak günün birinde kaçmayı başarıyorlar ne var ki kâbus devam ediyor. Anlaşılan işkencecileri sanki kendine ait olanı tekrar geri almak istiyor.

Romy Hausmann, her insanın hayal gücünün ötesine geçen bir dehşetin panoramasını parça parça biçimlendiriyor.

Elinizden bırakamayacağınız bir solukta okuyacağınız olağanüstü bir gerilim romanı...

T.C. CUMHURBAŞKANLIĞI

01 791 923

www.ekilporca.com

9 786257 124317

36 TL

KDV'den muaf.

Eksik Parça Yayınları

Sevgili Çocuk

Romy Hausmann

DTV Verlag tarafından aşağıdaki isimle Almanca basılmıştır:

Liebes Kind

Copyright © 2019 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG,

Yayın Yönetmeni: Asiye Ademir

Çevirmen: Serdar Yüce

Editör: Kürşad Kızıltuğ

Son Okuma: Fulya Tükel

Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

Kapak Tasarımı: Serkan Cenker

Baskı ve Cilt: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Ağustos 2020

ISBN: – 978-625-7124-31-7

Türkçe yayın hakları, Kalem Ajans aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

Derleme Nüshasıdır
Satılamaz

FEVGİLİ ÇOCUK

ROMY HAUSMANN

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Serdar Yüce

“Bir yanılsamanın ölümünden daha üzücü bir şey yoktur.”
Arthur Koestler

Kayıp: Münihli üniversite öğrencisi genç kız (23)

Münih (LR) – Münih polisi Münih-Haidhausen'dan Lena Beck'in (23) nerede olduğuna dair ipuçları arıyor. Üniversite öğrencisi genç kız tanık ifadelerine göre çarşambayı perşembeye bağlayan gece yaklaşık saat 5'e kadar Maxvorstadt semtindeki bir partiye katılmıştı. Evine dönerken telefonda bir kız arkadaşıyla

konuştı. O zamandan beri cep telefonu kapalı. Polisin cuma günü Münih kentinde yaptığı arama sonuçsuz kalmıştır. 1.65 boyunda olan Lena Beck ince yapılıdır, omuzlarına kadar inen saçları sarıdır. Son olarak üstünde bulunan giysiler gümüş renkli bir gömlek, siyah kot pantolon, siyah çizmeler ve lacivert bir mantoydu.

İlk gün zaman duygumu, onurumu ve bir azıdışımı yitiriyorum. Buna karşılık şimdi iki çocuğum ve bir kedim var. İsimlerini unuttum, sadece kedininki aklımda kalmış: Fräulein Tinky. Bir de kocam var. Uzun boylu bir adam, saçları kısa ve koyu renkli, gözleri ela. Yıpranmış kanepede yanı başında otururken gözücüyla süzüyorum onu. Sarılıyor bana. Sırtımın üst kısmından aşağıya uzanan yaralarım sızlıyor, sanki her birinin kalbi atıyormuş gibi. Alnımdaki kesiğin yandığını hissediyorum. Arada sırada gözlerim kararıyor veya beyaz şimşekler çakıyor içlerinde. Sonra sadece nefes almaya çalışıyorum.

Gerçekten akşam mı oldu, yoksa o mu böyle olmasına karar verdi, söylemek zor. Pencerelelere levhalar çakılı. Gündüzü ve geceyi o düzenliyor. Tanrı gibi. Kendimi en kötüsünü atlattığıma inandırmak istiyorum, ama birazdan birlikte yatağa gideceğimizi sezmekteyim. Çocuklar pijamalarını giymiş bile. Oğlanınki biraz küçük geliyor üstüne, oysa kızın yenleri bileklerinden epeyce aşağılara sarkıyor. İkisi de kanepeden birkaç adım ötede yere diz çöküp ellerini hâlâ biraz sıcak olan odun sobasına tutuyorlar. Ateş artık iyice azalmış, siyah bir yığına dönmüş. Zaten çok anormal olan duruma çocukların berrak sesleriyle sürdürdüğü sevinçli konuşmalar karışmakta. Ne dediklerini tam anlamıyorum. Sanki kulaklarımda pamuk varmış gibi işitiyorum seslerini ve bir yandan da babalarını nasıl öldüreceğimi düşünüyorum.

Kaza Gecesi

Hannah

Başlangıç kolay. Sırtımı dikleştirip derin bir soluk alıyorum. Can-kurtaran aracına atlayıp birlikte gidiyorum hastaneye. Turuncu yelekli adamlara annemin adını ve kan grubunun AB negatif olduğunu söylüyorum. AB negatif en az bulunan kan grubu, A ve B gruplarına karşı antikor barındırmama gibi farklı bir özelliğe sahip. Yani annem tüm negatif kan gruplarından kan alabilecek. Bunu biliyorum, çünkü derste kan gruplarını işlemiştik. Ve çünkü kalm kitapta yazıyor. Sanırım her şeyi doğru yaptım. Ama aklıma erkek kardeşim gelince dizim titremeye başlıyor – sağ dizim. Ben yanında olmayınca Jonathan çok korkacak mutlaka.

Konsantre ol Hannah. Artık kocaman bir kızsın.

Hayır, bugün küçük ve aptalım ben. İçerisi soğuk, fazla aydınlık ve bip sesi var. Sesin nereden geldiğini soruyorum, turuncu yelekli adamlardan biri yanıtlıyor: “Annenin kalbi o.”

Hiç bip sesi çıkarmamıştı annemin kalbi.

Konsantre ol Hannah.

Yol çok sarsıntılı. Gözlerimi kapıyorum. Annemin kalbi bip demeyi sürdürüyor.

Bağırmıştı, bir çatırtı duyulmuştu. Annemin kalbi bip demeyi kesecek olsa ondan duyduğum son şey olacaktı bunlar: bir çığlık ve bir çatırtı. Ve bana iyi uykular bile demeyecekti.

Ambulans hafifçe zıplayarak duruyor şimdi.

“Geldik,” diyor adam. Yani hastaneye geldiğimizi kastediyor.

Hastane doktorların yardımıyla hastalıkların veya yaraların tedavi edildiği bir binadır.

Adam “Haydi gelsene kızım,” diyor.

Bacaklarım otomatiğe bağlanmış gibi öyle hızlı koşuyorlar ki adımlarımı sayamaz oluyorum. Takırdayan sedyeyi büyük bir cam kapıdan içeri iten adamları izliyorum. Kapının üstündeki parlak ışıkla aydınlatılmış levhada “Acil” yazılıydı. Sonra uzun bir koridordan geçiyoruz. Emir verilmiş gibi sağdan ve soldan yardımcılar üşüşüyor başımıza; telaşlı sesler karmakarışık bir şeyler konuşuyor.

Uzun koridorun sonundaki başka bir büyük kapıya vardığımızda, yeşil önlüklü şişman bir adam “Sen dışarıda kalacaksın,” diyerek beni hafifçe yana itiyor. “Seninle ilgilenecek birini göndereceğiz.” Adamın işaretparmağı duvara dayalı bir koltuk dizisine doğru uzanıyor. “Orada oturup bekle.”

Bir şey söylemek istiyorum, ama sözcükler ağzımdan çıkamıyor, zaten adam çoktan arkasını dönmüş. Diğerleriyle birlikte kapının arkasında gözden kayboluyor.

Duvar kenarındaki koltukları sayıyorum – yedi. Hangisine oturacağımı söylemedi yeşil önlüklü şişman adam. Farkında olmadan başparmağımın tırnağım kemirmeye başlamışım.

Konsantre ol Hannah. Artık kocaman bir kızsın.

Dizlerimi karnıma çekerek tam ortadaki koltuğa oturuyor, eteğimdeki çam iğnelerini ve ağaç kabuklarını silkelemeye koyuluyorum. Bu akşam üstüm başım çok kirlendi. Yine Jonathan geliyor aklıma. Za-

vallı küçük Jonathan, evde kaldı ve temizlik yapmak zorunda. Oturma odasındaki halının üstündeki lekeleri nasıl çıkaracağını bilemediği için herhalde ağlıyordur şimdi. Kilerde gerekli temizlik malzemesinin olduğuna eminim, ama babam tam iki kilitle kapattı orasını. Çoğumuzun alması gereken bir tedbir bu. Her zaman çok dikkatli olmalı.

“Merhaba!” Bir kadın sesi.

Hemen kalkıyorum yerimden.

“Ben Hemşire Ruth,” diyor kadın ve elimi sıkıyor. Ben de adımın Hannah olduğunu söyleyip “Hannah bir palindromdur,” diye ekliyorum. Palindrom önden sona ve sondan başa okunuşu aynı olan bir sözcüktür. Dediğimi kanıtlamak için ismimi önce baştan, sonra sondan başlayarak harf harf söylüyorum. Hemşire Ruth gülümsemeyi sürdürerek “Anladım,” diyor.

Yaşı annemden büyük, saçları kırışmaya başlamış bile. Ve biraz da tombul. Açık sarı önlüğünün üstüne belli ki sıcak tutan bir hırka giymiş, hırkaya da panda yüzü şeklinde bir düğme ilıstirmış. “Be happy” yazıyor düğmede. İngilizce bu, “Mutlu ol” demek. Ağzımın kenarları seğiriyor.

“Ayağında pabuç yok senin,” diyor Hemşire Ruth. Çorabımdaki delikten çıkan sol ayağımın başparmağını kıpırdatıyorum. İyi olduğu günlerden birinde annem dikmişti orayı. Çorabımı tekrar deldiğimi bilse söylenirdi mutlaka.

Hemşire Ruth önlük cebinden bir mendil çıkarıyor, ağladığımı sanıyor çünkü. Ya çoraba ya da anneme ağladığımı. Ona gözlerimin aslında tavandaki tüp lambalar fazla parlak olduğu için yaşardığını söylemiyorum, bunun yerine diyorum ki: “Teşekkür ederim, çok anlayışlısınız.” Her zaman kibar olmak gerek. Her zaman lütfen ve teşekkür ederim demeliyiz. Kardeşim ve ben annem bize gofret verdiğinde hiç gofret sevmediğimiz halde hep teşekkür ederiz. Hoşlanmıyoruz tadından. Ama vitamin bakımından önemli bu gofretler.

Kalsiyum, potasyum ve magnezyum ile B vitaminleri metabolizma ve kan oluşumu için yararlıdır. Her gün üç tane yiyoruz – tabii eğer stokumuz tükenmiş değilse. O durumda babamızın yakında eve gelmesini ve yolda alışveriş yapmış olmasını diliyoruz.

Mendili alıp gözlerime dokunduruyor, hıncırlarak burnumu temizledikten sonra hemşireye geri veriyorum. İnsanın kendine ait olmayan bir şeyi alıp saklaması doğru değildir. Hırsızlık olur bu. Hemşire Ruth gülerek mendili yeniden önlük cebine koyuyor. Tabii annemi soruyorum ona, ama Hemşire Ruth “Çok iyi ellerde,” demekle yetiniyor. Bunun aslında bir cevap olmadığını biliyorum ben, aptal değilim ya!

“Ne zaman yanına gidebilirim?” diye sorsam da bir yanıt alamıyorum.

Hemşire Ruth beni bekleme odasına götüreceğini, orada belki bana uygun bir çift terlik bulabileceğimizi söylüyor. Terlik evde giyilen pabuç gibi bir şeydir. Jonathan ve benim de evde terlik giymemiz gerekiyor, zemin iyi ısınmıyor çünkü, ama çoğu kez giymeyi unutuyoruz ve çoraplarımız kirleniyor. O zaman annem henüz çamaşır günü olmadığı için bize kızıyor, babam da annem yeri iyi temizlemedi diye söyleniyor. Temizlik çok önemli.

Bekleme odası büyük bir yer, kapıdan karşı duvara kadar en az elli adım tutar. Ortaya üç masa konmuş, her birinin dört sandalyesi var. Üç kere dört on iki. Sandalyelerden biri düzgün durmuyor; biri oturmuş orada ve kalkarken sandalyeyi düzeltmemiş. Umarım bu yüzden kızmışlardır ona. Çünkü düzen de çok önemli. Sol duvarı metal bir dolap ve yine metalden bir yüksek karyola kaplıyor; dolabın kilitlenebilir bölmeleri çok fazla ama neredeyse hiçbirinin anahtarı yok. Karşı duvarda iki büyük pencere bulunuyor, geceyi görebiliyorsun oradan. Kapkara, yıldızsız bir gece. Sağda ise küçük bir mutfak var. Hatta mutfak tezgâhında bir de su ısıtıcısı duruyor. Oysa sıcak su

çok tehlikeli olabilir. 45 dereceden itibaren derimizi yakıp kavurur. Sıcaklık 60 derece veya üstündeyse deri hücrelerindeki protein ko-yulaşır ve hücreler ölür. Su ısıtıcısında suyun sıcaklığı yüz dereceye çıkıyor. Bizim evde de var bundan ama ortadan kaldırdık.

Hemşire Ruth “Geç otur şöyle,” diyor.

Üç kere dört on iki. On iki sandalye. Düşünmeliyim. Pencerele-rin ardındaki yıldızsız karanlık dikkatimi dağıtıyor.

Konsantre ol Hannah.

Hemşire Ruth dolaba gidiyor, bölmeleri peş peşe açıp kapıyor. Bazen uzun bir “hmmm” sesi çıkıyor ağzından, bir yandan da metal kapaklar tangırdamakta. Başını döndürüp bana doğru bakarak tek-rarlıyor: “Evet, otur rahatına bak canım.”

Önce zaten yan duran o iskemleye oturmayı düşünüyorum. Ama bu adil bir şey olmaz. Herkes kendi kullandığı şeyi toplamalı. So-rumluluk almalı. *Artık kocaman bir kızsın Hannah.* Boşluğa baka-rak belli etmeden içimden sayıyorum: Ooo piti piti karamela sepeti. Geriye bir sandalye kaldı sonunda, oradan kapıyı da görebileceğim ve tabii daha sonra, Hemşire Ruth artık yeterince oturduğumu söy-lediğinde, sandalyeyi tekrar masaya doğru itip yerleştireceğim.

Hemşire Ruth elinde bir çift pembe terlikle bana doğru dönüp “İşte,” diyor gülümseyerek. “Biraz büyük bunlar ama hiç yoktan iyi-dir.” Terlikleri ayaklarımın önüne koyup giymemi bekliyor.

“Bak Hannah,” diyor hırkasını çıkarırken. “Kaza sırasında an-nenin çantası yanında değilmiş. Yani ona ait bir kimlik bulamadık. Başka bir belge de yok.”

Kolumu tutup kaldırıyor ve hırkasını bana giydirmeye koyuluyor.

“Adını ve adresini bilmiyoruz. Acil durumda kime haber verece-ğimizi de.”

“Adı Lena,” diyerek daha önce ambulansa da yaptığım gibi yine yardımcı oluyorum. Daima yardıma hazır olmalıyız. Erkek karde-

şim ve ben annemin elleri titrediğinde hep yardım ederiz ona. Veya bir şeyleri unuttuğunda, örneğin bizim adlarımızı. Veya tuvalete gitmek gerektiğinde. Klozetten düşmesin ya da başka bir aptallık yapmasın diye ona eşlik ederiz.

Hemşire Ruth ikinci kolumu da hırkaya soktu. Ondan kalmış hoş bir sıcaklık yayılıyor sırtıma.

“Demek Lena,” diyor. “Çok iyi. Soyadı olmayan bir Lena. İlk yardım görevlisi de öyle not etmiş zaten.” İç geçiriyor. Nefesinin kokusunu alabiliyorum. Diş macunu gibi. Sandalyemi çekiyor, sonra gıcırtyla, çömelerek karşımda durabileceği bir konuma getiriyor – tabii başını masanın kenarına çarpmadan. Masa kenarları çok tehlikeli olabilir. Annem nöbet geçirirken kaç defa masanın kenarına başını çarptı.

Hemşire Ruth hırkanın düğmelerini iliklemeye başladı. İşaretparmagım onun saçındaki zikzak örgüyü bacağıma çiziyor. Sağa bir çentik, sonra düz, sola bir çentik, sonra düz, yine sola çentik – çarpık bir şimşek gibi. Hemşire Ruth bakışımın kafa derisine değdiğini hissetti sanki.

“Telefon edebileceğimiz biri var mı Hannah? Baban mesela? Ev numaranızı biliyor musun?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Baban var değil mi?”

Başımı öne sallıyorum.

“Sizinle birlikte mi oturuyor? Seninle ve annenle?”

Yine başımı öne sallıyorum.

“Aryalım mı babanı? Annenin kaza geçirdiğini ona haber vermek lazım. İkinizin burada olduğunuzu bilmeli. Eve gitmediniz diye çok merak eder yoksa.”

Sağa bir çentik, sonra düz, sola bir çentik, sonra düz, yine sola çentik – çarpık bir şimşek gibi.

“Söyle bakalım Hannah, daha önce bir hastanede bulunmuş muydun? Veya annen hiç hastaneye gitmiş miydi? Mesela buraya gelmiş

olabilir mi? Eğer öyleyse bizim çok akıllı bir bilgisayarımız var, ona sorabiliriz telefon numarasını.”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Açık yaralar başka çare yoksa idrarla da temizlenebilir. İdrarın dezenfekte edici, proteini koyulaştırıcı ve ağrı dindirici etkisi vardır, nokta.”

Hemşire Ruth ellerimi tutuyor. “Peki öyleyse. Şimdi ne yapacağız, biliyor musun Hannah? Ben şimdi ikimize çay yapacağım, sonra biraz çene çalarız. Sen ve ben. Ne dersin?”

“Ne konuda çene çalacağız?”

Hannah

Annemden söz etmemi istiyor. Tamam ama ilk anda bir şey gelmiyor ki aklıma. Durmadan o büyük gümbürtüyü düşünüyorum, otomobil anneme çarpınca çıkan sesi. Ve bir an sonra annemin far ışığı altında, soğuk ve sert zeminde yatışını. Kolları bacakları kıvrılmış. Cildi çok beyazdı, yüzü kesiklerle doluydu ve oradan akan kan çok kırmızıydı. Karmin kırmızısı. Far camı çarpma sırasında parçalanmış, annemin tam yüzünde patlamıştı. Yolun kenarında oturup gözlerimi yumdum, arada bir gizlice bakıyordum sadece. Sonunda cankurtaran arabasının mavi ışığı karanlıkta belirene kadar.

Ama bütün bunları Hemşire Ruth’a anlatmam gerekmiyor. Annemin kaza geçirdiğini biliyor zaten. Öyle olmasa annemi buraya getirmezlerdi. Hemşire Ruth ısrarla yüzüme bakıyor. Omuz silkerek çayına üflüyor, titrek bir çukur oluşturunca. Kuşburnu demişti Hemşire Ruth, kendi kızı da küçükken en çok kuşburnu çayını severmiş. “Mutlaka koca bir kaşık dolusu bal dökerdi içine. Tam bir tatlı ağızdı.” *Tatlı ağız*. Aslında böyle dendiğini sanmam, ama hoşuma gitti.

“Kızımın adı Nina,” diyor. “Nina Simone gibi, hani şu ünlü caz şarkıcısı.” Sonra “*My baby don’t care for shows,*” diye şarkı söylemeye başlıyor – pek de iyi sayılmaz. “*My baby don’t care for clothes. My baby just cares for me.* Duymuş muydun bunu?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Tahmin etmeliydim,” diyor gülerek. “Senin yaşında böyle şeyler dinlenmez henüz. Ya da belki ben çok kötü söyledim. Her neyse, benim Nina senin kadar küçükken hava çok fena değilse hemen her gün oyun parkına giderdik. Gitmediğimiz zaman evde yapboz çözer veya kurabiye yapardık. Tanrım! Hamuru daha çanaktayken yemeye başlıyordu. Bazen o kadar çok yerdi ki kalanıyla fırın tepsisinin ancak yarısı doluyordu.” Hemşire Ruth hâlâ gülüyor. Kızını çok seviyor anlaşılan.

“Biz de yapboz çözüyoruz,” diyorum. “Ama kurabiye yapmayız. Annem bazen çok sakardır, onun için ocaktan uzak durur.”

Korku içinde elimi ağızıma kapatıyorum. Anneme durmadan sakar dememem lazım.

“Hannah?”

Anne babamıza karşı daima saygılı olmalıyız.

“Sanırım bir an önce babanla konuşmalıyız,” diyor Hemşire Ruth. “Düşün hele, belki ev numarası gelir aklına.”

“Telefonumuz yok bizim.”

“Öyleyse belki adresinizi söylersin? Oturduğunuz sokağın adını? Birini gönderip babanı aldırabiliriz hiç değilse.”

Başımı iki yana sallıyorum, bu kez çok yavaş. Bir türlü anlamıyor Hemşire Ruth.

“Bizim bulunmamamız gerekiyor,” diye fısıldıyorum.

Lena

Yağmurdan sonraki hava. Çikolata barının ilk ve son parçaları, en lezzetli olanlar. Frezya kokusu. David Bowie'nin "Low" albümü. Uzun bir gecenin sonunda yenen körili sucuk. Uzun bir gece. İri bir yaban arısının vızıltısı. Güneşin yaptığı her şey, ister doğsun, ister batsın ya da sadece ışınsın. Mavi bir gök. Gri bir gök, Siyah bir gök. Herhangi bir gök. Annemin habersizce ziyarete gelip bulaşıkların yıkanmadığını görünce gözlerini devirişi. Büyükkannemlerin bahçesindeki salıncaklı koltuğun üstünde ileri-geri sallanırken çıkardığı, berbat bir şarkıya benzeyen gıcırtı. Çilek ve limon görünüşlü o berbat masa örtüsü ağırlıkları. Yüzümdeki ve saçlarımdaki yaz esintisi. Deniz, denizin uğultusu. Ayak parmaklarımdan arasına dolan ince, beyaz kumlar...

"Seni seviyorum," diyor inleyerek yapışkan bedenini bedenimin üstünde yuvarlarken.

"Ben de seni seviyorum," diyorum sessizce ve ölmekte olan bir geyik gibi büzülüyorum.

"... Solda 2. kaburgadan 4. kaburgaya kadar kırık. Periost altı hematomlar..."

Hannah

"Bana nerede oturduğunuzu söylemek istemiyor musun yani?"

Hemşire Ruth gülümsüyor, ama sahici bir gülümseme değil bu, daha çok ağzının sadece yarısındaki yarım bir gülümseme, sağ yarısında.

"Küçükken benim kızım da severdi böyle küçük oyunlar oynamayı."

“Nina,” diyorum, Hemşire Ruth’a onu dinlediğimi göstermek için. Söyleneni her zaman dikkatle dinlemeliyiz. “Tatlı ağız.”

“Aynen, tatlı ağız,” diyor başını sallayarak. Çay fincanını yana iterek masanın üstüne doğru eğiliyor biraz. “Eğlenceli tabii böyle oyunlar. Ama biliyor musun Hannah, bazen zamanı değil bunun. Maalesef. Ortada ciddi bir durum varken. Bir insan kaza geçirip hastaneye geldiğinde, yakınlarına haber vermemiz gerekiyor. Görevimiz bu bizim.”

Hemşire Ruth şimdi bana böyle anlamlı bir şekilde bakarken gözlerimi kırpmamaya çalışıyorum. Önce o kırpsın. Kaybeder o zaman.

“Bazen, eğer biri annen gibi ağır yaralıysa önemli kararlar vermek gerekir.”

Gözünü ilk kırpan kaybeder; oyun böyle.

“Yaralı kişinin karar vermesi olanaksız olduğunda. Anlıyor musun bunu Hannah?”

Hemşire Ruth oyunu kaybetti.

“Peki öyleyse,” diyor iç çekerek.

Elimi ağızımdan kaydırıp alt dudağımı çekiştiriyorum, sırtıttığımı belli olmasın diye. Kimseye gülmek doğru değildir, göz kırpmama oyununu kaybetmiş bile olsa.

“Polis gelene kadar biraz çene çalalım demiştim.”

Polis devletin bir yürütme organıdır. Görevi ceza gerektiren yasadışı davranışları araştırmaktır. Bazen de çocukları ebeveynlerinden almak için gelir. Ya da ebeveynleri çocuklardan.

“Polis mi geliyor?”

“Çok normal bu. Annenin yaralandığı kazanın nasıl olduğunu açığa çıkarmak gerek. ‘Kazadan sonra sürücünün kaçması’ diye bir şey duydun mu Hannah?”

“‘Kazadan sonra sürücünün kaçması’ sözü trafiğe katılmış birinin kendi sebep olduğu bir kazadan sonra kaza yerinden izinsiz olarak ayrılması demektir, nokta.”

Hemşire Ruth başıyla onaylıyor. “Bu bir suç, polisin ele alması gereken bir şey.”

“Oradaki adama kızacaklar mı öyleyse?”

Gözlerini kıstı Hemşire Ruth. “Demek otomobili bir adam sürüyordu, öyle mi? Neden sordun bunu Hannah?”

“Çünkü hoş biriydi. Ne gerekiyorsa yaptı. Hemen yardım çağırdı. Her şeyin düzeleceğini söyledi. Bir de ceket verdi bana, cankurtararı beklerken üşümeyeyim diye. Ancak araç gelmeden az önce gitti. Sanırım o da annem ve benim kadar korkmuştu.”

Hemşire Ruth’a bakmak istemiyorum artık.

“Hem zaten kaza onun suçu değildi ki,” diyorum fare sesimle. Fare sesini babam annemin fenalaştığı günler için icat etmişti, çünkü yüksek sesle konuşursak rahatsız olacağını düşünüyordu. “Annelerin dinlenmesi lazım,” derdi hep. “Bugün pek de iyi değil.”

“Ne demek istedin Hannah?” Hemşire Ruth da fare sesini biliyordu anlaşılan, tıpkı benim gibi konuşmuştu. “Kimin suçuydu peki?”

Nasıl söyleyeceğimi düşünmeliyim.

Konsantre ol Hannah. Artık kocaman bir kızsın.

“Annem daha önce de yanlışlıkla aptallıklar yapmıştı.”

Hemşire Ruth şaşırmış görünüyor. Şaşıрма insanın beklenmedik bir şey duyması veya yaşamasıdır. Güzel bir sürpriz de olabilir bu, örneğin doğum gününün olmadığı halde hediye alman gibi. Kedim Fräulein Tinky öyleydi. O gün babam eve gelip bana bir şey getirdiğini söylediğinde, aklımdan yeni bir kitap ya da Jonathan’la birlikte masada oynayabileceğimiz bir oyun geçmişti. Ama sonra Fräulein Tinky çıktı karşıma. O günden beri benim kedim o, sadece bana ait.

Ne var ki insan kötü bir şekilde de şaşırabilir. Annemin geceyarısı evden koşarak fırlaması çok fena. İyisi mi ben yine güzel bir şey düşüneyim. Fräulein Tinky’yi. Odun sobasının başında kucağымda otururken kızıl çizgili yumuşacık kürkünün sıcacık oluşunu, kürke

dokunan ellerimi, sıcak ensesine değdirdiğim üşüyen burnumu, minik, tatlı patilerini.

“Hannah?”

İstemiyorum. Fräulein Tinky’yi düşünmek istiyorum ben.

“Evde sorun mu yaşıyorsun Hannah?”

Annem Fräulein Tinky’den hoşlanmıyor. Hatta tekmeledi onu.

“Annenle mi sorun var aranızda?”

Hem sakarın teki o, babam ne derse desin. Babam yardım etmeden soba bile yakamaz.

“Hannah?”

Hatta bir keresinde tam bir hafta soğuk kaldı evimiz, öyle üşüdük ki bitkin düştük. Ama ne de olsa benim annem o. Aklıma her geldiğinde onu ne çok sevdiğimi anlıyorum. Sevgi de mutluluğa benzer. Çok sıcak bir duygudur, insanı güldürür biraz; kimse fıkraya filan anlatmadığı halde gülersin işte. Tıpkı Nina’dan söz ederken Hemşire Ruth’un gülmesi gibi. Tatlı ağızdan.

“Çocuğum, konuş benimle lütfen!”

“Polisin gelip annemi almasını istemiyorum işte!” Bu kez aslan sesimle konuşmuştum.

Hannah

Bazen bir oyun oynarız erkek kardeşimle ben. “Dokun bakalım bu ne?” oyunu. Çok uzun zamandır oynuyoruz bunu. Tam hatırlamıyorum ama galiba annem ilk kez bize “mutluluktan” söz ettiğinden beri.

“Mutluluk çok iyi bir tesadüftür, kaderin hoş bir oyunudur, nokta.” Her şeyi bilen kalın bir kitapta okumuştum bunu. Jonathan ciddi bir ifadeyle başını sallamıştı, ben bu bölümü okurken hep yaptığı

gibi. Ama hemen ardından gözlerini iyice kısıarak bunun ne demek olduğunu sordu. Önce onun bir salak olduğunu ve doğru dürüst dinlemediğini söyledim. Söyleneni her zaman dikkatle dinlemeliyiz. Dinlememek kabalıktır. Yine de baştan okudum o kısmı. Çünkü ne de olsa Jonathan benim kardeşim, salak veya değil. “Mutluluk çok iyi bir tesadüftür, kaderin hoş bir oyunudur.” Sonra gayet yavaş ve belirgin bir şekilde “nokta” dedim, bölümün burada bittiğini anlasın diye.

Ama Jonathan hâlâ gözlerini kısıyordu: “Salak sensin,” dedi, “orasını anladım zaten. Demek istediğim, bunun nasıl bir his verdiği, vücudumuzda mesela.”

“Mutluluk nasıl hissettirir?” diye sorduk anneme. Bizi kollarına alarak “İşte böyle,” dedi.

“Sıcak.” Jonathan bir saptama yapmıştı ve annemin vücut sıcaklığının hafifçe yükseldiğini düşünüyordu. Ben burnumu annemin boynuyla omzu arasındaki çukura dayadım. Çayır gibi kokuyordu. Mutluluk sıcaklık hissi verir, adeta ateşimiz yükselmiş gibi; kokusu ve mutfak saatinin saniye koluna benzeyen bir kalp atışı vardır.

Jonathan ve ben korkunun nasıl bir his olduğunu de konuşmuş-tuk. “Korku bir tokat gibidir,” demişti Jonathan.

Ben de “Beklenmedik, şaşırtan bir tokat,” diye eklemiştim.

Ve haklıydık. Korku tam da budur. Ve tam da bu nedenle onu insan yüzünde fark edebilirsin. Şaşkınlıkla kocaman açılmış gözler, aniden kızaran yanaklar, sanki görünmeyen sert bir el vurmuş gibi.

Hemşire Ruth tam böyle görünüyor şimdi. Aslan sesimle bağırdım ona. “Polisin gelip annemi almasını istemiyorum işte!” diye bağırdım.

“Hannah.” Hemşire Ruth’un sesi biraz gıcırtılı çıkmaya başlamıştı. Yine korkudandı mutlaka. İlk anda bunu Jonathan’a anlatmalıyım, diye düşünüyorum, aklımızda tutmalıyız: korku = tokat + şaşırma + gıcırdayan ses. İkinci anda yeniden onun şimdi evde halıyla

uğraştığı aklıma geliyor, üçüncü anda ise Hemşire Ruth'un "polis geliyor" dediğini hatırlıyorum. Ve üzülüyorum, gözlerimde yaşlarla.

Üzüntü güzel bir duygu değil. Pek çok minik sivri dişi olan ve herkesin vücudunda bulunan küçük bir hayvana benzetiyorum ben onu. Genellikle uyuyor ama bazen uyandığında çok acıkmış oluyor. Kalbini kemirişini basbayağı hissedebiliyorsun. Çok can acıtmıyor bu, yani öyle bağırarak kadar değil, ama bitkin düşüyor, dinlenmek istiyorsun. Herhalde Hemşire Ruth benim biraz zayıf düştüğümü fark edip kendi korkusunu unuttu. Ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtünüp gıcırıyor, masanın etrafından dolanıp başımı dolgun ve yumuşak göğsüne bastırıyor.

"Biliyorum, bütün bunlar senin gibi küçük bir çocuk için biraz fazla. Ama sakın korkma Hannah. Kimse annene bir kötülük yapmak istemiyor. Bazen bir ailenin yardıma ihtiyacı olur, ama kendisi fark etmez bunu." Elinin sıcakık çukuru kulağımın üstünde; denizin uğultusunu duyuyor, gözlerimi yumuyorum.

"Gerçi denizin sesini dinlemek için kulağa bir deniz kabuğu tutmak gerektiği söylenir," demişti annem bize çok zaman önce. "Ama aslında kulağa dayadığın herhangi bir oyuk cisimle de olabilir. Konserve kutusu, hatta elimiz."

"Deniz nasıl giriyor oraya?" diye sormuştum.

"İşte... Aslına bakarsan akmakta olan kendi kanının sesini duyuyorsun. Ama denizi duyduğunu hayal etmek çok daha güzel, öyle değil mi?"

Başımı öne sallayarak konserve kutusunun nasıl bir şey olduğunu sormuştum. Çok küçüktüm henüz, bir konserve kutusunun çok tehlikeli olabileceğini bilmiyordum. Konserve kutusu metalden yapılmıştır, kapağı yuvarlaktır, konserve açacağıyla kesip açtığında kenarı öyle keskinleşir ki kendini veya bir başkasını fena halde yaralayabilirsin.

Hemşire Ruth elini kulağımdan çekiyor. Deniz uzaklaştı.

“Sizin evin de yardıma ihtiyacı olabilir mi, ne dersin Hannah?” İskemlemin yanına çömelip kucağımda duran ellerimi avuçlarına alıyor.

“Hayır,” diyorum. “Biz işlerin nasıl yapılacağını biliyoruz. Kendi kurallarımız var. Sadece annem bazen unuttur onları. Ama neyse ki biz yanındayız, kuralları hatırlatıyoruz.”

“Yine de aptallıklar yapıyor değil mi? Böyle dememiş miydin az önce? Yanlışlıkla aptallıklar yapıyor yani.”

Öne eğilip ellerimle bir sır hunisi yapıyorum. Jonathan ve ben icat ettik sır hunisini, ama babam evdeyken kullanmamıza izin yok. Hemşire Ruth başını çeviriyor, sır hunisini kulağına dayamam için.

“Yanlışlıkla babamızı öldürmek istedi.”

Hemşire Ruth aniden başını kaçırıyor. Korku bu, açıkça görüyorum. Başımı iki yana sallayıp yüzünü tutuyor, sır hunisi için uygun konuma getiriyorum yeniden. “Polise söylemenize gerek yok. Jonathan halıdaki lekeyi temizliyor.”

Lena

Üç tane istediğini söylüyor, soğan ayıklıyor bir yandan. Kabukları çekip alırken gayet rahat; deriden yara bandı çeker gibi bir ses çıkıyor. Çok rahatsız oluyorum bu sestten. Mutfakta hemen yanı başındayım, gözüüm elindeki bıçağa dikili. Küçük tırtıklı ince bir doğrama bıçağı, yeterince keskin.

“Dinliyor musun beni Lena?”

“Dinliyorum tabii,” diye cevaplıyor artık her şeyimle nefret etmeye başladığım o kadın. Adam her istediğini alıyor, hiç çekindiği yok. Şimdiden fazlasıyla yararlandı ondan. Bedeninden, gururundan,

onurundan. Yine de kadın gülerek bakıyor adama. Deli ediyor beni. "Üç tane istiyorsun."

"Hep isterdim. Ya sen?"

Kadın da hep üç tane istemişti. Ben istemedim, hiçbir zaman, ama benim fikrimin bir önemi yok. Bazı günler buna alışabilmeyi istediğim oluyor. Bazı günler ise böyle bir şeyin asla olmaması gerektiğini biliyorum. Kalan son gücümü, kırılmış bir iradenin ufak tefek parçalarını, anıları ve sebepleri topluyor, güvenli bir yere saklıyorum. Kış için yiyecek gömen bir sincap gibi. Tek umudum hiç kimse-
nin, ne adamın ne de o zayıfkadının zulamı bulamaması. Gökyüzü-
nün ve zevksiz masa örtüsü ağırlıklarının olduğu yer orası.

"Şarap ister misin?" Az önce soğanları dörde böldüğü bıçağı doğrama tahtasının yanına bırakıp bana dönüyor. Bıçak orada. Kolumu uzatsam bir hamlede tutarım. Başka tarafa bakmaya zorlamalıyım kendimi. Gözlerimi yeniden onun yüzüne çevirmeliyim, dudakları da zayıfkadının budalaca gülümseyişiyle.

"Evet, lütfen."

"Harika," diyerek o da bana gülümsüyor, sonra yemek masasına bir adım yaklaşıyor. İçi dolu kahverengi iki kesekâğıdı hâlâ masanın üstünde. "Kırmızı mı, beyaz mı? İkisinden de getirdim, spagettiyle hangisini tercih edeceğini bilemedim çünkü."

Hafifçe kesekâğıtlarına doğru eğilmiş duruyor, sırtı kısmen bana dönük, eli kesekâğıtlarından birinin içinde. Bıçak tahtanın yanında. Kolumu uzatsam tutarım. Bir hamlede. İçimdeki sesler haykırıyor: Şimdi!

"Lena?" İlk şişeyi çıkarırken kesekâğıdı hışırıyor. Şimdi!

"Kırmızı lütfen, eğer ben seçeceksem."

"Tamam, bence de." Adam memnun, elinde şişeyle tekrar arkaya dönüyor. Zayıf kadın mutfak tezgâhına yaslanmış. Parmağı zavallıca bir kıpırdanışla bıçağı arıyor. Arada sadece birkaç santimetre var ama yine de imkânsız. Bana yemek yapıyor. Birlikte yiyor, yakında

hamile kalmam için kadeh kaldırıyoruz. Üç çocuk istiyor. Çok mutlu bir aile olacağız.

“Atriyal fibrilasyon!”

Hannah

Hemşire Ruth odadan çıktı. Öyle hızlı hareket etmişti ki az kalsın takılıp düşecekti. Güzelce oturup kendisini beklememi söylemişti gitmeden önce, onun için kııldamadan oturuyorum. Büyüklerimiz sözünü dinlemeliyiz, benim gibi akıllı bir kız bile öyle yapmalı. Aslında kalkıp odayı ölçmek isterdim ama oturmak zorundayım. Ne yapalım, saymaya başlıyorum ben de. Eğer hareket etmemem gerekiyorsa ve aklıma düşünecek başka bir şey gelmediyse ben de sayı sayıyorum. Zaman daha kolay geçiyor sayarken. Erkek kardeşim canı sıkıldığında bir şarkı mırıldanır, ama bence asıl bu çok sıkıcı bir şey, çünkü hep aynı şarkıyı mırıldanıyor. Saymanın heyecanlı yanı, zaman dolana kadar hangi sayıya geleceğini asla bilemiyor olmak.

Hemşire Ruth döndüğünde 1128’e kadar saymıştım, ayağa kalkmayı unutuyordum neredeyse. Kapı açılınca mutlaka ayağa kalkmalı, ellerimizi uzatıp göstermeliyiz. Tırnaklarımız temiz olmalı ve elimizde kendimizi veya başkasını yaralayacak bir şey saklamamalıyız. Ama Hemşire Ruth doğru dürüst bakmıyor bile, oturmamı söylüyor sadece. Resim defteri ve sivri uçlu kalemler getirmiş, “İyi bir fikrim var Hannah,” diyor.

Hm, demek resim çizeceğim. Ama bu gerçekten iyi bir fikir mi, hiç emin değilim. Tamam, kalemlerin renkleri gayet güzel. Kırmızı, sarı, mavi, siyah, mor, turuncu, pembe, kahverengi, yeşil. Ama

uçları çok sivri. Kırmızı kalemi alıp başparmağımı dikkatle ucuna değdiriyorum – evet, gerçekten çok sivri. Evde de resim yaparız, ama pastel boya kalemleriyle. Bir şey yazarken de onları kullanırız.

“Neden resim yapmam gerekiyor?”

Omuz silkiyor Hemşire Ruth. “Eh işte, hem annenin yanına gitmene izin verilene kadar zaman geçirmiş oluruz, hem de polis gelip saçma sorular sorarsa çok meşgul olduğumuzu söyleyebiliriz. Ne dersin?”

“Peki ne çizeceğim?”

Hemşire Ruth tekrar omuz silkiyor. “Hm. İstersen annenle buraya gelmeden önce yaşadığın şeyleri çiz mesela.”

Farkında olmadan kalemin arka ucunu kemirmeye başlamışım. Minik tahta parçaları kopup dilime yapışmış. Elimin tersini yalayaarak kurtulmaya çalışıyorum onlardan.

“Hayır,” diyorum. “Daha iyi bir fikrim var. Annem için bir şey çizeceğim. Sonra resmi hediye ederim ona.”

“Peki, tamam. Ne çizeceğini düşündün mü?”

“Evet, sanırım,” diyorum düşünmeyi sürdürerek. “Onu sevindireceğini bildiğim bir şey çizeceğim.”

Merak ediyor Hemşire Ruth. Heyecanlı olduğunu söylüyor ve zaten görülüyor da bu. Gözleri şimdi yusuvarlak, kaşlarını da iyice kaldırdığı için alnında çizgiler oluşuyor. Kırmızı kalemi bırakıp maviyi alıyorum. Dikkatli hareket etmekteyim, sivri kalemler çok tehlikeli olabilir. Önce annemin yüzünü çiziyorum kâğıda. Hemşire Ruth neden mavi diye soruyor. Ağzımı şaplatıp gözlerimi döndürüyorum. Şu Hemşire Ruth da salaklaşıyor bazen, tıpkı kardeşim gibi. “Çünkü beyaz kalemim yok da ondan. Ve zaten beyaz kalem beyaz kâğıtta görünmez de ondan,” diye açıklıyorum konuyu.

Sonra annemin vücudunu çizmeye başlıyorum: Uzun, güzel bir elbise giymiş, aslında beyaz olması gerekirdi ama o da mavi. Uzun, güzel

saçlarını sarıya boyuyorum. Sonra da fosilleşmiş canavarlara benzeyen dallarıyla annemi yakalamaya çalışan karaağaçlar çiziyorum.

“Tehlikeli görünüyor bu Hannah,” diyor Hemşire Ruth. “Bana resmi anlatsana biraz.”

“Şimdi, bu annemle babamın hikâyesi, birbirlerine nasıl âşık olduklarının. Annem gece geç vakit ormanda gidiyormuş. Bakın ay ışığı saçlarında ne güzel parlıyor, görüyor musunuz?”

“Evet, annen gerçekten çok güzel Hannah. Ormanda yalnız mı yürüyordu?”

“Evet. Çok da korkmuştu, onun için ağzı gülmüyor, gördünüz mü?”

“Neden korkuyordu bu kadar?”

“Yolu kaybetmişti. Ama sonra...”

Şimdi de babamı çiziyorum, bir ağacın arkasından çıkıyor.

“Sonra babam gelip onu buluyor. Hikâyenin en iyi yeri burası. Birden ortaya çıkıveriyor, kurtarıyor annemi.” Annemin ağzım düzeltiyorum, gülüyor yine. Kocaman, kalın bir kırmızı muz gibi gülümseyişi. “Ve daha ilk anda âşık oluyorlar birbirlerine.”

Kendimden memnunum, birkaç küçük kalp çizdiğim kırmızı kalemi kâğıdın yanına bırakıyorum. Kırmızı kalp çok bilinen bir sevgi sembolüdür. Daha çok sevgi olsun diye tam altı kalp çizdim.

“Ooo.” Diyor Hemşire Ruth. “Adeta bir masal bu anlattığın.”

“Hayır. Masal değil, gerçek bir öykü. Tıpkı annemin her zaman anlattığı gibi. Masal olsaydı ‘Bir varmış, bir yokmuş,’ diye başlardı anlatmaya. Masallar, söylenceler, efsaneler genellikle ‘Bir varmış, bir yokmuş’ diye başlar. Annemden öyküyü anlatmasını sık sık isterim ben, özellikle de üzgün olduğunu fark ettiysem. Anlatınca öyle güzel gülümsüyor ki!” Söylediğim şeyin kanıtı olarak işaretparmağım-la annemin kalın kırmızı muz ağzına dokunuyorum.

Hemşire Ruth biraz daha eğiliyor masaya doğru.

“Baban ne tutuyor elinde?”

“Bu bir bez. Annemin gözlerini bağlayacak onunla, sürpriz yapmak için. Nereye gittiklerini annem görmemeli.”

“Nereye gidecekler Hannah?”

“E, eve tabii,” diyorum. “Kulübeye.”

Lena

Şükret.

Tanrı seni kutsadı

Güzel bir evin var.

Ve bir ailen.

Olmasını daima istediğin her şeye sahipsin.

Kafamın içindeki ses sadece yüzeyi tırmalıyor. Midemde yanan bir şey var: boşluk. Boşluk yanmaz. Ama nasıl da yanıyor şu boşluk. Titreyen parmaklarla kakao kavanozunun kapağını açacağım diye çabalarken çenemi sıkıyorum. Sıkışmış. Lanet olsun, sıkışmış işte! Saç çizgimin altında biriken terlerin alnımdaki yarayı yakmaya başladığını hissediyorum. Mutfak tezgâhında süt kutusu ve onun yanında iki fincan duruyor, biri kırmızı, diğeri mavi, ikisinin de beyaz noktaları var, ikisi de melamin, yani kırılmaz. Çocukların kahvaltı etmesi lazım. Kahvaltı saati yedi otuz. Anlamayacak ne var bunda? Çocuklar için günlük bir düzen gerekli. Çocuklar dengeli bir kahvaltı yapmalı.

Sen nasıl bir annesin böyle Lena?

Nasıl bir canavarsın?

Arkadan delice boğuşma sesleri duyuyorum – lütfen çocuklar, biraz sessiz olun! Mutfak, yemek yenen alan ve oturma odası doğrudan birbirine açılıyor. İçeride koşuşan çocukların çığlıkları kontrolden çık-

miş lastik bir top gibi duvardan duvara çarpıyor – lütfen, sessiz olun artık! Bazen biri kanepenin üstünden zıplayıp oturma yerine bırakıyor kendini, her defasında ağır bir iç çekişi andıran yüksek bir ses çıkıyor – yeter artık dedim size! Kafam patlamak üzere, beynimde dayanılmaz bir basınç var. Kapak sıkışmış. Lanet olası kapak sıkışmış.

“Anne?”

İrkildim. Kızım aniden yanı başıma gelmiş, merakla çenesini mutfak tezgâhına uzatıyor. Nasıl da küçücük! Minik, narin bir kız, ince sarı lüleleri var, cildi bembeyaz. Küçük bir melek gibi. Ama annemin yemek odasındaki büfede biriktirdiği porselen parçalarda görülen o akça pakça, pembe yanaklı kerublardan değil, daha ziyade bir şeylerin tam doğru olmadığı bir melek. Mükemmele çok yaklaşmış ama yine de tam olmamış bir deneme.

“Hannah,” diyorum. Saptama yapan bir ses tonu bu, hiç sevecen değil.

“Sana yardım edeyim mi anne?” Yusuvarlak, açık mavi gözleri sesindeki soğukluğa kırılmadığını ya da sadece bana kırılmak istemediğini gösteriyor. Hafifçe başımı sallayarak kakao kavanozunu ona doğru itiyorum. Becerikli bir el hareketiyle hemen açıveriyor, sevinç içinde: “Ta-ta!”

“Teşekkür ederim,” diyorum zorlanarak. Tam oyuna dönecekken kolunu tutuyorum. Kesinlikle fazla sıkarak. Henüz çok küçük ve kırılğan. Derhal bırakıyorum kolunu. “Özür dilerim. Acıdı mı?”

Kaşlarını çatıp yüzünü buruşturuyor, sanki çok aptalca bir şey söylemişim gibi.

“Hayır, acımadı tabii. Sen asla benim canımı yakmazsın ki anne!”

Kısa bir süre için sıcak bir duygu sarıyor içimdeki boşluğu, kalın bir battaniye gibi. Gülümsemeye çalışıyorum.

“Biraz daha yardım edebilir misin bana?” Bir şey kanıtlamak istercesine titreyen ellerimi havaya kaldırıyorum, ama Hannah zaten

başıyla onaylamıştı bile; ayak parmaklarının üstünde yükselip tezgâhta hazır duran neon yeşili plastik kaşığı kapıyor hemen. Her fincana iki kaşık kakao koyuyor, sonra özenle süt doldurup karıştırıyor. Bunu yaparken dikkatle ve monoton bir sesle kaşığın fincan içinde takırdatarak kaç tur attığını sayıyor.

"Bir, iki, üç..."

Sayılar ve takırtılar. Kafamın içindeki ses hâlâ ısrarla yüzeyi tırmalıyor, ilk çentik oluşuyor sonunda. Ses diyor ki: O senin kızın, onu sevmek zorundasın. İstesen de, istemesen de.

"...yedi, sekiz..."

Nefes almam giderek zorlaşıyor. Dizlerim gevşemeye başladı. Mutfak tezgâhının kenarını kavramaya, tutunacak bir şey bulmaya çalışıyorum, olmuyor.

"...on üç, on dört..."

Tavan ağır ağır devrilmekte, zemin bükülüyor; zayıflığıma gömülüyor, neredeyse huzur içinde kurtarıcı siyahlığa kayıp gidiyorum. Teşekkürler.

"Baba!" Hannah'nın bağırışını sanki suyun içindeymişim gibi duyuyorum. "Annem yine kriz geçiriyor!"

"Dolaşım stabilizasyonu!"

Hannah

Hemşire Ruth "kulübe" derken ne kastettiğimi soruyor bana.

Önce kafasına bir tane vurmak geliyor içimden, kendi kendine düşünmeye başlayabilsin diye; ama sonra ona yardım etmemin daha doğru olacağını düşünüyorum. Daima yardıma hazır olmalıyız.

“Kulübe ahşaptan yapılmış küçük bir evdir. Ormanda.”

Hemşire Ruth anlamış gibi başını sallıyor, ama kaşları çatılmış ve çenesi az önceye kıyasla birazcık daha sarkık, gevşeyip kaymış sanki. Eğer akıllıysan birinin yüzüne bakıp çok şey anlayabilirsin.

“Yani ormanda mı oturduğunuzu söylüyorsun? Bir kulübede?”

Çok yavaş bir hareketle başımı öne sallayarak “Çok iyi,” diyorum. Ders çalışırken annem sorular sorup doğru cevap verdiğimde övgü almak benim de hoşuma giden bir şeydir. Öyle durumlarda annem hep “Çok iyi Hannah,” der ve ben de cevapları daha büyük bir keyifle düşünürüm. Hemşire Ruth da böyle hissediyor belki.

“Daha önce başka bir yerde oturdun mu Hannah? Gerçek bir evde?”

“Bir kulübe zaten gerçek bir evdir! Babam onu tam bize göre inşa etti. Havamız da iyi. Sirkülasyon aygıtı sadece iki veya üç kez arızalandı. Çok sessiz çalışmalı, hafif bir vızıltıyla, yoksa bir terslik var demektir. Neyse ki benim kulağım çok hassas. Sirkülasyon aygıtında bir terslik varsa hemen fark ederim, başımız ağrımadan çok önce. Ama babam hemen tamir etti. Dedi ki, sadece ufak bir oynama olmuş, önemli değilmiş. Babam ustadır bu işlerde.”

Hemşire Ruth çok fazla kırıpıştırıyor gözlerini. “Ne...” diyor ama devamı gelmiyor. Ben de susuyorum, çünkü sanırım kendisinin de biraz kafayı çalıştırması gerektiğini anladı sonunda. Ders çalışırken doğru yanıtı hemen bulamamışsam annem de bir süre bekliyor. Diyor ki: “Bütün cevapları ben hemen sana söylersem bunun bir yararı olmaz. Kendi kafanı kullanmaya alışmalısın. İyi düşün Hannah. Konsantre ol. Yapabilirsin.”

“Ne?” diyor Hemşire Ruth bir kez daha. “Nedir o sirkü... sirkü...?”

“Sirkülasyon aygıtı. Söylemesi zor, değil mi? Zor bir sözcükle karşılaşınca ne yaparım, biliyor musunuz?”

Hemşire Ruth yine bir şey söylemiyor.

“Zor sözcüğü içimden peş peşe söyleyip duruyorum, sonunda aklımda kalana kadar. Böyle yaparak Jonathan’dan çok daha iyi öğrenebiliyorum sözcükleri. Bazen içimden iki kez söylemek yetiyor, ama bazen de on kez söylemem gerekiyor.”

Hemşire Ruth susuyor hâlâ. Belki de benden duyduğu bu numarayı deniyor, o zor sözcüğü tekrarlıyor içinden.

Sonunda bir şeyler oluyor galiba, dudakları kıpırdadı:

“Peki söyleyecek misin bana bu...” –zor sözcüğü telaffuz edebilmek için fazladan bir nefes alıyor– “...bu sirkülasyon aygıtının ne olduğunu?”

“Aferin,” diye övüyorum onu ve hem Hemşire Ruth başardığı için, hem de ona bir şey öğretebildim diye seviniyorum. İyi bir öğretmenim ben. Annemden geçmiş bana. Açıklıyorum: “Sirkülasyon aygıtı bizim için hava yapar.” Hemşire Ruth fazla zorlanmasın diye olabildiğince yavaş konuşmaya çalışıyorum. “İnsan oksijensiz yaşayamaz. Her gün on-yirmi bin litre arası havayı alıp vermesi gerekir. Bu da miktar olarak bir süt kutusuna sığacak olanın on veya yirmi bin katıdır. İçimize çektiğimiz hava yaklaşık yüzde yirmi bir oranında oksijen ve yüzde sıfır virgöl sıfır üç oranında karbondioksit içerir. Dışarı verdiğimiz havada ise yaklaşık yüzde on yedi oranında oksijen ve yüzde dört oranında karbondioksit vardır, nokta. Sirkülasyon aygıtı temiz havanın bizim kulübeye girmesini, kötü havanın da dışarı atılmasını sağlıyor. Yoksa boğulurduk.”

Hemşire Ruth eliyle ağzını kapıyor. Biraz titrediğini görüyorum. Sadece eli değil, bütün Hemşire Ruth titriyor.

“Madem hava almak istiyorsunuz neden pencereleri açmıyorsunuz Hannah?” Sanırım bir soruydu bu, ama kulağa öyle gelmedi. Aslında soru sormak istiyorsan sesini cümlelerin sonunda biraz yükseltmen gerekir. Önümdeki kalemleri dizmeye başladım. Uzun ve dosdoğru bir çizgi halinde, açık renkten koyuya doğru, başta sarı, sonda siyah.

“Hannah?” A işte, Hemşire Ruth sona doğru ses tonunu yükseltti bu kez. Başımı kalem dizisinden kaldırıp yüzüne bakıyorum.

“Hiç olmazsa Jonathan’ın kim olduğunu söyler misin bana?”

“Erkek kardeşim tabii.”

“Ve o da kulübede yaşıyor, öyle mi? Seninle ve anne babanla birlikte?”

“Elbette. Şimdiye kadar yanlış bir şey yapmadı ki. Neden yollayalım onu?”

“Bana halıdaki lekeleri anlat.” Hemşire Ruth çok sert görünüyor şimdi, hatta göz kırpmama yarışını da kazanıyor. Ama benim gözlerim yaşırdı da ondan. Bütün kabahat ışıktaki, bir de yorgun olmamda.

“Hannah? Demin Jonathan’ın halıdaki lekeleri temizlediğini söyledin. Ne lekesi onlar Hannah?”

Başımı iki yana sallayıp “Yorgunum ben,” diyorum. “Ve anneme gitmek istiyorum.”

Hemşire Ruth masanın üstünden uzanıp elimi tutuyor. Onun bu hareketi dizdiğim kalemlerden ikisini yerinden oynattı, maviyi ve yeşili.

“Biliyorum. Ama inan bana, onun yanma gidebileceğin zaman doktorlar bunu hemen söyler bize. O zamana kadar bir resim daha yapmak ister misin? Bak, ne kadar kalın.” Elimini bırakıp parmağıyla resim defterine dokunuyor. “Daha yığınla boş sayfan var.”

Omuz silkiyorum. Daha fazla resim yapmak gelmiyor içimden.

Hemşire Ruth düşüncelere dalmış gibi, gözleri kısılmış, dudakları gerilmiş.

“Bütün aileni gösteren bir resim yapsan? Kardeşinin de olduğu bir resim. Jonathan’ın.” Gülümsüyor bunu söylerken. Dikkatli dinlemiş beni, kardeşimin adını aklında tutmuş. “İyi anlaşıyor musunuz Jonathan’la? Yoksa dalaştığınız oluyor mu?”

“Sadece yine salaklık ettiğinde dalaşırız.”

Kısa bir gülme sesi çıkarıyor Hemşire Ruth.

“Anladım. Peki söyler misin, kardeşinin yaşı senden büyük mü, küçük mü?”

Ormandaki annemle babamın resmini defterden yırtıp çıkarıyor, kenara koyuyorum. Sonra mavi kalemi alarak yeni bir kâğıda Jonathan’ın yüzünü çizmeye başlıyorum.

“Benden küçük,” diyorum. “İki yaş.”

“Tamam. Dur, bir şey söyleme, tahmin edeyim. Öyleyse...” Biraz duruyor Hemşire Ruth, düşünüyor herhalde. “Hm, zor. Sanırım, öyleyse... altı yaşında?”

Başımı kâğıttan kaldırıyorum. Zavallı Hemşire Ruth, öyle aptal ki! Anlaşılan hesap yapmayı bile bilmiyor.

“On üç eksi iki,” diye yardım etmeye çalışıyorum, ama Hemşire Ruth öylece bakıyor hâlâ.

“On bir yaşında tabii ki,” diye çözüyorum soruyu. Hemşire Ruth’un daha hayatta öğrenmesi gereken çok şey var.

Hannah

Öğrenmek önemlidir. Aptal olmamalı insan. Ben Jonathan’dan daha kolay öğreniyorum, bu hep böyleydi. O ancak dört yaşında doğru dürüst okumayı öğrenebildi. Okulun ne olduğunu biliyoruz elbette. Okul, çocuk ve gençlere eğitim veren bir kurumdur. Ama neyse ki biz oraya gitmeyeceğiz. Yol çok tehlikeli. Kaybolabiliriz veya saldırıya uğrayabiliriz. Hem zaten ancak kendi başına öğrenmeyi beceremeyen çok aptal çocukların okula gitmesi gerekir. Sanırım Hemşire Ruth’un da küçükken okula gitmesi gerekmişti; ama görüyorum ki epeydir düşündüğüm bir şey doğruymuş: Okul sadece çocuklara önemli şeyler öğretirmiş gibi yapıyor. Aslında aptal kalıyor çocuk-

lar. Hemşire Ruth'a bakınca görülüyor öyle olduğu. Şu basit hesabı bile yapamadı. On üç eksi iki. Herhalde bu kadar basit bir soruyu çözemediği için utanıyordur. Hatta ona söylediğim her şey doğru mu diye soruyordur kendine. Onun için ben de Jonathan'ın pantolonunu çizmeyi bırakıp kâğıdın arkasına on üç tane küçük çizgi çiziyorum. Sonra ikisini silip Hemşire Ruth anlasın diye ağır ağır ve belirgin bir sesle geri kalanları sayıyorum. Ve tabii on bir çizgi çıkıyor. On üç eksi iki, on bir eder. Ve ayrıca, *kendisi* biraz *aptal* diye benim yalan söylediğimi düşünmesi hiç hoş değil. Ben asla yalan söylemem. İnsan yalan söylememelidir. Ona da söylüyorum bunu, çünkü herhalde bunu da bilmiyordur zavallı aptal Hemşire Ruth.

"Hannah." Bu kez sesi ağlayacakmış gibi çıkıyor. "Kulübe. Ve şu sirkü, sirkü..."

"Sirkülasyon aygıtı!" diyorum aslan sesimle.

Hemşire Ruth irkiliyor. İşte yine korku. Kocaman gözler, kıpkızıl yanaklar. Ama bu defa acımıyorum ona. Hiç gayret etmiyor ki. "Buna katlanamam!" diye devam ediyor aslan sesim ve elimin avucu hızla masaya iniyor. Kalemler zıplıyor yerlerinden, hatta yeşil kalem masanın kenarından yuvarlanıp takırtıyla yere düşüyor. İnsan mahsus aptalmış gibi yapmamalı. Yeşil kalemi almak için masanın altına eğiliyorum, tekrar doğrulduğumda Hemşire Ruth özür diliyor benden. Hiç değilse bu kadarım yaptı. İnsan yanlış bir şey yapınca mutlaka özür dilemelidir.

"Seni kızdırmak istemedim Hannah," diyor. "Elbette senin için çok zor bir durum bu. Anlıyorum. Ama biliyor musun, başka şeyleri de anlamak istiyorum. Mesela sizin evde hayat nasıl? Ormanda bir kulübede yaşayan başka kimse tanımıyorum ki!"

Kâğıdımı yeniden çevirip Jonathan'ın pantolonunu çizmeye devam ediyorum. Bu onun en sevdiği pantolon, mavi renkli olanı. Sadece pazar günleri giymesine izin var.

"Hannah?"

Başımı kaldırıp bakıyorum.

“Bağısladın beni, değil mi?”

Başımla evet deyip hemen yine resmimle ilgileniyorum. Jonathan’a çok sevdiği kırmızı tişörtünü de giydirdim. Yeniyken pırıl pırıl parlıyordu bu tişört. Resimde en sevdiği eşyaları giydiğini bilse sevinirdi herhalde. Son olarak yuvarlak kesimli saçlarını da çiziyorum. Saçları siyah sayılır, babaminkiler gibi. Jonathan’ın hemen yanına, omuz hizasına kendi yüzümü çizmeye başladım. Kendime de en sevdiğim elbiseyi giydireceğim, küçük çiçekleri olan beyaz elbisemi. Resimde hepimiz çok güzel görüneceğiz.

“Evde pencere açamıyorsunuz, öyle değil mi Hannah? Onun için gerekli o aygıt.”

“Sirkülasyon aygıtı,” diye mırıldanıyorum.

“Kulübenin penceresi yok mu?”

“Var tabii.” Kendi saçlarım için sarı kalem lazım bana.

“Ama açmıyorsunuz. Neden açmıyorsunuz pencereleri Hannah?”

“Çok tehlikeli. Onun için tahtalarla kapattık onları.” Düşünüyorum, saçıma kırmızı bir kurdele çizsem, acaba yalan mı olur bu? Kırmızı kurdelem yok ki, lacivert var sadece. Ama kırmızı kurdele giysimdeki çiçeklere çok güzel uyacak.

“Baban mı yaptı bunu Hannah? Onun böyle işlerde usta olduğunu söylemiştin.”

“Evet.” Kırmızı kaleme uzanan elim çok temkinli. Hemşire Ruth’un yüzüne bakıyorum bunu yaparken. Tabii aslında kırmızı kurdelem olmadığını bilmesine imkân yok, yine de hile yaptığım yüzümden anlaşılır mı diye biraz kaygılıyım. Kaygı tam olarak korku sayılmaz, ama o da pek iyi değil. Daha çok mide bulantısına benziyor kaygı, hani insanın karnı ağrır da, kusacak mı kusmayacak mı, bilemez.

Annem ortadan yok olunca babam çok kaygılanmıştı. Geri döneceğinden emin olmadığını söyledi bize, sonra da ağladı. Daha önce

hiç ağladığını görmemiştim. Elimi yüzüne uzatıp yapışkan gözyaşı izlerine dokundum. O söylemedi ama annemin gitmesinde Sara'yla ilgili mesele yüzünden benim de suçum olduğunu hemen anlamıştım. Jonathan da farkındaydı bunun. Öylece baktı bana ve birkaç gün benimle hiç konuşmadı, sonunda ben onun da Sara'dan pek hoşlanmadığını hatırlatana kadar.

"Ne düşünüyorum biliyor musun Hannah? Kardeşini çizmek için çok uğraştın. Onu ne kadar sevdiğin belli. Ne dersin, eve birini yollasak mı, halıyla ne yaptığına bir bakmak için? Veya ona yardım etmesi için?"

Gözümü Hemşire Ruth'tan ayırmadan kırmızı kalemi alıyorum. Renk hilesi yapacak olmam onu rahatsız etmişe benzemiyor.

"Veya," diye devam ediyor, hiç etkilenmeden, "onu buraya alabiliriz, senin yanına. Sonra hep birlikte anneni bekleriz. Yanında sevdiğin biri olunca kendini daha az kötü hisseder insan."

"Jonathan buradan hoşlanır mı, emin değilim," diyorum. Uydurduğum kırmızı kurdele gerçekten çok güzel oldu çiçekli elbisemle birlikte. "Buraya getirilirse hemen titremeye başlar sanırım."

"Ama sen yüreklisin, titremiyorsun."

"Evet, doğru," diyorum. "Ama galiba ben biraz daha cesurum. Belki yaşıma büyük olduğu için, belki de biraz daha akıllı olduğumdan. Ya da ikisi birden. Kandan da bana göre daha fazla korkmuştu. Gürültüden de öyle."

"Ne gürültüsü?"

"E halıdaki o kötü lekeler nereden geldi sanıyorsunuz ki?"

Görünüşe bakılırsa düşünüyor Hemşire Ruth, ama onun bunu pek iyi yapamadığını artık biliyorum. Onun için "Yere bir karpuz düşmüş gibi," diye açıklıyorum ki yine zor durumda kalmasın. "Birinin kafasına vurunca öyle bir ses çıkıyor." Aslan sesimle "Bamm!" diyorum, sonra normal sesimle devam ediyorum: "Ve ardından tam bir sessizlik oldu."

Matthias

4825 gün.

Tek tek hepsini sayıp lanet okudum. Saçım daha da kurlaştı, kalp atışlarım bozuldu. İlk yıl her gün onun en son geçtiği yollardaydım. Bastığım el ilanlarını asmadığım elektrik direği kalmadı. Sözde arkadaşlarını kendi başıma sorguya çektim, bazılarını hizaya getirdim. Eski arkadaşım Gerd'i her gün birçok kez arıyordum, soruşturmayı ve aramaları yöneten Başkomiser Gerd Brühling'i. Onu bulamadığı için Bay Brühling'le arkadaşlığı kestim sonunda. Artık kendimi işe yaramaz hissetmeye başlayınca hiç değilse yalanların son bulmasını istemiştim. Defalarca gazetecilerle konuştum, belki elli defa, belki daha fazla.

Lena 4825 gündür kayıp. Ve 4825 gecedir. Neredeyse on dört yıl eder. Çalan her telefonun her şeyi değiştiren bir haber olabileceği tam on dört yıl. Kızımızın kaçırıldığını ve fidye istendiğini bildiren bir haber. Veya kızımızın Isar'dan çıkarıldığı, mosmor ve tanınmayacak halde şişmiş olduğu haberi. Veya tecavüze uğrayıp doğrandıktan sonra çöp gibi bir kenara atıldığı haberi, yurtdışında belki, Doğu Bloku taraflarında bir yerde.

"Matthias? Dinliyorsun değil mi?" Gerd'in sesi heyecandan kesik kesik çıkıyor.

Cevap vermiyorum, nefes almaya çalışıyorum sadece. Telefon terden sırılsıklam olmuş sağ elimde titriyor. Sol elimle şifoniyerden destek alıyorum kendime. Evin giriş holü olan oda dağılmaya başlıyor; merdiven, halı, elbise dolabı dalga dalga üstüme yığılıyor sanki. Ayaklarımın altında zemin yumuşadı. Karin yanımda; ben yatak odasına dönmeyince uyku sersemliği içinde yukarı kattan zorla aşağıya inmiş. Asabi hareketlerle krem rengi bornozunun kemerini çekiştirirken tıslayarak soruyor: "Ne var Matthias? Ne olmuş?"

Güçlükle yutkunuyorum. Boğazıma oturan düğüm yüzünden, gelen haber ve haberin anlamı yüzünden, on dört lanet olası yıl yüzünden. Karin ve ben yüzlerce defa Lena'nın korkunç bir şekilde  l ş n  kurduk, binlerce ihtimali düşünüp acılar çektik. Bunlardan sadece birini zamanla hiç aklımıza getirmez olmuştuk. Ya telefon  alıp da onun canlı olarak bulunduğ nı söylerlerse?

"Lena," diye hırıldıyorum.

Karin gözlerini kapayıp belli belirsiz hareketlerle birkaç adım geriliyor, duvara çarpıyor sonunda ve olduğ  yere   k yor. Yüzünü kapatıyor elleriyle ve hıçkırmaya başıyor, ama öyle yüksek ve dramatik bir sesle değil. Çok zaman geçti, 4825 gün geriye pek az umut bıraktı. Daha küçük hıçkırıklar çıkıyor Karin'den, hüzünlü, hafifçe hıçkırık tutmuş gibi.

"Hayır, hayır," diyebiliyorum sonunda ve elimi ona doğru uzatıyorum.

"Matthias?" diyor Gerd telefondan.

"Ne demek hayır, hayır?" diyor Karin duvarın dibinden.

"Ka ırıldığını düşünüyorlar. Ama bulmuşlar onu. Yaşıyor," diyorum, neredeyse kendim bile duyamıyorum sesimi. Ve bir daha: "Yaşıyor."

"Ne?" Karin beceriksizce doğruluyor. Sallanan bacaklarının üstünde devrilecek gibi olunca kolunu tutuyorum hemen.

Telefonun öbür ucunda Gerd soluk soluğ  "Evet," diyor. Bana verdiğ  bilgiler net değil. Bilmiyorum, belki s yleyebileceğ  başka bir şey yok, söylemek istemiyor veya söylemeye yetkili değil. Sadece řu: Kayıp kişilerin kaydedildiğ  veri bankasında bazı benzerlikler saptanmış. Sabah  ek sınırındaki Cham'a gidecekmiş, hastaneye. Lena'nın kimliğini doğrulamak için. Cham Münih'e sadece iki buçuk saat mesafede. Çok yakın. Lena bu kadar yakında. Belki de onca zaman bu kadar yakındaydı. Ve ben onu bulamadım.

“Ben de geliyorum!” diye bağıyorum. “Birlikte gidelim. Yarın sabah değil, hemen şimdi.”

“Yo olmaz Matthias, bu imkânsız,” diyor Gerd, inatçı bir çocuğu yatıştırmak isteyen bir yetişkinin ses tonuyla. “Öyle yapılmıyor bu işler...”

“Umurumda değil,” diye diretiyor inatçı çocuk. “Hem de hiç takmıyorum nasıl yapıldığını! Ben şimdi hazırlanıyorum, gelip al beni.”

Telefonda Gerd’in iç çektiğini duyuyorum.

“Bunu borçlusun bana,” diye de ekliyorum, bana normal işleyişi anlatmasına fırsat bile bırakmadan. “Gidiyoruz.”

Tekrar iç çekiyor Gerd. Telefonu kapatıyorum. Beni alması için yarım saat vereceğim ona. Gelmezse onsuz gideceğim, işte o kadar. Cham’a, Lena’ya. Gidip Karin’e sarılıyorum. Sıcak gözyaşları pijamamın kumaşını ıslatmakta.

“Yaşıyor,” diye mırıldanıyorum saçlarının içine doğru. Nasıl da inanılmaz geliyor kulağa: Yaşıyor.

On beş dakika içinde giyiniyoruz. Hatta Karin saçlarını da taradı. Holde yan yana durduğumuz yerde kıpır kıpırız. İkimizin de gözü kapıda, Gerd geldiğinde buzlu camdan araba farlarını hemen görebiliriz. Benim sadece düşündüğüm şeyi Karin söylüyor: “Beklemeyelim.”

Hızla başımı sallayarak onaylıyor, derhal duvarda asılı duran otomobil anahtarına uzanıyorum.

Cham’a, Lena’ya. Yaşıyor o.

Ancak bizim eski Volvo’yla otoban girişine saptığımızda, Gerd’in telefonundan beri kendimi kaptırdığım havadan çıkmaya başlıyorum birden. Beklesek daha mı iyi olurdu, diye düşünüyorum. Karin’i de almam doğru oldu mu? Gerd’in sözleri bir kez daha geçiyor kafamın içinden: “Bak dinle Matthias, henüz kesin bir şey yok. Ama Cham’daki meslektaşından telefon geldi. Çek sınırındaki ormanlık alanda genç bir kadına otomobil çarpmış. Adı Lena olabilirmiş. Kazanın bir kaçırılma

olayıyla ilişkili olduğunu tahmin ediyorlar, onun için kayıp kişiler veri bankasını taramışlar. Örtüşen bazı veriler var, mesela alnındaki yara izi. Ama kazadan dolayı kadın ağır yaralıymış. Travma cerrahisi bölümünde. Şimdilik konuşamıyor. Dinliyorsun değil mi? Matthias?”

“Lena,” diye hırıldıyorum Karin’e doğru konuşarak.

“Evet,” diyor Gerd. “Yarın sabah erkenden Cham’a gideceğim. Kadının kimliğini şüpheyi yer bırakmayacak şekilde saptayana kadar...”

Ve ben: “Ben de geliyorum.”

Gerd’i düşündüren şeyin sadece resmi çalışma kuralları olmadığını fark edince, “Karin,” diyorum, “sanırım seni uyarsam iyi olacak.” Aslında daha önce söylemeliydim bunu ona, daha giyiniyorken söylemeliydim, ama “Yaşıyor,” diye tekrarlamaktan başka bir şey yapamadım. Şaşırmış, sersemlemiştim, bir tür huşu içindeydim.

“Gerd onun kaza geçirdiğini söyledi. Hastanedeymiş. Ağır yaralı belki de. Onu böyle görmeye dayanabilecek misin?”

“Delirdin mi? Bizim kızımız o!”

Karin haklı. Lena’nın bize ihtiyacı var, özellikle de şimdi, bu durumda. Gaza basıp bizim Volvo’nun izin verdiği ölçüde hızlanıyorum. Neredeyse on dört yılın ardından çocuğumuzla aramızda şimdi sadece yüz seksen kilometre var.

“Hoşça kal babacık! Yakında görüşürüz! Ve tekrar teşekkürler!” dediğini duyuyor, ön bahçeye giden merdiveni hoplaya zıplaya indiğini görüyorum. Kaybolduğu gün kampüste bisikleti çalınmış, öğleden sonra bize kahve içmeye gelmişti. Parayı verirken Karin’e belli etmemeye dikkat etmiştik. Karin kızımızın daha bağımsız olabilmesini ve diğer üniversite öğrencilerinin yaptığı gibi okurken bir işte de çalışmasını daha doğru buluyordu. Ama ben kesinlikle istemiyordum bunu. Kızımız derslerine konsantre olmalıydı. Ve şimdi yeni bir bisiklete ihtiyacı vardı. Ben de üç yüz avro tutuşturmuştum eline.

Hoşça kal babacık! Yakında görüşürüz!

Hoşça kal meleğim. 4825 gün sonra görüşmek üzere...

“Matthias?” Karin cep telefonumu sallıyor elinde. Telefonun çaldığını ve henüz hava karanlıkken mavi ekran ışığının arabanın içini aydınlattığını ancak şimdi fark ediyorum.

“Gerd herhalde,” diyorum, şu anda bizim kapının önünde beklediği canlanıyor gözümde. Zili birkaç kez çaldıktan sonra onu beklemeden yola çıktığımızı anlamış olmalı. Arabadaki saate bakıyorum: Bekleseydik tam zamanında gelmiş olacaktı.

“Sen açiver.”

Gerd Karin’in kulağına öyle bir bağırlıyor ki ben bile duyuyorum. Özür diliyor Karin: “Bekleyemedik. Anla bizi.”

Gerd bana hâlâ bir ahmak olduğumu söylemesini istiyor, bunu da işitiyorum ve birden içimde hafif bir hüznün uyanıyor; elimde olmadan gülümsüyorum. Gerd ve ben en iyi arkadaşlardık – eskiden, başka bir hayatta.

“Tamam, tamam, merak etme,” diyor Karin ve ona veda ediyor. Düğmeye basınca yeniden karanlığa bürünüyor otomobilin içi.

Aksırıyorum. Hüznün hissi kayboldu.

“Bay Brühling’in meslektaşları benim derdimdi sanki. Biz kızımıza ne olduğunu bilmek istiyoruz. İşte o kadar.”

Karin’in çantasını karıştırdığını işitiyorum; telefonu koyuyor herhalde çantanın içine. Ama sonra tanıdık bir ses duyuluyor: Kâğıt mendil paketinin yapışkan bandı kaldırılıyor. Gözucuyla Karin’in bir mendille yüzünü sildiğini görüyorum.

“Kaçırılma,” diyor hıçkırarak. “Madem güya kaçırılmaymış, neden hiç kimse fidye için aramadı bizi?”

Omuz silkiyorum.

“Psikopat bir domuzun genç bir kadını kaçırıp alıkoyduğu duyulmamış bir şey değil ki.” O anda Mark Sutthoff geliyor aklıma.

Onun bir ilgisi olmasın Lena'nın kayboluşuyla? Tanrım ben onu...

"*Alıkoymak korkunç bir kelime.*" Karin'in sesi kafamın içindeki görüntülere karışıyor. Ellerim Mark Sutthoff'un yakasında, sırtını bir duvara bastırmışım, yüzü kıpkırmızı.

Nerede o, pis domuz?

"Biliyorum," diyorum Karin'e.

Burnunu çekiyor. "Ne dersin, kendini toparlayabilir mi? Kazadan dolayı olan yaraları kastetmiyorum."

"Güçlüdür o. Hep öyleydi." Cesaret verici bir gülümsemeyle Karin'in dizini okşuyorum.

Yolun geri kalanında konuşmuyoruz, sadece bazen birimizden kuru bir öksürük sesi geliyor. Ama ben biliyorum Karin'in içinden geçenleri. Soruyor kendine: Bugün geri alacağımız insan, onca yılın ve herhalde yaşamak zorunda kaldığı onca şeyin ardından yine de bizim kızımız olabilecek mi? Karin eskiden sık sık "Umarım hiç değilse çabuk olup bitmiştir," veya "Dua ediyorum, başarmış olsun," gibi şeyler söylerdi. *Başarmış* derken kastettiği, Lena'nın ölümünün hızlı olmasıydı, yani bedensel veya psikolojik acılar çekmeden, işkence görmeden. Öyle anlarda gırtlığına yapışıp onu susturmamak için kendimi zor tutsam da aslında ben de gizliden gizliye benzer şeyler düşünüyordum. Şimdi aramızda sadece bir kolçakla aynı otomobilde oturuyoruz, ama ben birbirimizden kilometrelerce uzak olduğumuzu hissediyorum. Korkuyor Karin, kuşku duyuyor. Oysa ben her şey için doktorlar olduğunu düşünüyorum, hem beden hem de ruh için. Ve artık her şeyin iyi olacağına inanıyorum. Yaşayamayacak olsa neden hayatta kalmış olsun ki Lena? Hayata tutunamayacak olsa? Belki ben fazla safım, Karin de fazla karamsar. Belki gerçek arada bir yerde, ortadaki kolçağın oralarda, gayet somut ve basit.

"Güçlüdür o," diye tekrarlıyorum ve Karin öksürüp boğazını temizliyor.

Lena

Biri bağırtıyor: "Hayır!" ve "Tanrım!"

Kasılmış bedenim yırtılıyor bu sesle. Sarsılıyor. Sıcaklık, sıkıca bir sarılış.

"Lena! Tanrım, Lena!"

Gözlerimi kırpttırıyorum. Gülümsüyorum hafifçe. Geri geldi işte, tam son anda. Çocuklar, yaşıyorlar, koşup boynuna atılıyorlar. Kolumdan tutuyor beni. Yüzü korkudan bembeyaz. Soğuk elimi uzatıyorum yüzüne. Bir gözyaşına dokunuyorum.

"Çok üzgünüm," diyor, ben de "Bizi kurtardın," diyorum.

"Hastanın durumu stabil."

Hannah

Galiba kötü bir şey yaptım. Biliyorum yaptım, çünkü 2676'ya kadar saymama rağmen Hemşire Ruth geri dönmedi. Karpuz sesini yaptım ona. *Bamm!* O da hemen annemin yanına gidip gidemeyeceğimizi sorması gerektiğini söyledi. Geri dönene kadar ailemi gösteren resmi çizmeye devam etmemi istedi. Babamın başının yan tarafına kırmızı bir leke ekledim ben de. Ama şimdi ne yapacağımı bilemiyorum.

Uykum var. Pencerelelerdeki gece biraz grileşmeye başladı artık. Bu kadar uzun süre uyanık kalmamıştım. Belki bir zamanlar, Sara henüz bizimleyken ve bağıra bağıra ağlayarak bizi uyutmazken. Bedenimizin kendini yenileyebilmesi için yeterince uyumalıyız. Başımı masaya koyup gözlerimi yumuyorum. Annem hep der ki insan gö-

receği rüyayı kendi seçebilir, uykuya dalmadan önce bütün aklıyla belli bir şeyi düşünmesi yeter bunun için. Ben çok güzel bir rüya görmek istiyorum. Annem ve ben. Sonunda yine birlikte bir gezi yapıyoruz. Sadece ikimiz, çünkü en sevdiği çocuğu benim.

Şimdi ilk gezimizi düşünmeye başladım. İkimiz birlikte çıkıp gitmiştik. Başta biraz kaygılıydım, ama annem demişti ki: “Orası harika bir yer Hannah. Çok seveceksin.” Evden ayrıldığımızı kimseye söylemememi de tembih etti.

İşaretparmağını büzdüğü dudaklarına götürüp “Hişt,” sesi çıkarırdı. “Bizim gezilerimiz bir sır.”

“Ama yalan söylememeliyiz anne!”

“Yalan söylemiyoruz ki. Kimseye anlatmıyoruz, hepsi bu.”

“Ya Jonathan ne olacak? Uyanıp evde kimseyi göremeyince çok korkar.”

“Merak etme. Uyanması uzun sürer. O zamana kadar biz de dönmüş oluruz. Söz!”

Güzelce süslenip hazırlandık. Hatta en sevdiğim beyaz renkli, çiçekli elbisemi giymeme de izin verdi. Sonra fare adımlarıyla evden çıkıp otomobile gittik. Öne, annemin yanına oturdum. Yol gerili bir çarşaf gibi düzgündü, güneş ışınları parlıyordu yüzeyinde. Bazı kısımları sıcaktan tutuşmuş, renksiz bir alevle yanıyordu sanki. Burnumu yandaki serin cama dayadım. Mavi zeminin önündeki kar beyazı bulutlarla gökyüzü bir tuvalden farksızdı. Cama koyuna benzeyen bir bulut çizdim. Annem güldü buna. O sırada radyoda bildiğimiz bir şarkı çalıyordu, annemin kıkırdaması melodiye karıştı, sonra o da şarkıya eşlik etmeye başladı. Karayolundan sapıp bir yerleşime doğru gittik. Annem arabayı büyük bir ağacın gölgesine park etti. Bir akçağacıtı bu. Akçağacı beş bölümlü yapraklarından tanırsın, kocaman yeşil bir ele benzerler.

Bir bahçedeki kutlamaya davetliydik. Haklıydı annem, çok güzel bir yerdi burası. Oradakiler bizi bekliyorlarmış. Gülüp el salladılar,

“Hoşgeldiniz!” diye seslendiler bize. Annem beni tanıştırmak istedi, ama heyecandan yerimde duramıyordum. Sandaletlerimi çıkardım, lahana büyüklüğündeki ortancaları koklayarak yalınayak bahçede koşuşturdum. Sonunda yüzüstü çimenlere attım kendimi. Evde her zaman kullandığımız çamaşır tozu gibi kokuyorlardı. Otları, papat-yaları çekiştirdim, elimin sırtında bir uçuçböceği gezdirdim. Çok açık mavi gözleri olan kır saçlı bir adam yanıma oturup “Senin de gelmiş olmana sevindim Hannah,” dedi.

Adama elimdeki böceği gösterdim, o da bana uçuçböceklerinin çok yararlı olduğunu, çünkü yaprak bitlerini ve kırmızı örümcekleri yediklerini anlattı. Şaşırmıştım şu küçücük hayvanın yaptıklarına.

“Bir de,” dedi adam, “uğur getirdikleri söylenir.” Hoşuma gitti.

Biri seslenip hepimizi yemeğe çağırdı. Bahçenin arka kısmında uzun bir sofra kurulmuştu. Sağ ayağımın topuğunu sol ayak parmak-larımın tam önüne koydum, sonra sol ayağımı sağ ayağımın önüne getirdim ve böylece devam ederek masaya kadar olan mesafenin otuz adım uzunluğunda olduğunu buldum. Çikolatalı pasta, çilekli kek, içinde başparmak tırnağı kadar kocaman ahududular bulunan vanilyalı puding, kurabiyeler, tuzlu çubuk krakerler ve ızgara sosis vardı. Hepsinin tadına bakmak isterdim aslında, ama annem artık eve dönmemiz gerektiğini söyledi. Jonathan birazdan uyanacaktı. Uyku ilacının etkisi hiçbir zaman istediğimiz kadar uzun sürmüyor.

“Hiç değilse bir parça çikolatalı pasta alabilir miyim anne? Küçü-cük bir parça, lütfen! Çabucak yerim.”

Annem başını iki yana salladı. Sonra çantasından bir gofret çı-kardı, kâğıdını güçlkle yırtıp bana uzattı. “Fazla şeker iyi değildir zaten Hannah. Eve gidince okuruz, fazla şekerin bedene neler yapa-cağını. Haydi koş, sandaletlerini al. Geç kalacağız yoksa.”

Diğer konuklarla vedalaşmadan aceleyle bahçe kapısına yöneldi an-nem. Otomobile varmasına az bir şey kalmışken ona yetiştim ve tekrar

geriye dönüp baktım. Bana uçuböceğini anlatan adam bahçe çitinin yanında durmuş, el sallıyordu. Ben de elimi kaldırdım, ama annem görmesin diye çok kısa tuttum havada. Sonra yine eve dönmüştük.

“Fazla şeker ve şeker içeren besinler tüketmek şu semptomlara yol açabilir.” Annem her şeyi bilen kalın kitabı açmış, okumaya başlamıştı. Eve gelir gelmez oturma odasına gidip raftan kitabı almıştı. “Yorgunluk, isteksizlik, anksiyete, mide ve bağırsak problemleri, şişkinlik, ishal veya kabızlık, sinirlilik, uyku ve konsantrasyon bozuklukları, diş çürümeleri. Gördün mü?” Kalın kitabı hızla, büyük bir gürültüyle kapattı. “Çikolatalı pastayı yemediğine memnun olmalısın.”

Başımınla onayladım onu. Annem bana çok dikkat eder. Daima iyiliğimi ister.

Bir saniye sonra Jonathan oturma odasının kapısında belirdi. Yeni uyanmıştı anlaşılan.

“Ne yapıyorsunuz orada?” diye sordu uykulu gözlerini ovuşturarak.

Annem gülümsedi, “Hiçbir şey,” dedi bir yandan bana göz kırparak.

Annemin ve benim bir sırrımız vardı artık. Annem ve ben bundan böyle birbirimize aittik...

“Hannah?”

Gözlerimi kırptırıyorum.

“Hannah?”

Başımı masadan kaldırıyorum.

Karşımda tanımadığım iki kişi duruyor. Gri elbiseli bir adam ve uzun boylu, zayıf, kumral bir kadın. Ürktüm birden, irkildim. Oturduğum yerde doğruluyorum şimdi, sırtım dimdik, yemek zamanı masada nasıl oturmak gerekiyorsa tıpkı öyle. Kadın elini uzatıyor bana. Ben de ona iki elimi birden uzatıyor, sonra ters çeviriyorum, önce tırnaklarımı, sonra da avuçlarımı görebilmesi için. Henüz her şeyi gösterememişken sağ elimi tutup sallıyor. Kadın ve adam “Mer-

haba Hannah,” deyip Hemşire Ruth’un biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğu için gelmeyeceğini söylüyorlar.

“Onca zaman çok güzel ilgilendi seninle,” diyor kadın gülümseyerek. Adının Doktor Hamstedt olduğunu söylüyor, ama hiç de benzemiyor doktora. Önlüğü yok. Bunu ona söylemek istiyorum; belki önlüğünü giymeyi unutmuştur, bu yüzden kızabilirler ona. Ama fırsat bulamıyorum, çünkü şimdi de adam başladı. O da elleri mi görmek istemiyor, oysa polismiştir. Bana polis kimliğini bile gösteriyor ve fotoğrafta çok farklı görüldüğü için gülüyor.

“Gördün mü, o zamanlar genç ve yakışıklıydım.”

Komiklik olsun diye söyledi galiba, ama tam ağzım gülmeye hazırlanırken adam ciddileşiveriyor.

Daha önce Hemşire Ruth’un oturduğu sandalyeye geçip “Hannah, benim bir an önce senin evine gidip durumu görmem lazım,” diyor. Sonra başını çizdiğim resimlere uzatıyor ve babamın başındaki kırmızı lekeye dokunuyor parmağıyla.

“Çünkü Hemşire Ruth’un anlattıklarını dinledikten sonra bu gece sizin evde çok kötü bir şey olduğunu sanıyorum. Sen ve annen herhalde çok korktunuz, kaçmaya başladınız ve sonra annenin yaralandığı o kaza oldu.”

İlk yaptığım resme uzanıyor, anne ve babamı ormanda gösteren resme. Babamın elinde tuttuğu beze işaret ediyor.

“Korkmana gerek yok Hannah. Kulübenin yerini söyle bana. Sana hiçbir şey olmayacak, söz veriyorum.”

“Komiser Giesner’i dinle Hannah. Bize güvenebilirsin,” diyor kadın.

“Kulübe nerede Hannah? Yolu tarif edebilir misin?” Yine polis konuştu. Sonra kadın konuşuyor: “Korkma, burada güvendesin.”

Bu insanları sevimsiz bulmuyorum aslında. Özellikle polis, beklediğimden çok daha hoş biri çıktı. Ama yine de canım onlarla konuşmak istemiyor. Hemşire Ruth geri gelsin istiyorum. Ya da uyuya-

yım hiç değilse. Sanırım bunu anladılar, başımı tekrar masaya koyup gözlerimi kapayınca rahat bırakıyorlar beni. Önce yine güzel bir şey düşünmeye yelteniyorum ama olmuyor, çünkü bütün dikkatimle onlara kulak verip bekleme odasından çıktıklarına dair bir belirti yakalamaya çalışıyorum. 148'e kadar saydım ama hâlâ oturuyorlar. Sonunda yerde kayan sandalyeleri ve ardından kapı sesini duyuyorum.

Matthias

Hastanenin önündeki otoparka sapıyoruz. Saat dört olmak üzere.

Karin elimi tutuyor. Kendi eli soğuk ve ıslak. Bir şey söylüyor. Kulaklarımda yankılanan kalp atışlarımdan başka bir şey duyduğum yok. Koşmuyoruz, hastaneye doğru atılmıyoruz. Adımlarımız dikkatli ve küçük. Her şey otomatik çalışıyor burada. Bir kapıdan geçtik. Giriş kısmında bir parça ilerliyoruz. Resepsiyonda oturan bir kadın var. Ağzım kımıldıyor. Kadına kaza geçirdiği için getirilmiş olan Lena Beck'in ebeveyni olduğumuzu söylemek istiyorum. Travma cerrahisi bölümüne gitmemiz gerektiğini. Ağzımdan nasıl sesler çıktığını bilemiyorum. Cümleler kafamın içinde düşündüğüm gibi mi çıktı? Resepsiyondaki kadın da ağzını oynatıyor şimdi ve telefona uzanıyor. Onun oturup telefon ettiği camekâmn birkaç adım uzağındayız, Karin kolumu çekiştirmekte. Yüzü bembeyaz, gözleri yuvalarının içinde titriyor bana bakarken. İyice gerilmiş bir halde ağırlığını bir bacağından diğerine geçirdiğini görünce omuzlarına sarılıyorum. Sakin olmasını söylemek istiyorum ona. Herhalde yaptım bunu, çünkü başını sallıyor. Bir doktor geliyor, belki de bir hastabakıcı, bilmiyorum. Ama üstünde önlüğü var, yanında da gri elbiseli bir adam. Hiçbirini anlayamadığım isimler söyleniyor ve

elim sıkılıyor. İkisini izleyerek asansöre gidiyoruz. Yukarı mı, aşağı mı gittiğimizin farkında değilim. Zaman geçmek bilmiyor. Sonunda duruyor asansör, adamlardan biri ineceğimizi anlatmak için omzuma dokunuyor. Karin yine elimi tuttu, sıkıyor iyice. Bir koridorun yarısı boyunca süren yürüyüşümüz bitti nihayet. Karin aniden bırakıyor elimi. İrkilerek bir anda dikkatimi topluyorum.

Doktor “Sadece biriniz içeri gelse daha iyi olacak,” diyor. “Hastaya gerekli ilk müdahaleler yapıldı, ama henüz bilinci açık değil. Kendine gelmesi için onu rahat bırakacağız, şokta olma ihtimalini de hesaba katmalıyız çünkü.”

“Yani onunla konuşamayacağım,” diye aptalca bir saptamada bulunuyorum.

Polis komiseri olduğunu artık anlamış olduğum gri elbiseli adam “Her şeyden önce onun kimliğini kesin olarak belirlemek için yardımınıza ihtiyacımız var,” diyor. “Gerisini daha sonra konuşuruz.”

Kararlı bir tavırla “Ben yaparım bunu,” diyorum Karin’e dönerek, o da başıyla onaylıyor. Yıllar önce tam da böyle planlamıştık yapılacakları. Üstünde ince bir örtüyle otopsi masasında yatan kızımızın ölü bedenine bakarak kimlik tanımlaması yapma işini ben üstlenecektim. Onun elini tutacak, soğuk alına son bir öpücük konduracaktım. Kendisini sevdiğimizi söyleyecektim ona.

Ama şimdi adli tıbbı ait bir bodrumda değil bir hastanedeyiz ve kızımız yaşıyor. Doktor beni kolumdan tutarak koridoru özel bir alandan ayıran bir sonraki kapıya yönlendiriyor. Arkamda Karin’in sesini duyuyorum, komisere bundan sonra olacakları soruyor. Kapı arkamızdan kapandığı için ne cevap aldığını duyamadım. Birden güvenimi yitirir gibi oluyor, kızımızın nasıl görüldüğünü, otomobil kazasının kim bilir nasıl yaralar açmış olduğunu soruyorum kendime. Kaybolduğunda öğretmenlik eğitiminin dördüncü dönemindeydi, kanatları-

nı açmış, uçmaya hazırlanan bir genç kızdı henüz. Şimdi artık otuz yedi yaşında bir kadın; o gece onu hayatının ortasından çekip almamış olsalar, belki de çoktan evlenmişti ve kendi çocukları olmuştu.

Odanın önüne geldiğimizde “Lütfen ürkütmemeye dikkat edin,” diyor doktor. Eli kapı kolunda, ama tereddüt ediyor. “Yüzünde bazı yaralar var, özellikle de kesikler. Ama görüldüğü kadar kötü değil aslında.”

Ancak bir hırıltı çıkıyor benden. Daha fazlasına gücüm yok. Göğsüm sıkışıyor. Doktor kapı kolunu çevirdi. Aralık genişliyor giderek.

Gözlerimi kapadım. Görüntüler uçuşuyor önümde. Lenacık, Karin’in kucagındaki o küçük yumak. Boyu elli santimetre, ağırlığı 3430 gram. Başparmağımı saran minicik bir el. “Dünyaya hoş geldin meleğim,” diyorum. “Baban her zaman dikkat edecek sana.” Kocaman okul külahıyla Lenacık, dişleri düşmeye başlamış. Lenacık bundan böyle kendine Lena denilmesini istiyor, öbür türlü çok çocukça çünkü. Lena güzelim sarı saçlarını siyaha boyamış, dizlerini çekerek salonumuzdaki kanepede oturuyor, elinde bir çengelli iğne, kot pantolonunun kumaşına çizikler açmakta. Lena yine sarışın oldu, gurur duyuyorum onunla. Mezuniyet balosunda gece kıyafetiyle harika görünüyor. İyi bir dereceyle bitirdi okulu, yığınla gelecek planı var kafasında. Şimdi artık üniversite öğrencisi olan Lena ve kaybolmasından önce son kez gördüğüm Lena. Bizi ziyaretinden sonra sıçrayarak ön bahçeye iniyor, bir daha dönüp neşeyle el sallıyor bana. *Hoşça kal babacık! Yakında görüşürüz! Ve tekrar teşekkürler!*

Ve odaya giriyorum.

Yatağı odanın ortasında duruyor. Bip sesleri çıkaran aygıtlar var. Gözleri kapalı. Evet, yaralar var yüzünde. Küçük üçgenlere benzeyen bir yığın kesik. Yüzünün sol yanı morarmış ve şişmiş. Dudağı patlamış. Kaşının üstüne dikiş atılmış anlaşılan. Her şeye rağmen saç çizgisinin altındaki küçük iz belirgin. Ama yine de...

İlk bakış yetebilirdi. Ama anlamlandırma öyle değil, zaman istiyor ve yavaş ilerliyor, inanılmaz yavaş. Sonra birden ağzıma gidiyor elim, sendeleyerek uzaklaşıyorum yataktan.

“Bu Lena değil,” diyorum elimin içine konuşarak. “Bu benim kızım değil.”

Doktorun eli kolumda. Düşmemem için tutuyor ya da odadan dışarı sürüklüyor beni. Belki de ikisi birden.

“Bu o değil,” diyorum durmadan.

“Üzgünüm,” diyor doktor. Üzgünüm – sanki bütün söylenmesi gereken bundan ibaretmiş gibi.

Hannah

Seçme imkânım olsaydı şimdi deniz kıyısında olurdum. Annemle – ben onun en çok sevdiği çocuğu olduğum için sadece ikimiz– birlikte, dünyanın en güzel yerinde. Hem zaten bana bir sahil gezisi borçlu, çünkü son defa işler iyi gitmedi. Geziye gidince insan keyifli olmalı. Ben tek tek her dalganın tadını çıkardım, karınüstü var gücümle attım kendimi dalgalara, belki de birlikte son gezimiz olacağı sanki içime doğmuştu. Annem çok değişmişti. Kumlara sırtüstü uzanmış, gökyüzüne bakıyordu. Babamdan dolayı böyle olduğunu düşünüyordum. Babam ne zaman evden gidecek olsa annem onun bir daha dönmeyeceğinden korkardı. Gerçi söylemiyordu bunu, ama ben anlıyordum. Gergin ve sarsak davranır, gofretleri sayar ve durmadan bana sirkülasyon aygıtının düzgün çalışıp çalışmadığını sorardı. Benim kulaklarım çok iyidir, içimizde sesleri en iyi ben işitiyorum.

Annemi neşelendirmek istiyordum, dalgalarla güreşerek kıyıya döndüm. Yine de bir kez daha suya çevirdim yüzümü; Jonathan yüzün-

den birazdan eve dönmemiz gerekebilirdi, uyku ilacı istediğimiz kadar uzun etki etmiyordu çünkü. Güneşin deniz yüzeyinde parıldadığını gördüm, sanki yığınla elmas boşaltılmış gibiydi. Gök ve su bir olmuştu, her şey maviydi, sadece mavi, yukarıdan aşağıya kadar. *Unutma bunu Hannah, bu güzel, sonsuz maviliği daima hatırla.* Gözlerimi kapattım, ciğerlerime yapışan tuzlu havayı çektim içime. *Unutma bunu Hannah, sakın unutma.* Deniz, *the sea, la mer* dünya yüzeyinin neredeyse dörtte üçünü kaplar. Deniz bitkileri dünya atmosferindeki oksijenin yaklaşık yüzde yetmişini üretir. Her şeyi belleğime kaydettiğimden emin olunca kızgın kumların üstünde zıplayarak annemin yanına gittim.

“Anne?”

Hiç cevap vermedi. Islak bir köpeğin tüylerini silkelemesi gibi ben de saçlarımı salladım annemin üstünde, ayağa fırlayıp beni kumsalda kovalayacağını sanıyordum. Hep yaptığı gibi. Ama o gün öylece yatmaya devam etti, sanki burada olması doğru değilmişçesine, kıpırdamadan gökyüzüne bakıyordu.

“Sen de istemiştin denize gelmeyi,” diye söylenerek kendimi onun yanına, kumlara attım.

“Ah, Hannah,” dedi ve beni görecektir şekilde yan döndü. “Özür dilerim.”

“Ne demek istedin anne?”

“Sizlerin hayatı öyle zor ki. Hep benim yüzümden.”

Morarmış gözümü kastediyordu. “Bu saçma bir hataydı sadece,” dedim. “Çok kötü değil zaten.”

“Sen akıllısın Hannah. Ve büyüyorsun artık. Günün birinde kötü bulacaksın bunu.” Elimi tutup sıktı. “Biri sana beni soracak olursa gerçeği söyle ona, anladın mı?”

“Biliyorsun, ben hiç yalan söylemem. Babam hep der ki yalan söylemek...”

“Biliyorum,” diye sözümü kesti annem. Aslında kimsenin sözünü kesmememiz gerekir. Nazik olmaz bu. Güler gibi bir ses çıktı annemden. “Neyse, unut gitsin söylediklerimi Hannah. Belli ki hormonlar neden oluyor buna.” Hormonlar habercilik görevi gören biyokimyasal maddelerdir, belli biyolojik süreçleri başlatırlar. Örneğin şimdi annemin ağzından minik, ince sesler çıkararak hafifçe ağlıyor olmasını. Sesler ne kadar zayıf olsa da onun sesli ağladığını ilk kez görüyordum. Kulağım çok hassastır.

Annem kollarımdan çekerek sıkıca kucaklayabileceği şekilde oturttu beni.

“Seni çok seviyorum Hannah.”

“Daima sevecek misin?”

“Daima, daima ve daima...”

Kapının açıldığını duyunca başımı kaldırıp bakıyorum. Bu kez Hemşire Ruth var karşımda. Sonunda geri gelmiş.

“E Hannah? Nasılsın bakalım?” diye soruyor yarım bir gülümsemeyle. Bir parça utandığı zamanlarda yüzünde beliren gülümseme bu. Belli ki beni yalnız bırakıp üstüne üstlük iki yabancı insan gönderdiği için utanıyor şimdi.

“Döndüğünüze sevindim,” diyorum.

“Ben de,” diye gülümsüyor Hemşire Ruth.

Kalkabilir miyim diye sormadığım halde, masanın etrafından dolamıyor, gidip ona sarılıyorum. Hemşire Ruth da başımı okşuyor. Eli yine kulağımın üstünde ve ben yine denizin sesini duyuyorum. Deniz, *the sea, la mer*, dünyanın en güzel yeri.

“Sana güzel bir haberim var,” diyor Hemşire Ruth deniz uğultularının arasından. “Artık gidip anneni görebiliriz, eğer istersen. Henüz uyanmadı, ama şimdilik doktorların işi bitti.”

Başımı öne sallıyorum. Hemşire Ruth'un karnına değiyor başım. Anneme gitmek istiyorum ama Hemşire Ruth'un beni birazcık daha kollarında tutmasını da istiyorum.

"Duyuyor musun?" diye soruyor Hemşire Ruth. Ancak o zaman çekiyorum başımı geriye. Gerçekten de bir gürültü var. Kanat çırp-maya benzeyen tuhaf bir ses, uzakta bir yerde ama yine de rahatça duyulabiliyor. Hemşire Ruth pencereye doğru bir işaret yaptı. Gri gecenin ortasında yanıp sönen kırmızı-beyaz ışıklar görünüyor. Beyaz-kırmızı-beyaz-kırmızı, bir yanıp bir sönüyorlar.

"Nedir bu?"

"Helikopter. Polis annenin kaza geçirdiği yerin etrafında uçuyor." Hemşire Ruth önümde çömelip yüzümü sıcacık ellerinin arasına alıyor. "Kulübeyi bulacaklar Hannah. Kardeşini çıkaracaklar oradan." Şimdi tam bir gülümseme var Hemşire Ruth'un yüzünde. Aklıma daha iyi bir şey gelmediği için ben de gülümsüyorum.

"Ne dersin, gidip bakalım mı annene?"

Başımı sallıyorum. Hemşire Ruth elimi tutuyor, bekleme odasından çıkıyoruz.

Matthias

Duygudaşlık. Teselli edici sözler. Neredeyse on dört yıldır, bunların ne kadar önemsiz olduğunu biliyorum. Sırf kibarlıktan konuşulduğunu. Komiser bize boş laflar etmekteyken Karin gözyaşları arasında baş sallamaya çalışıyor hâlâ. "Gerçekten çok üzüldüm, Bay ve Bayan Beck."

Bu arada Gerd de geldi, travma cerrahisi koridorundaki uğursuz topluluğumuza katıldı. Yıpranmış deri ceketinin altına giydiği gömleğe bakıyorum, gecenin telaşıyla düğmeleri yanlış iliklemiş.

“İşte bu yüzden yalnız gelmek istemiştim,” demeye cüret ediyor. Feci şeyler söylememek için kendimi zor tutarak yutkunuyorum. “Bu şekilde daha da büyük hayal kırıklığı yaşadınız.”

Tekrar yutkunuyorum.

Karin “Kimmiş peki bu kadın?” diye soruyor hıçkırarak. Doktorla birlikte özel alandan geri gelirken beni görmesi yetti, hemen anladı ne olduğunu. “O değil, öyle değil mi?” diye soruyor. Başımı iki yana sallamaya çalışıyorum ama olmuyor.

“Bayan Beck,” diyor Gerd’in meslektaşı. “Bu sürmekte olan bir soruşturma. Umarım size bilgi veremiyor olmamızı anlayışla karşılırsınız.”

Çevirisini yapıyorum bu sözün: “Çünkü artık bizimle bir ilgisi yok Karin. Bizim kızımız değil, onun için bize bir şey söyleme yetkileri yok.”

“Meslektaşım Giesner demek istiyor ki...” diye Gerd araya giriyor. Sesine sakın bir ton vermeye çalışsa da benim için tamamen yanlış bir frekans bu.

Tıslaya “Gecenin ortasında bizi yataktan kaldırıyorsun, kızımızın bulunuşunu söylüyorsun bize!” diyorum.

“Ben benzerlikler var dedim, kontrol etmemiz gerek dedim,” diye Gerd de bana tıslıyor. Öbür komiser birkaç adım uzaklaştı. Durumdan rahatsız anlaşılan.

“Kadının Lena olup olmadığı kesin değil diye daha en baştan söyledim.” Gerd alnını ovuşturarak iç çekiyor, Karin’e dönüyor sonra. “Son derece üzgünüm Karin. Sizi boş yere umutlandırmamam gerekirdi. Profesyonelce davranmadım. Biliyorsun, benim için kişisel bir konu bu...”

“Tam on dört yıldır profesyonelce davranmıyorsun sen,” diye oklarını fırlatıyorum, ama dikkate alınmıyorum.

“Bizim için ne demek bütün bunlar?” diye hıçkırıyor Karin.

Gerd iç çekiyor. “Şu demek...”

“Onu bir on dört yıl daha bekleyebiliriz demek Karin,” diye sertçe kesiyorum sözünü. İnce sözlere, kibarlıklara, dayanmak gerektiğine dair

anlamsız lakırdılara karnım tok. “Lena geri gelmeyecek.” Yüzümde tu-
tuşan öfkeyi hissediyorum, yanaklarım ateşim çıkmış gibi al al oldu.

“Matthias...” Karin kolumu tutuyor. Ama ben kendime gelmeye-
ceğim işte. Gerd anlasın ne halt ettiğini.

“Artık bir kızımız yok, bu demek işte! Öldü o! Herhalde öleli on
dört yıl oluyor! Ama bizim dâhi Bay Brühling onun cesedini bile
getirmeyi beceremiyor ki layıkıyla cenazeyi kaldıralım.”

“Matthias...” Karin’in tırnakları ceketimin kumaşına gömülüyor.
Yüzü birden daha da soluklaştı, gözleri kocaman, dik dik bakıyorlar.
“İşte,” diye fısıldıyor.

Anlamıyorum ne dediğini.

“İşte orada.”

Karin’in bakışlarını izliyorum koridor boyunca. Nefesim kesili-
yor, kalbim duruyor.

“Bu... Lena...”

Karin haklı: İşte orada. Koridorun ucunda, bir hemşirenin elini
tutmuş, bize geliyor. Çocuğumuz, bizim küçük Lena’mız, Lenacı-
ğım benim.

Lena

Pek az hatırlıyorum frenlerin gıcirtısını, bağırın ve birden yok olan
kendi sesimi, çarpmayı ve hiç acı duymayışıma –en azından ilk
anda– nasıl da şaşırdığımı. Sonra geldi acı, geldi ve üstümden silin-
dir gibi öyle canavarca bir şiddetle geçti ki bilincimi kaybettim. Ne
kadar sürdü, bilmiyorum. On dakika? Bir saat? Sonunda kendime
geldim. Sanki zifiri karanlık bir odada otururken aniden biri ışığı
yakmıştı. Uyanmıştım ve zihnim apaçıktı.

Kaza geçirdiğimi derhal anlamıştım. Bir ambulansla olduğumu derhal fark ettim. Kalp atışlarımı dış dünyanın diline çeviren bir bip sesi işitiyordum. Sirenleri duydum. Hızlı gittiğimiz belliydi, yoldaki tümsekleri ve aracın virajları dönüşünü algılıyordum. Ve bedenimi, anlatılamaz acıyı hissediyordum. Buna rağmen kıpırdanmaya, uzuvlarımı yoklamaya çalıştım. Eğer bir his varsa isterse ağrı hissi olsun, kurtarılabilecek bir yaşam da vardır, diye düşünüyordum. Kendimi zorlayınca ayak parmaklarımı oynatabiliyor, el parmaklarımı bükabiliyordum. İyi bir belirti. Ama kafamı hareket ettiremedim, boynum gergindi ve sabitlenmişti. Boyunluk takmışlardı bana. Yanı başımda olup bitenleri göremiyordum. Sağ veya sol yoktu, değişmeyen bir yukarısı vardı sadece, ambulansın sararmış tavanı. Tam üstümde gümüş grisi bir izolabant parçası gördüm, küçük bir yırtığı, küçük bir deliği veya silmekle çıkmayan moral bozucu bir kan lekesini örtmek için yapıştırılmıştı belki de. Göğsümde ve dizlerimin altında hafif bir baskı hissediyordum, ama sıkılmış kemerlerden başka bir şey değildi bunlar. Yolda sedyeden düşmemem gerekiyordu. Daha beter olmayayım diye. Saçma, öyle değil mi?

“Galiba kendine geldi,” dedi bir erkek sesi.

Bir sıhhiyeci hemen bana doğru eğildi, sınırlı bakış açıma girdi, gözlerime ışık tuttu. Parlak noktayı izlememi istedi. Gayret ettim, ama görüşüm bulanıklaşıyordu, ışıklı nokta biçimsiz bir alan halini almıştı. Acı akışkandı, dışarı fırlıyordu.

Sıhhiyeci lambayı elinden bırakıp “Korkmayın,” dedi. “Hastaneye götürüyoruz sizi.” Bir lastik eldivenin içindeki başparmağıyla yanğımdaki gözyaşını sildiğini hissettim. Kalp atışlarımın çevirisini yapan bip sesi hızlanmış, düzensizleşmişti.

“Sakin olun.” Sıhhiyeci mesafe bırakmaya çalışıyordu, üzüldüğünü söyledi.

Kıvrınmaya başladım, kemerler birden fazla sıkı gelmişti.

“Sakin olun, merak etmeyin, her şey yolunda. Duyuyor musunuz beni? Bir otomobil çarptı size, ama hastaneye varmak üzereyiz. Başardınız sayılır.” Sıhhiyeci bacaklarımı sıkıca tutmuştu. Bağırarak istiyordum ama kemerlerin altında çırpınmaktan başka bir şey yapamadım. “Size bir yatıştırıcı vereceğim.”

Hemen ardından kalbimin bipleri yeniden yavaşladı ve düzene girdi. Çok yanlış gelmişti bu bana.

“Bana adınızı söyleyebilir misiniz?” diye sordu sıhhiyeci. “Adınızı hatırlıyor musunuz?”

Gözkapaklarım titreşmeye başlamıştı.

Adamın “Galiba işe yaramayacak,” dediğini duydum. Sanki uzaktan geliyordu sesi. “Herhalde şoka girmiş durumda.”

Bunun üzerine ikinci bir ses “Lena,” dedi. Gerçek olmayan, gerçek olamayacak bir sestir bu, yatıştırıcıdan çıkıyordu, bir de şoktan.

“Adı Lena,” dedi ses bir kez daha, sahiciliğini pekiştirmek ister gibi.

Kafamı oynatmayı denedim, ama yukarıya, sararmış tavana bakacak şekilde sabitlenmişti. Ve yorgundu bu aptal kafa. Hem de öyle yorgundu ki! Gözkapaklarım indi. Karanlıktan önce, sislerin arasındaki son düşünceler Hannah biçimini almıştı. Hannah’nın sesiymi demin duyduğum. Hannah yanımdaydı, ambulansta...

Sessiz soluk alıp vermeye çalışıyorum. Uyandığımı fark etmemeliler. Biliyorum, zaman geçti aradan. Ambulanstaki son düşüncelerimle şu an arasındaki film parçası eksik. Hastanedeyim, yatakta yatıyorum. Kafamın içi çok hafiflemiş, herhalde ta kafatasıma kadar ilaçlarla doludur. Sağ dirseğimin iç kısmını çimdikliyorlar sanki. Kattater takılmış. Dezenfektan maddesi kokuyor. Bir EKG ölçüm aygıtının tanıdık bip seslerini duyuyorum. Etrafımda sesler ve telaş var.

“Beni duyuyor musunuz? Bir işaret verebilir misiniz? Parmağınızı oynatın.”

Hiçbir şey yapmıyorum. Dikkatimi nefesime verdim, gözlerimi inatçı bir çocuk gibi kapalı tutuyorum. Senin deli baban yatağımın başında çıldırırken gözlerim bir an bile açılmıyor.

“Bu o değil! Bu benim kızım değil!”

Sanırım odamdan çıkarken desteğe ihtiyacı var.

Oysa ben öylece yatıyorum, kırmızı bir et parçası gibi, birçok gece, senin kocan bana tecavüz ederken yattığım gibi. Gözlerim sımsıkı kapalı. Onları açacak olursam kıyametin kopacağını bilerek. Korkuyorum Lena. Çok korkuyorum.

Matthias

Karin’in bakışı. Solgun çehresi, kocaman açılmış, dimdik bakan gözleri.

Koridordan bize doğru gelen Lena, bir hemşirenin kolunda.

Çocuğumuz, bizim küçük Lena’mız, benim Lenacık, altı veya yedi yaşında belki. O kocaman okul külahım taşımak için henüz çok küçük – geçmişin resimleri uçuşarak gerçeklikle karışırken bunlar geçiyor karışık aklımdan. Sarı lüleleri, sivri çenesi, gözleri... Tanrım, o gözler!

Bir yere tutunmam gerek. Bula bula Gerd’in kolunu buluyorum tutacak.

“Lena...”

Gerd kolunu benden kurtarmadan önce Karin’in “Tanrım!” dediğini duyuyorum. Gözümü Gerd’in bu sert hareketine yöneltince onun dizleri kıvrılmış olan Karin’i koltukaltılarından kavramış olduğunu görüyorum.

“Ne...?” diye bir şey çıkıyor Gerd’in ağzından, sonra başını kıza döndürüyor. “Nasıl... nasıl olabilir bu?”

O âna kadar bizden uzak duran Chamlı meslektaş Giesner de bize doğru atılıyor şimdi.

Karin "Lena!" diye sesleniyor.

Lena'nın koluna girdiği hemşire duruyor birden. Lenacık onun arkasında, güvensiz bir adım atıyor. Karışıklıktan ürkmüş gibi.

"Hşt! Sessiz olun! Sessiz olsanıza!" diye çıkışıyorum, ama Karin kendinde değil.

"Ne demek bu?" diyor hırıltıyla. Ve sonra kulak tırmalayan tiz bir sesle haykırıyor: "Lena!"

Hemşire çocuğu geri döndürdü.

"Hayır, hayır, hayır! Durun!" diye gürlüyorum peşlerinden fırlayarak. Ama birden durduruluyorum. Yabancı kollar arkadan tutuyor beni.

"Lenacık!" diyorum hıçkırarak, ardından Gerd hırçın bir hayvanı zapteder gibi yere yıkıyor beni. Ben yerde, onun altında zavalıca debelenirken Lenacık gözden kayboluyor. Koridorda bizden başka kimse kalmadı. Sessizlik.

"Gelin Bay Beck," diyor Giesner az sonra, kalkmama yardım ediyor.

Gerd'le birlikte bir hastabakıcının gösterdiği yoldan bizi boş duran bir hasta odasına alıyorlar. Gerd Karin'i yatağa götürüyor ve Karin fişi çekilmiş gibi yığılıyor yatağa. Hastabakıcı doktora, yatıştırıcı verilmesine ihtiyaç var mı diye soruyor.

Kararı ben veriyorum: "Hayır, teşekkür ederiz. Gerek yok." Aslında çok da dikkat etmiş değilim Karin'in durumuna.

Hastabakıcı odadan çıkınca Giesner "Durumu açıklayın bana," diyor.

Karin ve ben aynı anda "Lena," diyoruz, tek bir ağızdan konuşur gibi. Ben devam ediyorum: "Koridordaki kız tıpkı bizim kızıma benziyor." Sonra hemen "Yani çocukluğuna," diye ekliyorum. Söylediklerimizin akıl almaz şeyler olduğunu fark ettim çünkü. Olağandışı bir psişik halde bulunan bir anne baba yabancı bir küçük kızı zorluyor

– Giesner’e böyle görünmüş olmalıyız. Ama kız bizim çocuğumuzun kopyası gibi görünüyorsa yabancı olamaz. Öyle değil mi?

“Doğru,” diye Gerd ummadığım bir anda yardımına geliyor. “Klonlanmış adeta.”

Giesner’in kuşku dolu bakışı şimdi de Gerd’e yöneldi.

“Ben bir aile dostuyum. Lena’yı doğduğundan beri tanırım.”

Dostuyum, diye içimden dış gıcırdatarak tekrarlıyorum, ama tutuyorum kendimi. Şu anda konu Gerd ve ben değiliz. Mesele Lena. Hayır, şu kız.

“Bir saniye.” Aklıma bir şey geldi. Elimi iç cebime atıp cüzdanımı çıkarıyorum. Ne zaman cüzdanı elime alsam benim Lenacık şeffaf plastiğin ardından biraz solmuş renkleri, eksik dişleri ve kocaman okul külahıyla hep gülümser bana. Fotoğrafi parmağımla çekip Giesner’e gösteriyorum.

“İşte, kendiniz de görün.”

Giesner fotoğrafı alıp dikkatle inceliyor.

“Hm,” diyor sonra, birkaç defa sadece: “Hm.”

Karin “Kim bu kız?” diye soruyor arkadan duyulan çatlak bir sesle. Giesner başını resimden kaldırıyor.

“Kendi dediğine göre kız kaza geçiren kadının çocuğuymuş.”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Ama saçma bu. Oradaki kadın,” –omzumun üstünden başımla kapıya doğru belirsiz bir işaret yapıyorum– “Lena değil ki!”

“Matthias, emin misin o olmadığından?” diyor Karin’in sesi. “Belki de bunca yıl sonra tanıyamadın onu. Yara izi var mıydı?” Küçük ama belirgin hareketlerle sağ işaretparmağını saç çizgisinin altında gezdiriyor. “Ben de baksam mı kadına?”

“Tamam, bir yara izi var. Ama yine de o değil. Kendi kızımı tanımayacak mıyım?” İstemedenden sert bir sesle konuştum. “Üzgünüm, hayatım. Ama o değil gerçekten.”

“Yine de bir baksam ben de? Emin olmak için?”

“O değil, Karin!”

“Hele bir sakın olalım,” diye Gerd karışıyor lafa. “Karin, sen gitmeyeceksin o odaya. Ben yaparım bunu. Lena’yı ben de tanıyabilirim.”

“Siz şimdi bana ciddi ciddi kendi kızımı tanıyamadığımı mı söylüyorsunuz?” İnanamıyorum buna.

“Elbette tanırsın Matthias,” diyor Gerd hışırdayan bir sesle. “Yine de anlayamadığımız bir şey var burada. Bu kadının kim olduğunu ve neden Lena’ya çok benzeyen bir çocuğun onun kızı olduğunu söylediğini bulmalıyız.”

“Hm,” diyor Giesner yine ve Lenaciğin resmini bana geri uzatıyor. Gerd’e dönüyor sonra. “Lena Beck’e ait DNA profili var mı, biliyor musunuz?”

Gerd çalışkan öğrenciler gibi coşkuyla baş sallayarak onaylıyor. “Yaptırmıştık. Diş fırçasından numune almıştık.”

Giesner tekrar Karin’e ve bana doğru dönerek “Tamam öyleyse,” diyor. “Demek ki kızıdan da bir numune almamız yeterli. Hemen yapılır, basit bir tükürük testi sadece. Ondan da bir DNA profili çıkar ve ikisi ne kadar örtüşüyor diye bakılır. Bu şekilde en azından küçük kızın sizin kızınızla akraba olup olmadığı ortaya çıkacaktır. Geriye kızın kaza geçiren kadınla nasıl bir bağı olduğu kalır...”

“Çocuğa soralım,” diyor Gerd kararlılıkla. En son on dört yıl önce böyle kararlı görmüştüm onu. “Kızını bulacağız Matthias,” demişti bana o zaman, gösterişli bir şekilde ayaklarını masaya dayamıştı; ağzının kenarında bir sigarayla kötü Amerikan filmlerindeki polisler gibi benziyordu. “İsterse bu yapacağım son iş olsun! Lena’mızı eve getireceğim.”

Giesner iç çekiyor. “Ben kızla konuştum zaten, üstelik yanımda bir uzmanla birlikte. Fazla bir şey çıkmadı.”

“Onunla konuştunuz mu?” diyorum hırıldayarak. “Çok bir şey çıkmadı da ne demek?”

“Uzman doktorumuz Bayan Hamstedt bu kadar kısa sürede bir tanıya varamadı henüz. Elimizde sadece yapboz parçaları var. Ama Hannah’nın bize sözünü ettiği kulübeyi bulunca umarım daha çok şey öğreneceğiz. Ormanı taraması için bir helikopter gönderdim. Bir ekibimiz de kaza yerine gidiyor.”

“Hannah...” diyorum kendi kendime. Demek adı bu: Hannah. Karin’le göz göze gelmeyi deniyorum, ama o bana değil Giesner’e bakmakta.

“Ne kulübesi?” diye soruyor. “Lena orada mı? Kulübede mi?”

Giesner boğazını temizledi.

“Komiser Brühling haklı. Önce biraz sakinleşmeniz iyi olacak.” Gerd’e işaretle kapıyı gösteriyor. Gerd de başını salladı ona.

İki komiser odadan çıkınca Karin soruyor: “Neler oluyor burada böyle?”

Lena

Kaçmayı düşünüyorum kısa bir süre. Ama nasıl olacak ki bu? Hâlâ kıpırdayamıyorum. Birtakım aygıtlara bağlıyım, elektrotları kurcalasam herhalde alarm çalar. Hem zaten durmadan odaya birileri giriyor. Sanki çalışkanlıklarıyla beni uyanmaya zorlamak istiyorlar. Önceleri sadece hastane görevlileri kısa vizitler yapıyor, serum torbalarını değiştiriyor ve EKG’yi kontrol ediyorlardı – dayanmalıyım, gözlerimi kapayıp nefes alıyorum.

Ama sonra o iki polis geldi ve sürekli olarak yatağımın başında kalmaya karar verdiler. Aralarındaki fısıldaşmadan birinin özel olarak Münih’ten geldiğini anladım. Diğeri Cham sorumluluk bölgesindendi. Durmadan “kız” diyorlardı konuşurken.

Hannah. Yo hayır, hayal etmiş değilim, Hannah ambulansa benimle birlikteydi. O da geldi hastaneye. Burada şimdi.

Kulağıma “kaçırma” ve “kulübe” gibi sözcükler ilişıyor. Bağlı olduğum EKG aygıtı bu ani heyecanımı algıladı, asabi sesler çıkarmaya başladı. Polislerden biri –sanırım Cham’dan olanı– hemen başımın yanındaki acil düğmesine basıyor. İkisinin birden yerlerinden kalkıp yatağımin başında kıpırdandıklarını duyuyorum, belli ki hastane görevlilerinin gelip müdahale etmesini bekliyorlar.

Bir adam geldi. Önce ortaparmağımdaki EKG mandalını kontrol ediyor, sonra göğsüme soğuk bir stetoskop dayıyor.

“Her şey yolunda,” diyor “Cham”a ve “Münih”e. “Kötü bir rüya görmüş olabilir.” Cevap olarak homurdanıyor polislerden biri.

Kapı sesini duyuyorum, hastabakıcı ayrıldı. Sonra yatağım boyunca yerde itilen bir iskemlenin sesi ve hemen ardından ikinci bir iskemle. Ben sonunda kendime gelip sorularım yanıtlayana kadar resmi bir havada oturup bekleyecekler herhalde.

Tam da bunu düşünmüşümdür bazı geceler, onun boynumdaki sıcak nefesi ve cildimdeki yapışkan derisi beni uyutmadığında. Günün birinde şu delikten çıkacak olsam, kime ne anlatırım?

Sonra ayrıntıları düzenlemiştim. Bazı şeyler daha baştan anlatması imkânsız kümesine yığıldı: onu bir canavara ve daha önemlisi beni bir kurbana dönüştürecek olan, sözcüklere dökülemeyecek sapkın tuhafıklar. Hayatımın geri kalanını kulübedeki zavallı kadın olarak geçirmek istemiyordum. Güçlü olacak, dik durarak ve net bir bakışla sadece en gerekli bilgileri verecektim. Üç kez daha sessizce nefes alıp veriyorum, kendime tanıdığım son mühlet bu. Ve ardından gözlerimi açıyorum. İşte vakit geldi Lena.

İki adamdan gri elbiseli olanı derhal görüş alanıma giriveriyor. Diğeri de iskemleden kalktı. İkisi de tepeme dikilmiş durumda, sorular yüzlerinde okunuyor. EKG çıldırdı adeta.

“Merhaba,” diyor takım elbiseli. “Sakin olun lütfen, her şey yolunda. Ben Cham polisinden Frank Giesner, bu da Münihli meslektaşım Gerd Brühling. Anladınız mı bu söylediğimi? Biz polisiz.”

Başımı oynatıp evet demek istiyorum ama olmuyor.

“Beni duyabiliyor musunuz?”

“Yine hastabakıcıyı çağırın en iyisi,” diyor “Münih”, acil düğmesini göstererek. “Cham” da uygun buluyor öneriyi.

“Size bir otomobil çarptı ve hastaneye kaldırıldınız. Bana adınızı söyleyebilir misiniz?”

Gözlerimi devirerek acı içinde inliyorum.

“Bakın, kulübeden haberdarız. Şu anda onu arıyoruz zaten. Size kötü bir şey olmayacak. Burada güvendesiniz.”

Kapı açılıyor. Hastabakıcı geri geldi. “Cham” ve “Münih” ayarlanmış gibi aynı anda uzaklaşıyor yatağımdan.

“Uyandı,” diye açıklama yapıyor “Münih”. Hastabakıcı nabzımı tutuyor ve “Doktor Schwindt’i göndereyim,” diyor. “Bir iğne filan yapsın. Ama biraz sürebilir, vardiya değişimi var. Ortalık karmakarışık.”

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama ancak anlamsız bir ses çıkıyor, bitkin bir iniltiyle histerik bir kıkırdama arası tuhaf bir ses. Ben biraz kendimi toplayana kadar hastabakıcı gitti bile. Aklım başımda olmalı, tek düşünebildiğim bu.

Kırık dökük bir konuşmayla “Onu buldunuz mu?” demeyi bece-riyorum.

“Cham” belirsiz bir baş hareketi yapıyor. “Münih” ise sürekli al-nımdaki yara izine bakmakta.

“Dediğim gibi, henüz kulübeyi arıyoruz. Ama endişelenmenize gerek yok. Burada güvendesiniz. Adınızı söyleyecek misiniz bana?”

Kendimi adamın istediği şeyin basit ve tamamen makul olduğuna inandırmaya çalışıyorum. Kötü bir yanı yok ki bunun. Tam tersine. Polis kim olduğumu bilirse yakınlarıma haber verir. Anneme

hayatta olduğumu, gelip beni almasını söyler. Gitmeliyim, ne olursa olsun gitmeliyim. Ve cevap vermek istiyorum, nefes alıp ağzımı açtım bile. Ama yine birkaç histerik ses çıkarmaktan başka bir şey yapamıyorum işte. Kimliğimi yuttum ve kıkırdıyorum bu durumda.

Epeyce sürüyor bu böyle, polisler sabırla bekliyor. Yüzlerinde çaresizlikten başka bir şeyin daha ifadesi var: acımanın. Onlar için çoktan kulübedeki zavallı kadın olmuşum bile. Bunu fark edince gülmem geçiyor. Hemen, birdenbire değil, azar azar. Kısa bir süre daha tekleyen bir motor gibi sesler çıkarıyorum. Sonra nihayet sessizlik. Ve cevabım:

“Lena. Adım Lena.”

Hannah

Aslında hemen tanımıştım, bahçedeki o partiden hatırlıyordum onu. Annemle yaptığımız ilk geziden. Uçuçböceklerini anlatmıştı bana, uğur getirdiklerini söylemişti. Kır saçlarını ve annemin eskiden pazar günleri giydiği kıyafetlerle aynı renkte olan açık mavi gözlerini hemen hatırladım. Tabii annemin giysilerinde bir de beyaz çizgiler oluyordu. Ama sonra pek emin olamadım, çünkü hastane koridorunda durup konuştuğu insanlar çok gürültü ediyordu, Hemşire Ruth korkmuştu bundan. Beni bekleme odasına geri götürdü. Öyle hızlı yürüdük ki pembe lastik terliklerim ayağımdan çıkmasın diye parmaklarımı yukarı kaldırıyordum.

Oysa Hemşire Ruth annemin yanına gideceğimizi söylemişti. Ama şimdi yine bekleme odasındayız, içeri girince kapıyı kapıyor ve “Sanırım annene gitmek için biraz daha beklememiz gerek Hannah,” diyor.

Yerde iplik parçası gibi bir şey görüyorum. Rengi mor, Hemşire Ruth’un hâlâ benim üstümde olan çok renkli örme ceketinden herhalde.

“Üzülme hayatım,” diyor çenemi kaldırarak. “Daha sonra hemen gideriz yanına, söz. Ama önce gidip dışarıda neler olduğuna bakmam lazım.” Elini indirip beni odanın içine doğru yönelterek yine masamıza götürüyor. “Delirmiş bu insanlar.” Sanırım bunu bana değil de kendi kendine söyledi, çünkü şimdi bana bakmadan komik bir şekilde söylenmeye devam ediyor. Konuşurken birbirimizin yüzüne bakmalıyız. “Böyle bağışarak herkesi ürkütüyorlar. Zaten onca şey geçti başından. Kim bu insanlar böyle?” Birkaç kez başını sallıyor. “Otur Hannah. Ben sana bir çay daha yapayım. Sonra gidip bakarım bu maskaralık neyin nesiymiş.”

Başımı öne sallayıp oturuyorum. Hemşire Ruth mutfak tezgâhına gidiyor. Arkamda musluğu açtığını, sonra da su ısıtıcıyla bir şeyler yaptığını işitiyorum.

“Ben biliyorum galiba.”

“Hm?” Hemşire Ruth akan suyun sesinden anlamadı ne dediğimi.

“Ben biliyorum galiba!” diyorum bağırarak, ama zaten suyu kapattı bu arada.

“Ne demek istedin Hannah?”

Su ısıtıcının kapağı *tak*, açma düğmesi de şak sesi çıkarıyor.

“O insanların kim olduğunu,” diyorum.

Arkamda sessizlik var şimdi. Belli ki Hemşire Ruth yine anlamadı.

“Sanırım o bağırان adam benim büyükbabam.”

“Senin neyin...?”

“Büyükbaba kişinin babasının veya annesinin babasıdır. Dede de denir. Nokta.”

Anladı mı diye yüzüne bakmak için Hemşire Ruth’a dönüyorum. Anlamadı tabii. Yine boş boş bakıyor. İç çekiyorum.

Açıklıyorum zavallı, ahmak Hemşire Ruth’a: “*Lena* diye bağırdılar. Annemin adı bu, söylemiştim ya. Hem zaten görünce tanıdım ben onu.”

Hemşire Ruth'un kendi kendine düşünmesi için hiç beklemeden, hemen ilk gezimizden söz ediyorum. Annemin yanında oturduğumu, pırıltılı yoldan geçerek bir bahçeye gittiğimizi, çimenlerin evdeki çamaşır deterjanı gibi koktuğunu, lahana büyüklüğündeki ortancaları, sadece sağlıklı yiyecekler olan kutlamayı anlatıyorum. Ve tabii bir de benimle birlikte çimende oturup uçuböceğinden söz eden büyükbabamı.

“Uçuböcekleri çok yararlıdır, çünkü yaprak bitlerini ve kırmızı örümcekleri yerler,” diye tekrarlıyorum ondan duyduklarımı. “Ayrıca, uğur getirdikleri de söylenir.”

Ben konuşurken Hemşire Ruth yine masamıza oturmuştu. Fare adımlarıyla gelip kendini sandalyesine bırakmıştı.

Isıtıcıdaki su çoktan kaynadı, Hemşire Ruth çayımı yapana kadar kesin soğumuş olur artık.

“Gerçekten rastlamış mıydın ona?” Anlatmam bitince ilk sorusu bu. Başımın evet diyorum.

“Çok gezi yaptık annemle. Deniz kıyısına da gittik, Paris’e de. Eiffel Kulesi Fransız Devrimi’nin yüzüncü yılı anısına yapılmıştır ve 324 metre yüksekliğindedir.” Masanın üstünden uzanarak fısıldıyorum: “Ama bunu hiç kimseye söylememelisiniz.”

Hemşire Ruth “Anlamıyorum...” diye mırıldanıyor yine.

“Yani geziler yaptığımızı. Bu bir sır. Yoksa kızarlar bize, annemle bana.”

“Baban mı kızar?”

“Evet,” diyorum başımı sallayarak. “Annem çok sakardır. Tek başına ocağı bile yakamaz. Babamın haberi olsa kesinlikle araba kullanmasının çok tehlikeli olduğunu söylerdi. Hem de benimle birlikte ve çok uzağa. Ve Jonathan da kızardı mutlaka.”

Aslında Jonathan’ı düşünmek istemiyordum, halıdaki o aptal lekelerle uğraşması beni çok üzüyor çünkü. Başka bir şeyle ilgilen-

mek için elbisemin eteğini boyuyorum. Eteğimin iki yanında cepleri var. Sağ cebin alt dikişi sökülmüş, bu yüzden sadece soldakine bir şey koymak mümkün.

“O niye kızsın ki size? Gezilere giderken onu yanınıza almadınız mı?”

“Ah, zaten hoşuna gitmezdi ki.”

Anlamıyor bunu Hemşire Ruth, başını yana eğiyor.

Önce bir şey söylemek istemiyorum, çünkü utanıyorum biraz. Ama sonra ne yapalım diye düşünüyorum, annemin en sevdiği çocuğusam ve benimle yalnız gezmek istiyorsa bu benim suçum değil ya.

“Daha çok şeyden dolayı... Sanırım ona uyku ilacı verdiğimizizi bilse bize kızardı,” diyorum, ama konuşurken Hemşire Ruth’un yüzüne değil de eteğime bakmayı tercih ediyorum. Eve döndüğümüzde annem mutlaka onarmalı o cebi.

Lena

Ortadan kaybolduğumda mayıs ayının bir perşembe günüydü. Alice tavşan deliğine itilmiş, kafaüstü düşüp bayılmıştı. Herhalde beni kulübeye taşımadan önce uyuşturucu bir iğne yapmış olmalı. Hatırladığım ilk şey ter, idrar ve bayat hava kokusu. Sonra sanki uzaktan gelen bir gürültü, kilitte dönen bir anahtara benziyor ve bir de bir elektrik düğmesinin tıkırtısı. Ancak ayağıyla birkaç kez bacağımı dürttüğünde ürküp kıpırdadım.

“Nasılşın Lena?” diye sordu tepemde durup bana gülümseyen adam.

Gözlerim odada dolaştı; karşı duvarın büyük kısmını kaplayan bir raf, stoklanmış şeyler, kavanozlar, patates çuvalları, gümüş rengi parlak fermuarlarından dolayı seyahat çantam olduğunu sandığım karanlık bir şey, daha ötede çok sayıda bidon, köşede bir odun yığını, tavanda am-

pul ve aşağıda, çıplak ayaklarımın dibinde kahverengi ambalaj bandı görüyorum; ayak bileklerimi sarmış, lekeli kot pantolonumdan ve terli üst giysimden yukarı doğru kollarıma ve bileklerime çıkıyor; bileklerim birbirine eklenmiş plastik kelepçelerle eski bir lavabonun atık su borusuna bağlanmış. Ve sonunda tekrar adama baktım. Hâlâ gülümsüyordu, sabırlı bir sesle soruyu yineledi: “Nasılsın Lena?”

Lena – bu ben değildim, adım Lena değildi. Kafamın içindeki dişliler son hızla çalışıyordu şimdi. Yanlış anlama bu, beni biriyile karıştırmış. Ağzımdaki tıkaç yüzünden dayak yemiş köpek gibi sızlanarak bu apaçık yanlışlığı açıklamaya çalıştım. Bunu yaparken plastik kelepçelere öyle asıldım ki bileklerimin derisi soyuldu.

Adam bana acıyarak başını salladı, dönüp kapıya doğru gitti. *Klik*. Işık söndü. Sonra kapı sesi, kilidin içinde sürtünen metal sesi. İki kez döndü anahtar.

Mutlak bir karanlık içinde yapayalnızdım. Bağırmağa başladım, bağlarımı zorladım yeniden. İkisi de boşunaydı. Çığlıklarım tıkaçın ardında boğulan bir domuz homurtusu gibi çıkıyordu, bağlar da fazlasıyla sıkıydı. Kaçırılmışım. Atık su borusuna bağlanmışım. Korkunç bir hata yüzünden. Ve bu yetmezmiş gibi karanlık her şeyi daha da beter yapıyordu. Sanki oda eriyip yok olmuştu. Belirsiz, simsiyah bir ortamda debelenmekteydim, düşüncelerim tutunacak bir şey bulamıyordu. Adamın yüzünü düşündüm. Gri gözlerini, hafif kavisli burnunu, koyu renkli, dalgalı saçlarını. Onu çok kısa bir süre görmüştüm ama çehresi çok net gözümün önündeydi, kafamın içine kazınmıştı. Sesi de öyle.

Nasılsın Lena?

Lena, Lena, Lena... Tanıdığım bir Lena vardı. Çalıştığım reklam ajansındaki bir stajyer, şımarık, küstah bir yaratık. Ailesi zengin, hem de çok zengin. Birden anladım durumu: Adamın istediği *o kızdı* işte! Anne babası çok zengin olan Lena. Bir fidye meselesi. Ne olacaktı şimdi? Hatasım fark edince beni öldürecek mi? Yoksa bırakır mı? Ya

da benim için mi fidye ister acaba? Babamı hayal ettim, deste deste paraları evrak çantasına dizişini. Artık sahip olmadığı bir evrak çantasına zaten hiç olmayan paralarını istifleyişini. Annem geldi gözümün önüne: Siyahlar giymiş, siyah bir şapka takmış, alt dudağını çiğneyerek benim hakkımda hayatımın büyük kısmında kendisi için bir hayal kırıklığı olmam dışında ne söyleyebileceğini düşünüyor. Ve Kirsten: İlk defa onunla aynı fikirde. İkinci kattaki yaşlı Bayan Bar-Lev'i bile düşündüm. O da kafasını sallayanlar kervanına katılmıştı, bizim bina-daki merdiven temizliği işini nasıl da aksattığımdan şikâyet ediyordu. Lanet olası kadınlar! Düşüncelerim simsiyah ortamda tutunacak bir şey bulamadan dolanıyor, uğulduyor, devriliyordu; sadece şu koku, ter, idrar ve bayat hava kokusu vardı. Kendimi kaybetmişim.

Uyandım. Kendime geldim. Hâlâ aynı yerdeydim.

Yaşaran gözlerimi kırpıştırarak uyduruk şekilde kısaltılmış bir kablodan sarkan ampule bakıyordum.

“Nasılsın Lena?”

Geri gelmişti, önceki gibi yine tepemde dikiliyor, gülümsüyordu.

Tutsaklığımın artık yarım günü geçtiğini tahmin ettim. Ama tabii bu noktada duygu ve akıl birbirinden çok uzak kalıyordu. Karanlıkta zaman durmuştu. Yine de burada daha uzun süredir kalmış kadar kötü hissetmiyordum kendimi. Gerçi yorgundum ve başım ağrıyordu, vücudun su kaybına uğramasının ilk belirtileri olmalıydı bunlar, ama aklım henüz yerindeydi ve çalışıyordu. Her ne kadar ancak tek bir bilgi sağlıyor olsa da: İki veya üç günde susuzluktan ölürsün.

“Biraz sakinleştin mi?”

İçimden bağırarak geldi ama kendimi tuttum, başımla evet dedim bunun yerine.

Adam “Çok iyi,” dedi, topuklarının üstünde dönüp kapıya yöneldi. Elektrik düğmesinin klik diyeceğini bekliyordum.

Olmadı böyle bir şey. İçerisi aydınlık kalmıştı. Dahası, adam giderken kapıyı hafif aralık bırakmıştı.

Nefes bile almayı unutarak açık kapıya bakıyordum. Gözümü kapıdan ayırmadan hızla ve sarsılarak bağlarımı zorladım. Açıkta kapı, sadece dört, beş veya altı adım ötemde, ama ulaşılmaz.

Gözlerimi kırıştıtarak birkaç damla aptal gözyaşından kurtulmaya çalıştım. Nasıl olsa fazla bir şey yapamayacaktım. Belli ki birazdan geri gelecekti adam, ışığı ve kapıyı açık bırakmasının başka bir anlamı olamazdı. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Zorlanarak oturma pozisyonumu bağların elverdiği ölçüde değiştirmeye çalıştım. Artık iyice rahatsız olmuştum. Sırtım kaba bir tahtaya dayalıydı. Bacaklarım şişmiş, boynum tutulmuş gibiydi. Kollarım saatlerdir yanlara uzatılmış olduğu için omuzlarım ağrıyordu. Adamın beni borusuna bağladığı lavabo sağ tarafımdaydı. Kollarım elinde sopasıyla vuracağı topu bekleyen bir beysbol oyuncusunun kolları gibi duruyordu. Beysbolcu bekledi. Ve bekledi. Kalbim hızlı atmaya başlamıştı. Nerede kaldı bu adam?

Bıçak almış eline.

Böyle şeyler yapardı bu deliler. Psikopatlar. Bıçak, balta, elektrikli testere gibi bir şey alır, bir yandan da gülümserlerdi. Kendi delice şifreleri vardı. Adamın “Nasılsın Lena?” diye sorusu da aslında bambaşka bir soruydu.

Kendi gerçeklik dünyasında bana ölmeye hazır mısın diye sormuştu ve ben de sessizce baş sallayarak kabul etmiştim. İzin vermiştim ona. Herhalde şu anda uzun ve geniş ağızlı bu en sevdiği bıçağının tadını çıkarıyor olmalıydı. Bıçağın sapını elinde döndürerek yüzünün yansımasını görebileceği uygun açıyı bulmuştu. Onun etime ne kolay batacağını, direngen kasları ve damarları nasıl kesivereceğini hayal ediyordu.

Ben ağızımda tıkaçla nefes nefeseydim. Her an elinde bıçakla girebilirdi kapıdan içeri. Daha kimse beni aramaya başlamadan ölmüş olacaktım. “Tipik işte,” diye düşünecekti annem, çünkü haftasonu sözleştiğimiz gibi kahve içmeye gitmemiş olacaktım. Sadece “Tipik,” diyecekti; “bir aksilik var” diye bir şey gelmeyecekti aklına. Ya Kirsten? Kirsten daha da ileri giderek kötü niyetli bir hesapla hareket ettiğime karar verecekti. “Her zaman ilgi manyağı olmuştur zaten...” diyen sesini kafamın içinde duyuyordum.

Her an olabilir.

Şimdi. Kapı. Geri geldi.

Gözkapaklarım titremeye başlamıştı. Kalbim ve soluklarım öyle hızlanmıştı ki başım dönüyordu. Bacaklarımı çekip arkaya, duvara doğru geri çektim kendimi. Sanki kalın bir buzlu camın ardından bakar gibi yaklaştığını gördüm, yaklaştı, iyice yaklaştı, tam karşıma geldi sonunda. Elinde bir şey tutuyordu. Bıçak.

“Susadın mı Lena?”

Dediği şeyi anlamam birkaç saniye sürdü ve sağ elindeki şeyin su şişesi olduğunu fark ettim. Bıçak değil.

“Susadın mı Lena?” diye tekrarladı.

Şişeyi bana doğru uzattığında, göğsümdeki şiddetli atışlarla aynı tempoda baş salladım ve ağızımdaki tıkacı çözeceğini umarak aç bir hayvan gibi hırladım. Ama öyle bir şeye hiç kalkışmadı. Başımda dikilip duruyor, şişeyi gözlerimin hizasında sağa sola sallıyordu. Gülümseyerek.

Çaresizce başımı iki yana salladım. Sağ elini indirip onun yerine bir paket saç boyası tutan sol elini uzattı bana. Pakette resmi olan kadın açık sarı yeni saçlarıyla çok mutlu görünüyordu. Bunu görmek bir duygu uyandırdı içimde, karnımdan başlayıp bütün vücudumu saran kötü bir duygu.

Düşünceli bir havada başını salladı.

“Önce saçları boyayalım. Sonra su içebilirsin.”

Ne kadar şansım olduğunu tarttım. İki veya üç günde susuzluktan ölürsün.

“Acele etme, istediğin kadar düşün bunu.”

Omuz silkti ve gitmek için döndü.

Tıkacın ardından hırıltılar çıkarıp bağlı ayaklarımı yere vurdum.

Ağır ağır tekrar bana döndü.

“Doğru karar. Ve doğru kararlar daima ödüllendirilir, onun için şimdi bir yudum içebilirsin.”

Saç boyası paketini lavabonun kenarına koyup yanıma çömeldi ve tıkacı çözdü. Sonra şişeyi alıp kapağını açtı. Bir eliyle şişeyi ağzıma tutarken diğeriyle başımı arkadan destekledi. Bir yudum dediğinde gerçekten de bir yudum kastetmişti. Yine de teşekkür ettim ve alt dudağımda kalmış damlayı da yaladım.

“Şimdi seni güzelleştireceğiz.”

Dizleri çıtırdayarak doğruldu ve arkasındaki dolaba yöneldi. Tekrar bana döndüğünde elinde bir makas vardı.

Bileklerimdeki bağları keserken “Galiba bütün bunlar büyük bir yanlış anlama,” diye hırıltılı bir sesle konuşmaya başladım. “Beni biriyle karıştırmış olmalısınız. Ben Lena değilim.”

Yaptığı işe devam ediyordu, üçüncü plastik kelepçeden dördüncüye geçmekteydi.

“Benim adım...”

“Sus!” Öyle bağırmıştı ki korkudan sıçradım. Bir çıt sesiyle son kelepçe de kesildi, ellerim serbest kaldı.

“Sana kaç defa bana yalan söyleme dedim.”

“Ama yalan söylemiyorum...”

“Kes sesini!” Yüzü birden kıpkırmızı olmuştu; sol şakağında deriden dışarı fırlayan bir damar öfkeyle atmaktaydı. Bakışım hâlâ elinde tuttuğu makasa kaydı.

“Özür dilerim,” dedim alçak sesle.

Homurdandı, ben makasa bakmaya devam ediyordum.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordum dikkatlice.

Lavaboya uzanarak makası bırakıp saç boyasını aldı.

“Seni güzelleştirmek istiyorum Lena.”

Bu cümle kafamın içinde patladı adeta, düşüncelerimi felç etti. Kısa devre. Keskin bir çığlık, göğsüne inen sağlam bir kafa darbesi. Başı lavabonun seramiğine çarpmıştı. “Lanet olsun!” Hızla ileri atılan, bir şekilde ayağa kalkabilen vücudum ve kapı – sadece birkaç metre uzağımda. Epeydir beni taşımamış olan bacaklarımın üstünde sendeliyordum, başım dönüyordu. *Topla kendini!* Arkamda bir hareket hissettim. Kapının kolu çok yakındı; uzandım, dokunmak üzereydim ona. Ama birden geriye doğru çekildim. Eli saçlarımı kavramıştı, başım geri gitti, sırtüstü devrildim. Kafa derim ateş gibi yanıyordu. Koluna yapıştım, ayaklarımla tutunacak bir yer arıyordum. O da bağıırıyordu, ben de. “Nankörsün sen, pislik!” “Ne istiyorsun benden manyak herif?” Beni lavabonun yanına sürükledi ve sertçe yere bıraktı. İki büklüm oldum ve boğulurcasına hıçkırmaya başladım.

“Dünya çivisinden çıktı Lena,” dedi; bitkin ama sakindi. “İnsanlar şükran duymayı bilmiyor artık. Nankör ve saygısızlar. Verilen sözlerin bir değeri kalmadı, hiçbir bağlayıcılık olmasın isteniyor. Her köşe bucakta kurallara bağlı kalmamak telkin edilirken kim hatırlar onların ne kadar önemli olduğunu? Seni suçlamıyorum Lena. Aklın karışık senin. Ama yanlış davranışlarının yol açacağı sonuçlara da dikkatini çekmem lazım.”

Sustu, sözlerinin etki etmesini bekliyordu. Derin bir nefes aldığını duydum ve bir tür sezgiyle ben de aynısını yaptım. Sonra gözlerimi kapattım. İlk tekmesi karnıma indi.

Biliyor musun Lena, o sırada henüz “kurallar” diye neden söz ettiğinden haberim yoktu, ama bir tanesini anlamıştım bile. Ben sendim – ya

da ölüydüm. İstersen koşullanma de buna. İstersen korkak veya kaçık olduğumu düşün, fark etmez. Ama lütfen polis adımı sorunca ilk anda verebileceğim tek bir cevap olması seni şaşırtmasın: “Lena. Adım Lena.”

“Soyadınız?”

Chamlı polis ceketinin iç cebinden küçük bir not defteriyle bir kalem çıkarıyor. Bu küçük soruyu sorarkenki ses tonu dikkatimden kaçmadı.

Başımı iki yana sallıyorum. Lena’nın soyadı yok.

“En azından Lena Beck değilsiniz,” diyor “Münih” ve oturduğu yerde sandalyenin kenarına doğru kayıyor. Elimi alnıma götürüyorum, yara izinin yanmaya başladığı noktaya. Adamın dik dik bakmasından mı, yoksa her gözeneğimden fırlayan terlerden mi yanmaya başladı, bilemeyeceğim.

“Kimsiniz siz?” diye bir kez daha soruyor “Cham”, sakince ve kelimeleri tek tek vurgulayarak.

Verdiğim cevap saniyeler içinde beni bir düzenbaz yapmış görünüyor, konuşmalarda bunu duymamam imkânsız. Soruyu soruşunda hissettiğim güvensizlik haksız değil belki de. Galiba bir düzenbazım ben. Galiba bu sadece senin kocanın suçu değil, bir o kadar da benim suçum. Kendimi bütün o korkunç şeylerin Jasmin’in değil Lena’nın başına geldiğine inandırmak hâlâ daha kolay.

Jasmin bu dünyanın bir köşesinde mutlu bir hayat sürüyor. Yağmurdan sonraki havayı çekiyor içine. Bir çikolata barının ilk ve son parçasını ben alacağım diye tutturuyor. Frezya çiçeklerini kokluyor. David Bowie eşliğinde haykırarak dans ediyor. Uzun bir geceden sonra, bir bira ve körili sucuğun ardından, aşk olduğunu sandığı anlamsız bir azgınlığa kapılmış. Aldırmadan ve özgürce, hayatı oluşturan iyi ve aptalca şeylerin hepsini yapıyor Jasmin. Kocan üstüme çıktığında ve ben aslında sadece ölmeyi isterken hatırlamaya çalıştığım şeyleri...

Çenemdeki gözyaşlarını silip burnumu çekiyorum.

“Münih” öksürerek boğazını temizliyor:

“Size bir şey anlatacağım *Lena*...”

Matthias

Ufukta söken şafak açık gri şeritler çekiyor gökyüzüne. Kelimenin tam anlamıyla yeni bir günün geceyi yuttuğunu görüyorsun. Saat beş olmak üzere. Gerd ve Giesner'i beklediğimiz hastane odasında, pencerenin önünde duruyorum. Karin hâlâ yatakta oturuyor. Camdaki yansımadan bacaklarım salladığını görebiliyorum. Başı öne eğik, ellerini kucağında kenetlemiş. Arada sırada hafifçe iç çektiği duyuluyor. Son bir saatte olanları aklımdan geçiriyor, anlamaya çalışıyorum: Kayıp kızımız Lena olduğunu düşündüğümüz kadın bir yabancıymış. Kısa bir süre kafayı yine Gerd'e takıyorum. Beceriksiz Gerd. Bütün bu heyecanı onun yüzünden yaşadık. Son kalan zavallica umudumuzu bir kenara süpürüp aldırış bile etmeden ateşe verdi. Geriye külden başka bir şey kalmadı.

Gökyüzünü seyrediyorum; içim inançla, Hristiyanlık duygusuyla dolu. Sen çoktandır göklerde sin, öyle değil mi Lena?

Hıçkırmaya başlamışım. Ancak Karin'in yüzü pencerenin camında, benim yüzümün yanında belirince fark ettim bunu. Elini sırtımda hissediyorum. Başımı omzuma koyup gözlerini yumuyor. İkimiz de biliyoruz: Lena'nın bu gece ortaya çıkmadıysa bir daha asla aramıza dönmeyeceğini artık kesin olarak kabul etmemiz gerekecek. Ama şimdi, hastane ortamının soğuk gerçekliğinde bu düşünce birden daha önceki anlarımızdan, evdeki kanepede veya gece yatağımızda kızıma ne olduğunu anlamaya çalışırken yaşadığımızdan çok farklı bir duygu yaratıyor. Şu âna kadar her şey teorilerden ibaretti, belli bir hareket alanı kalıyordu. Anlıyorum ki bu hareket alanı son on dört yıl boyunca bizim yaşam alanımız, var olabileceğimiz, nefes alacağımız

biricik, küçücük yer olmuştu. Artık bir yerimiz yok; boşlukta savruluyoruz; yukarıda, göklerde hava hortumları kesilmiş iki üzgün astronot gibiyiz. Karin'in elini tutuyorum. Dışarıdaki karanlıklarda tek başıma yitip gitmek istemiyorum ben. Karin düşüncelerimi okumuşçasına başını sallıyor. Onu kendime çekip sımsıkı sarılıyorum, var gücümle. Kalp atışlarımız birbirine karışıyor. Gökyüzünde yeni bir gün. Hannah – demek adı buymuş. Ona annemin adını vermişsin. Bu çok hoş Lena. Gerçekten çok güzel.

Lena

“Münihli üniversite öğrencisi bir kız, 23 yaşında, şu genç, tasasız yaratıklardan biri. Öğretmen olacak, şimdi dördüncü dönemde. Babası onun küçüklüğünden beri öğretmen olmak istediğini yeminle söylüyor. Oysa ben onun sanatla ilgili bir şeyler yapacağına dair bahse girebilirdim. Yazarlık mesela. Hayal gücü gerçekten çok genişti, en olmadık öyküler geliyordu aklına. Veya bir oyuncu olabilirdi, bu da çok uygundu ona. Kesinlikle kimsenin dönüp bakmadan edemeyeceği kızlardandı. Bir mekâna girdiğinde oradakilerin nefesini kesmek için bir gülümsemesi yeterli olan kızlardan. Uzun, sarı saçlar, harika bir vücut. Bir öğrenci partisinden sonra eve dönerken kayboldu. Ardında hiç iz bırakmadan. Sanki yok olup gitmişti. Ne bir tanık ne başka bir şey. Onu son görenler, partideki diğer konuklardı. Epeyce alkol aldığını ve muhtemelen başka maddeler de kullandığını söylediler, bilirsiniz işte. Teoriler pek çoktu. Eve giderken Isar kıyısından ve Reichenbach Köprüsü'nden geçmiş olmalıydı. Belki de nehre düşüp boğulmuştu. Defalarca dalgıçların onu aramasını sağladık ama bir şey bulamadık. Erkek arkada-

şını yokladık ama –her ne kadar Lena’nın babası uzun zaman buna inanmaya yanaşmasa da– onun kaybolma olayıyla bir ilgisi olmadı. Belliydi. Kaçırılmış da olabilirdi, ama fidye talebi filan olmadı. Belki de tek kişinin işi değildi bu. İnsan ticareti yapan bir çetenin eline düşmüş, yurtdışına çıkarılıp satılmış olması da mümkündü. Fuhuşa zorlama, duymuşsunuzdur böyle bir şey olduğunu. Gördüğünüz gibi, olasılıklar çok fazla. Gerçek şu ki on dört yıl önce Lena Beck’e ne olduğunu bilmiyoruz. Bugüne kadar öğrenemedik. Babanıza söz vermiştim o zaman, onu bulacağım demiştim. Bilir misiniz, bir polise daha eğitim sırasında ne öğretilir? Hayır mı? Asla söz verme. Tutulmayan sözler insanları mahveder. Ve bu baba da mahvoldu, inanın bana. Kızını hâlâ çok özlüyor. Her gün. Ben de özlüyorum onu. Hepimiz özlüyoruz. Sizin şu yara izi. Lena’nın da bir yara izi vardı, dört veya beş yaşındayken düşüp başını kitaplığın kenarına çarpmıştı. Üstelik benim evimde oldu bu, düşünebiliyor musunuz? Babası delirecekti neredeyse. Sizinki nasıl oldu?”

“Münih” seni anlatmaya başladığından beri herhalde ilk kez nefes alıyorum. “Cham” da öyle anlaşılan, onun da derin bir nefes aldığı duydum.

“O yaptı bana bunu,” diye yanıtlıyorum, dikkatlice yaraya dokunarak. Herhalde bende de iz kalacak, kazada oluşan kesikler iyileştikten sonra bile.

“Onun kim olduğunu da söyler misiniz bana?”

Başımı öne sallıyorum.

“Beni kaçırın adam...”

Bana Lena adım veren, beni döven adam.

Saldırıdan sonra iki büklüm kıvrılmış halde eski yerimde, lavabonun sağında yatıyordum. Tekmeleriyle kırılan, öksürerek tükür-

düğüm dişim avucumun içindeydi, sımsıkı tutuyordum onu. Altı tekme, üç yumruk saydım. Artık bırakmıştı beni ama gözlerimi açsam da, kapasam da karşımda hâlâ renkli ışıklar patlayıp uçuşuyordu. Ağrının ateşlediği hava fişekler. Bedenim kalıcı bir basınç altında tek bir morluktan ibaretti sanki.

Tepemdeydi, parmaklarını ovuşturuyordu.

“Artık devam edebilir miyiz Lena?”

Cevap beklemeden bana doğru eğildi, mengene gibi elleriyle bileklerimi kavrayıp beni ayağa kaldırdı. İnliyordum. Bacaklarım taşıyamadı beni. Çuval gibi tekrar yere yığıldım.

“Biraz daha çabalamalısın Lena.”

Bu kez koltukaltlarımdan tutarak yukarı çekti beni ve lavaboya sürükledi. Lavabonun üstünde bir ayna asılıydı. Eski bir aynaydı, çok bulanıktı ve yüzümden başka pek bir şey görünmüyordu. Yine de kurumuş kanın kahverengi, ince bir şerit halinde burnumdan çeneme uzandığını fark ettim. Destek bulmak için lavaboya tutundum, deliğe bakıyordum.

“Ah Lena,” dedi ensemdeki sesi. “Bu bizim için gerçekten kötü bir başlangıç oldu.” Kalçamı kavrayıp kotumun düğmelerini çözme-ye başladı.

“En iyisi, önce temizleyelim seni. Göreceksin bak, kendini yepyeni bir insan gibi hissedeceksin.”

Ayrıca, burası –eğer seni ilgilendiriyorsa– anlatılamayacak sayısız kısımlardan biridir, o yığının içindedir. Karşı koymadığım için kendimden müthiş utandığım bir an bu. Dirseğimi geçirmeliydim döşüne, itip kendimden uzaklaştırmalıyım ya da en azından çılgılık atmalıyım.

Jasmin asla bunun yapılmasına izin vermezdi. Onun lavaboyu bir tenekeden döktüğü suyla doldurmasını öylece durup beklemezdi. Çıplak halde, kollarını kaldırıp bacaklarını açarak durmaz, onun ken-

disini yıkamasına razı olmazdı. Onun deriyi dalayan bir bezi cildi kızarıp yanuncaya kadar bedeninde gezdirmesini kabul etmezdi. Onun tarafından sarışın yapılmaya hiçbir şey söylemeden katlanmaz, şimdi lavabonun kenarında, su damlalarının yanında küçük, kahverengi bir kan lekesi halinde duran azıdişi için sessizce ağlamazdı. O gün bir ara altıma yaptığımı daha beni soyarken fark etmişti.

“Bak, gerçekten öğrenmelisin kendine hâkim olmayı,” demişti kaşlarını kaldırıp burnunu kırıştırarak. “Sen yetişkin bir kadınsın Lena.”

Jasmin olsa kesinlikle özür filan dilemezdi. Onun yüzüne tükürür, “Siktir!” diye bağırırdı.

Oysa ben uslu bir tavırla başımı salladım. Elindeki bezi son kez sıkarken sordu: “Böyle çok daha iyi, değil mi?”

Beni kurutmasına, sarı boyayı yıkamasına, başımı ovalamasına ve yeni boyanmış ıslak saçlarımı kurulamasına izin verdim. Hatta bütün bunlardan sonra su şişesini uzattığında teşekkür ettim. Ödül-müş, öyle dedi.

“Şimdi seni giydireceğiz Lena. Üşümüştündür.”

Giysiler rafta hazırды. Bilmiyorum, belki baştan beri oradaydılar, belki de bir ara getirdi onları. Beyaz iç çamaşırları, ipek görünümlü tayt, beyaz bluz, dize kadar inen koyu renkli bir etek, ayağıma biraz küçük gelen bantlı pabuçlar. Lavabonun altında dağınık bir yığın halinde duran kendi eşyalarımaya kaydı bakışım, sonra tekrar rafa. Üstte, erişemeyeceğim kadar yüksekteki bir gözde valizim duruyordu. Katlanmış boş bir torba gibiydi. İçini boşaltmıştı anlaşılan.

“Hep derler ki dış görünüşe bakıp insanın içini anlamaya kalkmamak lazım,” diye lafa başladı. Aşağıya eğilip elindeki beyaz külotu önce bir bacağımdan, sonra diğerinden geçirirken, bakmamaya çalıştım. Başımı arkaya atıp tavana diktim gözlerimi.

“Ama gerçek şu: Zevksiz giysileri olan kadının kendi de zevksizdir.”

Neyse ki ahşap kirişlerin arasında bir örümcek ağı gördüm, sutye-ni giydirmek için bedenime dokunurken oyalıyordu beni. *Mini mini örümcek tırmanıyor oluktan*, diye bir şarkı mırıldandım içimden. An-nem söylerdi bu şarkıyı bana, ben henüz küçükken ve o da hâlâ bir an-neyken. Yatağımın kenarına oturur, parmaklarıyla örümceği andıran komik hareketler yapardı. *Birden yağan yağmurlar götürdü örümceği...*

“Kurallarına uyacaksın Lena. Düzen, temizlik, disiplin, saygı, dü-rüstlük, sadakat, bağlılık. Ben bir odaya girince hemen seni görebile-ceğim şekilde duracak, ellerini uzatacaksın. Anladın mı? Tırnakların temiz mi diye kontrol edeceğim ve elinde bana veya kendine zarar verecek bir şey saklamadığından emin olacağım. Tuvaleti kullanma saatlerin sabah yedi, on iki otuz, on yedi ve yirmi. Vücut bakımı için sana yardımcı olacağım. Burada maalesef akan suyumuz yok, şu te-nekeler var sadece.” Başıyla yan tarafı, önceden fark ettiğim teneke-leri gösterdi. “Ama böyle de olur, eğer suyu çok fazla harcamazsak. Ama bir jeneratörümüz ve gerekli her şeyimiz var. Hoşuna gidecek.”

Bir cırt sesiyle eteğimin fermuarını kapattı ve arkadan bluzumun omuz dikişlerini tutup çekti, sonra önüme geçerek aralık parmakla-rını saçımda gezdirdi.

“Birbirimizle konuşamayacağımızı sanma Lena. Yapabiliriz pekâlâ. Senin mutlu olmanı istiyorum ve bunun için her şeyi yapa-cağım, söz veriyorum. Ama karşılığında senin de kuralları anladığını ve her şeyden çok onlara uygun davranacağını bilmem lazım. Bir-likte yaşamamız başka türlü iyi gitmez.” Beni süzerek “Neredeyse mükemmel oldu,” diye ekledi.

Birlikte yaşamak – kafama balyoz gibi iniyordu bu söz, adam raftan ruju alırken. *Birlikte yaşamak*. Kaba hareketlerle ruju dudak-larıma sürdü.

“Şimdi bir tek şey kaldı.”

Sol eliyle beni ensemden kavradı, sağ eliyle ruju rafa koyup onun yerine daha önce bağlarımı kestiği makası aldı. Soluğum sıklaşmıştı. Ensemi daha sıkı tuttu. Makas alnıma derinlemesine battı. Kulaklarımın içine kan aktı, sağ gözüme kan sızdı.

Senin bir yara izin var Lena.

Yakında benim de olacak.

“Bakalım yeterince olmuş mu,” dedi, saç çizgimin altındaki yara yerini yıkama beziyle kuruluyordu. “Aksi halde biraz daha çalışmamız gerekecek. Sen en iyisi bezi biraz tut orada, yoksa bluzun kirlenecek.” Elimini tutup alnıma götürdü. “Sıkı tut Lena. Yazık olur bluza.” Elimini başıma bastırırken bir inilti koyverdim.

“Keşke giyinmeden önce yapsaymışız. Nasıl da düşünemedim! Bu senin en sevdiğin bluzun.”

Bir şey gördüğüm yoktu artık, gözlerime kan dolmuştu, gözkapaklarım seğiriyordu, kendimi kaybetmek üzereydim, oda ters dönmüş, tavan yere inmişti. Ağır çekim gibi bir hareketle devrildim, yere çarptım ve her şey silindi.

Sonra –şimdi yeniden hatırlıyorum bunu– gözlerimi açabildim ve uzun süre suyun altında kalmışçasına derin bir nefes aldım. Sırtüstü yatıyordum, yumuşak bir yerde. Alnım yakıcı bir acıyla zonk-luyordu. Tepede bulanık görünen kahverengi şeritler vardı, az sonra bunların tavadaki ahşap kirişler olduğunu anladım. Doğrulup oturmaya çalıştım, ama başaramadım. Seçebildiğim kadarıyla bir oturma odası olmalıydı burası. Kalın bir halı, dökme demirden, tuşturulmuş eski tarz bir odun sobası, bir kitaplık. Uzandığım yerde hafif bir çökme hissettim. Bir kanepede, evet, bir kanepede yatıyordum, üstümde bir battaniye vardı, baldırlarımın altına herhalde kan

dolaşımım dengelensin diye bir yastık yerleştirilmişti. Yanıma birinin oturduğunu fark ettim. Elime bir el dokundu. Küçük bir el.

“Uyanık mısın?” Bir çocuk sesi fısıltıyla sormuştu bunu. Bir an sonra bir erkek çocuğun yüzü görüş alanıma girdi. Cildi çok beyazdı, narin ve güzel bir yüzü, açık mavi gözleri ve incecik siyah bukleleri vardı. Ona aynı anda hem güzel hem de aykırı bulduğum bir sanat eseriymiş gibi bakıyordum.

“Jonathan!” diye seslendi başka biri.

Gözlerimi kapattım, çocuk ayağa fırlarken alımda yeniden bir hareket hissettim.

“Onu uyandırmak istememiştim baba! Yeterince dinlendi mi diye bakacaktım sadece.”

Baba. Onun oğluydu demek. Canavarın bir oğlu vardı.

“Satranç taşlarını dizmeye başlayabilirsin Jonathan,” dediğini duydum onun. Ve sonra: “Lena...”

Kanepeye yine bir ağırlık binmişti.

“Aç gözlerini Lena. Uyanık olduğunu biliyorum.”

Gözlerimi kırptırdım.

“Harika görünüyorsun,” dedi yüzümden bir tutam saç çekerek. Gözleri alnımdaki o noktaya odaklanmıştı. “İyi oldu bence. Bıçakla biraz daha çalıştım üstünde, sonra hemen diktim.”

Gırtlığımdan kuru bir hırlama çıktı.

“Haydi Lena, abartma. Zaten bayılmıştın, fark etmedin bile.” Gü-lümsedi. “Daha iyisi olamazdı, öyle değil mi?”

Titreyen elimi kaldırıp alnıma dokundum. Dikişi ve parmağıma batan ipliğin sivri ucunu hissettim.

Elimi tutup tekrar aşağıya indirdi.

“Dokunma Lena, yoksa yara iltihap kapar. Birkaç gün sonra alırsın dikişleri.”

Hıçkırmaya başladım.

“Lütfen, bırak beni gideyim. Eve dönmek istiyorum.”

Öne eğildi, öyle yakınıma geldi ki neredeyse burunlarımız birbirine değecekti. Ağırılığı yumruk ve tekmeleriyle hasar görmüş gövdeme biniyor, canımı yakıyordu.

“Sen evindesin Lena,” dedi fısıldayarak ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Başımı öteye çevirmiştim, yüzüm kanepenin sırtlığına yapışmıştı; oradan aldığım hafif küf kokusu büyükannemle büyükbabamın evindeki mobilyaları hatırlattı bana. Elini kaba bir şekilde kanepenin sırtlığıyla yanağımın arasına daldırıp yüzümü kendine çevirdi, doğruca gözlerine bakmak zorunda kalmıştım.

“Bana bir iyilik yap ve iyi düşün Lena. Şaka mı yapıyorum diye sor kendine. Sadece seni korkutmak mı istiyorum, yoksa kesinlikle seni öldürebilecek biri miyim?”

“Şaka değil,” dedim güçlkle. Ağırılığı altında nefes almam gidecek zorlaşıyordu. Ama hiç değilse aklım bir ölçüde yeniden çalışmaya başlamıştı. Çok belli bir şey düşünmekteydim. Herhalde hep olan ama diğer düşüncelerin oluşturduğu yumağa karışıp kaybolmuş bir düşünceydi bu: giysi, üstümdeki giysiler.

“Bunu sana sadece bir kez açıklayacağım Lena. Onun için iyi dinle.”

İç çamaşırları, çoraplar, etek, bluz ve özellikle küçük gelen pabuçlar. Belli ki evvelce başka birine aittiler.

“Şu andan itibaren iyi bir anne ve ev kadını olacaksın. Ve benim kurallarına uyacaksın. Anladın mı?”

“Oğlunun annesi nerede?”

Bir an için gerçekten şaşırmıştı sanki.

“Nerede onun annesi?” diye tekrar sordum iyice vurgulayarak. Kalbim göğsümden yukarı fırlamış, boynumda atmaya başlamıştı.

“Sensin onun annesi.”

Olduğu yerde doğruldu. Üstümdeki ağırlık kalkıp nihayet yeniden rahat nefes alabildiğimde, elimde olmadan iç çektim.

“Şimdi kalk bakalım ayağa. Yeterince dinlendin.”

Bir çocuk daha vardı. Bir kız. Onu ancak adam doğrulmama yardım ettikten sonra fark ettim. Kendisine çok büyük gelen bir gecelik ve ciddi ifadeli solgun bir yüzle yerinden çıkmış bir oda kapısı çerçevesinin altında kıpırdamadan duruyordu. Ne kadar zamandır oradaydı, bilmiyordum. Göğsüne bastırıldığı bir şey vardı galiba. Kırmızı benekli bir kürk gördüm. Ve kulaklar. Küçük bir hayvan.

“Hannah,” dedi adam. “Anne uyandı.”

Kızın ifadesi hiç değişmemişti. Onun oğlandan biraz daha küçük olduğunu tahmin ediyordum. Boyu daha kısaydı ve biraz daha narindi. Oğlanla aynı sivri çene yapısına ve aynı ince lülelere sahipti, ama sarışındı. Canavarın bir oğlu, bir de kızı vardı demek ki.

“Gel haydi Hannah,” dedi adam sabırsız bir el işareti yaparak. “Cesur ol biraz, Fräulein Tinky’yi de getir hem. Bak, annen sonunda yine eve geldi.”

Kız gözlerini iyice kısmıştı. Bir şeylerin doğru gitmediğini fark ediyordu elbette. Oturma odasındaki kanepede iki büklüm kıvrılmış yabancı bir kadın vardı. Onun annesi olmadığını görüyordu. Dudaklarım ses çıkarmadan “Yardım et bana,” dediler.

Kız bana bakıyordu, kısık gözleri hiç kıpırdamamıştı bile. Sonra olduğu yerde dönerek bir koridorda veya yan odada gözden kayboldu.

Şaşkına dönmüş bir halde elimi ağızma götürüp öksürdüm, bedenim yıldırım çarpmış gibi soğuk bir paniğe kapılmıştı. Kulaklarım zonkluyordu. Uzaktan adamın sesini işittim: “Çocuklar çok özledi seni. Telafi edersiniz artık.”

“Bu... olmaz,” dediğimi duydum – değişmiş, bozulmuş bir sesle.

“Onlar senin çocukların. Ben de kocanım. Biz mutlu bir aileyiz.”

“Benim çocuklarım değil,” diye sızlandı değişmiş ses.

“Biz mutlu bir aileyiz. Ben senin kocanım,” diye tekrarlayıp duruyordu. “Ben senin kocanım, bunlar senin çocukların. Artık bizden başka kimsen yok. Bunu anladığında kendini daha iyi hissedeceksin.”

Başım düzensiz hareketlerle kıpırdıyordu, aslında iki yana sallamak istemiştım onu, ama sanki birden nasıl yapıldığını unutmuştım. O anda eli uzandı, ağzımı kavradı, yanaklarımı birbirine yapıştırdı. Gözleri ışıldadı, dişlerini gıcırdattı. Yırtıcı bir hayvan, bir avcı, bir canavardı bu adam. Ve bundan böyle benim kocamdı. Şu an herhalde şaka yapmadığını bana hatırlatmak için konuşan kocam: “Birinin kafasını kırdığında nasıl bir ses çıkar, biliyor musun Lena? Bir karpuz yere düşünce çıkan ses gibidir. *Bamm!*”

Korkudan sıçradım.

“İşte böyle bir gürültü – *bamm!* İlginç bir ses yani.”

Polisler bir şey söylemiyor. Ses çıkarmadan oturuyorlar öylece. Boş ifadelerle l akmaya başladılar birden, yüzlerinde anlam verebileceğim hiçbir şey yok. Mantıksız bir korkuya kapılıyorum. Yanlış bir şey mi söyledim yoksa? Sonra aniden bir şey daha çıkıyor ortaya, soğuk bir şey, rahatsız edici. Bir suç. Sana ait olan yara izini taşıdığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Toparlayarak “Beni çocuklarına yeni bir anne bulmak için kaçırdı,” diyorum ve bitkin halde, belki biraz da onların bakışlarından kaçmak istediğim için başım yastığa gömülüyor. Gözlerim tavana dikili. “Bugünün tarihi ne?” diye soruyorum.

Hannah

Hemşire Ruth yine çay yaptı, ekmeğime yağ sürüyor. Çatal bıçak çekmecesinden aldı bıçağı. Biri çekmeceyi kilitlemeyi unutmuş olmalı. Ona şimdi yemek zamanı olmadığını söyledim, ama karnımın gurultusu onu korkuttu herhalde. Hemşire olduğuna göre karnımdakinin sadece hava olduğunu, beni hasta edecek tehlikeli bir şey olmadığını aslında bilmesi gerekir. Ama ona karın gurultusunun neden oluştuğunu ve ne demek olduğunu anlatmaya çalıştığımda, doğru dürüst dinlemedi bile. Onun yerine saatlerdir burada olmama rağmen bana yiyecek bir şeyler vermeyi ancak yeni akıl edebildiği için özür dileyip durdu.

“İşte çocuğum,” diyerek tabağı önüme koyuyor, ailemi gösteren resmimin tam üstüne. Sadece babamın kırmızı lekeli başı görünüyor tabağın kenarından, çünkü en uzun boylumuz o. Diğer hepimiz gözden kaybolduk.

“Kafeterya yedide açılıyor. O zaman başka bir şeyler alabiliriz. Çarşambaları harika bir elmalı pasta olur. Mutlaka tadına bakmalısın.”

Teşekkür ediyorum. Daima kibar olmalıyız.

“Haydi başlasana Hannah,” diyor Hemşire Ruth.

Sandviç yapılmış ekmeği tutup bir fare ısırtığı alıyorum. Babam da alışverişe gidince eve ekmeği getirir, ama her defasında bir tane, çünkü ekmeği çabuk küflenir ve küf sağlığına zararlıdır.

Hemşire Ruth masanın yanında durup ekmeğimi yerken bana bakıyor.

“Yemeğin bitince biraz yatıralım seni.” Başıyla sol duvarı, büyük metal dolabın yanındaki yatağı gösteriyor. “Uzun bir gece oldu. Biraz dinlenmek iyi gelir.”

“Ama hani anneme gidecektik?” diyorum, ekmeği tabağa bırakarak.

“Evet, gideceğiz tabii. Ama önce polislerle konuşmak istiyorum.”

“Büyükbabamla mı ilgili?”

Hemşire Ruth tabaktaki ekmeği alıp tekrar elime tutuşturuyor.

“Onunla da. Lütfen biraz yemeye çalış Hannah. Biliyorum, heyecandan zor geliyor yemek, ama hiç değilse bir-iki lokma daha al, hm?”

Beş lokma yedim, çünkü beşin iyi bir sayı olduğunu düşünüyorum. Ailemdeki herkes için bir lokma. Bir tane annem, bir tane babam, bir tane Fräulein Tinky, bir tane de kendim için ve Jonathan için kocaman bir lokma, çünkü halıyı temizlemesi gerekiyor.

“Başka yok mu?” diye soruyor Hemşire Ruth.

Başımı yana sallıyorum. Isırdığım ekmek Afrika’ya benzedi. Afrika Asya’dan sonra dünyanın ikinci büyük kıtasıdır. Orada aslanlar, zebralar ve kara sırtlı çakallar yaşar.

“Peki, gel öyleyse,” diyor Hemşire Ruth ve kalkmam için iskemlemi geri çekiyor.

Bekleme odasındaki yatak epeyce sert, üstelik yatak takımı da yok, bir tek çarşaf var. Hemşire Ruth metal dolaptan bir yastık ve sarılı bir battaniye çıkarıyor, iyice örtüyor beni. Hemen kapanıveriyor gözlerim, oysa anneme gideceğimiz zamanı kaçırmamak için uyumak istemiyordum ben. Hemşire Ruth da yatağın kenarına oturdu. Saçlarımı okşadığını hissediyor, onun annem olduğunu hayal ediyorum.

“Uyuman için bir şey anlatmamı ister misin?”

Başımı sallıyorum.

“Dinlemek istediğin bir şey var mı peki?”

“Annemin yıldızları anlatmasını severim,” diyorum fısıltıyla. Aslında fısıldamama gerek yok, bir sır değil ki bu. Ama sesim birden çok yorgun düştü işte.

“Yıldızlar. Peki öyleyse,” diyor Hemşire Ruth. “Dur, düşüneyim biraz... Tamam, buldum. Kızımın yuvada dinlediği bir öykü bu. Evde ona da uyuyacakken kim bilir kaç defa anlattım! Özellikle üzgün olduğu ve biraz cesarete ihtiyaç duyduğu zamanlar.”

“Tatlı ağız Nina,” diyorum yorgun sesimle fısıldayarak.

“Evet,” diye gülüyor Hemşire Ruth. “Tatlı ağız Nina. Bak şimdi: Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar iki yıldız varmış. Biri kocamanmış, parlak kırmızıymış. Öbürü küçükmüş, ışığı da biraz donukmuş. Çok iyi arkadaşmış bu iki yıldız. Gün boyu uyurlar, dinlenip geceye hazırlanırlarmış. Ve gece olur olmaz hemen gökyüzünde sıçrayıp oynamaya başlarılarmış. Küçük yıldız o güzel, büyük ve kırmızı arkadaşına pek hayranmış. Onun gibi çok güzel bir ışığı olması için çaba-lyormuş. Sonra bir akşam, gece henüz gelmemiş ve hava yeni karar-maya başlamışken müthiş bir patlama sesi küçük yıldızı uykusundan uyandırmış. Korku içinde bakınmış yıldızcık, ama kulakları sağır eden o sesin nedenini bulamamış. Sonra kocaman kırmızı arkadaşının hemen yanında sakince konuştuğunu duymuş: ‘Her şey yolunda küçük yıldız. Korkma. Haydi, biraz daha uyu. Söz veriyorum, bu gece her zamankinden çok parlayacağım, hem de yalnız senin için.’

“Ve tam da öyle olmuş: O gece küçük yıldızın büyük arkadaşı hiç olmadığı kadar parlakmış, galaksideki tüm yıldızlardan daha parlak. Bu yüzden küçük yıldız ona daha da fazla sevgi ve hayranlık duymuş. Ve sonraki gecelerde de büyük arkadaşı karanlık gökte harikalar yaratmaya devam etmiş. Ta ki bir gece küçük yıldız uyanıp arkadaşının ortadan kaybolduğunu fark edene kadar. Panik içinde etrafa bakınmış küçük yıldız. Ama arkadaşını bir türlü bulamıyormuş. Korkmaya başlamış, hele gri renkli, çok koyu ve tuhaf bir sisin etrafını sardığını görünce iyice korkmuş. Başlamış arkadaşına seslenmeye, ama cevap veren olmamış. Durmadan ağlamış küçük yıldız, çünkü arkadaşını özlüyor, kendini çok yalnız hissediyormuş. Öbür yıldızlara gelince, onlar yeni bir arkadaş bulamayacağı kadar uzakmışlar. Hem zaten başka hiç kimse çok sevdiği kocaman kırmızı arkadaşının yerini tutamazmış ki! Küçük yıldız çaresizlik içinde Tanrı’ya, bildiği en büyük kudrete seslenmiş. Ve gerçekten gelmiş

Tanrı onun yanına, yakarışını dinlemiş. Arkadaşının gittiğini, yapayalnız kaldığını, koyu bir sisin onu çok korkuttuğunu...”

“Benim dediğim bu değildi!” Olabildiği kadar dinleyeyim diye gerçekten çok gayret etmişim. Ama daha fazla dayanamadım. Hemşire Ruth’un sözünü kesmek zorundayım artık. Nazik bir davranış değil bu, biliyorum. Ama biri yanlış bir şey yapıyorsa bunu söylememiz gerekir. “Ben gerçek yıldızları anlatmanızı istemiştım, masal değil.”

“Ya?” diyor Hemşire Ruth kafasını kaşıyarak. “Takımyıldızlar filan yani?”

Başımı sallıyorum.

“Hm. Üzgünüm Hannah, ama doğrusunu istersen bu benim bildiğim bir konu değil. Yine de dinlemek istemez misin öyküyü, hoşuna gider belki? Gerçekten çok güzel, bak devamını bir duy hele.”

Başımı iki yana sallayıp öbür tarafa dönüyor, sırtımı Hemşire Ruth’a çeviriyorum. “Tanrı’nın öyküye karışmasını istemiyorum. Annem Tanrı’nın bir canavar olduğunu söylüyor.”

Lena

Sorumu 16 Eylül diye yanıtlıyor “Cham”.

Demek ki dört ay olmuş.

Dört ay hapsetti beni senin kocan Lena. Belki bu senin için çok önemsiz bir süre. Sen yıllarca katlandın ona. Çocuklar doğurdun, evcilik oynadın onunla.

İlk akşam kanepede onunla yan yana oturuşumu hâlâ hatırlıyorum, hiçbir şey düşünemez halde donup kalmıştım. Yan gözle ona bakarken elimde olmadan bir tür takdir duygusuyla kendini nasıl da gizlediğini düşünüyordum. Hoş görünümlü bir adamdı; “ilk akşamı-

mız” için özellikle iyi giyinmişti; kot pantolon ve rengi solmuş tişört yerine koyu renk bir pantolon ve açık mavi bir gömlekten oluşan düzgün bir kıyafet vardı üstünde. Sanki ofisten yeni çıkıp gelmiş ya da bir randevuya gitmek üzereymiş gibi görünüyordu. Korku filmlerindeki delik deşik yüzü, boş bakan kapkara gözleriyle o pis ve kötü kokulu canavarlardan değildi. Çocuklarına bakınca gördüklerimi hatırlıyorum bir de. Onlar da normal görünüyorlardı, hem tamamen normal hem de değil. Pijamalarının içinde neşeyle çene çalarak odun sobasının önünde oturup ellerini ısıtmayı nasıl başarıyorlardı? Az önce gözlerini kuşkuyla kısarak kapıda duran kız bile şimdi kedisini erkek kardeşinin çıplak ayaklarına bırakırken keyifle kıkırdıyordu.

“Isır onu Fräulein Tinky!” diye bağırdı. Ve ben durmadan aynı şeyi düşünüyordum: Bütün bunlar gerçek olamaz. Böyle bir şey olmuyor. Hakiki değil.

O akşam senin için nasıl üzüldüğümü de hiç unutmadım Lena. O sırada ayakkabılarını giymekte olduğum kadın için. Benden önce bu kulübede olan zavallı kadın. Anladığım kadarıyla ölmüş olmalıydı. *Bamm!* Kafası patlamış. Ayaklarımı sıkan pabuçların benim için en kesin uyarıydı. Yine de ilk andan itibaren biliyordum: Onun bu delice, bu hastalıklı oyununu oynamayacaktım. Saldırılarından, yumruk ve tekmelerinden sonra kendime gelmeli, bütün gücümü toplamalı ve buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydım. Ya o ya ben. İkimizden biri – herhalde kaçınılmaz son daha ilk akşamdan belliydi gözümde.

Çıkış yolunu keşfetmiştim bile. Ahşap bir kapıydı, iki kilitle sıkıca kapatılmıştı. Adamın pantolon cebinden metal sesi geliyordu. Anahtarları her zaman üstünde taşıyordu anlaşılan. Kapı sol yanımdaydı, oturduğum kanepeden sadece birkaç metre ötede. Bir koridor veya giriş holü yoktu. Kapının ardında doğruca oturma odası ile mutfak karışımı olan bu oda başlıyordu. Diğer tarafta, bir geçiş bölmesinin ardında kulübenin içine doğru giden ve yatak odalarıyla kaçırılmam-

dan sonra içinde ayıldığım kilere açılan küçük bir koridor olduğunu tahmin ediyordum. Herhalde orada bir de banyo veya en azından bir tuvalet olmalıydı. Bir yandan yönümü bulmak, başka kaçış olanakları saptamak için bana diğer odaları göstermesini sabırsızlanarak bekliyordum. Ama diğer yandan, akşamın sona erdiğine ve yatağa gitme vakti geldiğine karar verirse bunun ne anlama geleceğinin de farkındaydım. Bir an için küçük, aptalca bir umuda kaptırdım kendimi; beni kilere geri götürüp yine lavaboya bağlayacağını düşündüm.

Pencerelerin, en azından oturma odasındakilerin kaçmaya uygun olmadığını hemen anlamıştım. Yalıtım levhalarıyla kaplanmışlardı. Geceyi ve gündüzü o belirliyordu. Tanrı gibi. İğrenç bir düşünceydi bu. Gözucuyla levhaları tutan vidaları saydım; iki pencerede de kırktan fazlaydılar; onları elimde uygun bir alet olmadan açmayı asla başaramazdım.

Solumdaki kapı. Şu âna kadar başka bir şans görebilmiş değildim. Kapı dışarıya açılıyordu, nereye çıkıldığını hiç bilmiyordum, ama ne olursa olsun dışarı vardı orada. Anahtarları almam şarttı. Ya da onu öldürmeliydim. Bunun için de bir tür silah gerekecekti. Gözlerimi odanın diğer tarafına, yemek köşesine çevirdim. Masanın çevresine dizili duran dört sandalye masif ağaçtan yapılmışa benziyordu. Ve metal köşebentlerle döşemeye sabitlenmişlerdi. Yemek köşesinin ardındaki duvarda minik bir mutfak yer almaktaydı. Boş duran mutfak tezgâhı çarptı gözüme. Ve kilitler, lanet olası dolapların hepsinde kilitler asılıydı. Kısa bir süre çekmeceleri düşündüm, oradan bir bıçak çıkarıp aldığımı hayal ettim. En keskin olanlardan, her şeyi kesen cinsten, eti bile. Ama çekmecelerin boş olduğunu sezmekteydim aslında.

İç çektiğimi işittim sonra.

“Yorgun musun Lena? Yatmak ister misin?”

Yerimden sıçrar gibi olmuşum.

“Hayır, hayır. İyiyim ben, teşekkür ederim.”

Ağır kolunu omzumdan çekip saatine baktı. Ben de yan gözle bakmaya çalıştım. Yedi buçuğu biraz geçiyordu.

“Çocuklar, anneniz haklı. Geç oldu. Yatma zamanı.”

Homurdandı çocuklar.

“İtiraz yok! Anneniz bir şey söyleyince onu dinlemelisiniz!”

Kız başını çevirip karanlık bir bakış attı bana.

“Biraz daha kalabilirler aslında,” dedim dikkatlice.

“Hayır, geç oldu.” Buyurgan bir tavırla kanepeden kalktı. “Haydi bakalım, ikiniz de diş fırçalamaya!”

Çocuklar uysalca yerlerinden kalktılar.

“Fräulein Tinky bu gece bizimle uyuyabilir mi baba?” diye sordu kız.

“Hayır, oturma odasında kalacak,” dedi adam ve bana dönerek devam etti: “Gelir misin lütfen?”

Ayağa kalkmayı, devasa bir yara durumundaki vücudumu dikleştirmeyi bir şekilde başardım. Kocan bana destek olmak için kolumu tutmuştu. Dikkatli adımlarla kendimi çocukların peşinden sürükleyerek odadan çıktım, dar bir koridora geçtim.

Çocuklar sağdaki kapalı bir kapının önünde durdular. Adam önüme geçip kapı pervazına uzandı, orada duran anahtarı alıp kapıyı açtı. Çocuklar içeri koştular. Adam bana doğru sırtarak anahtarı pantolon cebine koydu ve başıyla benim de girmemi istedi.

Banyoydu burası, ince uzundu ve dördümüzü ancak alabilecek boyuttaydı. Solda bir lavabo vardı, onun altında da bir bidon su hazır bekliyordu. Tam karşıda kalan klozet daha çok küçük, beyaz bir fiçı gibiydi. Sağ tarafa ise armatürleri olmayan madeni bir küvet konmuştu. Küvetin olduğu duvarda, tavandan sadece birkaç santimetre aşağıda yaklaşık yumruk büyüklüğünde bir delik, onun içinde de kesilmiş bir boru parçası gördüm. Bir hava çıkışı olabileceğini düşündüm bunun, ama anlaşılan pek işe yaramıyordu, çünkü içerideki hava

ağırdı ve küf kokuyordu. Pencere yoktu ve tavandan kilerdeki gibi çıplak bir ampul sarkıyordu.

Çocuklar lavabonun üstündeki rafta, renkli baskılı iki plastik bardakta duran diş fırçalarını aldılar. Bardakların görünüşü bana saçma ve kötü gelmişti. Dilimle alt çenemdeki yeni boşluğu yoklarken bu adamın, yani senin kocanın yığınla müşterinin bulunduğu bir kozmetik dükkânında, diş bakımı malzemelerinin olduğu rafın karşısına geçmiş, çocuklarını sevindirecek sevimli motifler seçtiğini hayal ettim. Erkek çocuğa ait olan mavi bardakta bir şövalye atının üstünde oturuyor, kıza ait pembe bardakta ise çiçekli kırlarda bir prenses dans ediyordu. Adam kasada diş fırçası konacak kapların parasını öderken bunların normal bir eve değil de insanların hapsedildiği şu kovuğa gitmekte olduğunu kimse aklımdan bile geçirmiş olamazdı.

“Banyo temizliği tabii evin kadınının görevi. Ama korkma, tuvaleti ben hallederim.” Bununla ne kastettiğini ancak sonradan anlayabildim. Kulübede akan su olmadığı için bir kompost tuvalet kullanıyorduk; dışkı doğruca ağaç kabuklarıyla dolu bir kaba gidiyordu ve bunun arada sırada boşaltılması gerekliydi – *dışarıda*. Tabii bu işi evin kadınına yaptıramazdı, kadın için *dışarı* diye bir şey yoktu artık.

“Peki,” dedi kol saatine bakarak. “Üç dakika doldu.” Çocuklar emir almış gibi aynı anda ağızlarındaki köpüğü lavaboya tükürdüler. Sonra bidondaki suyu kullanarak sırayla yüzlerini yıkadılar.

Çocuklara “Bugün sizi anneniz yatıracak,” dedi, cömert bir gülümsemeyle.

“Yaşasın, nihayet!” diye bağırdı erkek çocuk ışıltılı bir yüzle. Bir havluyla yanaklarını kuruluyordu.

Kocan beni banyodan koridora çıkardı, kız da peşimizden gelip kapıyı kapattı. Neyi beklediğimizi ancak oğlan çıkıp onun yerine kız banyoya girince anlayabildim. Demek ki çocukların kendisi yanlarında olmadan tuvaleti kullanmasına izin veriyor, diye düşündüm.

Bu da bir imkân olabilirdi benim için. Ama ilk anda aklıma gelen tek şey, diş fırçalarının konduğu, küçük çocuk resimleriyle süslü o plastik bardaklardı. Onları kırmayı başarabilseydim... Kırık plastik çok keskin olabilir, silah yerine geçebilirdi.

Çocuklar içine ancak bir ranza sığan küçücük bir odada kalıyorlardı. Ahşap duvarlara kendi yaptıkları renkli resimleri ve karalamaları yapıştırmışlardı. Nasıl şeyler çizdiklerini görmeye çalıştım, ama burada da yine bir ampulden gelen ışık çok cılızdı. Bir de pencere vardı ve tabii vidalarla kapatılmıştı. Oğlan bir merdiveni tırmanıp üst yatağa çıktı, kız da alttakine geçti.

“Buraya oturmalısın,” dedi kız, davetkâr olmaktan çok mekanik bir sesle. Elini hafifçe vurarak yanında oturacağım yeri göstermişti. “Hep böyle yaparsın.”

Omzumun üstünden kocana baktım. Kollarını kavuşturmuş, gülümseyerek kapıya yaslanmıştı. Çekinerek ranzaya gidip oturdum. Üstteki yatağa çarpmamak için başımı iyice eğmiş, sırtımı kamburlaştırmıştım.

“Ve şimdi bize bir öykü anlatıyorsun. Her zamanki gibi.”

“Ben...”

“Bak anne!” Oğlanın yüzü aniden hemen yanımda belirivermişti. Gece uyurken yataktan düşmemesi için yerleştirilmiş ahşap levhanın üstünden eğilmiş, bir yere tutunmadan baş aşağı sarkıyordu. “Uçabiliyorum ben!”

“Bırak şunu Jonathan!” diye tısladı kız. “Bu yaptığın tehlikeli. Hem şimdi bir öykü dinleyeceğiz.”

Çocuk homurdanarak “Tamam,” dedi ve geri çekildi. İstedığı yatma pozisyonunu bulana kadar tepemde şiltenin kımıldadığını hissettim.

“Ben uçakları dinlemek istiyorum.”

Kızın ağzından itiraz ettiğini belirten bir ses çıktı:

“Buna sen karar veremezsin. Ben daha büyüğüm, öyküyü seçmek benim hakkım.”

“Her defasında sen seçmek istiyorsun!”

“Evet, çünkü buna hakkım var...”

“Yeter!” Üçümüz birden korkudan sıçramıştık. Senin kocan, “Öykü filan yok. Kalk oradan Lena.”

Oğlanın yukarıdan “Ama baba...” dediğini işittim.

“Hayır. Siz ikiniz, terbiyeli olmayı bilmiyorsunuz. Haydi, kalksana Lena.”

Neden oturmaya devam ettiğimi bilmiyorum. Beni adeta felç eden şey acaba adamın aniden değişen ruh hali miydi, yoksa bu iğrenç derecede farklı koşullar altında iki kardeşin iğrenç derecede normal görünen kavgası mı? Bilmiyorum ama öyle yaptım, oturmaya devam ettim ve baktım sadece.

Kocanın gözleri kısılmıştı.

“Kalk diyorum Lena.”

Nefesim kesildi. Vurgulaya vurgulaya söylediği her sözcük ciğere saplanan bir bıçaktı sanki. Köpek soluması gibi kesik kesik nefes alıyordum. O sırada dizimde hafif bir dokunuş hissettim. Kızının eli. Ona baktım.

“Şimdi ayağa kalkman gerek,” dedi zor duyulan bir fısıltıyla. Bir an birbirimizin gözlerinin içine baktık. Sonra kız hemen arkasını döndü, artık sadece ince sırtını görebiliyordum. Battaniyeyi omuzlarına çekti. Rüyada gibi kalktım ayağa, kızın sesiyle hipnotize olmuş gibiydim.

“Çocuklara iyi geceler de Lena,” dedi kocan. Yine gülümsemeye başlamıştı.

“İyi geceler çocuklar.”

Aynı anda duyuldu sesleri: “İyi geceler!” Dışarı çıktık, kocan ka-

pıyı kapadı. Az önce banyoda olduğu gibi kapı pervazındaki anahtarı alıp kapıyı kilitledi. Uyurken kilit altında tutuyordu çocukları. Ses çıkarmamak için elimle ağzımı kapattım.

Anahtarı tekrar pervaza koyduktan sonra “Evet,” dedi gülümseyerek. “Gelelim bize...”

Korkuyla irkiliyorum. Zil çalıyor, yüksek sesle sürdürüyor çalmayı – sonunda sanki orada değilmiş gibi duran “Cham” da hafifçe sarsılana kadar. Kucağındaki not defteri ve kalemı kayıp düştü o anda. Onları yerde bırakıyor, küçük ve savruk hareketlerle ceketini yoklayıp elini iç cebine sokarak bir telefon çıkarıyor.

Sızıltılı bir sesle “Giesner,” diye adını söylüyor. Karşı taraftan bölük pörçük duyulan sözcükleri anlamaya çalışıyorum, ama EKG cihazının ötüşü yüzünden işim çok zor. “Tamam, bir saniye,” diyerek telefonu çekiyor kulağından ve bakışlarını yüzüme dikeyyor. “Adamlarımız kulübeyi bulmuş. İçeri girerken dikkat etmeleri gereken bir şey var mı?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Vurdum ona, kar küresiyle. Bir defa, sıkıca...” Duraksayıp elimle kafamın arkasını tutuyorum.

“Devirdiniz mi onu?”

Baş sallıyorum.

“Girin!” diyor Giesner telefona.

Yastığıma gömülüp gözlerimi kapıyorum. Kafamın içinde bir ses “Görüyor musun, ne kadar güzel bir hayatımız var?” diyor bana.

“Evet hayatım, gerçekten çok güzel,” diye yanıtlıyorum sessizce ve gülümsüyorum.

Lena

“Lena?”

“Hm.”

“Ne dersiniz, anlatmaya devam edebilecek misiniz?”

Gözlerimi açıyor, doğrulmaya çalışıyorum. “Münih” hemen fırlıyor oturduğu yerden, rahat etmem için arkamdaki yastığı düzeltiyor.

“Lütfen bir saniye daha izin verin bana, olur mu?”

Anlayışla başını sallıyor. “Cham” da “Hiç acele etmeyin, istediğiniz kadar dinlenin,” diyor.

Söze nereden başlayacağımı düşünüyorum. Anlatılamayacak çok şey var Lena. Polislerin bilmesi gerekmeyen şeylerin etrafından akıllıca dolanacağım. Ama sen Lena, bana neler yaptığımı senin bilmen gerekiyor.

Gözlerimi bir “Münih”e, bir “Cham”a çeviriyorum. “Münih” mahcup bir tavırla ellerini kenetlemiş. “Cham” iç çekerek iskemlesinden öne eğiliyor ve telefonu çalınca kucağından kayıp düşen not defteriyle kalemini alıyor yerden. Sanırım şimdi bir tecavüz bekliyorlar, çok sert, çok kaba bir şey yani. Bunu anlatmadan önce kendimi toplamam çok anlaşılır bir şey olurdu. Daha başka şeyler olduğunu hayal bile edemezler.

Şimdi anlatacaklarım sadece senin için Lena:

Çocuk odasının anahtarını kapı pervazına koyduktan sonra “Evet,” dedi gülümseyerek. “Gelelim bize.”

Omuzlarım dikleşti, sırtım sertleşti, ellerim yumruk oldu. Buraya kadar hikâyemi dinlemiş olan polislerden farklı bir şey beklemiyordum ben de.

Kirsten’i hatırladım; geçen yıl gece ile sabah arasındaki o belirsiz,

gri saatte, herkes yatağındayken ve senin boğuk çığlıklarını duyacak veya şans eseri yoluna çıkıp hayvanı üstünden çekerek yardım edecek hiç kimse yokken eve dönüşünü. Bizim holün duvarına yaslanarak yere çöküşünü, bembeyaz olmuş yaralı yüzünü ve yırtılmış giysisini, yanına çömelip onu kollarıma almaya cesaret edemeyişimi.

“Neden karşı koymadın?” diye sormuştum, aptaldım çünkü ya da Kirsten’in içeri daldığını duyarak korkuyla uyandıktan sonra henüz kendime gelememiştim. Çünkü Kirsten bir arka avluda saldırıya uğrarken ben kopkoyu bir uykudaydım.

Kirsten bir yabancıyı andıran kireç gibi yüzünü bana çevirip dedi ki: “Çünkü o anda ölüydüm ben. Bir bedenim kalmamıştı. Savuracak kollarım yoktu. Tekme atacak bacaklarım yoktu. Ve ruhum da başka bir yerlerdeydi.”

Bunu hesaplıyordum Lena. Onun altında hemen bir ölüye dönecek, fazla uzun sürmemesini umacaktım. Ama bir yandan da kendimi kabartmışım; yumruklarımı sıkıyor, kocanın o gün indirdiği darbeler ve tekmeler yüzünden hâlâ ağrıdığı halde sırtımı geriyordum. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Kendi ölümünü yaşayıp atlatmış olan Kirsten’i düşündüm. Buna gücü yetmişti. Ben de başaracaktım. Vücudumu alsa da ruhumu alamayacaktı.

“Peki öyleyse,” dedim yüksek sesle, aşırı bir cesarete kapılıp meydan okuyarak. “Bir an önce bitirelim.”

Yüzünün nasıl dağıldığını gördüm Lena. Hatları ve bütün çehresi kayıyordu sanki. Kendini yeniden toparlaması biraz zaman aldı. Beklemiyordu bunu. Sol gözü seğirmeye başlamıştı ve zorla yüzüne oturttuğu gülümseme güvensiz görünüyordu. Ama tabii benden daha kuvvetliydi, şakası olmayan adamdı. O Tanrı’ydı, ben böcek, bunu bana kanıtlaması şarttı. Kolumu tutup beni koridordan banyoya doğru sürükledi.

Hızlı hızlı sıraladı: “Senin tuvaleti kullanma saatlerin sabah yedi, on iki otuz, on yedi ve yirmi.” Bir yandan da banyo anahtarını çıkarmak için pantolon cebini karıştırıyordu. “Saat yirmi şu anda.” Parmaklarının titrediğini görebiliyordum, belli belirsiz de olsa titriyorlardı. Öyle avutucu bir andı ki bu Lena.

Kapıyı açtı. İçeri girdim ve arkamdan kapıyı kapamasını bekleyerek ona doğru döndüm. Az önce çocukları tuvalette yalnız bıraktığı için başka türlü olabileceği aklıma bile gelmemişti.

“Haydi,” dedi başıyla tuvaleti göstererek. Onun bakışını izleyerek ben de tuvalete baktım. Bir sınama olmalıydı bu, demin bana sunduğu avunma ânının karşılığı olarak bir güç gösterisi.

“Haydi.”

Geri çekildim. Kocan iğrenç bir kayıtsızlıkla kapıda duruyordu, sol kolunu uzatmış, elini kapı çerçevesine dayamıştı. Başını eğik tutuyor, gülümseyerek bakıyordu, güvensizliğinden eser kalmamıştı.

“Hayır,” dedim.

“Tuvalete git Lena.”

Dudaklarımı ısırarak başımı yana salladım.

“Sana tuvalete gitmeni söyledim.”

“Öyleyse dışarı çık. Sen karşımda dururken yapmam bunu.”

“Yaparsın Lena. Çünkü sen benim söylediğim her şeyi yaparsın.”

Bana doğru bir adım attı. Ellerimi havaya kaldırarak haykırdım: “Dur. Özür dilerim. Özür dilerim.” Mücadele etmek, güçlü olmak istiyordum, evet. Ama beni bugün bir kez daha dövmesini göze alamazdım. Duruyordu şimdi, gözlerinde güvensizlik vardı.

“Benim... ihtiyacım yok.”

Kımıldamıyor, kımıldamıyor – bakıyor sadece. Direnmeye çalıştım bu bakışa.

“Dedim ki: Tuvaleti kullanma saatlerin sabah yedi, on iki otuz, on yedi ve yirmidir.”

Ellerimi indirip hızla başımı salladım.

“Biliyorum. Aklımda tuttum bunu. Sabah yedi, on iki otuz, on yedi ve yirmi. Ama ihtiyacım yok.” Dudaklarımda bir tür gülümseme oluştuğunu hissettim. “İhtiyacım yok,” diye tekrarladım. “Doğruca yatağa gidebiliriz.”

Öyle hızlı oldu ki bir adım bile geri kaçamamış, kollarımı kaldıramamıştım. Hatta nefes alacak ya da göz kırpacak zamanım olmamıştı.

Bilmek ister misin Lena? Onun önünde tuvalete gitmeye yanaşmayınca kocanın ne yaptığını bilmek ister misin? Sana hiç olmuş muydu bu?

Eğer olduysa yere fırlatılmanın nasıl olduğunu bilirsin. Eğer olduysa sen de iki büklüm kıvrılıp alnındaki hassas dikişi korumak için ellerini yüzüne kapamışsındır. Her şeye rağmen bir kere daha derin bir nefes almaya çalışmışsındır, çünkü tekmeler karnına inmeden önce alabileceğin son nefestir bu. Korkunç acıyı beklerken gözlerini sımsıkı kapamışsındır. Ama gelmez o acı. Bir daha derin nefes alırsın, çünkü birazdan gelmek üzeredir. Birazdan... ama hayır, tekme yok, acı yok, tuhaf bir cırt sesi duyuluyor sadece. Sonra parmaklarını aralayıp bakmaya cesaret etmişsindir. Görmüşsündür onu, bacaklarını açmış tepende dikilen kocanı, eli pantolonunun fermuarında. Korkudan üçüncü bir nefes almayı unutmuşsundur sen de; oysa en çok şimdi gerekliydi bu sana, çünkü bir an sonra nefesini tutmak zorunda kalacaksın, o senin tependen üstüne işerken, derin ısınıp yanmaya başladığında, idrarı giysilerinden geçerken, giysilerin ve saçların sıırıslam olurken. Ne kadar kıvransan da kaçamamayı sen de bilirsin. Son damlaların doğruca yüzüne dökülüşünü, sımsıkı kapattığın dudaklarında da bir damla hissetmenin nasıl olduğunu. Tekrarlanan fermuar sesini işitirsin: *cırt*. Ve sonra onun, kocanın tam bir sükûnetle konuştuğunu: “Umarım tuvalet kullanma saatlerine uymanın neden önemli olduğunu şimdi anlamışsındır Lena. Bir şeylerin ters gidip gitmeyeceğini asla bilemezsin çünkü.”

Herhalde bunun ardından kusmuşundur Lena ve kocan da sana banyoyu temizletmiştir, senin nasıl titriyor olduğuna, iğrenerek tekrar tekrar kusacak gibi olmana aldırmadan. Dizlerinin üstünde temizlemişsindir banyoyu, saçların ve giysilerin sıırılsıklam. Bu arada o metal küvetin kenarında bacak bacak üstüne atarak keyifle oturmuş, seni seyretmiştir. Belki saatler sürmüştür sana yaptırdıklarından tatmin olması. Sonra soyunup küvete girmeni söylemiştir. Yıkamıştır seni, kirlendin ne de olsa; “Ah Lena, yine nasıl kirlendin böyle.” Seni kurulayıp yatak odasına götürmüştür.

Bunları sen de yaşadıysan Lena, anlatılamaz olduklarını bilirsin. Çünkü bunlar insana o çok kötü olan ama yeni olmayan sert ve kaba şeylerden çok farklı şeyler yapıyor. Polisler bilir onları, defalarca dinledikleri şeyler zaten; onun için bakışlarını önlerine eğmiş, ellerini kenetlemiş, karşımda oturuyorlar. Etkileniyorlar ister istemez, ama neticede onların işi bu, “tecavüz” sözcüğü not edildiği anda tamamlanmış oluyor. Ayrıntıya gerek yok. Bir adam bir kadının üstüne uzanmış, kadın büyük ihtimalle acı çekmekte. Bu kadar. Ben de böyle bir kadın olabilirim Lena. Ve olacağım, polisler kanıt toplama ekibini kulübeden çıkarır çıkarmaz. Buna karşı bir şey gelmez elimden.

Ama ulurcasına ağlayarak banyoda diz çökmüş, idrar ve kusmuk birikintisinin içinde sürünen bir kadın kesinlikle olmayacağım. Sadece sana söyleyeceğim şeyleri kesin olarak paranteze aldım. Pazarlık yok.

Polisler hâlâ o kaçınılmaz kısmın gelmesini bekliyor sabırla. Başımı sallayarak anlatmaya hazır olduğumu belli ediyorum.

“Çocukların kapısını kilitledikten sonra beni yatak odasına götürdü. Karyolanın sağ ayağında kelepçeler asılıydı. Gitmeyeyim diye.” Hastane önlüğümün kolunu sıırıyor, sağ kolumu sırayla “Cham” a ve “Münih” e uzatıyorum. Derimin soyulduğu kısımda, bileğimi saran şerit şeklinde soluk kırmızı bir iz var hâlâ.

“Beni her defasında yatağa bağlıyordu. Geceleri uyuduğumuz zaman bile. Sanırım fark ettirmeden kalkıp anahtarları aramayayım diye yapıyordu bunu. Ya da onu bir yastıkla boğmaya kalkışmayayım diye.”

“Cham” bir şey yazıyor not defterine.

“O...” diye tereddütle başlıyor konuşmaya, “sizi... yani...”

“Evet,” diyorum yanıt olarak.

Sadece “Evet.” Sert ve kaba şeylerin olduğunu doğrulamak için yeterli. Bu kadar basit işte. Belki daha sonra bir kadın polis ayrıntıları öğrenmeye çalışır. Arka avluda Kirsten’in başına gelenlerden sonra da öyle olmuştu. Kadınlara veriyorlar görevi, böyle bir şeyi kadın kadına konuşmanın daha kolay olacağını düşünüyorlar. Ama sonunda hangi deliğin söz konusu olduğunu ve “ilişkiye” razı olmadığım açıkça belirten bir iletişim kurup kurmadığını sormakla yetiniyorlar.

Kadın polis Kirsten’e “Ona ‘hayır’ dediniz mi?” diye sorduğunda, Kirsten’in de karşılık olarak “Siz ciddi misiniz?” diye sorması yetmişti.

En azından kısa bir süre rahat bırakılıyorum.

Ama sonra “Cham”ın cep telefonu çalıyor yeniden. Öbür taraftan söylenenleri zaten anladığım yok, onun için yastıkta başımı öbür yana çevirip ilgimi kesiyorum. Bu gece kelepçe yok... Gülümsüyorum. Kelepçe yok.

Cham öksürüyor. Telefonu tutan elini kucağına indiriyor. Görüşme bitti. Ya çok kısa sürdü ya da ben bir an dalıp gitmişim.

“Ne oldu?” diye soruyorum tekrar oturmaya çalışarak. Bu kez “Münih” geliyor yardıma, arkamdaki yastığı düzeltiyor. Tam da şu sıra bir erkek bedeninin yakınlığını hissetmek yerine bunu kendi çabamla yapmayı tercih ettiğimi düşünüyordur kesinlikle.

“Cham” rahat bir pozisyon bulmamı bekliyor. Sonra “Adamı bulmuşlar,” diyor. “Çocuğu da.”

“Her şey yolunda mı?”

“Bulmuşlar,” diyor bir daha, sanki bu bir cevapmış gibi. Ben yine de başımı sallayarak “Çok şükür,” diyorum. Ve sonra artık her şey bittiği için, gerçekten ve sahiden bittiği için devam ediyorum: “Jasmin Grass. Adım Jasmin Grass. Doğum tarihim: 28.03.1982. Regensburg’da ikâmet ediyorum. Annemin adı Susanne, onun da soyadı Grass. Straubing’de oturuyor. Arayabilir misiniz onu?”

“Cham” şaşırmış göründü ama sadece kısa bir an için.

“Tabii. Sorun değil.”

“Teşekkür ederim.” Gülümsüyorum.

“Yalnız, bir şey daha var *Jasmin*.”

Gülümsemem donuyor. Adımı söyleyiş tarzı. Yüzümdeki ifade. EKG aygıtından gelen bip seslerinin ritmi değişiyor.

“Ne var?” diye soruyorum dikkatlice.

“Bize sizi kaçıran kişiye bir kar küresiyle vurduğunuzu söylemiş-tiniz.” Not defterine bir göz atıyor.

“Evet,” diyerek hızla başımı sallıyorum. “Neden ki?”

Bir şey söylemiyor “Cham”, “Münih”e bakıyor, bana bakıyor, sonra tekrar “Münih”e bakıp telefonunu uzatıyor ona. “Münih” te-efonunu alıp dikkatle ekranı inceliyor, sonra bana çeviriyor gözlerini.

“Ne var?” diye soruyorum, EKG seslerinin milisaniyelik tempo-suna uyarak. “Ne oldu?”

Matthias

Kısa bir süre sakın kaldık. Adı konmamış bir kabulleniş. Sadece Ka-rin, ben ve yeni günün yayıldığı gökyüzü. Birbirimize sarıldığımız o an bir adacık gibiydi, küçük, hoş bir sığınak. Kuşkusuz olduğumuz

o yerde kalamayacaktık, birazdan kapı açılacak, Gerd veya Giesner veya onların bir adamı içeri girecek, bizi gerçekliğe geri döndürecekti. Biliyordum bunu, ama var gücümle düşünmemeye çalışıyordum ve tabii asıl bu yüzden düşünmüş oluyordum. Gel gör ki o ânın büyüsünü bozan bir başkası değil, Karin oldu.

“Sanırım Mark’a haber vermeliyiz,” dedi göğsüme doğru konuşarak. Ve ben de “Ancak cesedimi çiğneyerek olur,” diye karşılık verdim.

İşte bu kadar. Huzur sona ermişti, gökyüzü umut taşımıyordu artık, testere dişlerini andıran uzaktaki kapkara ev silüetlerinin üstünde gri, kasvetli ağır bir tabaka halinde uzanıyordu. Birkaç pencere şimdiden aydınlanmıştı. Erken kalkıp güne başlayanlar, ışıklarıyla dünyanın durmadan dönmeyi sürdürdüğünü, onu durdurmanın veya kaçıp gitmenin mümkün olmadığını gözden kaçırmayacak bir şekilde belli ediyorlardı.

“Ne söyleyeceksin ki ona?” Kaçınılmaz bir ilke tartışmasından kendimi sıyırmayı denemiştim. Karin her zaman hoşlanırdı Mark’tan. “O asla bir şey yapmazdı Lena’ya.” O zaman karakola gidip kayıp şahıs bildiriminde bulunurken daha ben Mark’ın adım söylediğim anda bile bu tavrı takınmıştı. “Kızınızla sorunu olan biri var mıydı?” diye sormuşlardı bize.

“Mark Sutthoff,” dedim hemen.

“Matthias!” Karin derhal araya girmiş, dirseğiyle dürtmüştü beni.

Mark Sutthoff: kendi dünyasında model/oyuncu/şarkıcı; gerçekte ise havalı bir ikinci el oto satıcısı. Lena’nın Polo’sunu almıştık ondan. O sırada herhalde yirmi yaşındaydı Lena, henüz bizimle kalıyordu, Hadidhausen’daki daireye taşınmamıştı. Mark’ın ona daha otopark alanındayken yaltaklandığını ve saman altından su yürüterek ondan telefon numarasını kopardığını fark etmemiştim. Ama sonra bir akşam Lena’yı almak için gelip kapımıza dikiliverdi. Ve Lena ısıltılar saçarak “Babacığım, Mark’ı hatırladın değil mi?” dedi. “Bize Polo’yu satmıştı.” Sadece bu satış işini yapmalıydı Mark, daha fazlasını değil. Ondan istediğimiz

sadece o küçük, mavi, aptal Polo'ydu, o kadar. Teslimat kapsamına yıllar sürecektir bir dramın da dahil olduğu kimsenin aklından geçmemiştir. Lena ve Mark Sutthoff birlikteler, Lena ve Mark Sutthoff ayrılmışlar – “Düşünebiliyor musun, Mark başka biriyle flört etmiş!” “Başları Mark'a!” “Ama babacığım, ben çok seviyorum onu!”

Benim gördüğümü Lena göremiyordu. Mark olmazdı, yeterince iyi değildi onun için.

“Ona hiç şans tanımıyorsun.” Karin böyle sözlerle ve ayrıca iç çekip kafa sallayarak endişelerimi gidermeyi denemekteydi.

Benim gördüğümü kimse göremiyordu.

Ve şimdi hastanede yine aynı berbat tartışmaya başlamak üzereydik. Karin Mark Sutthoff'a telefon etmek, bu gece olanları haber vermek istiyordu.

Sıkılı dişlerimin arasından tıslayarak “Henüz hiçbir şey bilmiyoruz ki,” dedim. Karin'in konuyu burada keseceğini ummuştum.

“Ben de hemen şimdi arayalım demiyorum zaten. Hem de bu saatte. Ama sonra, daha sonra...”

“Saçma,” diye sözünü kestim sertçe, ama Karin kollarımdan çekilip ayaklarını sürüyerek tekrar yatağa yönelince kendimi topladım. “Özür dilerim,” diye mırıldandım omzumun üstünden. “Ama anlamıyorum. Onun artık Lena'yla bir ilişkisi kalmadı ki.”

“Bizim kadar o da acı çekti.”

“Neyin acısı? Bir şeyden haberi olmadığı için mi acı çekmiş?” Öfkeyle soluyarak konuşmuştum. Lena kaybolalı daha bir yıl geçmeden Mark yeni kız arkadaşıyla Paris'e taşınmıştı. “Onu unutması hiç de uzun sürmedi, eğer hatırlıyorsan. Lena istemezdi bunu yapmamızı.” Devam edemedim. Karin fark etmişti bunu.

“Şimdi zaten beklemek zorundayız. Ama kesin bir şey öğrenirsek ona haber vermemiz gerekir Matthias. Yapmalıyız bunu. Adil olmak için.”

Pencere camında yansıyan yüzümün asıldığını görebiliyordum.

"Olmaz dedim," diye homurdandım aynadaki surata.

"Tamam, tamam," dedi Karin iç çekerek. "Sakin ol. Ben sadece..."

Yarım kalan cümle havayı iyice kurutup ağırlaştırdı.

Bundan sonra hiç konuşmadık. Hava hâlâ ağır, susuşumuz kafataslarımızı sıkıyor adeta. Kafalarımızın içinde senaryolar oynuyor, paylaşmayınca daha da kötüleşen sahneler.

"Elimizde sadece yapboz parçaları var," demişti Giesner. Kaçırılma, kulübe, Lena'ya benzeyen bir kadın ve küçük Hannah. Parçaları birleştirmeye çalışıyorum, ama anlamlı bir şey çıkaramayınca kafesteki bir kaplan gibi odada gidip gelmeye başlıyorum. Karin ayaklarını yukarı çekmiş, gözleri tavana dikili, ellerini karnında kavuşturarak yatakta uzanıyor. Biraz uyumaya çalışmasını söylüyorum ona.

"Yapamam," diyor fısıltıyla.

Sanki ağır bir ameliyatın sonucunu bekler gibiyiz. Daha fazla dayanamıyorum.

"Gidip soracağım ne olduğunu."

Karin dirseğinin üstünde doğruluyor.

"Herhalde sorgu devam ediyor. Yoksa çoktan gelip söylerlerdi bize."

"Belki yardımım dokunur."

"Neye? Sorguya mı?" Karin hafifçe gülüyor. "Matthias. Yani sen de..."

"Ciddiyim ben. Ne var ki bu kadar uzayacak? Belki de tabanca dayamak lazım bu kadının kafasına. Lena'ya ne olduğunu biliyordur mutlaka."

Karin kocaman açıyor gözlerini.

"Öyle mi dersin?"

"E tabii! Neden adının Lena olduğunu söylesin? Neden küçük kızın annesiyim desin?" Kapiya doğru belirsiz bir işaret yapıyorum. "Dışarıdaki o kız Lena'nın çocuğu, bir kör bile görür bunu! Kimse DNA testine gerek duymaz!"

Karin'in ayakları yatağın kenarında sallanıyor.

"Sence bu kadın işin içinde mi?"

"Ortada tutmayan bir şeyler olduğunun sen de farkındasın herhalde, değil mi?"

Kapı vuruluyor.

Karin bir anda yataktan sıçrayıp elini uzatıyor bana. Parmaklarının piyanoda çılgın bir parça çalar gibi havada oynadığını görüyorum. Elini tutup yanıma çekiyorum onu. Giesner bir saniye sonra odaya adım atarken el ele, omuz omuza duruyoruz. Soruşturmada gelinen durumu anlatacak bize.

Hannah

Dışarısı bayağı karanlık. Ağaçlar simsiyah, dallar canavar parmakları gibi. Annem sesleniyor: "Beni yakalayamazsınız!"

Koşarken ayaklarımın altından çatırtılar çıkıyor, ama annemin adımları da öyle, onun için karanlıkta onu görmesem de gittiği yönü biliyorum. Ancak bazen, ağaçların birbirinden uzak olduğu yerlerde, ay ışığı altında gümüş gibi parlayan o güzel beyaz elbisesinin bir ucunu görebiliyorum.

Birden ışık sarıyor etrafı, sapsarı bir ışık seli sanki. Siyah ağaç gövdelerinin arasında annemin hatları beliriyor, o da siyah. Kollarını uçmak üzere olan bir melek gibi iki yana açıyor. Sonra müthiş bir gümbürtü. Donakaldım. Korku bu hissettiğim. Annemi göremiyorum artık, sadece sarı ışık seli var. Fare adımları atmaya başladım. Işık daha da parlaklaşınca elimi yüzüme tutmak zorunda kalıyorum, gözlerim yaşıyor çünkü. Dalları yana itiyorum. Orman bitiyor sonunda ve birden bir yol başlıyor. Annem bir otomobilin önünde,

yerde yatıyor. Far ışığında yüzünü seçebiliyorum. Gözleri kapalı.

Arkamda ani bir çatırtı. Dönüp bakınca babamı görüyorum. Önümden geçerek yola, annemin yanına koşuyor. “Kaybettin!” diyor yüksek sesle. Ve ardından: “Haha!”

Annem gözlerini açıp gülüyor.

“Haksızlık bu! Sizi gidiler!”

Ellerini uzatıyor, babam da kalkmasına yardım ediyor ve yüzündeki kırmızılığı siliyor.

“Şimdi sıra sende Hannah,” diyor babam bana. “Elinden geleni yap.”

Ayaklarımdan gıcırtilı bir ses çıkararak dönüyorum ormandan geriye koşmak için. Birkaç adım sonra bir şey kolumu tutuyor. Hemşire Ruth bu, kalın bir ağaç gövdesinin arkasına çekiyor beni. “Burası saklanmak için çok iyi Hannah...” diyor.

“...Hannah?”

Orman eriyip gitti, sadece Hemşire Ruth’un yüzü kaldı, benim yüzüme çok yakın.

“Hannah,” diyor. “Uyan.”

Esniyor, gözlerimi kırıştırıyorum.

Ormanda değilmişim meğerse, bekleme odasındaki yataktaymışım.

“Uyan Hannah,” diyor Hemşire Ruth bir daha.

“Anneme mi gidiyoruz?” diye soruyorum. Sesim hâlâ çok yorgun ve çatallı çıkıyor.

Hemşire Ruth önce susuyor, ama sonra konuşuyor, iyi uyudun mu diye soruyor bana.

“Evet,” diyorum. “Hem rüya da gördüm.”

“Güzel miydi?”

Başımı öne sallıyorum.

Hemşire Ruth’un yüzünde yine o aptal, yarım gülümseme var. Ters bir şey olduğunu anlıyorum bunu görünce.

“Annem iyi değil mi yoksa?”

Hemşire Ruth yere bakıyor. “Seni Doktor Hamstedt’e götüreceğim.” İlk anda anlamadım kimden bahsettiğini. Ama sonra hatırlıyorum: uzun boylu, kısa kumral saçlı zayıf kadın. Polislerle birlikte bekleme odasına gelmişti. Önlüğünü giymeyi unutan doktor yani.

Neden ona gitmem gerektiğini sormak istiyorum ama Hemşire Ruth benden önce davramıyor: “Ama önce veda edebilirsin.”

Jasmin

Doktor Schwindt geldi. Nöbet değişimi kaosa rağmen. Gerekliydi bu ve öyle olduğunu ben bile görebiliyordum.

“Ben yapmadım bunu! Ben yapmadım!” diye bağırdım tekrarlayarak. Kollarımı savururken yanlışlıkla infüzyon girişini de çıkarmıştım. Olmamalıydı, ama oldu işte. Olmaması gerektiği halde olan birçok şey gibi. Hele hiç olmaması gereken...

“Çok sakince nefes almaya çalışın Bayan Grass,” diyor Doktor Schwindt. Adımı sanki çok kıymetli bir şeymiş gibi vurguladı. EKG’de kesinti oldu, Doktor Schwindt’in onu yeniden başlatması lazım. Uygun düğmelere basarken “Teknoloji,” diye kısa ve özlü bir yorumda bulunuyor. Sanırım cihaz bıktı, hem benden hem de duygu durumuma göre değişiveren güvenilmez kalbimden.

Bip sesleri tekrar düzene girince Doktor Schwindt “Birazdan hafif bir yorgunluk hissedeceksiniz,” diye aydınlattı beni. Ondan hoşlanmaya karar verdim; sırf şu anda kendimi desteksiz, yapayalnız hissetmem bile yeterli neden bunun için. Yaşlıca bir bey bu doktor, sakalına ustaca biçim verilmiş, camları yarım ay şeklinde olan bir gözlük takıyor. Keşke babam burada olsaydı. Ya da herhangi biri.

“Kollarınız ve bacaklarınızda uyuşma da olabilir. Ama bu tamamen normaldir, telaş edilecek bir şey değil, tamam mı?”

“Doktor Schwindt,” diyorum şimdiden biraz cılız çıkan bir sesle. “Lütfen bir şey daha yapar mısınız benim için?”

“Nasıl bir şey Bayan Grass?”

“Dosyama bakabilir misiniz?”

Doktor Schwindt bir şey aramış gibi döneniyor.

“Hm. Sanırım şu anda polisler bakıyor dosyaya. Ne öğrenmek istiyordunuz?”

Zorlanarak yutkunuyorum.

“Hamile miyim? Bilmeliyim bunu.”

Doktor Schwindt EKG ile işi bitince elini burnuna götürüp biraz öne kaymış olan gözlüğünü arkaya itiyor.

“Bakın, sakinleştiriciden yana endişeniz olmasın. Zararsız bir şey...”

“Benim daha genel endişelerim var,” diye kesiyorum sözünü.

“Sorun değil Bayan Grass. Bakarım,” diyor başını sallayarak. Daha fazla bir şey sormadığı için şimdi daha da çok hoşlanıyorum ondan.

“Teşekkür ederim.”

“Haydi şimdi uyuyun biraz, olur mu?”

Bana geçmiş olsun diyerek odadan ayrılmadan önce üstünde acil düğmesi olan kutuyu ulaşabileceğim bir yere koyuyor.

Yatıyorum işte burada. Uyuşma hissi bir karıncalanma halinde el ve ayak parmaklarımdan başlıyor. Ruhum bunun farkında değil, tamamen uyanığım, adrenalinin etkisi devam ediyor hâlâ.

“Bir şey daha var Jasmin,” demişti “Cham” ve telefonu “Münih”e uzatmıştı.

“Ne var?” diye sormuştum ben de. “Ne oldu?” Kalbim korkuyla çarpıyordu.

Adamı bulmuşlar. “Cham” böyle söylemişti. Başka ne olmuştu peki? Kocan tutuklanmamak için direnmiş miydi? Kaçmış mıydı? Yoksa buraya mı geliyordu? İmkânsızdı bu, imkânsız, tamamen imkânsız. Kar küresini isabet ettirmiştim, bayağı sert vurmuştum üstelik. Yere devrilmişti. Yığılıp kalmıştı, kıpırdamıyordu bile.

“Münih” iç çekerek gözlerini ekrandan kaldırıp “Cham”a baktı.

Daha fazla dayanamadım.

“Haydi, söyleyene ne olduğunu!”

Aralarında konuşuyor, sanki “Cham”ın kulübedeki adamlarının telefona gönderdiği fotoğrafı bana gösterip gösteremeyeceklerini tartıyorlardı.

“Kimlik tespiti için uygun değil,” dedi “Münih” ciddi bir tavırla.

Sabırsızca kolumu savurdum havada.

“Cham” gözlerini kısarak bana bakıyordu.

“Gösterin ona Bay Brühling. Üstesinden gelecektir.”

Başımı sallayarak onayladım.

Ama sonra, “Münih” “Cham”ın telefonunu bana uzatınca gördüğüm şey... O fotoğraf, kocan...

“Ben yapmadım bunu! Ben yapmadım!” diye bağırmaya başlamıştım. Telefon düştü elimden. Yatakta, çarşafın üstündeydi, bacaklarımın arasında kalan çukurda. Ve ekranı parlıyordu, kıpkırmızı. Her şey kıpkırmızıydı. Başımı öte yana çevirdim. Onun başı hiç yoktu; en azından baş denecek bir şeye benzemiyordu artık; yüzü, üstündeki paçavralar kızıla boyanmıştı; her taraf kıpkırmızıydı.

“Münih” yerinden fırladı, cep telefonunu alıp ekranı karartmak için sağ üstteki düğmeye bastı. Sonra sahibine geri verdi onu. “Cham” da yeniden açtı resmi.

“Bu yaralanmalara gerçekten bir kar küresinin mi yol açtığını kontrol etmemiz gerekiyor,” dedi. Çok nesnel bir tavırla konuşuyordu. “İlk bakışta bu bir... Yani işte...”

“Hayır, hayır, hayır!” diye bağırdım yeniden. “Bunu ben yapmadım! Ben ona sadece bir defa... kar küresiyle... Ben ona sadece bir defa vurdum...”

Bağırırken sesim birden boğazıma takılıp kalmış, kesilivermişti. Sesim çıkmıyordu artık, durumu çok yavaş kavrayabiliyordum.

Kocanın kafasını patlatmıştım.

Yüzündeki bütün kemikler kırılmıştı.

Derisi parçalanmıştı.

Kar küresini kim bilir kaç defa indirmiş olmalıydım kafasına. Delirmiş gibi. *Bamm!* Böyle bir ses çıkmış olmalıydı, tam söylediği gibi.

Bamm! Yere karpuz düşmüş gibi.

Çok sakın nefes alın. Böyle demişti Doktor Schwindt.

Çok sakın nefes al, diye tekrarlıyorum kendime ve gözkapaklarım ağırlaşıyor. Giderek battığımı hissediyorum, boğucu bir yorgunluğa gömülmekteyim. Soğuk gittikçe artıyor, uzuvlarıma sızıp uyuşturuyor onları. Doktor Schwindt bunu da söylemişti, kollarda ve bacaklarda uyuşma, tamamen normal, telaş edilecek bir şey değil. Ama müthiş üşümeye başladım artık.

Üşüyor musun anne? Olmayan bir sesi duyuyor, hafifçe baş sallıyorum.

Evet Jonathan, çok üşüyorum.

Bir şeyler çok yanlış gitti. Onu öldürdüm, Lena.

Kocanı öldürdüm. Tanınmaz hale getirdim onu. *Bamm* sesi çıktı, durmadan *Bamm!*

Başım iyice ağırlaştı, yana devrildi. Kapı mı vuruldu demin? Gözkapaklarım tembelce kıpırıyor.

Açılıyor kapı, bir kadın giriyor içeriye. Gerçek mi, rüya mı? Ayırt edemeyecek kadar uzaklardayım.

Kadının “Merhaba,” dediğini duyuyorum galiba. “Sizi görmek isteyen biri var burada.”

Kadının arkasında bir şey hareket ediyor, rüya veya gerçek, ama Hannah çıkıyor oradan, yatağıma doğru geliyor. Her şey sanki ağır çekimdeki gibi. Hannah elini giysisinin cebine atıyor. Gözlerimin devrildiğini hissediyorum. Hannah'nın dokunduğu elimin güçsüz bir yumruk halini aldığını. Onun parmaklarımı teker teker, dikkatlice açtığını. Avucuma bir şey koyup elimi yine dikkatle kapatıp yumruk yaptığını. Gözkapaklarımın kanat çırpıldığını, Hannah'nın alnıma kondurduğu öpücüğü, yara izinin hemen yanına. Ve fısıldayan sesi: "Her şeyi tam olarak tuttum aklımda."

Yuvarlandım. Derin bir uykudayım.

Düzenleme
Ny.ozlem

Kadın dört ay tutsak kaldığı kulübeden kaçtı

Cham/Müni (MK) – Adeta bir mucize: Mayıs ortasından beri kayıp olan Regensburglu reklam danışmanı Jasmin G. (35) dört aylık tutsaklıktan sonra Bavyera-Çek sınırı yakınındaki ücra bir orman kulübesinden kaçmayı başardı. Ayrıntılı bilgiler geldikçe bu tutsaklığın her türlü hayal gücünün ötesine geçen bir durum olduğu anlaşılıyor. 35 yaşındaki kadın kendisini kaçıran, kimliği polis tarafından henüz açıklanmamış kişi ve onun küçük yaşta iki çocuğuyla birlikte bir tür aile yapısı içinde yaşamak zorunda bırakıldı. Birinci el haber kaynakları ayrıca anormal cinsel ve psikolojik istismar biçimlerinden söz ediyor. Bildirildiğine göre G. haftalar boyunca zincirle bağlanmış olarak tutuldu ve köpekler için kullanılan mama kaplarından beslenmek zorunda kaldı. Salı günü G. nihayet işkencecisinin elinden kurtuldu. Olayı araştırmakla görevli olan Baş-

komiser Gerd Brühling'in çarşamba sabah saatlerinde yaptığı açıklamaya göre adı henüz öğrenilemeyen bu adam G. tarafından öldürüldü. Brühling ayrıca bu kaçırma vakasının eğlenceyi seven bir genç kız olan ve Ocak 2004'ten beri kayıp olarak aranan Münihli Lena Beck (o zamanki yaşı 23) vakası ile doğrudan bağlantılı olduğunu bildirmiş bulunuyor.

Hem kaçırma zanlısının iki küçük çocuğu (13 yaşında bir kız ve 11 yaşında bir erkek çocuk) hem de Jasmin G. şu an itibarıyla terapi görmekte. Çocuklardan birinde psikolojik sorunların yanı sıra bedensel bir sorun, muhtemelen bir gelişim bozukluğu da bulunduğu söyleniyor. Jasmin G.'ye uygulanan cinsel istismara çocukların da maruz kaldığına dair henüz bir doğrulama yok.

Düzenleme

Ny.ozlem

İki Hafta Sonra

Jasmin

Şifre şöyle: üç kısa, iki uzun.

Tıktıktık-tık-tık.

Sessizce holü geçiyor, ama her ihtimale karşı biraz daha bekliyorum. Daire kapımın önünde döşeme tahtaları gıcırıyor. *Haydi, git artık*, diye söyleniyorum içimden homurdanarak, biliyorum çünkü, dışarıda Bayan Bar-Lev pekâlâ kulağını kapıya dayamış olabilir, evimin içindeki sesleri dinlemeye çalışıyordur belki de. *Bugün olmaz, seni yaşlı cadı.*

Dün çok acıkmıştım, kapıyı açarken acele ettim ve bakışım trajik bir heyecan yarattı onda. O andan beri kadının evinde kahve ikram ettiği bir muhabirle konuştuğunu hayal ediyorum: “Zavallı kızcağız, perişan halde. Çok zayıfladı. Saçlarını yıkamıyor artık, lekeli bir tişört ve pırtlak bir eşofman altı giyiyor. Görebiliyor insan.” Yani bakınca başına gelenleri görebiliyorsun, demek istiyor, takma dişlerinin arasında bir kurabiye parçasını emerken. Gazeteci hevesle notlar almakta. Yüzümdeki ve vücudumdaki yıkamakla çıkmayan öpüş ve dokunuşları, duş yapmaktan ve cildimi yara olana kadar ovalamaktan vazgeçtiğimi, çünkü artık gücümün tükendiğini ve

korku terlemelerinin zaten baş edilemez olduğunu yazıyor. Ahmak kafamın içinde kalmış son bir akıl kırıntısı bana Bayan Bar-Lev'in asla böyle bir şey yapmayacağını söylese de görüntüler öyle canlı, öyle zorlayıcı ki! Küçük bir emekli maaşı var, biraz harçlığa hayır demez. *Kes şunu!* Bugün okuyabilirsiniz: Kulübe kurbanının komşusuyla özel röportaj. *Kes şunu!*

Karnım gurulduyor. Kapının altından taze pişmiş yemek kokuları geliyor burnuma, çorba var belli ki. Döşeme tekrar gıcırıyor, sonra merdivende ayak sesleri duyuyorum. Bayan Bar-Lev yavaş yürür, kalçasından dolayı. Bir an kötü hissediyorum kendimi. Eve döndüğümünden beri bu harika kadın merdiveni çıkıp kapıma geliyor. Ve bu onun için Klimanjaro'ya tırmanmak gibi bir şey olmalı. İstese çoktan konuşabilirdi gazetecilerle. Ama bunun yerine o sakat kalçasıyla her gün mutfağında ocağın başına geçip bana yemek yapıyor. *Utanmalısın kendinden.*

İki kat aşağıdan kilit sesi duyulana kadar bekliyorum. Sonra merdivenlerin tamamen boş olduğundan emin olmak için biraz daha. Anahtarı çevirip kapı kolunu aşağı bastırıyorum, paspasın üstündeki küçük tencereyi alıp tekrar kapıyı kapatıyor, tekrar anahtarı döndürüyorum. Rekor. Üç saniye bile sürmedi. Elimde tencereyle kısa bir süre sırtımı kapalı kapıya dayayarak duruyor, maraton koşmuşçasına soluklanıyorum. Ve göğsümdeki yayılım ateşi dindirmeye çalışıyorum: *Her şey yolunda, sakın ol, sakın ol.* Tencere kapağını açıyorum sonra. Gulaş. Oysa yemin edebilirdim çorba kokusu aldığıma.

Yemin edebilirdim, kocana sadece bir kez vurduğuma.

Mutfığa geçip tencereyi ocağın üstüne koyuyorum.

Adamı öyle bir halde bırakmıştım ki "cinayet silahı" dedikleri şeyin gerçekten bir kar küresi olup olmadığı ilk bakışta anlaşılmıyordu. Belli ki polisler kulübede başka cinayet silahları aramışlardı. Ama ne kuvvetli darbeleri açıklayacak bir çekiç ne de derin kesikleri açıklayacak bir bı-

çak vardı. Yani aslında vardı tabii, çekiç ve başka aletler, bıçaklar, hem de hayvanların derisini kesip içini temizlemek için kullanılanlar kadar keskin bıçaklar vardı. Ama hepsi de kilit altında bulunuyordu, yani onlara ulaşamayacağım apaçık ortadaydı. Yine de ancak adli tıp raporu tamamlanınca cinayet silahının kar küresi olduğu kesin olarak teyit edildi. Hatta dediklerine bakılırsa küreyi neredeyse tamamen yeniden birleştirip onarmışlardı; sadece bir parça eksikti, bulunamıyordu.

Kocan öldü Lena.

Çocukların tımarhanede.

Kendimi daha iyi hissetmem gerekir, ne de olsa hayatta kalabildim, kazanan ben oldum. Dört aydır uğruna şiddetle savaştığım hayat için şükran ve arzu dolu olmalıydım. Ama gerçek böyle değil. Evimin içi kapkaranlık. Onca zaman özlediğim gökyüzü, güneş, kuş sesleri... hiçbirine tahammül edemiyorum. Kapımın zili devre dışı, sadece kapı vurulursa duyuyorum. Sabit telefon hattının da fişini çektim. Bu tek cep telefonum çalışıyor, polis ve terapistim bana ulaşabilsin diye. Polisin bitmek bilmez sorularına bölük pörçük cevap veriyor, terapistime de iyi olduğumu söylüyorum. Bugün köşedeki markete gidebildim, hem de tek başıma, eşlikçi olmadan; alkışlıyorum kendimi. Alkışlıyorum, çünkü birazdan lezzetli bir şeyler pişireceğim kendime ve "Gilmore Girls"ün kaçırdığım sezonunu izleyeceğim. Çünkü annem ve sevgili arkadaşlarım bana gelecekleri için bir sonraki seansa gidemeyeceğim. Söyleyeceğim yığınla yalan yüzünden, şimdiden kupkuru oldu ağzımın içi.

Gündelik hayatım nasıl geçiyor, bilmek ister misin? Hâlâ tam yediye on kala uyanıyorum; sağ kolum başımın üstünden aşmış vaziyette, kulübede yatağa bağlı olarak uyuyabildiğim tek pozisyonda yani. Bazen isyankâr olmaya çalışıp hemen tekrar kapıyorum gözlerimi. Pozisyonumu değiştiriyor, öylece dönüp uyumaya devam etmek istiyorum. Ama olmuyor. Kalkmak, çocuklara kahvaltı hazır-

lamak zorundayım. Saat tam yedi buçukta sofraya hazır olmalı, yoksa asabileşiyorlar. Oturma odasında kontrolden çıkmış lastik toplar gibi birbirini kovalıyorlar. Bağırışlarından kafam çatlayacak neredeyse – *lütfe çocuklar, biraz sessiz olun!*

Saat tam yedi buçukta sofraya hazır olmalı, yoksa o bağırır bana: *Sen nasıl bir annesin böyle Lena? Nasıl bir canavarsın?*

O burada değil, bundan eminim. Öldü, ben öldürdüm onu. Biliyorum. Polis cesedini buldu. Ama hâlâ hissedemiyorum böyle olduğunu. Terapistime söylediğimde aklına gelen tek şey, bana “Bu çok normal,” demek oldu. “Zamana ihtiyacın var.” Bak söylüyorum sana, doğru dürüst dinlemiyor beni. Benim hayatımda zamanın oynadığı bir rol kalmadı artık. Zamanı kaybettim, daha kulübedeki ilk günde yitirdim. Sadece onun zamanı var. Gündüzü ve geceyi o düzenliyor. Tanrı gibi. Hâlâ böyle.

Kahvaltı hazırlamıyorum tabii; neticede çocuk filan yok burada, sadece ben varım, kendi evimdeyim ve –haha!– özgürüm. Yine de her sabah yedi buçukta mutfaktayım; hiçbir şey yapmasam da tezgâha sıkıca tutunup nefes alarak kafamın içinde hiddetle dolanan sesi kovmaya çalışıyorum:

Sen nankörsün Lena. Nankör ve kötüsün.

İyiyim ben, diye karşı çıkıyorum o sese. Zavallıca. Yataktan kanepeye veya yıpranmış koltuğuma geçmekte iyiyim ben. Bir de anlamadığım kitapları okumakta iyiyim. “Nehir oradaydı. Sıcak bir gündü,” (Big Two-Hearted River) diye yazmış Hemingway. Buraya kadarını anladım. Ama sonra harfler gözlerimin önünde dans etmeye başlıyor ve sözü geçen nehir kıvrılarak deli gibi akıyor, kontrol edilemez bir sele dönüşüyor, alıp götürüyor beni; günün sıcaklığı ise dayanılmaz, kavurucu bir hal alıyor, gözeneklerimden ter, gözlerimden yaş boşanıyor. Hızla kapattığım kitapları fırlatıp atmakta da iyiyim. Yaşlı Bayan Bar-Lev’in kapıma bıraktığı yemeği oburca içime tıktırdık-

tan sonra sular gibi kusmakta iyiyim. Ve ihtiyaçlarımı onun yaptığı günlük plana göre gidermekte iyiyim. Hâlâ, hâlâ ve hâlâ. *Tuvaleti kullanma saatleri sabah yedi, on iki otuz, on yedi ve yirmi.*

Bir insan sırf saat henüz dört buçuk diye kakasını tutuyorsa geriye ne kalır ondan?

Sık sık mutfakta, bıçak blokunun karşısında duruyorum. Bazen elim kendiliğinden gidip bir bıçağın sapım kavıyor. Bloktaki en büyük bıçak değil bu, ama en keskin olanı. Annem bir zamanlar Noel'de hediye etmişti. "Her şeyi keser," demişti. "Sebze, ekmek, et." Et, Lena.

O tek ve besbelli duygu dışında, içim bomboş. Bu duygu iyice oturdu yerine, kurtulamıyorum ondan. Karnımı yakıyor, mengene gibi şakaklarımı sıkıyor, her gün biraz daha fazla. Terapistim bunu da normal buldu. Diyor ki, olayları ele alabilmek, önce bir düzene sokmak ve sonra artık gerçekten bittiğini kavramak zaman almış.

Sanırım yanılıyor. Ama onun karşısında bu duyguyu açık edecek cesaretim yok. Polis de habersiz bundan. Hastaneden taburcu edilmek için o kadar çaba harcadım, o kadar tiyatro oynadım ki! Korkuyorum, beni deli sanıp tekrar kapatacaklar diye.

Şunu bilmelisin: Kaza istasyonundaki ilk iki geceden sonra beni kapalı servise aldılar. Kendisi veya başkaları için tehlike arz eden hastaların gönderildiği bölüm bu. Oda kapılarının kolları küçük bir el hareketiyle çıkarılabiliyor. Benim kendime veya başkasına bir şey yapabileceğimi gerçekten düşündüler mi, bilmiyorum. Eğer düşündülse soruyorum, neden annemin bana getirdiği valizin içine bakmak kimsenin aklına gelmedi? Yapabilirdim bunu Lena. Kızın sayesinde gerekli her şeyi elde edebilirdim. Onun için böyle bir odaya yerleştirilmemin –klinik çalışanlarının da dediği gibi– sadece beni korumak ve istenmeyen ziyaretçileri uzak tutmak için olduğuna inanmak istiyorum. Mesela fazla hevesli gazetecileri. Sözde güvenliğimi sağlamaya yarayan bu odanın bana nasıl bir etki yaptığını herhalde sana

açıklamam gerekmez. İlk hafta kapımın önünde gidip gelen nöbetçilerin adımlarını işittikçe bunların başka birine ait olduğunu sanıyordum. Gelip beni alacak ve cezalandıracak birine. O kilitli odada yeniden tutsak edilmiş hissediyordum kendimi. Oysa etrafımdaki her şey “özgürlük” diyordu, acılarımın bittiğini söylüyordu. Çelişki işte. Özgürlük tutsak edildiğim gerçeğini telafi etmiyor. Terapistim senin çocuklarınla görüşmemin önemli olduğunu söyledi. Ama yapamam. Babalarını öldürdükten sonra gözlerinin içine bakamam onların.

Peki, o mu acaba Lena? Beni mengene gibi sıkkan o duygu – suçluluk mu?

Kazada üç kaburgam kırıldığı için ağrı kesici kullanıyorum. Her seferinde gerekenden yarım tablet fazlasını alıyorum, başka bir acıyı da hafifletir belki diye umarak. Öyle yalnızım ki Lena! Ama telefonu alıp birilerine görüşmek için ricada bulunmayı bir türlü başaramıyorum. Babam ve Kirsten’i düşünüyorum o zaman. İkisinden biri gelip kapımı çalsa ne güzel olurdu. Üç defa kısa, iki defa uzun. Ama olmayacak böyle bir şey. Gitti onlar. İkisi de. Bir daha gelmeyecekler. Babam ben yedi yaşındayken öldü, bir otomobil kazasında. Annemi de derhal birlikte götürdü ölüme, ama çok karmaşık bir şekilde. Straubing’de yaşıyor annem, buraya elli kilometre bile yoktur. Sağlığı gayet iyi. Ama babam öldükten sonra bir daha asla gelip yatağımın kenarında oturmadı, sevimli örümcek şarkıları söylemedi. Ve geçen hafta beni hastaneden almaya geldiğinde de selamlamak için elini uzattı. Kirsten’e gelince, o zaten kaçırılmamdan birkaç hafta önce beni artık çekemez olmuştu. Görüyorsun işte Lena, kocan o küçük, hastalıklı aile tiyatrosu için benden daha az uygun birini bulamazdı aslında. Senin rolünü alması düşünülecek en kötü oyuncu bendim. Gerçi son günlerde hep soruyorum kendime, senin rolün gerçekten açık ve belli miydi diye. Bununla kocanın bana dayattığı şeyi kastetmiyorum. Seni kastediyorum Lena. İnternette senin kayboluşuyla ilgili gazete

yazılarını okumaya başladım. Bunu henüz çok uzun yapmaya tahammülüm yok, dans eden harfler, gözlerimi yaşartan parlak ekran, durmadan karşıma çıkan fotoğrafların, birbirimize benziyor oluşumuz – ki bundan hiç hoşlanmıyorum. Kimsin sen? Kimsin sen Lena Beck?

Matthias

Bay Rogner,

Birçok kez yazı işlerini arayarak sizi sordum ve bana hasta olduğunuz söylendi. Bu durum bence sizin içeriğe dair sorumluluğunuzu ortadan kaldırmaz, genel yayın yönetmeni olarak yokluğunuzda da bu sorumluluğu yükleniyor olmanız gerekir ve kaçınılmazdır. Çalışanlarınızın böyle yazılar kaleme alıp yayınlamasına nasıl izin verebilirsiniz? Böyle bir saçmalığın tekrar tekrar basılmasına nasıl göz yumarsınız? Beni sonsuz bir hayal kırıklığına uğrattınız Bay Rogner! Ağır bir kayıp yaşamamanın ne demek olduğunu bilmesi gereken biri olmanıza rağmen, kızımın sonra şimdi de torunumu nasıl bu pisliğin içine çekme cüretinde bulunursunuz? Bu yüzden, hoşnutsuzluğumun gereği olarak bazı şeyleri bütün açıklığıyla bir kez daha netleştireceğim, yazdıklarımı alıntılarında serbestsiniz: Hannah'nın gerek beden gerekse ruh sağlığı yerinde – bu şartlar altında daha iyi olunamazdı. Sadece, yıllar sürmüş vitamin D eksikliği nedeniyle, o yaştaki çocuklara göre biraz ufak kalmış. Siz inansanız da inanmasanız da Hannah tamamen normal bir çocuk! Çorba kaşığı üstünü başını kir-

letmeden kullanabiliyor. Salyaları filan akıyor. Tuvalete nasıl gidileceğini biliyor, üstelik işi bitince ellerini yıkıyor. Bedensel olarak istismara uğradığına dair hiçbir belirti yok. Dişleri mükemmel durumda. Hatta diş doktoru ona bir yıldız çıkartması hediye etti. Yıldız çıkartması nedir, bilir misiniz? Yıldız çıkartmasını sadece, tekrarlıyorum, sadece dişlerini çok iyi fırçalayan çocuklar alır. Hannah iletişim kurmak için hayvan sesleri çıkarmıyor, tersine, kesinlikle sizin o paçavranızdan daha zengin, kayda değer bir kelime hazinesine sahip. Ayrıca Hannah dört yabancı dil konuşuyor, eğer ilgilenirseniz, hangileri olduğunu da söyleyeyim: İngilizce, Fransızca, İspanyolca ve İtalyanca. Yani bunlardan hangisini isterseniz onunla size hitap edebilir, bir kez daha sizin ve çalışanlarınızın bu iğrençliklere son vermeniz gerektiğini söyleyebilir! Her ne kadar son günlerdeki yayınlarınızdan dolayı uğradığım hayal kırıklığını telafi etmek mümkün olmasa da yazarınızı aklını başına toplamaya davet etmenizi sizden acilen rica ediyor, ahlakdışı ve gerçeğe aykırı yazıların devamı halinde gazetenize karşı hukuki yollara başvurma hakkımı saklı tutuyorum.

Dikkatinize,

Matthias Beck

Kısa bir an “Gönder” butonuna tıklamakta tereddüt ediyorum. Karin’den dolayı herhalde. Bana medyayla atışmaya hiç kalkışmamamı, kendi deneyimlerimden bu akbabaların nasıl insanlar olduğunu bildiğimi söylemişti. Kalbimi korumalıymışım, öyle dedi. Çalışma odama kapanıp öfkeli –Karin’in deyişiyle “anlamsız”– e-postalar yazmaktan daha iyi işler varmış yapacağım.

Ama nasıl olur? Gazeteler Hannah'dan "zombi-kız" ve "hayalet-çocuk" diye söz ediyor. Bir tane fotoğrafı var, sadece bir tane; ama o fotoğrafa internette Çin ve Kiril alfabesiyle yazılmış başlıklarla bile rastlıyorsun. Neyse ki okuyamıyorum orada nasıl şeyler söylediklerini. "Zombi-kız" yeter de artar bile. Aşağılık pislikler! Zaten yeterince acı çekmedik mi biz?

"Elbette," demişti Karin, ben kahvaltıdan sonra bilgisayarını açmak için çalışma odasına giderken. Isırılmış marmelatlı kızarmış ekmek dilimlerinin bulunduğu iki tabağın arasında duran gazetenin manşeti iştah bırakmamıştı. "İlk kez bir fotoğrafı bulundu: İşte dehşet kulübesindeki zombi-kız!"

"Tam da bu işte: Çok acı çektik." Karin'in ses tonu yumuşaktı, ama bakışı bana asıl söylemek istediği şeyi hemen anlamamı sağlamıştı: Yanlış bir şeyle uğraşmaktayım ben. Bir kızımız var ve onun yasını tutmalıyız. Çünkü doğru olan bu ya da biz bunca belirsizlik ve bekleyişten sonra bunu hak ettik. Önce tam iki hafta önceki gece olup bitenleri hazmetmemiz lazım. Kısa bir süre için Lena'mızı bulduğumuzu sanıp hemen sonra onu yeniden yitirerek yaşadığımız o altüst oluş, o acımasız duygu yolculuğuyla baş etmeliyiz.

"Lena böyle olmasını isterdi." Karin'e bu cevabı veriyorum; ne zaman gırtlığımı sıkarsa ben de bu karşı darbeye başvururum. O zaman bir şey söyleyemiyor, bu cümle derhal susturuyor onu. Lena bir armağan bıraktı bize, hem de olabilecek en değerli armağanı. Ve tam da bu nedenle "Gönder" butonuna tıkladım işte, aşağılayıcı tiradımı gazetenin genel yayın yönetmeninin üstüne yağıdırıyorum.

Yaşam her şeye rağmen öyle acımasız bir mucize ki!

Lena'nın yarattığı bir mucize.

Hannah. Hannahcık...

"Matthias!" Karin aşağıdaki holden sesleniyor, sanki kapı zilini duymamış olmam ihtimali varmış gibi. Gerd geleceğini söylemişti,

yeni haberler varmış. Karin telefonda daha fazla laf alamamış ağzından. O gece yol açtığı kaostan dersini almış belli ki.

“Matthias!” Bir kez daha cınlıyor Karin’in sesi aşağıdan ve ben de çalışma masasındaki koltuğuma biraz daha gömülüyorum. Lena’nın cesedi hâlâ bulunamadı.

“Gerd geldi!”

Ellerimi masaya dayayıp güç bela yukarı çekiyorum kendimi.

Karin için önemli bu. Kime ait olduğu kuşkuya yer bırakmadan saptanmış birkaç kemik olsa yeter ona. Bir şeyleri gömmek istiyor, gidip ağlayacağı, çiçekler dikebileceği bir yer olsun istiyor. Ama ben ne hissederim, altından nasıl kalkarım bilmiyorum, biri gelip bana bir kemik parçası gösterse ve dese ki: “İşte senin Lena bu.”

Gerd ve meslektaşları Lena’yı kaçıranın onu ormanda, kulübenin yakınında bir yere gömmüş olduğunu düşünüyor. Ama onu tek parça halinde bulmayı ummuyorlar. Söylenene göre o bölgede çok yaban domuzu yaşıyormuş. İnsanın konu kendi çocuğuyken yaban domuzları konusunda aydınlatılması, onların avlarını kilometrelerce uzağa taşıyan hepçil hayvanlar olduğunu dinlemesi hiç hoş değil.

“Kafatası hariç,” demişti Gerd. “Onu bırakıyorlar. Çok büyük çünkü.”

Bunları düşünürken merdivenden inmek çok zor geliyor. Dizlerim titremeye, kalbim sıkışmaya başladı. Aşağıda Karin ayağını ilk basamağa atmış, belli ki yukarı gelip nerede kaldım diye bakacaktı.

“Geldim,” diyorum çok hafif bir gülümsemeyle.

Karin hevesle başını sallıyor. Yüzünde ve boynunda heyecandan oluşmuş kırmızı lekeler görüyorum.

Gerd salona geçmiş bile, çift kişilik iki kanepeden birinde oturuyor. Önündeki küçük sehpa da bir fincan kahve var. Karin kıymetli takımını kullanmış onun için, beyaz ve kenarı altın yaldızlı olanı.

“Rahatsız olma,” diyorum Gerd’in kalkmaya yeltendiğini görünce. Onun karşısına, diğer kanepeye geçip oturuyorum, Karin de benim yanıma gelip kanepenin kolçağına ilişiyor. “Evet? Nasıl bir haber var?”

Gerd biraz tumturaklı bir havaya bürünerek bir nefes alıyor önce.

“Artık Lena’nın kulübede yaşamış olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlayabiliyoruz.”

Bomba patlayacak diye bekliyorum ama boşuna.

“Ee? Bunu zaten biliyorduk.”

“Hayır Matthias, sadece tahmin etmiştik. Bu farklı bir şey. Bilmek olgulara ve kanıtlara dayanır. İki saç teli bulduk, kökleriyle birlikte ve genetik profil belirledik. Zamanında Lena’nın diş fırçasından aldığımız numuneyle örtüşüyor.”

İç çekerek Karin’e bakıyorum, elini göğsüne bastırmış. Sanki gerçekten etkilenmiş gibi bir hali var.

“Peki o DNA zırvalarınızla Lena’yı kaçıran adamın kimliğini de belirleyebildiniz mi bari?”

“Hayır,” diyor Gerd, çenesinde bariz bir gerginlikle. “Maalesef elimizde karşılaştıracak bir şey yok. Belli ki veri bankasına şimdiye kadar ona uyabilecek bir profil girilmemiş. Yani cezai bir kaydı yok. En azından öyle büyük bir olaya karışmamış, küçük suçlarda, mesela basit hırsızlıklarda kayıt yapmıyoruz.”

“Ya da size yakalanmayacak kadar kurnazdı.”

Karin beni yatıştırmak için elini koluma koyuyor.

“Matthias...”

Gerd’e doğru el kol hareketleri yaparak konuşuyorum: “Adamı buldunuz zaten. En azından ondan arta kalanları. Lena ve çocuklarla birlikte kulübede yaşamış olduğunu biliyorsunuz, yıllarca belki de! Ve buna rağmen kim olduğunu bulamıyor musunuz? Deney tüplerinizi sallamayı bırakıp onun yerine barakayı bir kez olsun doğru dürüst arasanız ya!”

“İnan bana Matthias, yaptık bunu. Hem de çok esaslı şekilde.”

“Ve bir şey çıkmadı öyle mi? Hiçbir şey? Adı yazılı bir kimlik filan? Ya da ne bileyim, belki bir banka kartı dökümü?”

“Dün adamın DNA değerlendirmesinin sonuçları geldi, buradan devam edeceğiz,” diyor Gerd.

Öne eğiliyorum, yanlışlıkla Karin’in elini dirseğimin içine kısıt-
rıyorum bunu yaparken. “Demin kendin söyledin Gerd: Bir şey yok
elinizde.” Gazetede ki o Rogner denen adam asıl bunu yazmalı işte,
iki haftadır kendi kuyruğunu kovalayan aptal köpek yavruları gibi
boşuna dönüp duran polisin beceriksizliğini. Karin elini kurtarıp
şimdi de omzuma koyuyor.

“Hayatım...”

“Artık DNA’sı var elimizde,” diyor Gerd yeniden. “Bunların
ne kadar ayrıntılı işlemler olduğunu unutma. Öyle ‘CSI’ veya ‘Ta-
tort’ taki (polisiye diziler) gibi bir saat içinde çığır açan sonuçlar çık-
maz, gerçek farklıdır.”

“Bir saat içinde öyle mi?” diye gülüyorum. “Lena kaybolalı ne ka-
dar olduğunu hatırlatmam gerekir mi sana?”

“Bundan sonrası nasıl olacak?” diye soruyor Karin, herhalde ko-
nuyu değiştirmek için. Ama hiç boşuna uğraşmasın. *Lena’nı sana
geri getireceğim.* Bu sözü vermişti bana, on dört yıl önce. Anladım
ki teselli ikramiyesi olarak yaban domuzlarının kemirdiği kemikler
alabilirim ancak. Ya da sadece iki tel saç, kökleriyle birlikte. Sağ ol
yani! Buna karşılık kaçırın adam tek parça olarak ellerinde, ama yine
de herifin kim olduğunu bulamıyorlar demek? Kanımın tepeme çık-
tığını hissediyorum, bu arada Gerd de Karin’e silinmiş kan izlerini
görünür yapan bir kimyasaldan söz etmekte. Ama Lena’nın kanına
fazla rastlamamışlar, hayati tehlike yaratacak miktarlar görülmemiş.

Araya giriyorum: “Ya kulübe? Bir sahibi olması gerekir o kulübe-
nin! Tapu sicilinde kayıtlıdır.”

Gerd Karin'den bana doğru dönerken zorlanarak iç çekiyor.

"Kulübenin bulunduğu arazinin Bavyera mı sayıldığı, yoksa Çek devletine mi ait olduğu belli değil. Tam sınır bölgesi. Arada kalan tarafsız arazi. Resmi olarak orada inşa edilmiş bir kulübe mevcut değil. Anlaşılan kimsenin dikkatini çekmemiş. Bitkiler çok yoğun, otomobil filan geçmez."

"Hay Tanrım! Gerd!" diye bağırarak ayağa fırlıyorum. "Madem öyle, uyandırın şu Grass'ı! Kulübede o herifle tam dört ay geçirmiş, ama adını bile bilmiyor, öyle mi? Dalga geçiyor sizinle!"

Gerd de ayağa kalkıyor. Yüz yüzeyiz şimdi, aramızda sadece sehpa var, bir de Karin'in acınası barış sağlama çabaları.

"Matthias, ellerinden geleni yapıyorlar işte..."

Onun çabasını Gerd devralıyor: "Bayan Grass ifade verdi," diyor, benim tersime, sakın bir tonda konuşmaya çalışarak. "Onu kaçırın adam adım söylememiş. İfadesinden şüphe etmemiz için bir neden yok. Çocuklar için de adı sadece *Baba*."

"Bırak bir de ben konuşayım onunla. Görürsün bak, nasıl hatırlayıveriyor adamın adını!"

"Bu dediğinin saçmalık olduğunu sen de biliyorsun Matthias."

"Saçmalık demek?"

"Bir tanığa baskı yapmana tabii ki izin vermeyiz."

"Ne tanık ama!"

"Böyle bir şeyin nereye varacağını sen herkesten iyi bilirsin," diyor Gerd anlamlı bir bakışla.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyor ama vazgeçiyorum.

"Bak Matthias. Kaçıranın kimliğini en kısa zamanda saptayacağımızdan eminim ben. Ama bu Lena'ya ne olduğunu öğrenmekle aynı şey değil. Bunu bilmeniz gerek." Tekrar Karin'e dönüp ona gülümsemeye cüret ediyor, hem de böyle aptalca ve iyilik yapar havalarında. "Ama elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Elimi göğsüme bastırıyorum, acı sesimi kısıyor.

"Lena'nı sana geri getireceğim. Senin sözlerin bunlar Gerd. Senin sözlerin."

Küçük ve temkinli adımlarla oturma odasından hole doğru ilerliyorum. Şimdi kendimi kaybetmem olmaz. Burada, Gerd'in önünde olmaz.

Holün oraya vardığımda "Hiç değilse neden kızımızı bizden aldığı bul, o nedeni bul getir bize," diyorum başımı omzumun üstünden çevirerek. "Ve karıma da lanet olası bir kemik bul ki nihayet birkaç çiçek ekebilsin."

"Matthias!" diye sesleniyor Gerd, ben merdivene vardığımda. "Ayrıca DNA zırvası Hannah ile Jonathan'ın Lena'nın öz çocukları olduğunu kesinlikle belirledi. Artık resmen büyükbabası. Tebrikler."

"Salak!" diye mırıldanıp basamakları dikkatle tırmanarak çalışma odasına çıkıyorum.

Hannah

Bazı geceler yatağımda yatarken yıldızlı gökyüzümü geri istiyorum. Kolumu odanın tavanına doğru olabildiğince uzatıyor, onlara, yıldızlara dokunabilmeyi arzuluyorum. Eskiden olduğu gibi. Annemin elinin elimi tuttuğunu, işaretparmağımı yıldızdan yıldıza kaydırıldığını hayal ediyorum, bütün o görünmez çizgiler birbirine bağlanana dek. Diyor ki: "Bu çok tanınmış bir takımyıldız Hannah. Büyük Kepçe." Ve gülümsüyor bana. Ben de ona gülümsüyorum. Oysa aslında her şeyi bilen kalın kitapta Büyük Kepçe'nin bağımsız bir takımyıldız olmadığını, Büyükayı'nın en parlak yedi yıldızından oluştuğunu okuyalı çok oluyor. Annemi ve yıldızları düşününce hüznün kemirdiği yüreğim acıyla doluyor.

Çocuk kliniğinden hoşlanmadım. Ailemi özlüyorum ben, bir de Fräulein Tinky'yi, o minik, tatlı patilerini, yumuşacık tüylerini.

Odam hoşuma gitmiyor. Tavan çok yüksek, kolumu ne kadar uzatırsam uzatayım, dokunamıyorum. Yıldızlar yok orada. Ve ilk gerçek pencereden de bir şey görünmüyor, çünkü jaluziler hep kapalı durmak zorunda. Cama bir iskemle fırlattım, ama gürültüden başka bir şey olmadı. Bir de azar işittim. Bayan Hamstedt onu bugüne kadar hiç önlüklü görmediğim halde hâlâ doktor olduğunu iddia ediyor. Buranın şefiymiş. Ona hasta olmadığımı, bu yüzden çocuk kliniğinde bulunmamam gerektiğini söyledim, ama yine de eve gitmeme izin yok. Hatta tuvalete bile gidemiyorum ihtiyacım olduğunda. Ve daima neden korktuğumu anlatmam isteniyor. Ama bir şeyden korkmuyorum ki! Buradan hoşlanmıyorum, işte o kadar. Ve hoşlanmadığım için de daha fazla beklemeden derhal eve gitmek istiyorum. Bunu ona söylediğimde, her defasında aynı cevabı veriyor: "Hannah." Üstelik tuhaf bir ses tonuyla, sanki ben biraz aptalmışım gibi bir sesle. Halbuki aptal değilim ben! Ayrıca korktuğum da yok. Burada bir oğlan var, bazen korkudan basbayağı nöbet geçiriyor. Diyelim ki öğle yemeğinde gayet normal oturuyor masada, ama bir dakika sonra tabaklarını filan itip kafasını masaya vurmaya başlıyor. Belli etmeden sayıyorum vuruşları. Biri müdahale etmeden önce kırdığı rekor şimdilik on iki defa. Bayan Hamstedt'e çocuğun neden böyle yaptığını sorduğumda, buna "travma sonrası stres bozukluğu" dendiğini söyledi. Kötü bir şey yaşayınca olabiliyormuş, öyle anlattı. Zor iyileşen görünmez bir yara gibi.

Ama ben çocuğa gereğince yardım ettiklerini düşünmüyorum. Alnına bant yapıyor, mavi haplar veriyor ve resim yapmaya gönderiyorlar. Ama hep simsiyah bir şeyler karalıyor, oysa bin defa söyledim ona: "Jonathan, böyle çirkin şeyler karalayıp durma. Resim yaparken biraz çaba harcamalısın." İnsan her zaman çaba harcamalı zaten, her işte. Ama çocuk o yuttuğu mavi haplar yüzünden

tuhaf tuhaf bakıyor bana. O zaman kendime diyorum ki, bu artık Jonathan değil. Benim kardeşim sayılamaz artık. Bayan Hamstedt ve yardımcıları mahvetti onu.

Gitmeliyim buradan. Çocuk kliniği filan değil burası. Öyle diyorlar ama değil. Zaten söyledikleri şeylerin hiçbiri doğru çıkmıyor. Yalancı, kötü insanlar bunlar. Burası çok kötü bir yer.

Büyükbabam da aynı fikirde. Her gün ziyaretime geliyor. Doktor randevularımda da hep yanımda. Dişçiye gittik birlikte, dişlerim çok iyi olduğu için bana bir yıldız çıkartması verdi. Başka doktorlar da vitamin D'ye ihtiyacım olduğunu söylediler. Vitamin D çok önemli, o olmadan insan büyüyemiyor. Vitamin D'yi güneş ışığından alıyoruz. Buna rağmen penceredeki jaluzyi açmama izin yok. Nedenini sordum, ama hep "Bu çok karmaşık bir konu evladım," dediler, başka bir cevap alamadım. Oysa hiç de karmaşık değil. Büyükbabam basitçe anlattı bana: "Gözlerin önce yavaş yavaş ışığa alışmalı Hannah. Yoksa ağtabaka dağılabilir." Ağtabaka gözün iç kısmını kaplayan sinir dokusudur. Dağılacak olursa göz gerektiği gibi beslenemez ve kör olabilir. Bu nedenle, otomobille bir doktor randevusuna gittiğimizde, mutlaka güneş gözlüğü takmalıyım. Ama güneş gözlüğünden de hoşlanmıyorum. Bütün dünyayı kahverengi yapıyorlar. Ağaçlar kahverengi, gökyüzü kahverengi, her şey kahverengi. Halbuki kar beyazı bulutlarla gökyüzü mavi bir tuval olmalıdır. Kahverengi camların ardından şehir de çok farklı görünüyor ve kötü kokuyor. Evler büyük birer kahverengi kutu. Başını kaldırıp onlara bakınca, insanın boynu ağrıyor. Büyükbabam onun arabasıyla randevuya giderken şehri seyretmem için daha yavaş sürmesini istiyor muyum diye sorar bazen. Ama ben hızlı sürmesini söylüyorum. Paris daha güzeldi, kaçırdığım bir şey yok burada.

Son zamanlarda kalbim sızlıyor sık sık, aslında her gün, her saniye. Üzgünüm. Ama sanırım bunu bir tek büyükbabam doğru şekilde

anlayabiliyor. D n söz verdi, beni eve götürecek. Diyor ki bana sorulan şeyleri yanıtlayıvermeliymi im, o zaman Bayan Hamstedt, onun yardımcıları ve polisler memnun olurmu  ve ben de hastaneden daha çabuk  ıkabilirmi im. Jonathan artık hiç yanıt veremiyor. Mavi haplar onu öyle aptal yaptı ki konuşmayı unuttu. Tek kelime etmiyor, bana bile. Büyükbabam “Artık her şey sana ba lı Hannahcık,” diyor. Tamam, sorulara cevap vereceğim, ama hepsi de hep aynı şeyi bilmek istiyor: Annem ne oldu ve nerede? Ve ben de buna verecek bir cevap bulamıyorum. Onu en son o gece, hastanede görmüştüm. Ama bunu her s yledi imde herkes kafasını sallıyor, sanki onlara yalan s yl yormu um gibi bir tavır takınıyorlar. Çok yalan s yledi imi sanıyorlar zaten. Bir defasında Bayan Hamstedt neredeyse kızdı bana. Azarlamadı, ama yüzünden anladım kızd  nı. Benim iki ayrı dünyam olduğunu söyledi. Kafamın içindeki dünya, bir de gerçek olanı. Bunun kötü olmad  nı da ekledi gerçi, ama alnı kırı mı tı ve ka ları öyle tuhaf şekilde birbirine yakla mı tı ki sanki gözlerinin tam üstünde kocaman kahverengi bir “V” vardı. Gezilerden söz etmemeliydim ona. Hemşire Ruth’un tersine, hemen gidip polise söyledi anlattıklarımı ve gri elbiseli adam yine gelip sorular sordu. Onun da gözlerinin üstünde büyük bir “V” vardı ve alnı kırı mı tı. Annemle ya ad  m güzel şeylere inanmıyor ki! Bizim her zaman hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi hapsedildi imizi düşünüyor.

“Sen akıllı bir kızsın Hannah,” dedi. “Belki de şimdiye kadar gördüğüm en akıllı kızsın. Onun için o zamanlar sizin evde neler olup bittiğini bildiğini sanıyorum. Hastanedeki kadının gerçek annen olamayaca nı da biliyorsun mutlaka, öyle değil mi? Hem onun asıl adı Jasmin. Güzel bir isim, ne dersin? Jasmin’le nasıl tanıştı nı anlatır mısın bana?”

“Lena daha çok hoşuma gidiyor,” dedim ve başka bir şey söylemedim. Yalan s yledi imi düşünen insanlarla konu mam.

Jasmin

Günlerden salı veya çarşamba veya başka bir gün. Emin olduğum şey saatin on iki otuz olduğu, çünkü tuvalete gittim. Bayan Bar-Lev gelmedi henüz. Karnım durmadan gurulduyor.

Derhal fark ettiğim bir diğer şey ise okuma koltuğundan sıçramama neden olan yanlış kapı tıkırtısı. Şifre hatası var, üç kısa iki uzun olmalıydı: tıktıktık-tık-tık.

Gözlerimi ovalıyorum, gece uyuyamadım. Kulak kabartıyorum. Mutfakta musluk su damlatıyor. Aşağıdan cadde trafiği ve bir basınçlı hava matkabının uğultusu duyuluyor.

Tekrar vuruluyor kapı, ama fazla kuvvetli ve yanlış bir ritimle.

Tıktıktıktık.

Dört defa kısa. Kalın yün çoraplarımla oturma odasını dikkatlice geçiyorum. Okuma koltuğunun yanındaki sehpa da duran küçük lambanın cılız ışığı gölgemi saçma ölçüde uzatıyor.

Tıktıktık. Üç defa kısa. Duraksıyorum. Bayan Bar-Lev mi acaba?

Sessizce biraz daha ilerliyorum, gürültü etmemem lazım. Holü geçerken gölgem karanlık bir öncü gibi çıplak laminat üzerinde daire kapısına doğru kaymakta. Ben de peşindeyim.

Tıktıktıktık. Dört defa kısa.

Bakışım yatak odası kapısına yöneliyor; kapalı olduğundan emin olmalıyım.

Dışarıda, kapımın önünde döşeme sürekli gıcırıyor. Biri sabırsızca olduğu yerde adım atıyor sanki. Bir kadın sesi çekingence “Merhaba?” diye sesleniyor. Sonra soruyor: “Bayan Grass, evde misiniz?”

Bu Bayan Bar-Lev’in sesi değil.

Daire kapısına vardığımda kalbim neredeyse yerinden fırlayacak gibi. Gözetleme deliğinde çarpık bir kadın görüntüsü var. Belki

de bir polis, yine bir şey soracak? Veya hevesli bir muhabir, nerede oturduğumu öğrenmiş ve anlatılamaz şeyler için bana bir teklifte bulunacak? Her iki ihtimal de göğsümdeki sıkışmayı biraz daha artırıyor. Kapı sesini duymazdan gelmek istiyorum, geriye döndüm bile, kapı arkamda kaldı. Ama tekrar kadının sesini duyuyorum: “Bayan Grass, eğer evdeyseniz açın lütfen. Beni Bayan Bar-Lev gönderdi.”

Ters bir şey –yanlış kapı şifresinden daha fazla bir terslik– olduğu hissi bütün bedenimi sarıyor. Gözlerimi kapalı daire kapısından ayırmadan kolumu arkaya uzatıyorum, sol duvara doğru; bir komodinin var orada, üstünü yoklayarak anlamsız bir çabayla bir silah bulmaya çalışıyorum. Bir resim çerçevesi takırdayarak devriliyor. Korkuyla çekiyorum elimi.

“Bayan Grass? Evde misiniz?” diye soruyor kapıdaki kadın, beni ele veren takırtıyı duydu herhalde.

Derin bir nefes alıp anahtarı çeviriyorum, tereddütle bir parça arıyorum kapıyı. Kadın benimle aynı yaşlarda, kısa saçları domates kırmızısına boyanmış, çapraz kesilmiş kâhkülleri yüzünün bir yanına iniyor. Mahcup bir gülümsemeyle bakıyor bana.

“Ah neyse, evde değilsiniz sanmıştım.”

Görünüşünü inceliyor, kot pantolon, tişört ve karın hizasında tuttuğu bir tencere görüyorum.

“Yemeğinizi getirdim Bayan Grass.”

“Siz kimsiniz?”

Kadın başını belli belirsiz bir hareketle omzunun üstünden merdivenlere çeviriyor.

“Ha evet, merhaba. Ben Maja, Bayan Bar-Lev’in komşusuyum, yani hemen yan komşusu. Ben de aşağıda, ikinci katta oturuyorum. Bayan Bar-Lev bu sabah oğluna gitmek için ayrıldı, yemeği size getirmemi istedi benden.” Çenesiyle karnındaki tencereye işaret etmişti. “Sizin için önceden pişirdi bu yemeği. Ha sahi, bir de...” Başl

sol omzuna doğru hafifçe yatıyor. Kıvrık duran kolunun altına birkaç zarf, katlanmış bir gazete ve tanıtım broşürleri sıkıştırmış. “Postayı da getirdim size. Bayan Bar-Lev kısa süre önce ağır bir ameliyat geçirdiğinizi söyledi, şimdilik yürümekte zorlanıyormuşsunuz.”

“Evet,” diyorum çok kesin bir ifadeyle, ama bir yandan da kim olduğumu gerçekten bilmiyor olabilir mi, diye soruyorum kendime. Bayan Bar-Lev dördüncü katta trajik olaylar yaşamış birinin oturduğunu çoktan kulağına fısıldamış olmalıydı herhalde.

Bayan Bar-Lev durumdan hemen haberdar olmuştu. Ben bir hafta önce hastaneden çıkmıştım, annem ve bir polisle birlikte daireme giden basamakları tırmanırken o da eğilmiş, kendini zorlayarak paspası temizlemekle meşguldü. Biraz çarpık yürüyor, kesik kesik nefes alıyordum. Doktorlara göre kaburga kırıklarım tam olması gerektiği gibi iyileşmişti, ama bazen o batıcı ağrı, özellikle kendimi zorladığım anlarda hâlâ gözlerimden yaşlar getiriyordu. Yüzümdeki bir yığın küçük, kahverengi kabuk bağlamış üçgenler şeklindeki kesikler de epeyce iyileşmişti, cildimde iyileşmiş çürüklerin olduğu yerler hâlâ biraz parlak sarıydı.

Bayan Bar-Lev elindeki süpürgeyi bıraktı ve “Tanrım!” dedi. Görünüşüm bir yana, kayboluşumu soruşturan polisler mutlaka defalarca evime gelmiş, komşulara sorular sormuştu, dolayısıyla Bayan Bar-Lev’in aklından uzun zamandır benimle ilgili düşünceler geçiyor olmalıydı. Üstelik gazetelerde haberler çıkmıştı. Her ne kadar kaçışmıdan itibaren gazeteler mağdur koruma amacıyla fotoğraflarımı gözlerimde siyah bantla veya yüzümü iyice bulanıklaştırarak yayınlamış olsa da benim kulübedeki kadın olduğum besbelliydi. Birle biri toplamak kadar kolaydı bunu anlamak.

“Hem biliyorsunuzdur, iyi kalpli komşumuz kalçasından dolayı merdivenlerde zorlanıyor,” diyor kadın. O sırada ben anlamaya çalışı-

yorum. Bu kadın ya son aylar boyunca dünyadan habersiz yaşamış ya da duyarlı biri ve trajik olayla karşılaşınca genellikle söylenen ve yapılan şeylerden kaçınıyor: “Ah Tanrım!” veya “Bu da geçecek” sözlerinden, acıyan ve en önemlisi röntgen çekerek giysilerimden içeri dalıp otopsi yapar gibi korkunç bir istismarın izlerini arayan açgözlü bakışlardan.

Tekrar başımı sallayarak “Evet, kalçası,” diyorum. “Epeydir çok çektiriyor ona.”

Kalçasından dolayı Bayan Bar-Lev postayı bana sadece alışveriş veya doktor randevusu için dışarı çıkmak zorunda olduğu günlerde getiriyor. Bunun dışında, apartmanın girişindeki posta kutularına bakmak için onca basamağı inme zahmetine katlanmıyor. Daha doğrusu, sırf benim için daha da fazla zahmete girmiyor.

“Dikkatimi çekmişti, posta kutunuz çok doluydu, ben de düşündüm ki...”

“Sizi daha önce görmemiştim,” diyorum.

“Beni mi? Yo, hayır. Ben de sizi görmedim, ama zaten birkaç haftadır burada oturuyorum.”

“Bayan Bar-Lev’in yanındaki dairede mi?”

“Evet,” diye baş sallıyor ve tekrar gülümsüyor.

“Ama orada oturan bir aile vardı.”

“Evet, Hildnerler. Taşındı onlar.”

“Bilmiyordum.”

“Evet.” Kadın omuz silkiyor. Bunu yaparken kolunu kıpırdattığı için zarflar ve broşürler yere düşüyor. “Hay aksi,” diyor gülerek. Uzattığı tencereyi tutuyor, diz çökerek düşenleri toplayışını izliyorum. “Aynı anda çok iş yapamıyorum, değil mi?” diyor kıkırdayarak.

“Bir saniye,” deyip kapının arkasına geçiyor, ona yardım etmek için tencereyi komodinin üstüne koyuyorum.

“Tamam, hallettim.” Kapı aralığından posta tomarını uzatıyor bana.

“Ha bir de, Bayan Bar-Lev son günlerin kaplarını bana vermenizi söyledi.”

Dünkü çorba dolu tencere, patates güveci için kullanılmış küçük kalıp ve paspasın ortasında duran makarna salatası kabı geliyor aklıma. Paspastaki davetkâr *Everybody's welcome* yazısı çoktandır okunmaz halde. Tekrar aralık kapıya dönüyorum. Maja gülümsemeyi sürdürmekte.

“Özür dilerim,” diyorum, hafif zorlama bir gülümsemeyle. “Henüz yıkayamadım onları.”

“Ben hallederim. Verin hepsini bana.”

Gözümün önüne mutfaktaki halimi, utanarak kurumuş yemek artıklarım kazıyıp çöpe atmaya çalıştığımı ve bu arada daire kapının açıldığını getiriyorum. Sözümona Bayan Bar-Lev’in gönderdiği kadın var kapıda. Evime girebilir artık. İçimde hafif bir panik başladığını hissediyorum. Saçma tabii, ama aklımı ve mantığımı kullanıp da durduramıyorum bu hissi. Kadın bana yemek getirip eski kapları alacak. Ne diye girsin evime? Ne yapacak ki bana? Kendimi zorlayarak düşünüyorum, ama o beklerken kapıyı suratına kapatmak için bir bahane gelmiyor aklıma. Tam bir budala gibi görünmememi sağlayacak bir gerekçe bulamıyorum.

“Bilmem ki, daha o kapları tam...”

“Bence hiç sakıncası yok. Çok samimiyim.”

Gülümseyen Maja. Açlıktan ölmemem için Bayan Bar-Lev’in gönderdiği Maja. Kulübedeki kadın, herkesten ve her şeyden korkan, hayatı boyunca travmanın etkisinden çıkamayacak olan o zavallı: Tam da bu kişi olmamaya yemin ettim, ama öyle görünmemi önleyecek bir bahane yok işte. Yeni komşumu bulaşıkların gelmesini beklemek için içeri buyur etmemem bile yeterince kötü zaten. Eskiden, Kirsten de burada oturuyorken birçok insan olurdu ve çoğunu tanımazdık. Birilerinin yanında getirdiği insanlardı bunlar;

bizim gibi onlar da partilerden hoşlanırlardı. “Bir düzinenin altında kaldıysak parti yaptık sayılmaz,” derdi Kirsten gülerek. *Everybody’s welcome*. O zamanlar, başka bir hayatta.

Kararlı bir tavırla başımı sallayıp hızla holden mutfığa geçiyorum. Daire kapım açık kaldı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor. Sarsak hareketlerle güveç kabını ve küçük tencereyi alıp kurumuş mayonez artıklarının zavalıca desenler çizdiği salata kabının içine koyuyorum. Nasıl yapabildim bunu, nasıl razı oldum o yaşlı kadının bana yemek yapmasına ve sonra da bulaşıkları bile yıkamadım? *Utanmalısın Lena. Görgü nedir bilmez misin sen?* Bir yerlerde bir de plastik kapak olmalı ama... Kendi etrafımda dönüyorum, yün çoraplarım yer fayansında kayınca tutunmak için mutfak tezgâhını kavriyorum. Daire kapım açık kaldı. Burada daha önce hiç görmemiştim Maja’yı. Güya yeni taşınmış. Sesi geliyor: “Oluyor mu Bayan Grass? Yardım edeyim mi?”

“Hayır, hayır!” diye bağıriyorum.

Plastik kapak, lanet olası plastik kapak, nerede bu plastik kapak? Bulaşık makinesini açıyorum. Evet, plastik kapak gerçekten bulaşık makinesine girmeyi başarmış, ama orada birkaç kirli fincan ve çatal bıçakla birlikte hâlâ benim uygun programı başlatmamı bekliyor. Kapağı makinenin rafından çekip çıkarıyor, kirli kapları üst üste dengede tutarak mutfak ve holden geçip daire kapısına dönüyorum. Kapı hâlâ açık. Merdiven boşluğu görünüyor. Elimdeki kaplar tıngırdamaya başladı.

Maja yok. Maja gitmiş.

Delisin sen.

Maja hiç gelmedi, öyle biri yok.

Artık sadece biz varız. Biz senin aileniz.

Komodine bakıyorum tereddüt içinde. Ama tencere ve posta Maja’nın burada olduğunu kanıtlıyor. Elimdeki kapları öylece yere

bırakıp cesaretimi toplayarak kapıdan dışarı bakıyorum. Hiçbir şey yok, sadece merdiven boşluğu sakince duruyor yerinde. Maja'ya ait bir iz görünmüyor. Adım sesleri var mı diye kulak kabartıyorum – o da yok. Kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde kapayıp başımı ürkekçe omzumun üstünde çevirirken kalbim uğursuz bir ritimle atıyor.

Ne diye girsin ki evimin içine? Mantık ve akıl böyle soruyor. Ama panik bağılıyor: Var bir nedeni.

Jasmin

Üç yıl kadar önce taşındığım evin ilanı şöyleydi:

Erkek veya kadın ev arkadaşı aranıyor. Regensburg-Altstadt'taki on iki konutun bulunduğu binada 74 metrekarelik, üç odalı, çok güzel manzaralı bir balkonlu olan daire için ev arkadaşı aranıyor. Sigara içiyorsan daha iyi, çünkü ben de içiyorum. Hayvanseverlik tercih sebebidir, çünkü bizim komünde benden (gastronomi alanında çalışıyorum, 34 yaşındayım) başka bir de erkek kedi yer alıyor. Sana 12 metrekarelik yatak odasını vereceğiz. Mutfağı ve banyoyu ortaklaşa kullanacağız. Evde bulaşık makinesi, buzdolabı, mikrodalga ve çamaşır makinemiz var. Aylık kira katkı payı: 310 avro ve ayrıca ek masraflar.

İlana eklenmiş fotoğraflarda gerçek bir ev görölüyordu, ilk andaki izlenimim buydu. İnşaat anlamında dört duvarı bir çatısı olan ev değil, içinde yaşandığı besbelli olan bir yer. Odalar renkli ve biraz rastgele döşenmişti, bitpazarı mobilyaları ve küçük hazinelerden oluşan bir koleksiyonu andırıyorlardı. Yatak odasının penceresine bir rüya avcısı iliştilmişti; yatak olarak bir şilte vardı; onun üstün-

de kalın, altın yaldız işlemeli bir çerçeve içinde kucağındaki bebek İsa'yla Meryem Ana'yı gösteren zevksiz bir resim asılıydı; tavandan renkli cam boncukları olan bir avize sarkıyordu. Mutfakta çizikleri ve kırıkları uzaktan bile belli olan büyük, basit ve hantal bir masa ile tipik Amerikan tasarımı, pembe renkli büyük bir buzdolabı vardı. Oturma odasındaki yıpranmış okuma koltuğunun arkasından kitap yığınları görülüyor, duvar boyunca yükseliyorlardı – öylece yere bırakılmış tonlarca, metrelerce kitap, raf filan yok. Sırf bu bile annemin deli olmasına yeterdi, ben de deli oluyordum ama tamamen başka bir anlamda. Kendimden geçmişim, mutlaka taşınmalıydım bu eve. Hele ilanı vermiş olan Kirsten'le tanıştıktan sonra bu arzum iyice pekişti. Başka bir dünyadandı sanki Kirsten; tuzlu su ve rüzgârın etkisiyle kıvrılmış ve senelerce taranmamış gibi görünen uzun kumral saçları, sayısız renkli zincirlerin süslediği çiçekli elbisesi ve dizaltına kadar bağladığı Kızılderili çizmeleriyle Ibiza'da veya başka herhangi bir hippie adasında yaşayabilirdi. Renklere düşkün, hayat dolu, daima gülen Kirsten. Aile evinden ayrılmakta gecikmişim, ama koşullar yüzünden böyle olmuştu, herhalde bir de anneme karşı yanlış bir sorumluluk duygusu yüzünden. Ne de olsa babamın ölümünden sonra baş başa kalmıştık, her ne kadar bu durum sevgi veya yakınlıktan çok ilkesel bir mesele olsa da. Ama burada, bu evde mutlu ve güçlüydüm, kendime güvenim tamdı. Ta ki kaçırılmamdan yaklaşık iki ay önce Kirsten ve şişman bir kara kedi olan Ignaz evden taşınana kadar. Ben kalmak istemişim, hem de ilk taşındığım zamandaki kadar çok istiyordum bunu. Evi ve ona bağlı anıları koruyacaktım, sanki bana miras kalmıştı burası, bir dönemin tanığıydı; gri asfaltı delerek büyüyen minik bir bitki gibi değişikliklere cesurca karşı koyarak ayakta duruyordu. O bitkiyi var gücünle çekip sökmeye çalış, bir türlü köküne ulaşamazsın. Bizim aile evinin araç girişindeki annemi çok kızdıran yabani otlar gibi.

Yavaşça mutfağa gidip bir bıçak alıyorum. Her şeyi, eti bile kesen keskin bıçağı. Tek tek her odayı, bir zamanlar evim olan 74 metre-karenin tamamını arıyorum. Kapıların ve yere kadar uzanan perde-lerin arkasındaki kör noktaları ihmal etmiyor, hatta duş perdesinin de arkasına bakıyorum. Ev boş, kimseler yok burada, benden ve kafamdaki hayaletlerden başka tabii. Bir an için Maja'nın açık kapıdan içeri girdiğine ve kuytu bir köşede saldırmak için beni beklediğine gerçekten ve kesin olarak inanmıştım.

Bitkin bir halde kendimi okuma koltuğuna bırakıyor, dizlerimi göğsüme çekiyorum. Bıçak hâlâ sağ elimde, sımsıkı tutuyorum onu. Belki de deliriyorum ben, yani gerçekten, tıbbi anlamda deliriyorum. Belki de çoktan delirdim, hastaneye kaldırılmam lazım, kapı kolu güvenlik amacıyla çıkarılabilen bir odaya. Perişan durumdaki kafamı dizime dayıyor, hıçkırmaya başlıyorum. Tutsağım ben, özgürlük değiştirmede bunu. Tencereden gulaş kokusu alıyorum – ve bana iyilik etmek isteyen bir insandan tehlike kokusu alıp üstüne bıçakla gitmeye kalkışıyorum. Kendimi deli ve aptal hissettiğim şu anda bile Maja'nın neden birden kaybolduğu sorusu peşimi bırakmıyor. Veda etmeden gidiverdi. “Vazgeçtim, istemiyorum o kirli tencereleri,” gibi bir şey söylemeden. “Düşündüm de kendi bulaşığınızı kendiniz yıkayın bir zahmet,” veya “Kusura bakmayın, gitmem gerek,” demeden. Bir açıklama yapmadan.

Bıçağı sehpa bırakıp zor bela kalkıyorum koltuktan. Bir daha kontrol edeceğim kapıyı, gerçekten kilitlemiş miyim diye bakacağım. Klinikten kendi talebim üzerine ayrılırken başka bir özel kuruma havale edilmek istemediğimi söylediğimde, doktorlar ve terapist kadın ilk zamanlar yalnız kalmamamı tavsiye etmişti. Onlara bir süre annemin evinde kalacağımı söylemiş ve yeterince inandırıcı olabilmişim.

Kapı kilitlenmiş, iki kez, zaten daha fazlası yok. Komodinin oradan çerçeveli bir resim alıp kapı koluna asıyorum. Ben yere düşüp kırılan

camın sesini duymadan kimse giremez içeri. Bir adım geri gidip kola asılı çerçeveye ve içindeki resme bakıyorum. Kirsten ve ben, omuzlarımız bitişik, başlarımız birbirimize eğilmiş. Aramızda Ignaz'ın kocaman kara kafası. Kirsten onu kolunun altında kameraya doğru tutuyor. Ön bacakları aşağıya sarkmış, sarı gözleri hoşnutsuzca kısılmış. Fotoğraf çekildikten saniyeler sonra Kirsten'e saldırmıştı. "Bizim huysuz çocuğumuz," derdik sık sık. İç çekiyorum. Gözlerim komodinin üstündeki postaya iliştiriyor. En üstte ikiye katlanmış dünkü gazete duruyor. Ön sayfada Hannah'nın resmi var. Kulübede, kırk vatlık ampulün loş ışığında zaten solgun görünürdü, gazetenin bastığı avuç büyüklüğündeki renkli fotoğrafta beyaz yüzü, nemli gözleri ve açık sarı saçlarıyla sanki gerçek değilmiş hissi veriyor. Parmağımı belli belirsiz yukarı kıvrılan dudaklarında gezdiriyorum. Hannah böyle gülümser.

İşte Dehşet Kulübesindeki Zombi-Kız!

Cham/Münih (MK) – Kulübeden heyecan verici kaçışın gerçekleşmesinden (konuyla ilgili haberi yayınlamıştık) iki hafta sonra, yazı işleri ofisimize kaçırılan Lena B.'nin kızma ait bir fotoğraf gönderildi. Göndericinin kimliğine dair bilgi mevcut değil. Küçük kız (13) ve erkek kardeşi (11) terapi görüyorlar. Lena B. Ocak 2004'ten beri resmen kayıp olarak kabul ediliyor. Başkomiser Frank Giesner'in bildirdiğine göre genç kadının nerede bulunduğu ve onu kaçırmanın kimliğine dair şimdiye dek hiçbir bilgiye ulaşılamadı.

Jasmin G.'nin kaçıışı sırasında ölümcül şekilde yaralanan ve hem Lena B.'yi hem de Jasmin G.'yi kaçırarak kişi olduğu tahmin edilen adamın plastik yüz konstrüksiyonunun tamamlanmasıyla yeni bulgu ve ipuçları elde edileceği umuluyor. Bu yılın Mayıs ayında kaçırılan Jasmin G. Eylül ayında kaçana kadar dört ay boyunca zorla kulübede tutulmuştu. Tutsaklık koşulları ve iki çocuğun sağlık durumu hakkında bugüne kadar az sayıda ama çok sarsıcı ayrıntılar ortaya çıkmış bulunuyor...

Konsantrasyonumu kaybetmeye başladım. Harfler bulanıklaşıyor. Sadece Hannah'nın fotoğrafı net. Merak ediyorum, kim çekmiş olabilir bu resmi? Hannah o anda kime gülümsüyordu? Ve birden fark ediyorum: Hastaneden taburcu edildiğimden beri Hannah hakkında hiç bilgi edinmedim. Ne de Jonathan hakkında. Mengene kafatasımı daha çok sıkmaya başladı.

Sen nasıl bir annesin böyle Lena?

Nasıl bir canavarsın?

Gazete hışırdarak odanın bir köşesine uçuyor. Şakaklarımı ovuyorum. Oyalanmak için posta kutusundan çıkmış diğer şeyleri alıyorum komodinin üstünden. Masaya oturup zarfları karıştırıyorum. Sağlık sigortası bir yazı yollamış, herhalde zaten gitmediğim terapinin masraflarını üstlendiklerini yazmışlardır. Mobil operatöründen ve sular idaresinden de birer mektup var. Zarfların hiçbirini açmıyorum. Biri hariç. Gönderici belirtilmemiş. Basit beyaz bir zarf, sadece benim adım yazılı. Jasmin Grass, siyah keçeli kalemle, elle ve büyük harflerle bir tek adım yazılmış. Adres yok. Zarfı açınca katlanmış beyaz bir kâğıt çıkıyor içinden. Sadece iki kelime yazılı: LENA İÇİN.

Matthias

“Hayır, Matthias!”

Lanet olsun, biliyordum bunu.

“Hayır. O kadar işte.”

“Hayatım...”

“Hayır!” Karin'in çatal bıçağı tabağının yanında tıngırdıyor. Benim de iştahım kaçtı, ama belli etmemeye çalışarak bifteğimden mahsus büyük bir parça kesiyorum. Dünyanın en normal şeyi bu

diyorum kendime, gayet normal ve akşam yemeğini yarım bırakmak için kesinlikle bir neden değil.

“Karin, rica ediyorum senden...”

“Hayır dedim.”

Kararlılığını gösteren bir tavırla peçetesini alıp ağzını siliyor, sonra sandalyesinden kalkarak içinde hemen hiç dokunmadığı biftek, patates ve fasulye olan tabağını mutfığa götürüyor. Çöp kutusunun kapağının açıldığını, tabaktaki yiyeceklerin sıyrılıp atıldığını işitiyorum.

“Karin!” diye sesleniyorum, gürültüler arasından. “En azından konuşalım bunu!”

Cevap olarak yine çöp kutusunun kapağından çıkan ses duyuluyor, sonra da bulaşık makinesinin kapağı. Biraz daha yemeye çalışıyorum. Et biraz sert sanki.

Az sonra mutfakla yemek odası arasındaki kapıda beliren Karin “Sen ciddisin anlaşılan,” diye saptamada bulunuyor.

Ağzımdaki fasulyeleri yutup “Ciddiyim tabii,” diyorum. “Onu eve, ailesinin yanına almamız dünyanın en normal şeyi bence. Doktor Hamstedt’le de konuştum, bir itirazı yok. Tersine, bunun Han-nah’nın tedavisi için çok yararlı olabileceğini düşünüyor.”

“Ne zaman?”

“En iyisi hemen yarın.”

“Hayır, yani Hamstedt’le ne zaman görüştün bu konuyu?”

Şimdi ben de peçetemi alıp ağzımı siliyorum.

“Birkaç gün oluyor,” diyorum alçak sesle. “Benimle birlikte sen de onu ziyarete gelseydin haberin olurdu.”

“Yapma Matthias.”

“Öyle ama. Ne de olsa onun büyükannesisin.”

Karin bir şey söylemeden tekrar mutfığa dönüyor. Bu kez sesini duyduğum şey buzdolabı, sonra bir çekmece ve nihayet çıkarılan bir şişe mantarı.

“Bana da bir bardak getir,” diyorum Karin’e.

Hannah’ı eve alacağım, Karin kabul etse de, etmese de. Söz verdim çocuğa.

“Büyükbaba,” demişti bana. “Buradan hoşlanmıyorum. Kötü bir yer burası. Geceleri uyuyamıyorum, çünkü burada çok hüzünlüyüm. Eve gitmek istiyorum.” *Büyükbaba*. Uzun zamandır duyduğum en güzel şeydi bu.

Yemek odasına gelen Karin elime bir kadeh kırmızı şarap tutuşturup “Şerefe,” diyor vızıltılı bir sesle. “Senin ve bildiğini okumanın şerefine.”

“Ah Karin, yeter artık lütfen.”

Onun elinde kendi kadehiyle ve sert hareketlerle masayı dolanıp yerine oturuşunu izliyorum.

“Yetmez tabii ki Matthias. Benden habersiz Hamstedt’le konuşuyorsun, emrivaki yapmaya kalkıyorsun bana. Haksızlık bu, söyleyeyim sana.”

“Önce anlayayım dedim, bakalım olabilecek bir şey mi. Hannah’ı birkaç günlüğüne de olsa çıkarırlar mı. Ve Doktor Hamstedt de önce biraz düşünme gereği duydu. Ama Hannah’nın travma merkezine alındıktan sonra tedaviye karşı çok dirençli davrandığı onun da gözünden kaçmamış. Terapi ne ilerliyor ne de geriliyor. Anlıyor musun Karin? Nasıl devam edeceklerini bilemiyorlar! Bir tanı bile koyamıyorlar! Oğlanı tedavi edebiliyorlar, ama Hannah... Karin, Hannah...” Kadehi bırakıp ellerimi havaya kaldırıyorum. “Tanrım! Karin, o bizim torunumuz! Ona yardım etmeliyiz!”

“Peki nasıl olacak bu? Biz psikolog filan değiliz! Onlar ne yapacaklarını bilemiyorsa biz ne yapabiliriz ki?”

“Hannah’nın bir aileye ihtiyacı var. Özlüyor bunu, aile ortamını, normalliği ve...”

“Normallik demek!” diye araya giriyor Karin. “Bunun ne olduğunu bilmiyor bile. Normallik!”

“E o zaman bizim bunu ona göstermemiz daha da önemli. Şöyle bir bak etrafına!” Teatral bir hareketle kollarımı savurarak evin içini gösteriyorum. “Bunlar! Bütün şu eşyalar! Evimiz! Onun annesi burada yaşayıp büyüdü!”

Karin şarabından bir yudum alıyor.

“Peki nasıl olacak bu iş?” diye soruyor bardağını bırakırken. “Yatağını Lena’nın eski odasına mı yapacağız?”

Sesindeki kinayeli tonu duymazdan gelip başımı hevesle sallıyorum.

“Ve mutlaka kitap almalıyız ona Karin! Buna da çok ihtiyacı var. Travma merkezinde hiçbir şey öğrenemiyor. Bir an önce birkaç okul kitabı olmalı.”

“Ve seneye onu okula göndeririz, öyle mi? Çok normal bir çocukmuş gibi.”

“Sadece birkaç kitap alırsak sevineceğini söylemek istedim. Çok meraklı bir çocuk ve şimdi bile gayet bilgili. Onu bir görmelisin Karin. Çok eğitilmiş.”

Elimde olmadan gülümsedim. Hannah’nm bana büyükbabanın İspanyolcasını söyleyişini hatırlamıştım.

“Olmaz bu iş. Düşünsene bir.” *Abuelo*. İspanyolca büyükbaba böyle deniyor. *Abuelo*...

“Matthias!”

“Hm?”

“Dedim ki: Bu iş yürümez. Aile oyunu oynayamayız.”

“Lütfen, Karin. Oynamakmış. Biz zaten bir aileyiz! O da bizim torunumuz, kızımızın çocuğu.”

Karin alnını sıvazlıyor.

“Önce yalnız birkaç günlüğüne hayatım,” diyerek şansımı deniyorum. “Doktor Hamstedt’le de öyle konuştum zaten. Hem Hannah’yı travma merkezindeki terapi seanslarına götüreceğim yine. Yeter ki çocuk biraz rahatlasın.”

Sessizlik. Biliyorum, Karin'i razı etmek üzereyim. Evet, biliyorum bunu. Kalpsiz bir büyükanne olmak istemez, değildir de zaten. Korkuyor sadece, her şeyi doğru yapmış olmak istiyor. Hannah'ı profesyonellere bırakmak. Ama o "profesyoneller" de bilmiyor ki ne yapacaklarını.

"Size ancak bunları söyleyebilirim Bay Beck," demişti Doktor Hamstedt son görüşmelerimizden birinde.

Ofisinde oturuyorduk, o çalışma masasının ardında, ben de önünde. Arkasındaki duvarda bir yığın çerçevelenmiş ödül belgesi asılıydı, onun bir "profesyonel" olduğunu kanıtlıyorlardı; solundaki pencere eşiğinde duran kurdele çiçeğinin pörsümüş, sararmış yaprakları ise bu sözde "profesyonelin" bakımı kolay bir bitkiyle bile gereğince ilgilenmeyi başaramadığını gösteriyordu.

"Çocukların olanları içlerinde işleyip sindirme tarzları birbirinden çok farklı görünüyor. Jonathan'daki gidişat aslında şaşırtıcı değil, tersine, daha çok," –parmaklarıyla havada görünmeyen tırnak işaretleri çizmişti– "*normal* diyebiliriz. Belki böyle bir bağlamda bu sözcüğü tuhaf bulacaksınız ama... Jonathan kâbuslar görüyor, bağırıyor, bizimle konuşmaya yanaşmıyor. Travma yaşayanların bunu önce kendi içlerinde hallettiklerine ya da en azından bunu denediklerine sık rastlarız. Ama zamanla açılacağını varsayıyoruz. Önce güven duymaya başlaması gerekiyor. Burada herkesin ona iyi davrandığını uzun bir süre deneyimlemiş olmalı ve kendini güvende hissetmeli."

Sabırsızca bacağımı sallamaya başlamıştım. Hannah beni bekliyordu mutlaka.

"Durum iyi görünüyor öyleyse."

"Hannah," dedi Doktor Hamstedt vurgulayarak.

"O nasıl?"

Doktor Hamstedt gülümsedi, sanki benim belli bir şeyimi yakalamış gibi.

“Hannah’da çok farklı bir örüntü gözlemliyoruz.”

Sırtımı dikleştirip sandalyenin kenarına doğru kayıyorum.

“Ne gibi?”

“Davranışı.”

“Nasıl davranıyor?”

“En iyisi yine Jonathan örneğiyle açıklayayım size. Onun kulübede yaşadığı hayat çok farklı geçmiş. Çok dar, eğreti bir yerde kapatılmış olarak yaşamış, pencere bile yok, dış dünyayla bağlantı yok.” Sözlerini önemli göstermek için bir süre durdu ve ancak ben kolumdaki saate bakınca devam etti:

“Buradaki bütün bu dünya, iş yoğunluğu, insan kalabalığı, yüksek ses hacmi, kulübedeki yaşamından tanımadığı daha ne varsa hepsi müthiş ürkütüyor Jonathan’ı. Hele asansör! Bir felaket! Onunla başka bir kata geçeceğimiz zaman sadece merdiveni kullanabiliyoruz. Hatta korkularından dolayı bu bile her seferinde zorlukla oluyor. Alışmadığı vücut hareketlerinden hiç söz etmiyorum. Anlıyorsunuz değil mi, Bay Beck? Küçük bir çocukmuş gibi merdiven çıkmayı öğretiyoruz ona. Tabii bu da onda ayrıca bir gerginlik yaratıyor. Bazen saatlerce masanın altına saklanıyor veya yerde uyuyacağım diye geceleri yatak örtülerini çekip aldığı oluyor. Böylece şu an için altından kalkamayacak kadar zorlandığını açıkça belli ediyor bize.”

Doktor hanımın bana ne demek istediğini anlamış değildim, ama yine de kendimi saldırılmış gibi hissediyordum. “Hannah da burada çok rahat değil. Uykusu kötü. Ne zaman yanına gelsem söylüyor bana.”

Doktor Hamstedt uzun bir iç çekti.

“Olabilir Bay Beck. Buna rağmen böylesine yabancı bir dünyayla şaşırtıcı derecede iyi baş ediyor Hannah. Size fazla ürkmüş gibi görünüyor mu?”

“Güçlü bir çocuk o,” dedim, biraz da gurur duyarak.

“Bay Beck, Asperger Sendromu dediğimiz bir nörolojik tuhafılık vardır. Belki duymuşsunuzdur bunu. Otizmin bir biçimidir, kişinin dış uyarılara cevap verme ve başka insanlarla etkileşme tarzını etkiler...”

“Hannah hasta değil.”

“Ben de kesin olarak hastalık demem buna,” dedi Doktor Hamstedt başını yana eğerek. “Bir bozukluk daha çok. Ve böyle bir bozukluğun Hannah’da olup olmadığından da henüz emin değiliz, ama var mı diye araştırmak istiyoruz.”

Tekrar saate baktım.

“Peki Bay Beck. Madem birkaç günlüğüne Hannah’yı yanınıza almak istiyorsunuz, ben de bunu denemeyi göze alacağım. Ancak bazı koşulların yerine getirilmesi şart.”

“Sorun değil,” dedim nazikçe başımı sallayarak ve kalkmak üzere harekete geçtim. Nihayet! Hannah bekliyordu.

“Bir saniye Bay Beck. Sizinle kısaca kızınız hakkında da konuşmak istiyorum. Lena.” Sırf Lena’nın adını böyle kuvvetle vurgulaması bile öfkelenmeme yetmişti. Sanki biricik çocuğumun adını unutmuş olabilirmişim gibi!

“Bayan Hamstedt, artık gitmeliyim ben...”

“Yaşadığınızın şeyin, onca zamandır aradığınız cevapları hâlâ bulamamış olmanın sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemem.”

Sinirden alt dudağımı ısırdım. Haklıydı. Çocuklar işe yarar bir şey söylememişlerdi. Lena’nın yerine günün birinde kulübeye Bayan Grass’ın geldiğini adeta fark etmemişlerdi.

“Bu sizi yıpratmış olmalı. Büyükbaba olarak davranmanız ise beni çok memnun ediyor. Size bu konuda destek olmak için psikolojik açıdan durumu bir kez daha açıklamak istiyorum.”

Dişlerimi dudağımdan ayırıp iç çekiyorum. Bütün bunları dinlemiştim zaten. Durmadan yaptığı aynı karşılaştırma. Hannah ve oğlan şimdiye kadar dünyaya ancak bir anahtar deliğinden bakabilmişlerdi.

Hayatları bir kulübede geçmişti ve onlar için orada bağlanabilecekleri sadece iki kişi vardı: anne-baba. Doğanın çocuklara anne babalarını koşulsuzca sevmeyi buyurması. Karşılaştırmalara olanak tanımayan yalıtılmışlık. Başka hiçbir şeyle tanışmadan, yaşadıkları ortamın yanlış ve çok kötü bir şey olduğunu nasıl bileceklerdi? Doğru ile yanlış ayırt etmeyi nasıl öğreneceklerdi? Ve babaya olan bağımlılık, doğuştan itibaren öğretilmiş itaatkârlık. Onu kendilerini hapseden bir canavar olarak görmemişlerdi. Aç kalmasınlar diye yemeklerini verdiği, üşümesinler diye ateş yaktığı için şükran duyuyorlardı ona. Ve sürekli olarak ortama eşlik eden, şimdi de etmekte olan sözcük: "Normallik." Hannah ve oğlan için normallik kulübeydi, onların normalliği idi bu. Ve insan genellikle kendi normalliğini sorgulamazdı.

"Evet, anladım bunu," diye Doktor Hamstedt'in açıklamalarını durdurmayı denedim. Hannah neredeyse on beş dakikadır beni bekliyordu.

Bayan Hamstedt bana aldırış etmeden "Babalarının odalarına gitmelerin. söylemesiyle artık yeni bir anneleri olduğunu söylemesi arasında n telik farkı yoktu onlar için," diye konuşmayı sürdürdü. "Onun söz eri yasaydı. Bunu unutmamanız önemli Bay Beck. Şu an için kızınıza olanlar hakkında bilgi olmamasıyla baş edebilseniz bile zaman geçtikçe muhtemelen bu durum sizde hayal kırıklığına yol açacak. Ve muhtemelen hızla artacak bu duygu."

"Kusura bakmayın Doktor Hamstedt, ama şu an bende artan şey sabırsızlık, hem de çok çabuk artıyor. Torunum on beş dakikadır beni bekliyor çünkü."

Doktor Hamstedt durumu bildiğini belli eden bir havada gülümsedi.

"Öyleyse sizi daha fazla tutmayayım Bay Beck."

"Fark ettin mi, artık sadece Hannah'dan söz ediyorsun." Karin aramızdaki uzun sessizliği bozdu sonunda.

İç çekiyorum, bundan sonra ne diyeceğini sanırım sezdim.

“Şu anda Lena’dan söz etmek istemiyorum.”

“Lena değil kastettiğim. Jonathan. Demin *oğlan* dedin, adını söylemedin. Dedin ki: Oğlanı tedavi edebiliyorlar. Fark etmedin mi bunu?”

“Anlamıyorum ne demek istediğini.”

Karin iskemlesinde doğruldu, sırtı dimdikti şimdi.

“Saç rengi yanlış olduğu için mi?”

“Ne?”

“Senin gözünde yeterince Lena’ya benzemediği için mi?”

“Neden söz ediyorsun böyle?”

“Hannah’ya bakınca onun babasını görmüyorsun, sadece Lena’yı görüyorsun onda.”

“Karin, bak, bu çok saçma.” Can sıkıcı suçlamasını bir kol hareketiyle savuşturmak istiyorum, ama bunu yaparken elim şarap kadehine çarpıyor. Yemek masamızın sert ahşabına devrilen kadeh sapından kırılıyor ve açık renk masa örtüsünde kırmızı bir leke hızla yayılıyor. Ben de, Karin de fırlıyoruz yerimizden.

“Özür dilerim hayatım,” diyorum, çaresizce peçetemle kırmızı lekeyi kurulamaya çalışırken. Karin şarap masadan bej renkli halıya akmasın diye masa örtüsünü yukarı doğru kaldırıyor.

“Olur bazen, aldırma.” Yüzüme bakıyor. “Ama Hannah’yı buraya alırsak başka neler olacağını da düşündün mü? Bütün o gazeteciler, o fotoğrafçılar evi kuşatacak, düşünebiliyor musun? Tıpkı Lena kaybolduğunda yaptıkları gibi.”

“Tamam da...”

“Zaten telefon durmak bilmiyor.” Islık gibi bir sesle konuşmaları taklit ediyor: “Bayan Beck, kızınızın bulunacağını hâlâ umuyor musunuz? Torunlarınız nasıl Bayan Beck? Sadece kısa bir röportaj lütfen Bayan Beck, sizi fazla rahatsız etmeyiz.” Başını sallayarak masayı toplamaya başlıyor. “Bütün bunları bir kez daha yaşamak istemiyorum ben Matthias.”

“Biliyorum Karin. Ama öyle olacağını sanmıyorum. Ne işleri var burada? Neden boşuna zaman kaybetsinler? Bizimle röportaj filan yapamazlar. Hele Hannah’yla hiç olmaz. Nasıl olsa fotoğrafını da buldular zaten. Ne diye zahmet edip ellerinde kamerayla beklesinler? Ona zombi-kız diyorlar Karin! Kendin de gördün gazetede!” İnanamıyor gibi başımı iki yana sallıyorum. “Zombi-kız. Oysa ne güzel görünüyor o fotoğrafta.”

Karin bir anda hareketsiz kalıyor.

“Matthias, olmaz.”

Başımı önüme eğiyorum. Karin benim içimi okur. Neredeyse kırk yıldır tanıyor beni. Hayır demesi Hannah’yı eve alma arzuma engel olamaz. Daha fazlasını da anladı, hissediyorum bunu.

Nitekim “Hannah’nın fotoğrafını sen çekip verdin gazetelere,” diyor. “Yaptın yine yapacağını.”

Jasmin

Dertop olmuş, okuma koltuğumda oturuyorum. Kırılan kaburgalarımın ağrısı izin verdiği ölçüde. Mektubu kasılmış parmaklarımda tutarak. Ve titreyerek.

Üşüyor musun anne?

Sus biraz Jonathan!

Seni seviyorum anne.

Susun ikiniz de! Beni rahat bırakın, anladınız mı? Bugün iyi hissetmiyorum kendimi.

Gözlerimi kapatıp soluklarımı sayıyorum; terapistim panik atak olunca böyle yapmamı söylemişti. “O sesler gerçek değil Bayan Grass. Sadece kafanızın içindeler. Bırakın, gökyüzünde gördüğünüz

bulutlar gibi geçip gitsinler. Onları bastırmaya çalışmayın. Hatırladığınız görüntüleri de. Bırakın gelip geçsinler. Her şey yolunda. Nefes alın, derin ve sakince nefes alın, nefes verin...”

Nefes alıyorum.

Sesler – yine geldiler. Hatırladığım şey yukarı tırmanıyor, yüzeye çıkıyor. Ama uçup gideceğine boynumdan tutup aşağı çekiyor beni, iyice derinlere, karanlığa, kırk vatlık ampulün loşluğuna. Kulübeye döndüm. Soğuk burası, korkunç soğuk. Hannah ve Jonathan’la yemek masasında otururken nefesim havada küçük bulutlar oluşturuyor. Bugünkü ders programımızda İngilizce var.

“Konsantre ol anne. Öğrenmek çok önemlidir. İnsan aptal olmamalı.”

Konsantre olamıyorum. Soğuk. Nefesimden çıkan dumanlar bana zamanın geçtiğini hatırlatıyor; zaman geçti ve ben hâlâ bu cehennemden kurtulmanın bir yolunu bulamadım. Ne kadardır burada olduğumu bilmiyorum bile; günler mi, haftalar mı, aylar mı oldu? Ya soğuk bir kış günündeyiz ya da kış gelmiş.

“Üşüyor musun anne?” diye soruyor Jonathan, burada yaşadıklarından başka bir şey bilmeyen bir çocuğun naif doğallığıyla. Bir süredir kocan bizi gündüzleri daha sık yalnız bırakıyor. Güya işe gidiyormuş. Tuhaf, saçma bir düşünce bu – işi olan bir canavar, belki de gayet normal, düzenli bir işi, maaş bordrosu, sigortası olan bir canavar.

“Anne, üşüyor musun diye sordum sana.”

Anne deme bana.

Senin annen değilim.

“Evet Jonathan, üşüyorum, hem de çok. Bugün hava soğuk.”

Jonathan birden iskemleden fırlayıp kanepeye gidiyor, kolçağın üstünde katlı olarak duran battaniyeyi alıp bana getiriyor.

“Çok naziksin, teşekkür ederim.” Battaniyeye sarınıyorum. Günlerdir üstümde sadece beyaz satenden, ayak bileklerime kadar inen

bir gecelik var. Cezam bu. *Babanın* gözetiminde bulaşık yıkarken deterjan şişesine bir saniye fazla uzun baktığım için. Daha doğrusu içerik bilgilerini okumaya kalktım. Zehirleme olanağı belki.

Olanaklı değilmiş.

“Kahvaltıda içebilirsin onu Lena. Her şey organik.” Kısa ve zalimce bir gülüş. “Sana ne özgürlükler tanıdığımı bilmiyorsun.”

“Yo, çok iyi biliyorum.”

Hayır, bilmiyormuşum, Tanrı böyle karar verdi ve beni cezalandırdı. Giysi yok, çorap yok, sadece şu ince gecelik. Ayaklarım artık birer külçe sanki, vücuduma ait olmayan iki yabancı cisim. Parmaklarım tamamen hissiz. Soğuk dışarıda, ürperen tüyler halinde başlayıp içime işledi, kemiklerimi kemirdi. Her yanım kaskatı kesildi. Oturmak bile zor geliyor.

“Sonraki sözcük!” diye bağıyor Jonathan gözleri ışıdayarak.

Mekanik bir şekilde bir sonraki sözcüğü okuyorum: “Summit.” Yemek masasının üstünde, önümde duran şey bir ders kitabı değil, “İngilizce Temel Kelime Hazinesi” adını taşıyan basit bir sözlük. Alfabetik sırayla baştan sona çalışıyoruz sözcükleri, tamamen mekanik bir şekilde.

Jonathan’ın işaretparmağı derhal havaya kalkıyor. Hannah hareketsiz. Alışılmış bir durum değil bu. Başını geriye atmış, odanın tavanına bakıyor.

“Neyin var Hannah?” diye soruyorum dikkatlice.

Hannah önce Jonathan’a, sonra da bana bakana kadar müthiş uzun bir süre geçiyor. Sonunda “Sirkülasyon aygıtı bozulmuş,” diyor.

“Merak etme. Baban birazdan gelir işten, hemen onarır onu,” diyorum.

Ama yanılmışım. Kimse gelmiyor.

Saat altıyı çeyrek geçti – yediye çeyrek var – yedi buçuk – sekiz olmak üzere.

Üstümüze yorgunluk çökecek – uykuya dalacağız – boğulacağız. Jonathan esnemeye başladı bile.

“Merak etmeyin,” diyorum durmadan.

İçerideki hava azalıyor gibi, gerçekte hayal ayırt edilemez oldu. Mutfaktaki saatin kolu kalp atışları gibi duyuluyor artık, yüksek ve boğuk sesli uyuşuk bir kalp atışı – giderek daha yüksek, daha boğuk, daha uyuşuk. Çocukların ikisi de esniyor şimdi; önce elleriyle ağızlarını kapatıyorlardı, sonra bunu da bıraktılar, kocaman açılıyor ağızları. Hannah kucağındaki Fräulein Tinky’ye düzenli aralıklarla korkmamasını söylüyor.

Soğuk ellerimi masaya dayayıp kendimi sandalyeden yukarı çekiyorum. Sendeleyerek odayı geçiyor, kulübe kapısına gidiyorum. Kulba yapışıp zavallıca hareketlerle sallıyorum. Sonunda gücüm tükeniyor ve yere yığılıyorum.

Hannah’nın alçak sesle “Çok bitkinim anne,” dediğini duyuyorum.

Ben de alçak çıkan bir sesle “Biliyorum,” diyorum ona.

Kapı kulbuna uzanıp yukarı çekiyorum kendimi, soğuktan kasılmış güçsüz bacaklarımla çocukların yanına, masaya dönüyorum. Kalp atışları gibi kafamın içinde yankılanan mutfak saati sekizi geçmiş. Jonathan’ın omzuna dokunuyorum. *Uyan, uyanık kalmalısın.* Ve sakince konuştuğumu işiterek şaşıyorum: “Çocuklar, banyo zamanı.”

Koridordan geçiyoruz. Hannah Fräulein Tinky’yle önde, biz Jonathan’la el ele onun arkasındayız. Peş peşe tuvaleti kullanıp dişlerimizi fırçalıyoruz. Çocuklara gece benimle birlikte büyük yatakta uyumalarını teklif ediyorum.

“Fräulein Tinky de gelebilir mi?” diye soruyor Hannah. Gülümseyerek “Tabii gelebilir,” diyorum.

Hep birlikte, birbirimize sokularak yatıyoruz. Şimdi yalnız kalmaları iyi olmaz. Onlar için yapabileceğim ancak bu kadar: yanlarında olmak. Çok az bir şey bu. İçimden ağlamaktayım. Jonathan soluk alıp verirken göğsünden bir hırıltı geliyor.

Hannah fısıldıyor: “Yarın sabah mutlaka uyanacağız. İnsan o kadar çabuk ölmez, değil mi anne?”

“Öyle canım.” Gülümseyerek soğuk alnını öpüyorum Hannah’nın. Havalandırmanın ne kadar zamandır çalışmadığını, makine uğultusunun kesildiğini ne zaman fark ettiğini hiç sormuyorum. Zaten bunca söz söyleyecek gücüm yok.

“Seni seviyorum anne,” diyor Hannah. Sesi artık neredeyse duyulmayacak kadar cılız. “Daima, daima ve daima.” Ve ben: “Ben de sizi seviyorum. İyi uykular.”

Gözlerimi açıyor, derin bir nefes alıyorum. Yeniden oturma odamdayım, okuma koltuğunda büzülmüş halde. Elimdeki mektup titriyor. Beyaz kâğıdın üstünde suçlayıcı harfler. *Lena için.*

İmkânsız bu.

Ya da?

Jasmin

İrademi zorladım ve Kirsten’i aramayı başardım. Yarım saat bile geçmeden kapımdaydı, telefonda söylediğim gibi vuruyordu: üç kısa, iki uzun, *tıktıktık-tık-tık*.

“Ben de seni arayacaktım,” diyor kapıyı kaparken. Başımı sallamakla yetiniyorum. Bakışı itiyor beni. Ne kadar da güzelleşmiş, teni bronz rengi. Yazın tatile mi gitmiş acaba? Ben kulübede mahpusken o tatil mi yapmış?

“Nasıl bir pislik bu, Jassy.” Saçlarımı okşuyor, son görüşmemizde eskiden hep olduğu gibi kumral olan sarışın saçlarımı. Açık sarı, sadece dipleri parmak kalınlığında kumral. Kulübede bazen Kirsten’le

tekrar karşılaştığımızı hayal etmiştim. Ama hayalimde “Geri dönmüş olman çok güzel,” diyordu bana.

“Sen yokken önceleri düşündüm ki...” diye söze başlıyor. Oturma odasındaki kanepedeyiz ikimiz de.

“Tahmin edebiliyorum,” diye araya girip daha başlarken kesiyorum sözünü. Kayboluşumun pekâlâ yeniden onun dikkatini çekmek için düzenlenmiş dramatik bir oyun olabileceği sözlerini duymak istemiyorum.

Birkaç günlüğüne uzaklaşır, cep telefonunu kapatırsın: *Haydi, endişelen benim için, ara beni, bul beni, eve geri getir.*

“Doğru mu bütün bunlar? Yani gazetelerde okuduklarımız?”

Çantasından bir sigara paketi çıkarıp bana uzatıyor.

“Teşekkür ederim, bıraktım.”

“Ne aptalım. Kulübede yoktu tabii böyle şeyler.”

“Hayır, orada böyle şeyler yok.” Tırnak yemeye başlıyorum. Sıkıcı bir alışkanlık, bundan da çoktan kurtulmuştum aslında.

“Peki diğer şeyler? Gazetelerin yazdıkları?”

Çakmağından tık sesi duyuluyor. Öne eğilerek sehpa rafındaki küllüğü alıp masaya koyuyor.

“Köpek kaplarından yemek yediğimizi, tasma takıldığını filan mı diyorsun?” Başımı yana sallıyorum. “Sofra takımları vardı.”

Kirsten’in gülümsemeye karar vermesi birkaç saniye sürüyor. Gazeteler bugünlerde çok şey yazıyor, bazıları doğru, çoğu uyduruk. Bazen cesaretimi toplayıp röportaj vermeyi kabul edebilsem istiyorum – doğruları anlatmak için. Ama gelebilecek sorulardan, sivri zekâlı, fazla hırslı, şüpheli bir muhabirin derinleri kurcalamasından korkuyorum. Sınırlarımı koydum ben, isterse kulübedeki zavallı kadına köpek kaplarından yemek yedirsinler.

Kirsten’e mektubu gösteriyorum.

“Bugün posta kutuma gelmiş.”

Kirsten iki kelimeyi okumak için gerekenden çok daha uzun bakıyor kâğıda.

“Salağın teki bu, belli işte, haberleri okumuş, seni korkutmak istemiş. Hep duyduğumuz şeyler.” Başını yana yatırıp sınayan gözlerle bakıyor bana. “Sen kimin yazmış olabileceğini düşündün ki?”

Tırnak yemeye devam ediyorum.

“Seni kaçırın adam mı? Onu öldürdün zaten.”

“Biliyorum. Ama...”

Kirsten başını sallayarak bunu anlaşılır bulmadığını belli ediyor.

“Ama ne? Söyle haydi.”

Derin bir nefes alıyorum.

“Çocuklar.”

“Ne olmuş onlar?”

“Çocuklar bana öfkelenmiş olabilir.”

Kirsten’in gözleri kocaman oluyor, yuvalarından fırlayacaklar neredeyse. Deliliğe bakarken böyle görünür insan.

“Çocuklar mı? Jassy, ne diyorsun sen böyle?”

Aslında gülmem, bu küçük aptallığımın üstünü örtmem gerekirdi. Bunun yerine kanepeden kalkmaya yelteniyorum, ama yine ağrı girdiği için başaramıyorum.

“Bir şey daha var,” diyorum iniltiyle. “Yatak odasında. Çamaşır dolabında, ikinci çekmecedeki, rulo yapılmış bir çift çorabın içinde.”

Kirsten isteklice başını sallıyor.

“Tamam Jassy. Gidip bakacağım. Sen kıpırdama hiç.”

Kalkıyor, eğilip bacaklarımı tutuyor. Kanepeye koyuyor onları.

“Sen dinlen,” diyor. Minnet duyarak gözlerimi yumuyorum.

Hemen ardından koridordan çok iyi tanıdığım topuk seslerini, sonra da keskin bir gıcirtı duyuyorum. Yatak odası kapısının kolu. Yüzlerce defa yağlamıştık, ama gıcirtı bir türlü kesilmemişti. Kirsten kulüpteki gece işini tamamlayıp sessizce yatak odasına girmeye çalışırken kim

bilir kaç defa uyanmışımdır bu yüzden. Sonunda kapıyı açık bırakmayı alışkanlık edinmiştik... Korkuyla açıyorum gözlerimi, ama o anda dehşet içinde bağırarak Kirsten'in sesini duyuyorum: "Jassy! Bu da ne böyle?"

Matthias

Münih'te 23 yaşında üniversite öğrencisi genç kız kayıp

Münih (LR) – Münih polisi Münih-Haidhausen'dan Lena Beck'in (23) nerede olduğuna dair ipuçları arıyor. Üniversite öğrencisi genç kız tanık ifadelerine göre çarşambayı perşembeye bağlayan gece yaklaşık saat 5'e kadar Maxvorstadt semtindeki bir partiye katılmıştı. Evine dönerken telefonda bir kız arkadaşıyla konuştu. O zamandan beri cep tele-

fonu kapalı. Polisin cuma günü Münih kentinde yaptığı arama sonuçsuz kalmıştır. 1.65 boyunda olan Lena Beck ince yapılıdır, omuzlarına kadar inen saçları sarıdır. Son olarak üstünde bulunan giysiler gümüş renkli bir gömlek, siyah kot pantolon, siyah çizmeler ve lacivert bir mantoydu.

Bu ilk yazıydı; saflık etmiş, biz Lena'yı bulana kadar bunu yığınla başka yazının izleyeceğini düşünmüştüm.

Tam tamına dört yazıdan ilkiydi bu – Lena'nın kayıp olduğu onca yıl boyunca dört yazı. Daha doğrusu dört ciddi makale. İkinci de sonuçsuz kalmış olan dalgıç aramalarından söz ediliyordu. Polis Lena'nın Isar'a düşüp boğulmuş olma ihtimali üzerinde durmuştu. O geceki partide bulunan görgü tanıkları ifadelerinde "önemli miktarda alkol aldığını ve ne oldukları belirtilmeyen başka uyuşturucu-

lar tükettiğini” söylemişlerdi. Üçüncü yazıdan itibaren konu farklı ve tamamen yanlış yollara sapmaya başladı. *Bayerisches Tagblatt* Lena’nın arkadaşı olduğu ve kayboluşundan hemen önce ona telefon ettiği ileri sürülen biriyle röportaj yapmıştı. Bu sözde arkadaş Jana W.nin (“gerçek adı yazı işlerince değiştirilmiştir”) “Lena çok problemli bir kızdır,” dediği belirtiliyordu. Jana’ya bakılırsa Lena üniversiteyi yarıda bırakmak istemiş. Uyuşturucu kullanmış, sadece Maxvorstadt’taki o partide değil, başka partilerde ve her yerde. “Öyle biri”ymiş, “öylelerden biri”, herkesle birlikte gidiverenlerden. Bir bira ısmarlanın yettiği kolay kızlardan. Beşinci yazıyla birlikte “Münehli üniversite öğrencisi (23)” artık “Münehli parti kızı (23)” olmuştu. O zamanlar röportaj taleplerinin hepsini kabul ediyordum, ama kısa süre sonra anladım ki basının asıl ilgilendiği şey çoktandır Lena’nın veya hiç değilse işe yarar tanıkların bulunması olmaktan çıkmıştı.

Bir gün –bunu hiç unutmayacağım– ofisimde bir gazeteciyle buluşmuştum.

“Lena örnek bir öğrencidir, ta kendisidir bunun,” demiş, kanıt olarak da yarıyıl notlarını göstermiştim. “Henüz küçük bir çocukken öğretmen olmak istiyordu. Öğretmenlik eğitimi onun için her şeyden önce gelir, ailesiyle birlikte elbette. Çok yakın bir ilişkimiz var.”

Gazetecinin yanında getirdiği fotoğrafçı not belgelerinin ve masa başında dik olarak otururken benim resimlerimi çekti. Her anlamda dik. Matthias Beck, o zamanlar 48 yaşında, serbest çalışan mali müşavir, başarılı, kolalı gömlek ve ince çizgili takım elbise, saçları düzgün şekilde ayrılmış, rasyonel, kararlı.

“Henüz bilmediğimiz bir suçun kurbanı olduğu besbelli olan kızımın bir de basının cadı avına kurban edilmesine izin vermeyeceğim.” Önceden notlar almıştım kendime, hiçbir şey unutmamak için mutlaka söylemek istediğim cümleleri hazırlamıştım. “Lena’nın basın organları tarafından tanıtılma biçimi a) hiçbir bakımdan onun

gerçek kişiliğine uymuyor, b) bence bu tarz muhabirlik polisin soruşturmasını da engelliyor.”

“Ya siz bütün bunlardan sonra nasıl hissediyorsunuz Bay Beck?” diye sordu gazeteci Lars Rogner. Siyah saçları jöleli, gömlek yakası dik, düzgün görünümlü bir tipti. Tabii bu sorunun cevabını not etmemiştim.

Zorlukla yutkunup “Yüreğim yanıyor,” dedim alçak sesle.

Rogner anlayışla baş salladı.

“Bunu çok iyi anlıyorum Bay Beck. Korkunç bir şey.” Sonra boğazını temizleyip sordu: “Lena kaç yaşında uyuşturucu kullanmaya başladı?”

Yumruk gibi bir soru, çok sert bir sağ, tam isabet. Sandalyemde çökertiyor beni.

Tabii ertesi gün Rogner’in gazetesinde ne Lena’nın not belgeleri ne de dik oturan kararlı bir baba fotoğrafı vardı. Yazı masasının koltuğunda çökmüş bir sefalet yığını görölüyordu sadece. Ve manşet: *Kaybolan Münihli parti kızının (23) babası: “Lena’nın çifte hayat sürdüğünden hiç haberim yoktu.”*

Karin bunu okuyunca mahvetmişti beni. Sonunda böyle bir şeyi asla söylemediğime inanması için tam bir hafta ve yarım kutu Opipramol gerekti. Bu olaydan sonra sabahları erken kalkıp posta kutusundaki gazeteyi Karin’den önce alma alışkanlığı edindim. Gizlice okuyordum, garajda, kızım ile ilgili yazdıkları saçmalıklar yüzünden yine bacaklarım tutmaz olabilir diye balıkçı sandalyeme oturarak. Okumayı bitirince kendime gelmek için bir süre daha bekliyordum. Sonra balıkçı sandalyesini katlayıp gazeteyi komşumuzun çöp kutusuna atıyor, yüzüme zorla bir gülümseme ekleyerek eve gidiyordum. Kahvaltıyı hazırlamak da benim işimdi. Karin de, ben de artık bir şey öğrenmiş olduğum konusunda hemfikirdik.

“Hiç değilse hâlâ basının gündeminde,” diye birbirimize iyimserlik aşılama çalışırdık. Acı veriyor olsa da polisin ve insanların

mükemmel bir öğrenciyi mi, yoksa çılgın bir parti kızını mı aradığını önemsiz saymalıydık. Önemli olan aramaya devam etmeleri, Lena'nın unutulup gitmemesiydi. Yine de Karin bir daha gazetecilerle görüşmeyeceğime dair söz verdirtmişti bana.

Ama şimdi anladı işte: Yine işe burnumu sokmuştum, Hannah'nın fotoğrafını basına veren bendim. Geçen hafta travma merkezine yaptığım bir ziyaret sırasında Hannah'ya fotoğraf makinesinin ne olduğunu anlatmış, iznini alarak çekivermiştim resmi.

"Neden yaptın bunu, ne diye?"

Karin kollarım iki yana açmış, yemek masamızın yanında duruyor. Onun üst üste dizdiği tabakları alıp bir şey demeden mutfağa götürüyorum. Karin de peşimde.

"Bu akbabalarla bir şey yapmaya kalktığında neler oldu, unuttun mu? Önce Lena'yı paramparça ettiler, sonra da bizi."

"Benim tek istediğim, Hannah'dan uzak durmaları," diyerek berbat bir denemede bulunuyorum. Bulaşıkları yıkamak için musluğu açık tutmaktayım. Suyun sesine Karin'in homurdanışı karışıyor: Herkesten iyi bilmem gerekirmiş bunu, öyle diyor.

"Üstelik bula bula Lars Rogner'e göndermişsin resmi."

Evet, bula bula Lars Rogner'e. Elbette ona göndereceğim, neticede, dünya artık Lena'sız dönmeye başlıyorken bir tek o hiç değilse ara sıra olaydan söz ediyordu.

"Ne de olsa o da bir baba, onun da başından kötü şeyler geçmiş. Bizi anlayacak biri varsa ancak o olabilir."

Karin zorla gülümsüyor.

"Sana anlattığı o hikâyeyi mi diyorsun? Güya oğlu sekiz yaşında ölmüş hani? Lütfen ama. Belli ki bir numaraydı bu, senin güvenini kazanmak için. Lars Rogner bir an bile Lena'yı ya da bizi düşünmüş değil. Şimdi olduğu gibi o zaman da tek derdi tirajdı. Tıpkı diğer gazeteler gibi. Ve sen bunu fark etmiyorsun bile."

"Sadece oğlunu kaybetmemiş. Karısı ağır depresyon hastasıymış, kendini ve çocuğu öldürmüş! Doğru bunlar. Okudum..."

"Bunu sırf naifliğini örtmek için anlatıyorsun şimdi. Eğer doğru olsaydı, bize böyle bir şey yapmazdı."

İç çekiyorum.

"Tamam Karin. Fotoğraf işini iyi düşünememiş olabilirim. Ama Hannah'nın tamamen normal bir çocuk olduğunu görsünler istedim işte. Zombi olmadığını, bir canavarın kızı olmadığını. Lena'nın kızı o."

Suyu kapatıp gömleğimin kollarını sıvıyor, Karin'in akşam yemeği için bifttek kızarttığı tavayı ovalamaya başlıyorum.

"Önce bardaklar, tabaklar ve çatal bıçak," diyerek beni yana itiyor. "Tavayı daima sona bırakacaksın, yoksa su hemen kirlenir. Ver bana." Elimdeki süngerini almak için o da elini suya daldırıyor. "Seni anlıyorum Matthias. Onu korumak istiyorsun, eskiden Lena'yı da koruduğun gibi. Ama böyle olmaz. Daha çok zarar veriyorsun böyle. Kendin demedin mi, çocuğun huzura ihtiyacı var diye? Öyleyse ne diye ortalığa çıkarıyorsun onu? Ve üstelik belki bizi de birlikte?"

Ocak kapağına asılı küçük mutfak havlusunu alıp ellerimi kuruluyorum.

"Rogner resmin benden geldiğini bilmiyor, belki biraz sakinleştirir bu seni. Yeni bir e-posta adresi oluşturdum."

Karin yine sırtlıyor, ama sesi eğlenmiş birinin sesine benzemiş değil.

"Oluşturursun tabii. Bir daha bu işlere bulaşırsan ömrünün geri kalanı boyunca kanepede uyuyacağım çok iyi biliyorsun çünkü."

"Ee? Kanepede uyuyacak mıyım?"

"Düşünüyorum henüz."

Havluyu yerine asıp gömleğin kollarını tekrar indiriyorum.

"İşler düzelecek. Söz veriyorum, bunu yapacağım."

“Ben de bundan korkuyorum zaten,” diyor Karin iç çekerek. “Ama lütfen söz ver bana, bundan böyle tek başına hareket etmeyeceks...” Sözüünü tamamlamıyor. Kapı çaldı çünkü.

“Kim geldi bu saatte?” diyor fısıltıyla. Sonra eliyle ağzını kapatıp gözlerini kocaman açarak sorusunu kendi yanıtlıyor: “Gerd!” diyor hırıltılı bir sesle. “Lena’nın cesedini buldular.”

Birkaç saniye boyunca duyularım çalışmaz oluyor; göğsüm her şey bitmiş gibi sıkışıyor; kanımın kulaklarımda aktığını hissediyorum. Karımın büyümüş gözleri dimdik bakmakta. Camlaşmaya başladılar. Ağzında tuttuğu eli titriyor. Mutfakla kapı arasındaki koridoru ağır çekimde geçiyoruz sanki. Karin’in hemen arkamda olduğunu hissediyorum, derin derin soluk alıyor. Yol uzun ve çok zorlu.

Kayıp bir kızın babası olarak son adımlarımı attığımı kavramaya çalışıyorum. Bundan sonraki adımlarımın ölü bir kızın babasına ait olacağını. Gerd haklıydı: Tahmin etmekle bilmek arasında fark var.

Bir kez daha Karin’e dönüp karar vermişçesine “Böylesi daha iyi,” diyorum. Sonra elim kapının koluna uzanıyor. Açıyorum. Ama kapımızda duran kişi Gerd değil.

Jasmin

Dudaklarımı ısırarak donuk gözlerle tavana bakıyorum. Tekrar Kirsten’in ökçeleri duyuluyor, bu kez daha kısa, daha telaşlı aralıklarla. Kapıda durduğunu, şaşkınlık içinde bana baktığını bilmek için başımı çevirmeme gerek yok. Çamaşır dolabına kadar gidemedi.

Daha iki dakika önce elini kapı koluna koyuşunu düşünüyorum, oturma odasının kapısına, eskiden daima açık durması için iyi bir

neden olan, ama şimdi daima kapalı durması için daha da iyi bir neden bulunan kapıya. Odaya adım attığı andaki yüzünü ve kalbinin nasıl çarpmaya başladığını hayal ediyorum.

Odanın beyaz duvarları seninle kaplı Lena. Senin hikâyenle.

“Jasmin,” diyor Kirsten bu kez çok hafif bir sesle. Sadece “Jasmin”.

İnternette seninle ilgili bulduğum bütün yazılar duvarlarda. Tam üç yüz on iki yazı. Neredeyse bir top kâğıt demek bu, toneri değiştirmek demek ve bütün bir gece boyunca çalışmak demek.

Kirsten’in yaklaşan adımlarını duyunca gözlerimi hafifçe aralıyorum; duraksayarak ilerliyor, dikkatle, tehlikeli bir hayvana yaklaşıyor sanki.

“Jasmin,” diyor bir defa daha.

Nasıl anlasın ki bunu, değil mi Lena? Nasıl beni takıntılı bir deli olarak görmesin? Kendi sefaletim içinde debelendiğimi nasıl düşüncesin? Güneşe, özgürlüğe, dünyaya kapılarım kapalı. Duş almam gerek. Alt çenemdeki eksik azı dişim için dişçiye gitmem gerek. Kuaföre gidip saçımı boyatmam gerek. Ya da en azından Kirsten’den bana saç boyası almasını rica etmem gerek. Jasmin’in saçları kumraldı. Bütün hayatı boyunca. Jasmin pencereleri sonuna kadar açmış olmalıydı gökyüzünü görmek için. Herhangi bir gökyüzünü. Jasmin kulübeden kaçtıktan sonra şimdi hayatın tam içinde olsa gerekti. Gazeteler tek ses halinde böyle yazıyor: *Mağdur Jasmin G. dört aylık çileyi atlattı.*

Atlattı.

“Jassy?”

Kirsten kanepenin kenarına oturuyor. Ona bakmaya yeltenmiyorum, gözlerim tavana dikili.

“Neden yaptın bunu? Neden bütün bu yazıları duvarlara astın?”

Gözlerimi kapıyorum.

“Jassy...” Kirsten’in ses tonu sanki ağlar gibi çıkıyor. Elini yanağımda hissediyorum. “Sen iyi değilsin. Yardıma ihtiyacın var.”

İstedğin kadar bağır Lena. Kimse yardımına gelmeyecek.

“Hastaneye dönmelisin Jasmin.”

Unuttular seni Lena. Artık sadece biz varız senin için.

Daima, daima ve daima.

Kirsten omuzlarımı kavrayıp beni sallayınca bütün vücudum sarsılıyor.

“Gözlerini aç Jassy! Bana bak!”

Gözlerini aç Lena. Uyumadığını biliyorum.

İtaat ediyorum.

“Beni duyabiliyor musun Jassy?” Benzi atmıştı Kirsten’in, korku yanmış cildinin o güzel rengini yutmuştu, sadece elmacıkkemiklerini belli eden ve başarısız bir savaş boyasına benzeyen bolca sürülmüş kırmızılık kalmıştı geriye. “Duyuyor musun beni?”

Hafifçe baş sallıyorum. Bir damla gözyaşı bu küçük hareketi fırsat bilerek göz pınarımdan kaçıyor.

“Benim suçum,” diye fısıldıyorum.

“Olanların hiçbirisi senin suçun değil.”

Bu kez yana sallıyorum başımı. Bir gözyaşı daha.

“Benim suçum, bana hatırlatmak istiyorlar öyle olduğunu. Benim yüzümden çocukların artık babası yok ve benim de hiçbir yerde evim yok.”

“Evet, o mektup.”

Birden kanepeden fırlıyor Kirsten. “Çamaşır dolabı,” diye mırıldandığını duyuyorum. Ökçeleri bir kez daha laminatta tıkırdıyor. Gözlerimi kuruluyor, burnumu çekiyorum. Uzun süre başka bir ses çıkmıyor, ne adım sesleri ne de açılan çekmece gıcirtısı. Bir an için Kirsten’in gerçekten burada mı olduğunu, yoksa bozuk aklımın yine bir oyun mu oynadığını soruyorum kendime. Zorlukla kanepeden kalkarken nefes alarak ani sancıyı atlatmaya çalışıyor, sonra yavaşça yatak odasına gidiyorum.

Hayal değilmiş, Kirsten gerçekten burada. Ama hâlâ çamaşır dolabına ulaşamamış. Onun yerine yatağa oturmuş, başını hafifçe geriye atmış, gözleri duvarlarda geziniyor. Zahmetle yanına oturuyorum. Nasıl olduğum konusunda yalan söylemenin anlamı yok. Duvar kâğıtları durumumu yansıtıyor zaten.

Bir kez daha burnumu çekip gözlerimi kuruladıktan sonra “Nedenini asla söylemedi bana,” diye çatlayan bir sesle başlıyorum konuşmaya. “Yani neden beni seçtiğini tahmin edebilirim. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim ve talihsizdim, çünkü ona benziyordum.” Başımınla fotoğraflara işaret etmişim. Senin resminin eklenmediği yazı neredeyse hiç yok Lena. Ve neredeyse hepsinde aynı fotoğraf yer almış, bir enstantane, sanki deklanşöre basılmadan bir milisaniye önce dönüvermiş, başını çevirip bakmışsın. Sarı bir saç lülesini yüzünden çekerken gülümsüyorsun; senin için her şey kolay bir gülüşten ibaret. Hatta dün gece yazıcım ara vermeden vınlayarak çalışırken gülüşünü duyduğumu sandım, önce bir soluk gibi hafif. Sonra yazıcıdan çıkan her resimle birlikte giderek yükselip yakınlattı o gülüş, sanki buradaydın, benimle aynı odada.

“Onu neden seçti peki Kirsten? Benim gibi o da adama birini mi hatırlatmıştı? Ama eğer öyleyse neden o kendi adını muhafaza edebiliyordu da ben edememişim? Yoksa tanıdığı biri miydi?”

Kirsten iç çekiyor.

“Belki o da rastlantı sonucu adamın kurbanı oldu, tıpkı senin yanlış zamanda yanlış yerde olman gibi. Nedenini bilsen daha mı iyi hissedeceğini düşünüyorsun?” Başını yana sallıyor. “Ben de arka avluda saldırıya uğradığım zaman yüzlerce defa sormuştum kendime: Neden ben? Neden onca insan arasında benim başıma geldi bu? O adamın beni daha kulüpteyken gözlediğini kurdum kafamda. Belki barda oturuyordu, ona içecek servisi yaparken gülümsemişti bana. Belki iyi bir bahşış vermesini umarak ben de ona gülümsedim.

İyice kaptırmıştım kendimi bu düşüncelere. Ama biliyorsun, bütünüyle yanıliyordum. Bana tecavüz eden adam kulübe hiç gelmemişti. Vardiyamı tamamlamamı bekleyip de beni izlemiş filan değildi. Polis onun başka bir kulüpte olduğunu saptadı, orada eğlenmiş, sarhoş olmuş ve ben evime giderken bana rastlamış.”

“Evet, biliyorum.”

“O gece herkesle karşılaşabilirdim. Ya da hiç kimseyle. O çıktı karşıma. Kader bu.” Omuz silkiyor. “Bazen hiçbir neden yoktur Jassy. Bazen iki insanın karşılaşması çok uğursuzdur, hiçbir şey yapamazsın. Sadece kabullenip bir şekilde hayata devam edersin.”

“Ama senin tecavüzcünü yakaladılar. Sana bunu neden yaptığını ona sorma imkânın oldu. Sadece aslında hiçbir neden olmadığını öğrenmiş olsan bile.” Bacaklarımı uzatıyor, parmaklarımı kalın yün çoraplarımın içinde oynatıyorum. Ayaklarım çok soğuk. Her yanımda soğuk zaten, bir daha da ısınmayacak.

Üşüyor musun anne?

“Ben beni kaçıran adama bunu soramam, öldü çünkü. Adını bile bilmiyorum.”

“Bunu polis araştırır.”

“Polis ne kadar zamandır bu olayı araştırıyor, haberin var mı? Hem ne bulduklarını sanırlarsa sansınlar, bir tahminden öteye geçmeyecek. Adam öldü. Anlamıyor musun Kirsten? Onun asıl kurbanı öbür kadındı, adamın nedeni, hedefi oydu.”

“Jassy...”

“Nedenini dahi bilemeden nasıl kapatabilirim ben bu konuyu?”

Kirsten başıyla karşı duvarı gösteriyor. “Cevabı gazete yazılarında mı bulacağını sanıyorsun?”

“Bilmiyorum. Galiba o kadının kim olduğunu bilmek istiyorum işte.”

Gülüyor Kirsten. Oysa etrafımı senin hikâyenle ve senin fotoğraflarınla doldurmanın benim için nasıl avutucu olduğunu daha söy-

lemedim bile. Duvarlardaki o kâğıtların yalnızlığı dayanılır kıldığını, çünkü böylece yalnız kalmak zorunda olmaktan kurtulduğumu anlatmadım. Sen de benimle aynı şeyi yaşadın, iki kişiyiz biz. Sen buradasın işte Lena, beni anlıyorsun.

“Bunların yarısı zaten saçmalıktan ibaret. Düşünsene Jassy, neler yazıyorlar! Güya boynunda tasma varmış, köpek kabından beslenmişsin. Yine de cidden inanıyor musun, birkaç yazı okuyunca polisten daha çok şey biliyor olacağına?”

“Bilemem herhalde,” diyorum cılız bir sesle.

Kirsten havada rastgele el kol hareketleri yapıyor. “Pekâlâ kendinle ilgili yazıları da ilâştirebilirdin duvara, ama yapmadın! Çünkü çoğunun palavra olduğunu biliyorsun.”

“Evet.”

Başını yana sallayarak kalkıyor Kirsten, karşı duvara gidiyor.

“Yapma!” diye bağıriyorum ilk birkaç raptiyeyi söktüğünde. “Lütfen Kirsten. Bana iyi geliyor onlar.”

“Hayır Jassy, iyi gelmez. Tam tersi. Sabah uyanınca ilk gördüğün şey bu olursa bir adım ileriye gidemezsin.”

“Lütfen,” diyorum yine.

Kirsten iç çekerek raptiyeleri tekrar duvara saplıyor.

“Terapiye düzenli olarak gidiyor musun?”

“Yarın ona telefon ederim, söz.”

Kirsten önüne bakarak birkaç kez alnını ovalıyor, sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi kaldırıyor başını.

“Çamaşır dolabı demiştin. İkinci çekmece.”

Düzenleme

Ny.ozlem

Ninova

Matthias

O anda kapımızda duran kişi Gerd değil. Mark Sutthoff. Ve her şey çok hızlı oluyor. Ben kapıyı derhal kapamak istiyorum, o ayağını araya koyuyor ve arkadan Karin'in gürleyen sesi: "Matthias!"

Mark Sutthoff burada, evimin içinde.

Mark Sutthoff karıma sarılıyor. Karım Mark Sutthoff'a sarılıyor. Ben koridorda duruyorum. Sersem gibiyim.

"Ne işin var burada?"

Ve yine Karin: "Matthias, lütfen."

"Böyle haber vermeden geç saatte geldiğim için üzgünüm. Birkaç defa aradım ama açan olmadı."

"Sabit hattın fişini çekti," diye açıklama yapıyor karım, bir eli Mark Sutthoff'un sırtında, oturma odasına götürüyor onu. "Şu gazeteciler. Hiç durmadan çaldı telefon, dayanılır gibi değildi. Sen ne zaman döndün Almanya'ya Mark?"

Bir kenarda unutulmuş köpek yavrusu gibi peşlerinden gidiyorum.

"Yeni indim uçaktan. Havaalanında bir araba kiralayıp hemen buraya geldim."

Mark Sutthoff. Ceketini çıkarıp benim kanepemin kenarına asıyor, sanki kendi evindeymiş gibi. Benim kanepeme oturup kolunu kenara dayıyor ve rahat bir tavırla bacak bacak üstüne atıyor. Karımın sorusu üzerine bir bardak su istiyor. Veya çay da olabilirmiş, ama tabii zahmet vermeyecekse. Karım çay suyu koymaya giderken –"A, hiç zahmet olur mu Mark?"– dişlerim gıcırdamaya başlıyor.

"Epeydir seni aramak istiyorduk," diye sesleniyor Karin mutfaktan.

O musluğu açarken ben de "Ama sonra düşündük ki bunun hiç gereği yok," diye lafı tamamlıyor, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

“Otursana Matthias,” diyor Mark Sutthoff. Hiç etkilenmedi. Koyu kumral saçları eskisi gibi uzun değil, yüzü ve bedeni de karakoldaki son karşılaşmamıza kıyasla biraz daha dolgun sanki. O zamanlar çöp gibi inceydi, neredeyse açlıktan ölecek sanırdın ve bu hali kırmızı kabuk bağlamış şişkin burnunu daha da belli ediyordu. Beni suçlamak istemediğini söylemişti Gerd’in yanında; nasıl istisnai bir durumda olduğumu anlıyormuş. Aslında yüzüne tükürmek isterdim. Bu rezil tiyatro sahnesinden etkilendiği için Gerd’in yüzüne de. Sonuçta, sergilediği performans için yedi bin avro almıştı Mark Sutthoff.

“Teşekkür ederim, ayakta durmayı tercih ederim,” diyorum homurdanarak.

Elinde tepsiyle oturma odasına dönen Karin “Nasılsın bakalım Mark?” diye soruyor. Tepside üç fincan var, benim fincanlarım. Karin’in onunla teması sürdürdüğünü tahmin ediyordum, ama hiç sormadım bunu ona. Başka türlü yapamazdı ki; benim ve ona danışmadan yaptıklarım yüzünden eczaneden kim bilir kaç defa Opipramol ve başka müsekkimler almak zorunda kalmıştı.

“Evet Mark,” diyorum yüzümde bir gülümsemeyle. “Nasıl gidiyor kullanılmış araba satışları?” Fransa’ya taşındıktan sonra bir tiyatro okulu açtığını ama birkaç ay içinde iflas ettiğini internetten öğrenmiştim aslında.

Mark Sutthoff da gülümsüyor.

“Artık Paris’te değiliz, köye taşındık. Marnetal’e. Harika bir yer, rüya gibi bir doğa. Şarapçılık yapıyoruz. Sana bir kasa gönderirim Matthias.”

“Çok nazıksın.”

Bu arada gidip onun yanına oturmuş olan Karin çay poşetlerini ayrı bir tabağa koyuyor.

"Buyur Mark," diyerek fincanlardan birini almasını işaret ediyor. "Karin ve kızın nasıllar?" Bir kızı var Mark Sutthoff'un. Önce benimkini aldı, şimdi kendinin var. Sağ kaşım seğirmeye başladı.

"Gayet iyiler," deyip çayından bir yudum alıyor.

"Kaç yaşına geldi şimdi senin küçük?"

"Dokuz. Zaman geçiveriyor."

"Evet," diyor Karin melankolik bir gülümsemeyle. "Bazen."

"Lena'ya dair yeni bir haber var mı?"

Onun adını söyleyince kaşımın seğirmesi iyice artıyor.

"Ne zamandan beri ilgilendiriyor ki bu seni?"

Mark Sutthoff fincanını gürültülü bir şekilde elinden bırakıp başını bana doğru kaldırıyor. Eğer onu tanımasam sıkı bir darbe indirdiğimi düşünürdüm – iyi atış, tam isabet. Dudakları kıvrılıyor. Hatta çenesinde hafif bir tireme görür gibi oldum.

"Her zaman ilgilendirdi. Sen de biliyorsun öyle olduğunu."

Karin dizine dokunuyor, destek oluyor ona. O da Karin'in elini tutuyor. Mark Sutthoff ve karım el ele. Bu ellerin kızıma neler yapmış olabileceğini düşünüyorum. Onu nasıl kavradılar, boğazını sıktilar, mezarım kazdılar.

"Mark Sutthoff'un suçsuz olduğunu gösteren kanıt var," demişti bana Gerd o günlerde.

Başımı salladım sertçe.

"Suçsuzluk kanıtı dediğin nedir ki? Öyle görünsün diye yalan söyleyen çok olur."

"Matthias, Lena'nın kaybolduğu hafta adam şehirde değilmiş." Kafamı sallamayı sürdürdüğümü görünce Gerd kollarını savurdu. "Tanrım, Matthias! Ülkede bile değildi! Fransa'daydı! Uçak bileti var elimizde, otel rezervasyonu var, otel personelinin ve beraberindeki kişinin ifadeleri var!"

"Beraberindeki kişi mi?"

Gerd bir an süzdü beni.

“Bir kadın.”

“Bir kadın mı?”

“Bay Sutthoff ifadesinde Lena’yla birkaç hafta önce ayrıldıklarını söyledi. Cep telefonunda bunu doğrulayan mesajlar bulduk; ama haberleşmeyi sürdürüyorlardı ve Fransa dönüşünde buluşmayı planlamışlardı. Yeni bir deneme yapacaklardı.”

Başka tarafa bakmaya başlıyorum şimdi.

Mark Sutthoff’un sesini duyuyorum: “Biliyorum Matthias, geçmişte bazı sorunlarımız oldu.” Hafifçe sallıyorum başımı. Hatırlayarak. Ellerim yakasında, sırtı duvara dayanmış, yüzü istakoz gibi kıpkırmızı. *Nerede o, alçak herif?*

“Ama tıpkı senin gibi ben de Lena’ya ne olduğunu bilmeyi daima istedim. Hiç unutamadım onu.” Gülüyor; neredeyse acı bir gülüş bu. “Karıma sorabilirsin, benden Lena’yı dinlemekten bıkalı çok oluyor. Ama elden ne gelir? İlk büyük aşk asla yok olmuyor.”

Karin iç çekiyor, mest olmuş gibi bir hali var.

“İşte bu yüzden,” diye devam ediyor Mark Sutthoff, “polis benimle iletişime geçince hemen ilk uçakla geldim tabii.”

Kaşımın seğirmesi bir anda geçiverdi.

“Polis mi?”

Mark Sutthoff enerjik bir hareketle başını sallıyor.

“Evet, evet, polis. Dün beni şu Bernd Brühling aradı. Yardıma ihtiyaçları varmış.”

“Gerd Brühling,” diye aptalca bir otomatizmle düzeltiyorum; bir yandan da aklım söyleneni anlamlandırmak için çabalıyor. “Ne için gerekiyormuş senin yardımın?”

“Ben de tam bilmiyorum. Ama,” –derin ve dramatik bir nefes alıyor tam bu noktada– “Lena’nın bulunması için ne gerekiyorsa yaparım elbette.” Etkilenmiş görünen Karin’e dönüyor. “Artık benim

de bir kızım var. Sizin yerinizde olsam şu son yıllarım nasıl geçerdi, nasıl dayanırdım, bilmiyorum.” Şimdi de bana döndü. “Delirirdim herhalde.” Anlamlı bakışlarına aldırış ettiğim yok.

“Ama Gerd Brühling sana telefonda bir şeyler söylemiş olmalı.”

Mark Sutthoff omuz silkiyor.

“Sadece belki yardımcı olabileceğimi söyledi. Şimdi öbür kadın bulunduğu için yeni bir ipucu çıkabilirmiş. Çocuklar nasıl? Bir oğlan, bir kız, değil mi? Şu işe bak,” –dalgınca gülümsüyor– “benim Lena’nın anne olmuş, inanılır gibi değil.”

“*Senin* Lena’nın...”

“Çocukların durumu şartlara göre çok kötü değil yine,” diyor Karin aceleyle. “Ama iyi oldukları söylenemez. Jonathan ağır bir travma altında. Hannah’da ise terapistler şeyin hafif bir biçimi olabileceğini söylüyor, şeyin... Hayatım neydi o sendromun adı?”

“Asperger,” diye homurdanıyorum.

“Evet, Asperger. Bir tür otizmmiş. Hastaların başka insanlarla ilişkilerinde zorluk oluyor. Mesela iletişimde. Her şeyi düz anlamıyla anlama eğiliminde oldukları için bağlantıları doğru kuramayabiliyorlar...”

“Ama bu çok normal. İnsan bütün hayatını bir kulübede geçir-diye başka nasıl olsun ki? İnsanlarla nasıl ilişki kurabilsin o çocuk? Hiç görmemiş ki böyle bir şey.”

“Ben de bunu dedim!” diye bağıríyorum, işaretparmağımy hava-ya kaldırarak. “Ben de tam bunu söyledim Mark! Bu durumda öyle çabucak bir bozukluk tanısı konamaz! Bir görsen, öyle akıllı bir kız ki Hannah!”

“Ama Matthias, Doktor Hamstedt sana açıkladı bunu,” diye araya giriyor Karin. “Asperger sendromu olanların birçoğı ortalamanın üstünde zeki olurmuş. Mesele dünyayı algılama biçimlerinde...”

Mark başını yana sallıyor.

“Herhalde çocuğun önce her şeye alışması gerekiyor, hepsi bu.”

"Ben de bunu dedim," diye tekrarlıyorum el çırparak.

Karin iç çekiyor.

"Göreceğiz bakalım, işler nasıl gelişecek. Hiç değilse Regensburg'da çok iyi uzmanların kontrolündeler. Sorumlu terapist çok yakından ilgileniyor."

"Tabii Karin ancak tahminen söyleyebilir bunu," diyorum Mark'a doğru konuşarak. "Çünkü çocukları ziyarete gelmiyor benimle."

"Öyle mi?" Mark şaşırmış bir ifadeyle ona bakarken Karin bakışını kaçırıyor.

"Bütün bunlara alışabilmem gerek," diyor sessizce.

"Her şey iyi olacak," diyor Mark ve tekrar Karin'in elini tutuyor.

"Gerd Brühling'le ne zaman görüşeceksin?" diye soruyorum.

"Bir an önce görüşürüz umarım. Telefonda uçuş bilgilerimi vermemiştim. Almanya'da olduğumu henüz bilmiyor. Ama yarın erkenden arayacağım onu."

"Bizi bilgilendirirsin değil mi?"

"Evet Matthias, tabii. Söylemen bile gerekmez."

Münihli kayıp parti kızının babası yaralamadan hüküm giymiş

Münih (LR) – Ocak ayından beri kayıp olan Münihli parti kızı Lena Beck'in (23) babası Matthias Beck'in bedene zarar verme nedeniyle hüküm giydiği öğrenildi. Münih Sulh Mahkemesi 48 yaşındaki zanlıyı kızının eski erkek arkadaşısı ve gelecek vaat eden bir oyuncu olan Mark S. ye (26) fiilen saldırdığı

için 70 günlük para cezasına çarptırdı. Kendi ifadesine göre Matthias Beck, kızının kayboluşundan S.nin sorumlu olduğuna inanıyordu. Ceza belirlenirken Matthias Beck'in saldırı sırasındaki psişik durumuna ilişkin mahkemenin atadığı bilirkişi tarafından yapılmış açıklama dikkate alındı. Hüküm ke-

sinleşmiş bulunuyor. Mağdur Mark S. mahkeme sonucunu memnuniyetle karşıladığını belirtti. “Bay Beck vahşi bir hayvan gibi üstüme saldırdı, hayatımdan endişe ettim. Mahkeme bunu yanma bırakmadığı için memnunum.

Acısını anlıyorum, ama yine de Bay Beck’in taşkınlığını durdurmak gerekiyor, sadece benim için değil, kamu için.”

Jasmin

Çamaşır dolabı, yukarıdan ikinci çekmece. Ben hâlâ şiltede oturuyor, Kirsten’in elle yoklayarak doğru çorap çiftini bulmasını ve açmasını izliyorum. Yüzünü inceliyorum onun. Her zaman berrak olan gözleri şimdi matlaşmış; dudakları ince ve sarkık görünüyor. Titreyen parmaklarla, üstünde kahverengi çizgiler halinde kurumuş kan bulunan kırık cam parçasını çıkardı çoraptan.

“Bu o şey mi...?”

“Polisin bulamadığı kar küresi parçası.”

“Neden aldın bunu kulübeden? Anı olarak değil herhalde?”

Başımı yana sallıyorum.

“Hannah verdi bana. Hastanedeyken. Doktorum bana sakinleştirici iğne yapmıştı, kendimde değildim. Hannah odama girip o cam parçasını elime tutuşturdu. Dedi ki: *Her şeyi tam olarak aklımda tuttum.* Uyandığımda önce rüya gördüğümü düşünmüştüm. Ama sonra avucumda tuttuğum parçayı fark ettim.”

“İyi ama neden verdi bunu sana?”

“Önceleri ben de anlamamıştım. Ama şimdi şu mektuptan sonra bana suçumu hatırlatmak istediğini sanıyorum.”

Ambulans geliyor aklıma, o sesi duyunca kapıldığım tuhaf duyguyu hatırlıyorum. *Adı Lena*, demişti ses; o zaman bunun gerçek

olamayacağını, sakinleştiricinin veya şokun etkisi olduğunu sanıyordum. Daha sonra “Cham” ve “MüniH” Hannah’nın gerçekten de ambulansla geldiğini ve hastanede olduğunu söyleyince bu tuhaf duygu daha da arttı. Muhtemelen birkaç oda ötede, en fazla bir kat uzağımdaydı. Bir tutarsızlık vardı bu işte. Hannah asla kulübeden ayrılmazdı. Hatta bunun için daha birkaç saat önce bağırmıştım ona. İkisine de bağırarak beni izlemelerini söylemiştim. *Haydi çocuklar! Çabuk!* Ama gelmediler. Jonathan sızlanarak hareketsiz bedeninin yanına çöktü. Hannah ise onun yanında durmuş, inanmayan gözlerle bana bakıyordu. Az önce babalarını vurup devirmiştim büyük bir öfkeyle, arkaik bir haykırıyla, kar küresiyle.

“Babalarının ölümü için beni suçluyorlar.”

“Jassy, küçük çocuklar bunlar.”

“Hannah tam on üç yaşında, Jonathan da on bir.”

“Tamam işte, çocuk ikisi de.”

“O cam parçası bir işaret.”

“Ah, yapma lütfen.”

“Mektup da hatırlatma olarak gönderildi. Onlara yaptığım şeyi unutmayayım diye. Benim daima anneleri olarak kalmamı istiyorlardı – daima, daima ve daima. Oysa ben her şeyi ebediyen mahvettim – daima, daima ve daima.” Sesimi iyice hafifletip fısıltıyla ekledim: “Hannah her şeyi tam olarak aklında tutuyor.”

“Jassy, mektupta gönderici bile yazılı değil. Belli ki doğruca posta kutusuna bırakılmış. Psikiyatri kliniğinde bulunan iki çocuğun çıkmak için izin aldığını, Regensburg’da dolaşıp mektuplar dağıttığını ciddi düşünüyor olamazsın.” Kan lekeli cam parçasını ince parmaklarında evirip çeviriyor. “Bunu neden polise vermedin?”

“Bilmiyorum. Galiba daha fazla açıklama yapmak istemedim. Onun yerine parçayı yatakla şiltenin arasına sakladım, daha sonra da annemin hastaneye getirdiği valize kaldırdım.” Durup Kirsten’in

bir zamanlar çok iyi tanıdığım yüzündeki ifadeye bakıyorum. Seçilen gözü bir cevap saklıyor, büzülmüş dudaklarında ise bütün bir tartışma var. Yüzü şimdi bana çok yabancı, benimki de ona yabancı geliyordur. Zaten her şeyim yabancı geliyordur ona.

“Anlamıyorsun,” diyorum doğruca.

Kirsten susuyor.

“Her neyse. Anlamak zorunda değilsin zaten.”

“Anlamak istiyorum Jassy! Ama söylediklerini takip etmek öyle zor ki.”

Hafifçe gülümsüyorum. Adam haklıydı.

Artık bizden başka kimsen yok. Bunu anladığında kendini daha iyi hissedeceksin.

Hannah

Başlangıçta burası daha çok hoşuma gitmişti. Yani çocuk kliniğini diyorum. Yeterince değil belki, ama daha iyi. Jonathan ve benim aynı odada uyumamıza izin verildi. Orada yemeğimizi de birlikte yiyebiliyorduk, sadece ikimiz, yemek zamanı büyük salondaki diğer çocukların yanına gitmek zorunda kalmadan. Bayan Hamstedt ve yardımcıları bizi rahat bırakıyorlardı. Sık sık gelip bakıyorlardı gerçi, ama sorun değildi bu. Tam vaktinde tuvalete gidebiliyorduk. Bir şeye ihtiyacımız veya bir isteğimiz var mı diye her zaman soruyorlardı. Ben Fräulein Tinky'yi istedim, ama Bayan Hamstedt polisin onu bulamadığını söyledi. Annemle ben o gece kulübeden koşarak çıkarken kaçtık herhalde. Ya da polisler kulübeye girdiğinde. Kapıyı doğru dürüst kapamamışlardır kesinlikle. Onun yabancı polislerden nasıl korkmuş olduğunu düşünebiliyorum. O korkuyla ormana kaçmıştır. Karanlık

bir çalılığa saklanmıştı şimdi ve çok korkuyordur, karnı açtır çünkü ve evin yolunu bulamıyordur. Ya da bence en kötüsü: Kulübenin yolunu bulup bizim orada olmadığımızı görünce daha da çok korkmuştur.

“Üzgünüm Hannah,” demişti Bayan Hamstedt, ben gözyaşı dökerken. “Kedinin senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Eminim iyidir şimdi.” Sonra da hayvanların çocuk kliniğine girmesine zaten izin verilmediğini ekledi. İşte buranın da pek güzel bir yer olmayabileceğini ilk o zaman düşündüm.

Ve birkaç gün sonra da haklı olduğumu anladım.

Bize dediler ki Jonathan ve ben ayrı odalarda kalırsak ve büyük salonda diğer çocuklarla birlikte yemek yersek daha iyi olurmuş. Sonra bir şey isteyip istemediğimizi de artık sormaz oldular ve tuvaleti kilitlediler. Ben yine bir ölçüde dayanabiliyordum, ama Jonathan her gün üç defa altına işiyordu. O günden sonra sarı tabletleri almaya başladı ve durum biraz düzeldi. Hiç değilse resim yaparken çaba harcıyor ve benimle konuşuyordu. Başkalarıyla değilse bile benimle. Bir keresinde cezalandırılmamız gerektiği için burada kalmak zorunda olduğumuzu söyledi. Ben de dedim ki: “Bu doğru değil.” Merak etmemesini, yakında bizi gelip alacaklarını anlattım. Verilen söz tutulur, sözden caymak olmaz. İnanmadı bana.

Kısa bir süre sonra yemek sırasında başını masaya vurmaya başlayınca mavi haplardan verdiler. Artık hiç konuşmuyor, resim saatinde de sadece karalama yapıyor. Ona gayret etmesi gerektiğini söyledim ama benim sözümü dinlemiyor. Öyle kötü çiziyor ki bundan böyle resim saatlerinde de birlikte olamayacağız. Onun resim saati benden bir saat önce. Neredeyse hiç görmüyorum onu, bir tek resim saatinin sonunda Bayan Hamstedt’in ofisinden çıkarken karşılaşıyoruz, ben de içeri girmek için koridorda bekliyor oluyorum o sırada. Bugünkü gibi yani.

Onun o aptal gözlerinden hoşlanmıyorum. Gerçi biliyorum, mavi haplar yüzünden böyle bön bön bakıyor, ama yine de onu sevmek gi-

derek daha zor geliyor bana. Beni görünce “Merhaba,” bile demez oldu artık. Bayan Hamstedt çıkarıyor onu kapıdan, sonra da kordorda beni getiren yardımcının beklediği yere kadar birlikte gidiyor.

“Bu delikanlıya ilgilenirsiniz, değil mi Peter?”

Yardımcı “Yaptık gitti,” diyor, dilin doğru bir kullanımı değil bu. Sonra Jonathan’a dönüp, “E ufaklık, nasılsın bakalım bugün?” diye soruyor. “Güzel resimler yaptın mı Doktor Hamstedt’le birlikte?” Jonathan yanında hiç cevap vermeden ayaklarını sürüyerek yürüyor. Yine de “Harika,” diyor adam. “Öyleyse seni odana götürelim arkadaşım.”

Jonathan ve yardımcı merdivenlere açılan cam kapıya varmak üzereyken Bayan Hamstedt “Pekâlâ Hannah,” diyor bana. “Şimdi sıra bizde, değil mi?”

Önce hiç cevap vermiyorum, ona bakmıyorum bile, çünkü her günkü gibi yine Jonathan ile yardımcının cam kapıdan sonra sağa mı, sola mı gideceğini görmek istiyorum. Solda asansör, sağda merdiven var. Artık asansöre binmemize izin verilmiyor, bu da yine Jonathan yüzünden. İlk binişimde öyle bir bağırdı ki sesini karnımın içinde hissettim. Midem titredi. Ve bütün bunların tek nedeni, küçük sersemin sistemi kavramamış olması. Bayan Hamstedt’e göre bunun nedeni asansör kabininin çok küçük ve dar olması ve asansör giderken kapıların kapalı durması. Jonathan’a asansörlerin bir kablo sistemiyle çalıştığını açıkladım, hareket halindeyken kapıların elbette kapalı olması gerektiğini, aksi halde dışarı düşebileceğimizi anlattım. Ama o bunları dinlemek bile istemedi. Asansöre binmediğini her gördüğümde, hiç de söyledikleri gibi daha iyi olmadığını anlıyorum. Çabalamak, yeniden kardeşim olmak istemiyor.

Sağa saptılar. Biliyordum zaten.

“Geliyor musun Hannah?”

“Evet,” deyip Bayan Hamstedt’in önünden geçerek ofise giriyorum.

Pencere açık. Bayan Hamstedt iki resim saati arasında odayı mutlaka havalandırır. Pencerenin açık olması hoşuma gidiyor. O zaman jaluzi de yukarı çekilmiş olduğundan gökyüzünü görebiliyorsun. Hatta bazen gök masmavidir, bazen de gri, ama asla kahverengi olmuyor, çünkü ben Bayan Hamstedt'in ofisine güneş gözlüğü takarak gelmiyorum. Kahverengi gökten hiç hoşlanmam. Bayan Hamstedt'in pencereyi kapatıp jaluziyi indirmesini bekliyorum. Sonra oturmamı söylüyor bana. Benim iskemlem bir çocuk masasının yanında, masanın üstünde resim defteri ve ucu sivriltilmiş kalem hazır bekliyor. Odanın daha gerisinde Bayan Hamstedt'in büyük yazı masası ve yine sandalyeler var, ama ben oraya hiç oturmam.

"Bugün iki değişiklik var Hannah," diyor Bayan Hamstedt. O da gelip çocuk masasına oturdu. Dudağımı çekiştiriyorum. Alçak masaya pek sığmayan uzun bacaklarından dolayı ona gülmek istemiyorum çünkü. Oturma biçimleri komik görünse bile kimseye gülmemeliyiz.

"Bunların neler olduğunu bilmek ister misin?"

Başımı sallıyorum.

"Önce sana iyi bir haberim var. Duymak ister misin?"

Bir daha sallıyorum başımı.

"Büyükbaban gelip alacak seni."

Kalp atışlarım hızlandı.

"Eve mi?"

Şimdi de Bayan Hamstedt baş sallıyor.

"Sevindin mi?"

Yine başımı sallayacaktım ama vazgeçtim, çünkü sırayla baş sallamamızı aptalca buluyorum. Hem zaten sorusu da aptalca, çünkü eve gitmek istediğimi yüz defa söyledim ona. Dolayısıyla sevinmiş olduğum belli. "Şimdi mi?" diye soruyorum cevap vermek yerine.

"Daha sonra. Şimdi bana lazımsın," diyor Bayan Hamstedt. Sesi çok önemli bir şey söyler gibi çıktı.

“Ne için?”

“Bu da değişik olan ikinci şey.”

Uzun bacakları yüzünden küçük iskemleden zorlanarak kalkıp büyük yazı masasına gidiyor. Sadece sırtını görüyorum ama karıştırdığı kâğıtların sesleri geliyor kulağıma. Tekrar bana döndüğünde, elinde üstü çizili bir kâğıt var. Bunun Jonathan’ın siyah karalamalarından olduğunu hemen anlıyorum. Bayan Hamstedt masaya dönüyor, uzun bacaklarıyla zor bela oturuyor yerine. Jonathan’ın resmini uzatıyor. Ancak şimdi fark ediyorum: Siyah karalamaların altına başka bir resim çizmiş.

“Al bak.” Diyor Bayan Hamstedt kâğıdı sallayarak. Alıp önüme koyuyorum. Resim saatlerimiz ayrıldığından beri Bayan Hamstedt hiçbir zaman Jonathan’ın resimlerini göstermemişti bana.

“Buraya neyin resmini yaptığını anlamak için yardımına ihtiyacım var.”

Parmağımı karalamanın altındaki yüzden geri kalan izlerin üstünde gezdiriyorum. Jonathan iyi yapmış bu resmi, nasıl olduysa epeyce çat a harcamış.

“Bu anneniz, değil mi?”

Jonathan ona uzun bir elbise giydirmiş. Ama kesinlikle ayakları üşüyordur, çünkü ayakkabı çizmeyi unutmuş küçük sersem.

“Hannah?”

“Evet, öyle sanırım.”

“Ve bu asıl annen, öyle mi? Yani seni ve Jonathan’ı doğurmuş olan kadın? Yoksa ondan sonra sizin kulübeye gelmiş olan mı?”

“Babam bunun önemsiz olduğunu söyledi.”

“Önemsiz mi?”

Başımı yana sallıyorum.

“Mesele bizi doğurmuş olup olmadığı değil. Önemli olan düzgün davranması ve bizi sevmesi.”

“Baban böyle mi dedi? Haklı mıydı sence?”

Omuz silkiyorum.

Bayan Hamstedt sanki ille bir şey daha söylemem gerekirmiş gibi bakıyor bana. Ama yapmıyorum işte, cevap beklemekten bıkip sonunda kendisi konuşana kadar susuyorum.

“Bir daha dikkatle bak resme Hannah.”

Bakıyorum. Annem kollarında bir şey tutuyor, suratı olan bir yumak.

“Ben bir bebek görüyorum kollarında.” Bayan Hamstedt parmağıyla yumağa dokunuyor.

“Jonathan mı bu?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Yoksa sen misin Hannah? Sen misin bu?”

“Sara olmalı. Ama Jonathan iyi çizememiş onu, görüyor musunuz?” Kızın ağzını gösteriyorum. “Gülümsüyor burada, oysa Sara hep bağırdı.” Başımı kaldırıp bakınca Bayan Hamstedt’in boynunda ve yüzünde kırmızı lekeler görüyorum.

“Peki Sara kim?”

“Kız kardeşimiz.” Boynumu ovalıyorum, kaşınmaya başladı, Bayan Hamstedt’in lekeleri bana da bulaştı sanki. “Ama onu uzun zaman yanımızda tutmadık, çok sorun çıkarıyordu.”

Matthias

Polisin istediği ilk sağlık kontrolü Cham’daki hastanede yapıldıktan sonra çocuklar Regensburg’a getirildi. Cham’da da bir psikiyatri kliniği mevcut, ama çocuklar üzerinde uzmanlaşmamış. Ben Münih’teki bir hastaneye alınmalarını tercih ederdim, ama büyükbaba olduğum

henüz DNA testiyle kanıtlanmış olmadığından, sözüm dinlenmedi. İki haftadır her gün otomobille Münih'ten Regensburg'a gidiyorum. Trafik uygunsa bir buçuk saat. Karin bunu fazla zahmetli buluyor. Onca zamanı başka türlü değerlendirebilirdim. Kendi ofisimi tekrar ne zaman açmayı düşündüğümü soruyor durmadan. Hatta başkalarının vergi işleriyle ilgilenmenin bana iyi geleceğini söylüyor. Oysa ikimiz de biliyoruz ki Lena'nın kaçırılmasından ve basının attığı çamurlardan sonra neredeyse hiç müşterim kalmadı. On beş gün kadar önceki o kaza gecesinden beri de işyerimin kapısında bir levha asılı: *Ailevi nedenlerle kapalı*. Karin arada sırada telesekreteri dinlemek ve çiçekleri sulamak için gidiyor ofise. Eskiden yanımda iki kadın çalıştırabiliyordum – müşterilerin beni hüküm giymiş bir şiddet suçlusu olarak değil de çok titiz bir mali müşavir olarak gördükleri zamanlar. Ofisi bir daha hiç açmasam mı diye düşündüğümünden Karin'in haberi yok. Artık altmış iki yaşındayım. Evimizin borçları ödendi, biraz da birikimimiz var. Emekli bir büyükbaba olabilirim yani. *Abuelo...*

"Hayır, gelmeni istemiyorum," dedim ona kahvaltı sırasında. Hannah'yı almak için Regensburg'a giderken bana eşlik etmeyi düşünüyordu. "Yolculuk gerçekten zahmetli, haklıydın o konuda. A9 güzergâhı genellikle çok yoğun oluyor. Ne kadar sürdüğünü sen de biliyorsun." Bu yüzden akşam yemeğine geç kaldığım olmuştu son iki haftada.

Aslında bugün Hannah'yı almaya tek başıma gideceğim için sevinçliyim. Onunla birlikte eve gidiyor olmak harika bir düşünce. Lena küçükken otomobille gezmeyi çok severdi. Bazen uzun yolda giderken beni durmaya zorladığı olurdu. Bir defasında bir çayırın, ayçiçekleriyle dolu bir tarlanın yanından geçerken öne atılıp küçük elleriyle baş desteğine yapışmış, ben pes edene kadar sallamaya devam etmişti. İlk uygun yerde park ettik, ayçiçekleri toplayıp bulut oluşumlarını seyrettik. Bazen dondurma satılan bir dinlenme tesisinde durmamız gerekiyordu. Hannah'ya bunu bütün ayrıntılarıyla

anlatmış olduğunu sanıyorum. Her şeyi anlatmış ona. Örneğin Hannah bizim bahçenin nasıl bir yer olduğunu biliyor, sanki defalarca gelmiş gibi hem de. Bahçe alanı, evimizin bulunduğu Münih-Germering yerleşiminin biraz dışında. Orman kenarında çok huzurlu bir yer. Bana annemden kaldı, Lena'nın büyükannesi Hannah'dan. Eskiden haftasonları sık giderdik bahçeye. Lena ortancaları çok se-verdi. Birkaç gün bizim eve alıştıktan sonra Hannah'yla birlikte gi-deceğim oraya, ama fazla uzatmadan, ortancalar solmadan önce.

Şimdi bizim eski Volvo'dayım. Arka koltuk henüz boş, iki kilometre daha var Regensburg'a. Ceket cebimde telefonum titreşim yapıyor. Bakmıyorum. Araba kullanırken telefonda konuşmamak gerek tabii ama bana daha önemli görünen başka bir neden var aklımda: Arayan Doktor Hamstedt olabilir, bir daha düşündüğünü, Hannah'ı almama izin veremeyeceğini söyleyebilir. Veya belki Karin'dir, o da aynı şeyi söyleyebilir ama başka nedenler ileri sürerek. Radyodan hava durumu duyuluyor, yaz biterken harika bir gün olacağını vaat ediyorlar bize. Bunu kimsenin bozmasına izin vermeyeceğim.

Büyük binanın arkasındaki ziyaretçi otoparkına saptığımda, saat on bir buçuk olmak üzere. Erken geldim, buluşma saatini on iki olarak kararlaştırmıştık. Motoru kapatıp cebimden telefonu alıyorum. Tam dört arama olmuş. Karin'den. Bir de SMS yazmış, ama temkinli davranıp açmıyorum. Geri dönüş yok. Dünyanın en normal şeyi bu. Hannah bize ait. Telefonu tekrar cebime koyup arabadan iniyorum. İlçe kliniği kampusa dağılmış binalardan oluşuyor, küçük bir köy gibi. Her gün gözden kaçırmanın imkânsız olduğu, "Çocuk ve Genç Psikiyatri, Psikosomatik ve Psikoterapi Kliniği" yazılı levhanın önünden geçerken yere bakıyorum. "Psikiyatri" çok itici bir kelime. Hannah için burası bir "çocuk kliniği", benim için ise "travma merkezi".

Bana Lena'nın ilkokulunun çok katlı dev bir versiyonu gibi görünen binaya giriyorum. Bol camı, boyalı çelik payandaları var. Resepsiyondaki görevli hanım hemen tanıyor beni, elini kaldırıyor.

"Merhaba Bay Beck!"

"Merhaba Bayan Sommer. Biraz erken geldim."

"Hiç sorun değil. Yukarı çıkabilirsiniz, sizi bekliyorlar zaten."

İkinci kattaki koridorda Doktor Hamstedt'in ofisine doğru ilerlerken Frank Giesner'i sırtı dönük olduğu halde hemen tanıyorum. Galiba bir tek elbisesi var bu adamın, hep aynı fare grisi takımı giyiyor; omuz kesimi fazla geniş, sırtını gerçekte olduğundan daha geniş gösteriyor. Başka bir polis ve Doktor Hamstedt'le alçak sesle bir şeyler konuşmaktalar. Sonunda Doktor Hamstedt beni fark edip konuşmasını yarıda kesince üçü birden bana dönüyorlar.

"A, Bay Beck, iyi oldu geldiğiniz," diyor Giesner.

Yürüyüşüm değişti, ayak sürümeye başladım. Bir an aklımdan Doktor Hamstedt'in birtakım nedenlerle Hannah'yı almamı istemediği ve bunun için polis gücüne başvurmuş olabileceği geçti. Omuzlarımı gerip çenemi öne çıkarıyorum. Hannah benim torunum, ben onun *abuelo*'suyum ve onu alıp eve götüreceğim.

"Merhaba, Doktor Hamstedt, Bay Giesner," diyorum kısaca ve diğer polisi başıma selamlıyorum.

Doktor Hamstedt gülümseyerek "Bay Beck," diyor, "iyi oldu gelmeniz."

"Hannah'ya bir şey mi oldu? Nerede o?"

"Merak etmeyin Bay Beck. Hannah bir görevliyle birlikte ofisimde bekliyor."

"Bir problem mi var?"

Giesner omzuma dokunup önce bir nefes alıyor. Sonra "Yeni gelişmeler var," diyor. "Doktor Hamstedt beni arayıp Hannah'yla tera-

pi sırasındaki bir konuşma hakkında bilgi verdi. Bay Beck, anlaşılan üçüncü bir çocuk daha varmış.”

“Sara,” diye ekliyor Doktor Hamstedt.

“Sara,” diye sersemce tekrarlıyorum.

Doktor Hamstedt başıyla onaylıyor.

“Şimdi size ihtiyacımız var Bay Beck. Hannah’yla konuşurken bize yardım edin.”

Hannah

Annemin bağırışları beni kaygılandırıyordu. Kaygı ile korku farklı, ama kaygı da iyi bir şey değil. Yataktan atlayıp yanı başımdaki babama sarıldım. Neyse ki evdeydi babam. İçerisi sıcaktı, bize yemek pişiriyordu ve şimdi de sıkıca sarılmıştı bana. Kocaman, sıcacık elleri kulaklarımı örttüğü için denizi duyabiliyordum. Sol kulağımı onun karnına yaslamıştım. Bir yanda denizin uğultusu, diğer yanda babamın karın gurultusu.

“Korkma canım,” dedi saçlarımı okşayarak. “Sancılar iyiye işarettir. Bebek yakında geliyor demektir.”

Başımı yatakta debelenen anneme çevirdim. Yüzü çok çirkin görünüyordu. Titreyişleri yüzünden altındaki çarşaf kıvrım kıvrım olmuştu. Gümüş renkli kalın bileziği karyolaya çarptıkça tıkırdıyordu ve yatak örtüsü bacaklarına dolanmıştı.

İki haykırışı arasında “Bir şey yok Hannah, her şey yolunda,” diyordu güçlükle.

Babam “Annenin elini tutalım mı, yardımcı olalım mı ona?” diye sordu.

Önce tereddüt ettim, ama sonra başımı salladım. Her şey yolundaydı. Sancılar iyiye işaretti. Bebek yakında gelecekti.

Ama doğru değildi bu. Yanılmışlardı. Bebek gelmiyordu işte.

Annemin bağrıışları dünden beri devam ediyordu.

Elini daha fazla tutmak istemiyordum artık. Hiçbirimiz istemiyorduk. Yorulmuştuk; sesler yüzünden kimse uyuyamamıştı; hepimizin sinirleri bozulmuştu. Fräulein Tinky'nin bile. Bu sabah fincanımı devirmişti hatta. Bütün kakao masaya, oradan da yere dökülmüştü. Masada işi olmadığını çok iyi bilirdi oysa. Babam geldi. Fräulein Tinky'yi azarladığımı işitmişti herhalde. Hak verdi bana, kedilerin masada işi yoktu. Fräulein Tinky kanepenin altına saklanmayı denedi, ama babam gördü onu, ensesinden yakalayıp dışarıya, kapının önüne götürdü. Önce doğru bulmuştum bunu, Fräulein Tinky'nin artık bazı şeyleri öğrenmesi gerekiyordu. Ama daha babam kapıyı kapattığı anda korktum. Dışarısı tehlikeliydi. Ya Fräulein Tinky kaybolup bir daha geri dönemezse? Ya çok korkarsa? Artık onu sevmediğimizi düşünürse? Annemin çığlıkları şimdi iyice keskinleşmişti. Babam onu görmeye, sonra da Fräulein Tinky'nin yaptığını temizlemem için kova ve bez almaya gitti.

"Baba," dedim, çabuk davranmış, henüz odadan çıkmadan seslenmişim ona.

Bana doğru döndü.

"Bir şey mi söyleyeceksin Hannah?" diye sordu gülümseyerek, dizüstü çöküp kollarını uzattı. Gözlerimiz aynı hizada karşılaşmıştı. Babam hep der ki: Eğer biri gözlerinin içine bakamıyorsa gizleyecek bir şeyi var demektir.

"Fräulein Tinky'yi tekrar içeri almalıyız. Dışarısı fazla soğuk onun için."

"Ancak böyle ders alabilir o Hannah," dedi babam ve beni alnımdan öptü. "Şimdi annenin yanına gitmem lazım, bana ihtiyacı var."

Başımı salladım.

Annemin bağırdığını duyuyordum. Ve Fräulein Tinky dışarıdan kapıyı tırmalıyor, acınası bir sesle miyavlıyordu...

“Hannah?” Büyükbabam. Düşüncelere daldığımı fark etmiş.

Peş peşe önce ona, sonra da Bayan Hamstedt’e ve gri elbiseli polise bakıyorum. Benimle birlikte Bayan Hamstedt’in bürosunda oturmuş, onlara Sara’dan söz etmemi bekliyorlar. Ama ben istemiyorum Sara’dan söz etmeyi. Sabah Bayan Hamstedt’e anlattım zaten, yeter bu kadarı. Sara’nın kardeşimiz olduğunu ve onu uzun süre yanımızda tutmadığımızı söyledim. Bayan Hamstedt daha fazlasını öğrenmek istedi. “Ne demek istiyorsun Hannah?”, “Bu ne demek?”, “Bununla ilgili bir resim çizmek ister misin?”

Aslan sesimle “Hayır,” dedim, odama dönmek istediğimi söyledim. Biraz dinlenmek istiyordum, çünkü önemli bir şey yapacağı zaman insan yeterince dinlenmiş olmalıdır. Ve ben de bugün önemli bir şey yapacağım.

Büyükbabam eve götürecekti beni. Onun en sevdiği torunuyum, çoktandır biliyorum böyle olduğunu. Jonathan’la birlikte doktor randevularına gitmiyor büyükbabam, ama bu onun suçu değil. Jonathan klinikten dışarı çıkmak istemiyor. Bu yüzden dışıya de gitmedi ve yıldız çıkartması alamadı.

“Hannahcık,” diyor büyükbabam. “Çekinmeden anlatabilirsin. Bak ben de artık buradayım. Korkmana gerek yok.”

Korkmuyorum ben. Sara’dan söz etmek istemiyorum, hepsi bu. Her zaman her şeyin merkezinde olması gerekmez. Çok daha önemli şeyler var.

“Fräulein Tinky’yi bulan oldu mu sonunda?” diye soruyorum. “Beni çok özlemiştir mutlaka.”

Matthias

Giesner'in isteğine uyarak onunla birlikte kliniğin bahçesinde yürüyoruz biraz. Bana kalsa Doktor Hamstedt'in ofisindeki görüşmeden sonra hemen yola çıkardım. Çoktan otobandaydık şimdi. Ama Giesner bana "Doktor Hamstedt planınızdan söz etti," dedi ve kuşku dolu bakışını Hannah'ya yöneltti. En azından yapmak istediğim şeyi küçük çocuğun önünde tartışmayacak kadar görgülü davranmıştı. Başıyla kapıyı göstermişti bana.

"Bir parça yürüyelim Bay Beck."

Hannah Doktor Hamstedt'le kaldı. Uzun sürmeyeceğine dair söz verdim ona ve sanırım yüzünde hafif bir gülümseme gördüm. Gülüşü gerçekten büyüleyici.

Büyük cam kapıdan klinik binasını çevreleyen çakıl yola çıkar çıkmaz "Kızı yanınıza almak istemenizi anlayabiliyorum Bay Beck," diyor Giesner.

"Doktor Hamstedt de destekledi bu fikri," diyorum bir tür tedbir olarak. Hannah ve ben yarım saat içinde yola çıkabilirsek bir veya iki mola verebiliriz. Karin haklıydı, çok geç gelmememizi söylemişti. Hannah'nın yeni evini gün ışığında görmesinin iyi olacağı fikrindeydi. Ama gerekçe olarak Hannah bizim evde kendini rahat hissetmeyecek olursa onu klinikteki akşam yemeğine yetiştirebileceğimden dem vurmuştu. "Öyle yaparız hayatım," dedim gülümseyerek.

"Evet, biliyorum." Giesner bir sigara yakıyor. Sigara içtiğini bilmiyordum. "Siz de alır mısınız?"

Elimi göğüs hizasına kaldırıp ceketimin sol yakasına vurarak yanıtlıyorum: "Doktorum paramparça eder beni. İki defa az farkla atlattım." Ona neden kalbimdeki rahatsızlıktan söz ettiğimi hiç bilmiyorum. Belki bana acısın diyedir – *Torununu ver şu yaşlı, hasta adama, çok zamanı kalmadı zaten.* Giesner gerçekten de biraz etkilendi sanki.

“Üzüldüm buna,” diyor ve sigarasının dumanını omzunun üzerinden öbür tarafa, yaşlı, hasta adamdan uzağa üflüyor. “Söndürmemi isterseniz...”

“Hayır canım, beni rahatsız ettiği yok. Benimle konuşmak istemiştiniz.”

“Evet. Dediğim gibi Hannah’yı almak istemenizi anlıyorum. Aklima gelen şey şu, Doktor Hamstedt’e de sordum: Durumdan araştırmalarımız için yararlanamaz mıyız? Doktor Hamsedt bunun iyi bir fırsat olabileceğini düşünüyor.”

“Anlamıyorum.”

Giesner birkaç adım ötemizde, yolun kenarında duran bankı gösteriyor.

“Şuraya oturalım biraz.”

Banka giderken konuşmuyoruz, ayaklarımızın altında çakıllar tıkrıyor.

Oturunca Giesner “Bay Beck,” diye devam ediyor sözüne. “Hannah önemli ama aynı zamanda çok zor bir tanık. Psikolojiden fazla anlamam, ama Doktor Hamstedt ona baskı yapmamak konusunda ısrarla uyardı. Bu çok açık tabii. Diğer yandan, soruşturmamızda fazla işimize yaradığını maalesef söyleyemeyiz.”

“Ama çocuklar her zaman zor tanık değil midir?”

“Hm, bu da doğru.” Giesner sigarasından bir nefes çekiyor. “Çocukları sorgularken genellikle iki tür tepkiyle karşılaşırız. Bazılarının konuşabilmek için çok zamana ihtiyacı olur, çünkü ürkmüşlerdir. Ve sonra da sadece en gerekli şeyleri söylemekle yetinirler. Diğerleri ise ilk andan itibaren konuşkandırılar, sular gibi anlatırlar, sanki görev sırasının kendilerine gelmesini bekliyormuş gibi. Failin tarifiyle birlikte öğle yemeğinde ne olduğunu, ‘Susam Sokağı’nın son bölümünde Earnie’nin ne dediğini de dinlersiniz.” Giesner gülüyor, ben gülmüyorum. Kıpırtısız yüz ifademi görünce boğazını temizliyor. “Yani söyle-

mek istediğim şu: Bu çocuklar, ki kısmen Hannah'dan biraz daha küçük olurlar, en azından neden yardıma ihtiyaç duyduğumuzu anlar, durumun anlaşılmasına ellerinden geldiğince katkı yaparlar.”

“Doğrusunu isterseniz hâlâ nereye varmak istediğinizi anlamış değilim.”

Giesner sigarasını söndürmek için bankın yanma eğiliyor.

“Hannah iki kategoriye de dâhil değil kesinlikle, bu da her şeyi daha karmaşık hale getiriyor.” Tekrar doğrulduğunda, yüzündeki tuhaf ifade dikkatimi çekiyor. “Öğrenmeye çok meraklı, sizce de öyle değil mi?” diyor alnını kırıştırıp soran gözlerini kısarak. “Mesela bana sormadığım halde bir polis aracındaki mavi ışığın nasıl çalıştığını açıklayabildi. Ama babasının adını sorduğumda, ya sadece ‘babam’ diyor ya da hiçbir cevap alamıyorum. O zaman da şaşıyorum tabii. Nasıl olabilir böyle bir şey? Her şeyin cevabını merak eden bir kız bunu nasıl bilmez? Birden kulübede Lena’nın yerine Bayan Grass’ın geçivermesine nasıl olur da şaşırmaz? Annesinin ortadan kaybolmasını öylece kabul etmiş olabilir mi?”

“Lütfen ama.” Havada sinirli bir el hareketi yapıyorum. “Hannah’nın bazı şeyleri mahsus gizlediğini düşünmüyorsunuz herhalde?” Gülüyorum. “Böyle şeylere *travma* deniyor Bay Giesner. Hem Hannah yanlış sorular sormaya kalkacak olsa o canavar kim bilir neler yapardı ona.”

Yere bakıyor Giesner, ayakkabılarının ucuyla çakılları eşelemeye başlıyor.

“Ama şimdi canavar öldü,” diyor biraz sonra ve başını kaldırıp doğruca gözlerime bakıyor. “Geçtiğimiz haftalarda Hannah’yı dokuz kez sorguladım Bay Beck. Tam dokuz kez.” Omuz silkiyor. “En azından, annesiyle birlikte gittiğini söylediği Eiffel Kulesi’nin yüksekliğini biliyorum artık. 320 metre.”

“324,” diye düzeltiyorum ve olduğum yerde sabırsızca kıpırdayıyorum, bankın sert ahşabı iyice rahatsız etmeye başladı. “Kusura

bakmayın Bay Giesner. Böyle aşırı şartlar altında insan ruhunda neler olup bittiğini sizin de, benim de anlayabileceğimizi sanmıyorum. Ama elinizde kulübe var, ölü bir adam var ve o çok önemsedığınız DNA zırvaları var. Vakayı Hannah'nın yardımı olmadan çözün. Kızımın cesedini bulun."

"Ama biz de bunu yapmaya çalışıyoruz Bay Beck! Ve Hannah'nın bize çok yardımı olacağını sanıyorum. Gelin görün ki bize söylemediği bir şey var gibi görünüyor. Sizce bu ne olabilir Bay Beck?"

"Neden torunumu rahat bırakıp onun yerine Bayan Grass'la ilgilenmiyorsunuz? Benim de arada Hannah'yı sorgulamamı istiyorsunuz, değil mi? Başta *durumdan araştırmalarımız için yararlanamaz mıyız*, derken bunu kastetmemiş miydiniz? Ona baskı yapmak istemediğinizi söylediniz. Demek ki bunu güzelce bana yaptırmak istiyorsunuz! Sizin vakanızı ben çözeceğim. Böyle bu, başka bir şey değil."

"Tanrı aşkına Bay Beck! Böyle bir şey söyleyen yok. Sadece Hannah'yla aranızda bir bağ kurduğunuz için kendini size açma ihtimali olduğunu düşündüm ben. Soruşturmada işimize yarayacak şeyler anlatabilir size."

"Soruşturma," diye homurdanıyorum.

"Sizden sadece yardımcı olmanızı rica ediyorum. Kızınızı bulmak istiyorsunuz, biz de istiyoruz bunu."

"İşte size yardımım: Bayan Grass bir yalancı. Bir şey değil."

"Bu konuda somut bir şey söyleyebilir misiniz bana? Nasıl bu sonuca vardınız? Hannah bu yönde bir şey..."

"Nasıl mı vardım? Aklımı ve sağduyumu kullanarak Bay Giesner! Kimse kaçırılıp aylarca bir ailenin yanında anne ve eşmiş gibi davranmaz..." Giesner sözümü kesmek için ağzını açıyor, ama ellerimi kaldırarak engelliyorum bunu. "Evet, tabii, biliyorum, zorlandı bunu yapmaya. Ama hiç mi çalışmadı orada neler olduğunu anlamaya? Kendinden önce orada bulunduğu besbelli olan kadına ne olduğunu hiç mi

merak etmedi? Sözümona kendisini kaçırın kişiyle konuşmayı hiç mi denemedi? Bütün bunlara siz de inanmıyorsunuz aslında Bay Giesner!”

“Bay Beck, Bayan Grass da bir kurban, tıpkı kızınız gibi.”

“Ama kızımın tersine, kulübeden canlı olarak çıkabildi.”

“Öfkelenmenizi anlıyorum. Ama öfkenizi Bayan Grass’a boşaltmamalısınız. Bu adil olmaz, değil mi?”

İ çekiyorum.

“Hem kendiniz de söylediniz Bay Beck: Siz de, ben de böyle aşırı durumlarda insan ruhuna neler olduğunu bilemeyiz.”

Son dakikalarda epeyce hızlanmış olan kalp atışlarım, göğsümde tanıdık bir çekilme başlattı. Bir de kuyruksokumumdaki řu sert ahşap! Yüzümü Giesner’den başka tarafa çeviriyor, bankın sırtlığının üstünden arkadaki büyük binaya bakıyorum, Hannah beni bekliyor orada. Onu düşünmeye çalışıyorum; birazdan birlikte bu büyük binadan çıkıp otomobille yola koyulacak, buradan uzaklaşıp eve gideceğiz. Ama bir an sonra düşüncelerim yeniden Jasmin Grass’a takılıyor. řu kadına. Öyle isterdim ki bir kez olsun onunla konuşmayı, bizzat sorular sorup neyin nesi olduğunu anlamayı! Gerekiirse cevapların dökülmesi için yakasına yapışıp sallamayı. *Lanet olsun, nerede benim kızım? Anlat neler bildiğini! Nasıl oldu da sen eve dönmeyi başarabildin ama kızım dönemedi?* Ama hiç şansım yok. Kaza gecesi Lena olmadığını söyledikten sonra bir daha onunla konuşmama izin vermediler. Gerd’in ifadesiyle, *kendi iyiliğim* içinmiş bu. Kapısının önüne nöbetçi diktiler.

“Bu bir histen ibaret Bay Giesner,” diyorum, kalp atışımın ritmini daha sağlıklı bir seviyeye çekebilmek için elimden geldiğince sakin konuşarak. “O kadında bir şey var. Bildiği her şeyi anlatmıyor.”

Giesner akli başka yerdeymiş gibi “Hm,” diye homurdanıp ceke-tinin i cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıyor. Açıp bana uzatıyor.

“Bu adamı tanıyor musunuz?”

Ceketimdeki okuma gözlüğümü parmaklarımla yoklayarak bulup bakıyorum.

“Hayır,” diyorum sonunda. “Kim bu?”

“Adli tıbbın rekonstrüksiyonuna göre kulübedeki erkek cesedi.”

“Kızımı kaçıran adam mı?”

“Öyle olduğunu varsayıyoruz, evet.”

Normal. Aklımdan ilk geçen şey bu. Adam çok normal görünüyor. Ve en çok da bu ürkütüyor beni. Yüzünün bende bir etki yaratmasına, belki beni bir şekilde teselli edecek bir tuhaflık bulabilmeye çalışıyorum. Lena bir canavarın, gaddarlığı kilometrelerce uzaktan fark edilen bir yaratığın kurbanı olmuş demekti o zaman. Böyle bir şey karşısında hiç şansı olmamış demekti. Ama elimdeki resimde böyle bir şey değil, bir *kimse*, bir insan vardı. Pekâlâ bizim mahallede oturuyor olabilecek bir adam. Belki benim müşterilerimden biri. Belki bir avukat veya bir otomobil tamircisi. Randevulaştığı Lena’yı almak için bizim kapıya gelmiş biriydi belki de ve ben ikisine iyi bir akşam geçirmelerini dilemiştim. Hatta ilk bakışta hoşlanmıştım adamdan. Gülümsemesinde derhal bir sinsilik sezdiğim Mark Sutthoff’tan daha sempatik gelmişti bana. Bir an emin olamadım: Rekonstrüksiyonda onun yüzü görünmediği için hayal kırıklığına mı uğramalıyım; yoksa dün akşam Hannah konusunda beni destekleyince ilk kez belki hakkında yanıldığımı düşündüğüm için rahatlamalı mıydım? Galiba haksızlık etmiştim Mark’a.

“Emin misiniz Bay Beck?” Giesner’in sesi karışıyor düşüncelerimin arasına. “İyice bakın, acele etmeyin.”

Başımı sallıyorum. Kızımı kaçıran ve muhtemelen öldüren adam. Gayet normal, dikkat çekmeyen biri.

Gözlerimi resimden ayırmadan iki yana sallıyorum başımı.

“Tanımıyorum, hayır.”

Giesner iç çekiyor, ona çeviriyorum bakışımı.

“Bunu Hannah’ya gösterdiniz mi?”

“Evet, bu sabah. Siz gelmeden önce. Baktı ve tebrik etti beni, çok güzel resim yapıyorum diye.” Tekrar iç çekiyor Giesner.

“Resmi medyaya yaymalısınız! Her gazetede, her haber bülteninde görünmeli!” Kâğıdı tutan ellerim heyecandan titremeye başlamıştı. “Herifi tanıyan biri mutlaka vardır.”

Giesner yine bir “Hm,” sesi çıkarıyor. Sonra “Bunu düşüneceğiz Bay Beck,” diyor. “Ama tecrübeyle biliyoruz ki resim yayınlanınca dünyadaki insanların yarısı adamı tanıdığını sanıverir. Bizi arayıp ‘bu benim komşum’, ‘çocukların öğretmeni’, ‘dişçim’ filan derler. Su gibi ipucu akar, bunları araştırmak için sonuç alıp alamayacağımızı bilemeden çok zaman harcarız.”

“Fazla iş çıkar mı diyorsunuz yoksa Bay Giesner? Bu sizin göreviniz!”

Giesner bir şey söylemiyor.

“Yani bir şey yapılmayacak öyle mi? Olayı kendi haline bırakıyorsunuz?”

“Hayır Bay Beck, hayır. Kesinlikle değil.”

Elimdeki kâğıdı alıp katlayarak tekrar ceketinin iç cebine koyuyor.

“İlk önce yakın kişisel çevreye soracağız.”

“İyi ama ben Lena’nın yakın kişisel çevresiyim! Ve söyledim size, bu adamı tanımıyorum!”

“Bay Beck, biliyorum, kızınızla çok yakın bir ilişkiniz vardı, ama...” Duraksıyor. Ne diyeceğini tahmin edebiliyorum. Bu zavallı, yaşlı ve hasta adamı çok sarsmamak için kelimeleri ağzının içinde evirip çeviriyor şu anda. Elbette zamanında dosyayı okudu. Elbette Gerd Lena’nın kayboluşuyla ilgili soruşturmaları aktardı ona. Elbette gazete yazılarından haberdar. O yalanları gerçek sanıyor, kocaman harflerle yazıldıkları için etkili oluyorlar haliyle. Kendi çocuklarını yeterince tanıyamadığı söylenen anne baba. Tek tek her yazı aklımda benim, hem de kelimesi kelimesine...

Kayıp Münihli üniversite öğrencisinin (23) kız arkadaşı: Lena'nın problemleri vardı

Münih (LR) – Jana W. (gerçek adı yazı işlerince değiştirilmiştir) dördüncü kat-taki evinin oturma odasında, pencere pervazında oturarak bakışlarını şehrin üzerinde gezdiriyor. “Neredesin Lena?” Bir hafta kadar önce kaybolan üniversite öğrencisi Lena Beck’in (23, haber gazetemizde yer almıştı) arkadaşı kendine hep bu soruyu soruyor. W., Lena Beck’in kaybolmadan önce temas kurduğu son kişiydi. “Partiden eve dönerken bana telefon etti,” diyor W. kendine hâkim olmaya çalışarak. “Yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anlamam gerekirdi, ama ben gecenin o saatinde aradığı için sinirlenmiştim sadece.” Son telefon görüşmesinde konuşulanlara dair W.nin açıklaması şöyle: “Lena artık hayatını değiştirmek istediğini, böyle devam edemeyeceğini söyledi.” Ancak, W. bunu bir yardım çağrısı olarak anlamamıştı. “Sesi çok içmiş gibi çıkıyordu. Hem zaten Lena sık sık bir şeyleri değiştirme hevesine kapılırdı. Okumayı bırakmayı da düşünmüştü, mantıklı bir şey olurdu bu. Zaten çok ilgi duymuyor, derslerden çok partilerde görülüyordu. Herhalde bu yarıyıl sınavlarını geçemeyecekti.” W. Lena’yla birlikte Ludwig-Maximilian Üniversitesi’nde öğretmenlik eğitimi görüyor. “Ama sanırım ailesini hayal kırıklığına uğratmaktan çekiniyordu.

Anne babasının tanıdığı Lena bambaşka bir kişiliktir.”

Acaba 23 yaşındaki genç kız umutsuzluğa kapılıp intihar etmeyi düşünmüş, kaybolduğu gece kendini Isar’a atmış olabilir miydi? Jana W. bunu ihtimal dışı olarak görmüyor. “Ama pekâlâ tipin birine de kapılmış olabilir. Durmadan tanıştığı birtakım erkekleri anlatırdı bana. En kötü ihtimali düşünürsek bu kez yanlış birine denk gelmiş de olabilir.” Ama W. arkadaşına tekrar sarılma umudunu yitirmiş olmadığını söylüyor ve şu çağrıda bulunuyor: “Lena, eğer dışarılarda bir yerdeysen eve geri dön. Seni çok özledik.”

Bugün öğleye doğru polisin görevlendirdiği dalgıçlar aramaları sürdürdü. Başkomiser Gerd Brühling’in bildirdiğine göre: “Bu aramalardan şimdiye kadar kaybolan kişiyle ilişkili olabilecek bir sonuç çıkmış değil.” Brühling Lena Beck’in son zamanlardaki psişik durumu hakkında açıklama yapmak istemedi. Bir kadının ifadesinde üniversite öğrencisi kayıp kızı Avusturya sınırı yakınlarında, bir otoban üzerindeki dinlenme tesisinde, yanında bir adamla gördüğünü söylemesi konusunda da şimdilik bir şey söyleyemeyeceğini belirtti. Ancak: “Elbette her ipucunu ciddiye alıyor, soruşturmayı her yönde ilerletiyoruz.”

“Bay Beck?”

“Tamam, bir şey yok,” diyorum donuk bir ifadeyle. Elimle havaya tırnak işareti yaparak ekliyorum: “*Yakın kişisel çevreye sorun. Lena’nın güya onu benden iyi tanıyan arkadaşlarına. Sorun bakalım, kızımın güya çok sayıdaki erkek tanıdıkları arasında olabilir miymiş resimdeki tip. İyice bir sorgulayın onları.*” Destek almak için bankın sırtlığını kavırıyor, bir iniltiyle doğruluyorum oturduğum yerden. “Belki Bay Brühling’in aksine, siz fark edebilirsiniz ne kadar çok insanın Lena hakkında basbayağı yalanlar yaymış olduğunu. Sırf kendilerini önemli gösterebilmek uğruna. Bir tek bunun açığa çıkması bile çok değerli bir iş olurdu. Ha, bir de lütfen Bayan Grass’ı unutmayın.”

Ben konuşurken Giesner de banktan kalktı. Dikkatle süzüyor beni.

“Bir baba olarak kendinizden şüphe etmeniz için hiç sebep yok Bay Beck. Ebeveynler çocuklarını korumak isterler, çok normal bu. Ama maalesef bazen unuturlar çocuklarının da özerk birer insan...”

“Tamam, tamam. Peki,” diye söylenerek belirsiz bir hareketle rekonstrüksiyon resmini koyduğu iç cebine işaret ediyorum. “Sizdeki kopyayı alıp Münih’e götürebilir miyim, karıma göstermek için? O da benim *yakın kişisel çevremden* ne de olsa.”

“Bunu Komiser Brühling halleder, zaten orada.”

“Bay Giesner, karımın fazla heyecanlanmasını istemiyorum.” Göğsümü tutuyorum. “Bu sorgulama anları hepimiz için çok zor.”

“Bunu vermeye yetkili değilim Bay Beck. Gerçekten. Kusura bakmayın lütfen.”

Göğsümün üstünde duran elim kıvrılıp yumruk şeklini alıyor, suratım asılıyor.

“Cep telefonumla resmin fotoğrafını çeksem de olur, şöyle siz başka tarafa bakıyorken,” diyorum bir nefeste. “Karıma gösteririm

ve adamı tanıyacak olursa hemen sizi ararız. Hem zaten var gücümüzle birlikte çalışmak istiyorduk, değil mi?”

Giesner başını belli belirsiz yana sallıyor.

“Bana inanmıyorsunuz Bay Beck, ama ben gerçekten anlıyorum sizi. Yine de size böyle bir iyilik yapamayacağım. Bırakın ben işimi yapayım, siz de torununuzla ilgilenin. İnanın bana, bu hepimiz için en kolayı.”

Hannah

Büyükbabam o polisle birlikte dışarı çıktı, ama bana uzun sürmez diye söz verdi. Yani sonunda eve dönmem de uzun sürmeyecek.

Bayan Hamstedt büyükbabam gelene kadar resim yapmamızı önerdi. Ben de resim yapmamız demesinin aslında yalan olduğuna dikkatini çektim, çünkü sadece *ben* resim yapacaktım. Ama zaten canım resim yapmak istemiyordu, bekleme süresini Jonathan’a veda ederek geçirmemin daha iyi olacağını düşünüyordum. Gitmeden önce daima veda etmeliyiz. Veda etmemek nazik bir davranış olmaz. Bayan Hamstedt bunun için izin verdi bana.

Ofisinden çıkıp cam kapıya kadar yürüyoruz. Kapının solunda asansör, sağında merdiven var. Bayan Hamstedt’e asansöre binebilir miyiz diye soruyorum. Bazen annemin birlikte ders çalışırken verdiği cevaptan tam memnun olmamışsa baktığı gibi bakıyor bana. Sanki bir şeyi sonuna kadar düşünmeden konuşmuşum gibi.

Kısa bir an yanlışlıkla sinirli bir yüz ifadesi takındıktan sonra, “Bu sadece bir kablo sistemi,” diye açıklıyorum Bayan Hamstedt’e. Ona bir budala olduğunu söyleyemem, yoksa kesinlikle eve göndermez beni. “Ve kapıları kapalı olmalı, yoksa kabinden dışarı düşebiliriz.”

“Bunu Jonathan da biliyor, yine de korkuyor asansöre binmekten,” diyor Bayan Hamstedt. “Ama biliyor musun Hannah, böylesi daha iyi. Aslında öyle hissetmediği halde çok cesurmuş gibi yapmasına hiç gerek yok. İnsanın tanımadığı şeylerden korkması gayet normal.”

Kalın kitabın ilgili satırlarını hatırlayıp aktarıyorum: “Asansör bir kattan diğerine nakliye amacıyla bir kuyu içinde yukarı-aşağı hareket eden bir kabindir, nokta.” Sonra yukarıyı gösteren okun bulunduğu düğmeye basıyorum ve sarı ışık yanıyor. Asansör bu şekilde çağrılır. “Ve ben üç defadır korkmuyorum. Ne de olsa annemle birlikte Eiffel Kulesi’ne çıkmıştım. Orada en yukarıdaki manzara seyretme yerine gitmek için asansörle neredeyse üç yüz metre çıkmak gerekiyor.”

Bayan Hamstedt önce bir şey söylemiyor. Küçük bir “çın” sesiyle gelen asansöre biniyoruz. Gümüş kapılar arkamızda kapandı. Bayan Hamstedt üstünde iki yazan yuvarlak düğmeye basıyor. Toplam üç düğme var, trafik ışıkları gibi üst üste. Asansörün hangi kata gideceğini belirlemeye yarıyorlar.

“Neden gezilere giderken Jonathan’ı hiç almadınız yanınıza?”

Dudağımın kenarı titredi. Midem sıçradı yerinden. Asansöre bindiğimde en çok bu sıçrama hissini seviyorum.

“Hannah?”

Sinirlenmiş bir yüz ifadesi takınıyorum.

“En sevilen çocuk benim de ondan.”

Sonunda bunu anlaması için daha kaç defa söylemem lazım, bilmiyorum. Herkesin anlaması için aslında. İnsanın ona güvenebileceği bir “en sevilen çocuk” olmak zorunda.

Jonathan’ın odası karanlık, jaluziler aşağı çekilmiş çünkü. Ağtabaka sorunu bizim ailemizde olan bir durum. Ayrıca odanın içi kötü kokuyor, bir süre önce biri yellenmiş gibi. Bu da normal, çünkü sir-

külasyon aygıtı takan olmamış buraya. Benim odamın penceresi de ben yemeğe, resim yapmaya veya büyükbabamla bir doktor randevusuna gittiğimde eğik konuma getiriliyor. Nedenini sordum ama cevap veren olmadı. Sanırım pencere kulplarında küçük bir kilit var ve pencereyi eğmeden önce bunun açılması şart. Herhalde kilidin anahtarı da bir tane ve Bayan Hamstedt'in yardımcıları her seferinde onu arayıp bulmak zorunda kalıyor. Söyledim onlara, bizim evde yaptığımız gibi yapabilirler. Biz hiç anahtarların nerede olabileceğini öyle uzun uzadıya düşünmek ya da aramak zorunda kalmıyorduk, çünkü babam bakıyordu o işe. Bayan Hamstedt'in yardımcılarında bir anahtar görevlisi belirlemelerini söyledim. Ama tabii dinlemediler beni. Herhalde küçük bir çocuk olduğumu, dolayısıyla çok akıllı olamayacağı düşünüyorlar. Oysa onlardan çok daha akıllıyım.

Jonathan dizlerini karnına çekerek odanın arka köşesinde yere çömelmiş. Bayan Hamstedt "Merhaba Jonathan," diyor ona. Korkmasın diye oda kapısını gayet yavaşça açtı; ama sanırım Jonathan mavi haplardan öyle çok yutuyor ki birinin odasına girmesine hiç aldırılmıyor. Başını dizlerinden kaldırıp bakmadı bile.

"Dışarıda beklememi ister misin?" diye soruyor Bayan Hamstedt, ben de başımla evet diyorum. Ama *dışarıda* deyince, bu kapı açık kalacak, o da sırtı odaya dönük olarak orada duracak demek. Jonathan'a yaklaşırken fare adımları atıyorum, ama onun tehlikeli olduğunu filan düşündüğüm yok. Artık hiçbir şey değil o. Gidip tam yanına oturuyorum, fısıldayarak konuşurken beni iyi duyabilsin diye. Eğer herhangi bir şeyi duyabiliyorsa tabii.

"Ne diye Sara'nın resmini yaptın?"

Galiba azıcık titredi.

"Unuttun mu, onun yüzünden annem ne fena bağıırıyordu? Gerçekten unuttun mu bütün her şeyi?"

Ben çok iyi hatırlıyorum. Korkunç çığlıklardı. Annemin yüzü çok çirkin olmuştu. Debeleniyor, kıvranıyordu, bileziği bileğini kesmişti sonunda, koluna doğru kan akmaya başlamıştı. Ve giderek kan da, bağırsıklar da çoğaldı, hiçbirimiz uyuyamadık. Bir de o Fräulein Tinky olayı. Annem Sara yüzünden öyle bağırmasa Fräulein Tinky korkup kakao fincanını devirmeyecek, babam da ceza olarak onu kapının önüne koymayacaktı. Ancak akşam izin verdi içeri girmesine. Çok üşümüş, kaskatı olmuştu, odun sobasının yanında tüylerinin tekrar ısınması çok uzun sürdü. Hep Sara yüzünden.

Rengi çok tuhaftı Sara'nın. Mordu ve sümük gibiydi, biraz da sarı ve kırmızı karışmıştı. Annem temizleyene kadar hiç dokunmadım ona. Her şey pislenmişti: Sara, annem, bütün yatak. Çarşafı şilteden çektim. Babamın dediğine göre, annem bu defa Jonathan'ın ve benim doğumuma kıyasla çok daha fazla kan kaybetmişti. Lekeler gerçekten çok büyüktü. Babam yatak örtülerini yıkamanın anlamı olmayacağını da söyledi. Bir çöp torbası rulosu getirmişti yatak odasına, mavi renkli büyük torbalardan. Sonra üçü banyoya gitti. Annem Sara'yla birlikte geri geldiğinde, ben yastık kılıfının düğmelerini açıyordum. Çok tuhaf ve yavaş hareket ediyordu annem, adım atarken kemiklerinin kırılacağından korkar gibiydi. Gelip yatağın kenarına oturdu. Bebek daha iyi görünüyordu şimdi, temizdi. Annem onun mükemmel olduğunu söyledi. *Oymuş* mükemmel olan, Sara'ymış. "Mükemmel" "kusursuz ve tam" demektir. Yani artık Sara'dan daha iyi hiçbir şey yoktu. Çok yorulmuştum – önce annemin çığlıkları, şimdi de Sara'nın viyaklaması. Yatak örtülerini babamın söylediği gibi iki çöp torbasına doldurdum.

"Bir daha ne zaman gezmeye gideriz anne?"

Annem önce hiç duymadı beni, bir daha sormam gerekti.

"Şimdilik olmaz Hannah," dedi sonra, gözünü kollarında tuttuğu Sara'dan ayırmamıştı. Şu korkunç viyaklama. Sirkülasyon aygıtının çalışıp çalışmadığından bile emin olamıyordum artık.

“O da gelebilir bizimle,” diye öneride bulundum, aslında bunu hiç istemediğim halde. “O da gelebilir bizimle.” Tekrarlamıştım. Annem bana bakmalıydı, onunla konuşuyordum çünkü. “Anne?” Bana bakmaması nazik bir davranış değildi. “Anne!”

“Ama Hannah,” diye tısladı. Baktı bana ama sadece kısa bir an için, çünkü Sara hemen daha da yüksek sesle viyaklamaya başlamıştı.

“Hşşş, hşşş,” yaptı ona annem, başını okşadı. “O henüz çok küçük Hannah. Bu kadar küçük bir bebekle yola çıkamayız. Çok zahmetli olur.”

“Ama anne...”

Annem “Şimdi olmaz Hannah,” dedi sadece.

“Şimdi ne olmaz?” Babam kapıda duruyordu. Ben tam ağzımı açacakken annem hemen “Hiç,” dedi. Sanki gezilerimiz tamamen değersizmiş, sanki bir anda yok olup gitmişler gibi. Şimdi, Sara varken böyle olmuştu.

“Sanırım annem Sara’yı bizden çok seviyor,” dedim o zaman Jonathan’a. Ona kulübenin kapısında bekleme görevi vermiştim, çünkü o sırada Fräulein Tinky hâlâ dışarıda durmak zorundaydı. İyice korkup ormana kaçmaması için kapalı kapının ardından bile olsa tanıdık bir ses duymalıydı. Jonathan ahşap döşemeye çömelip sırtını kapıya dayadı. Ben de yanına oturdum. Fräulein Tinky dışarıdan kapıyı tırmalamaya devam ediyordu. Ses kalbimi kemiriyordu adeta, gözlerime yaş dolmuştu.

“Ne demek istedin Hannah?”

“Annem öyle söylemedi belki, ama bence bizi istemiyorlar artık. Şimdi onların Sara’sı var ve onun mükemmel olduğunu söylüyorlar. Mükemmel, kusursuz ve tam demektir.”

“Bizi artık istemiyorlar mı?”

Başımı salladım.

Jonathan bunu unutmuş olamaz. Ve unutmamış da, çünkü her ne kadar bana cevap vermese de titriyor. Hatta ağlıyor galiba, ama yüzünü göremediğim için emin değilim.

“Sara’nın resmini bana kızsınlar diye yaptın, öyle değil mi? Ona tahammül edemediğimi söylediğim için.”

Bir ses çıkarıyor Jonathan, domuz homurtusunu andıran bir ses.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor Bayan Hamstedt kapıdan. Başını bizim tarafa çevirmiş.

“Evet,” deyip fısıldamaya devam ediyorum: “Kaç defa söyledim, bunun için üzgün olduğumu. Hatırlıyor musun? Babam çok üzülüp ağladığı zaman. Annemin Sara’yla birlikte gitmesinde benim de suçum olduğunu hemen anlamıştım. Sen sadece baktın bana, birkaç gün benimle hiç konuşmadın. Sonunda ben senin de Sara’dan hoşlanmadığını hatırlatana kadar. Böyle olmuştu Jonathan.”

Jonathan tekrar homurdanıyor.

“Onun resmini yapman çok aptalcaydı. Ama hâlâ kardeşimsin benim, seni sersem. Onun için şimdi sana güzel bir şey anlatacağım. Büyükbabamız çok hoş bir insan. Bugün beni eve götüreceksin. Yani her şey yolunda. Söylemiştim sana, ama inanmadın. Sözümüz sözdür, tutmamak olmaz.”

Jonathan başını bana doğru döndürüyor, çok hafifçe, dizlerinden kaldırmadan. Aptal bir göz gördüm sadece, şaşkınlıktan kocaman olmuş bir göz.

“Yeniden normal olmak için çaba harcamalısın Jonathan. Anladın mı beni? Normal olmazsan seni yanımıza alamayız. O zaman burada kalırsın, tek başına.”

Jonathan başını tekrar dizlerine doğru döndürüyor, ama öne sallıyor aynı zamanda. Hem de gayet belirgin bir şekilde.

Jasmin

İlk uyandığımda, saat yediye on vardı. Her zamanki gibi. Kafamın içindeki ses kalkıp çocuklara kahvaltı hazırlamamı buyuruyordu. Tam yedi buçukta sofraya hazır olmalıydı. Kirsten'e döndüm; en fazla bir el genişliğinde yukarı çekilmiş jaluzi aralığından yatak odasına süzülen sokak lambasının son donuk ışıkları vuruyordu yüzüne. Gözleri kapalı, ağzı aralıktı. Huzur içinde nefes alıp verişini dinledim. Kafamın içindeki ses şiddetlendi. Çocuklar kahvaltı yapmalıydı hemen. Yedi buçuk: kahvaltı saati. Çok mu zordu bunu anlamak? Çocuklar için düzenli bir gündelik yaşam gerekliydi. Dengeli bir kahvaltıya ihtiyaçları vardı. Kirsten'in soluklarını taklit etmeye başladım. Kafamın içindeki zorlamaya ve sese karşı koymaya çalışıyordum: Rahatça nefes alıp ver, onunla aynı ritimde. Al, ver. Bu şekilde gerçekten uykuya dalmış olmalıyım. İlk defa işe yaradı, kalkmadım yataktan.

Şimdi Kirsten'in boğuk sesi uyandırıyor beni. Onun sesi ve alışık olmadığım, çoktan unutulup gitmiş bir aydınlık. Gözlerimi kırptırıyorum. Bir güneş huzmesinde toz parçacıkları dans ediyor. Doğrular oturuyorum. Kirsten jaluzileri açmış. Yazsonu ışığı akıyor odaya. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Gülümsüyorum. Duvarlardan sen gülümsüyorsun Lena. Gözlerimi gazete yazılarında gezdirirken şaşkınlığım. Çok iyi tanıdığım resmin şimdi ışığın altında birden nasıl da farklı görünüyor. Dikkatimi Kirsten'e yöneltmem için birkaç saniye geçmesi gerekiyor. Başka bir odada Kirsten, muhtemelen mutfakta. Telefonda biriyle konuşuyor. Bugün kulüpteki işe gelemeyeceğini, özel bir sorunu olduğunu, ailesinde acil bir durum çıktığını söylüyor. Herhalde şefi anlayışla karşıladı. Teşekkür ediyor Kirsten. Aynı şef bu, Kirsten arka avluda saldırıya uğramadan önceki aynı kişi; barında çalıştığı kulüp de, iş saatleri de, müşteriler de aynı. Kirsten'in teca-

vüze uğradıktan sonra duruma meydan okuyarak kararlılıkla oraya dönüp işe başlaması bir hafta bile sürmemiştir. Önceleri işten sonra ortalıkta bir şeyin seçilemediği o gri, tehlikeli saatte eve dönerken taksiye biniyordu. Kısa süre sonra yine yürümeye başladı, aynı yolda, aynı arka avlunun oradan geçerek. Bütün bunların nasıl olabildiğini hâlâ kavrayabilmiş değilim. Bir yanda bu güçlülük, bu direnç, bu kararlılık. Diğer yanda yaşadığımız son. Saldırıya uğradığı gece ona niye karşı koymadığını sormuştum. Aptalcaydı bu ve tabii duyarsızlıktı.

“Bunu bana sorman yüzüme bir tokat gibi indi Jasmin. O anda aramızda bir şey yıkıldı.”

Defalarca söyledim ona, çok uykulu ve ne yapacağımı bilemez halde olduğumu anlattım. Ama Kirsten inanmadı bana, gülümseyip “Peki, tamam,” dese de hiç inanmadı.

Birkaç ay daha birlikte oturduk, sonra taşındı.

“Artık seninle birlikte yaşayamam Jasmin. Denedim ama olmuyor işte.” Ve: “Arkadaş olarak kalabiliriz.”

Bu sözü kaybolduğum akşam son kez işitmiştim. *Arkadaş olarak kalabiliriz.* Ama böyle demesine rağmen bakışlarından anlaşıyordu ki aslında kapıyı hemen kapatmayı tercih ederdi. O son akşam ekmek, tuz ve bir valizle kapısının önünde duran bir budalaydım. Ekmek ve tuz yeni evi için hediye idi güya; oysa burayı görmek üzere davet edilmeyi haftalardır boşuna beklemekteydim. Haber vermeden çıkıp gelmiştim o akşam. Gerekli şeyler valizimdeydi. Belki onda kalırdım o gece. Ya da eğer yine kavga edecek olursak ilk trene atlayıp gidecektim, birkaç gün uzaklaşacaktım; araya mesafe koyacak, cep telefonumu kapatacaktım; Kirsten’in istediği gibi yapacak, *kabullenenecektim.*

“Kabullenmelisin bunu Jasmin! Artık telefon veya mesaj almak istemiyorum. Hele böyle kapıma gelivermeni hiç istemiyorum, tamam mı? Bir süre kendi başıma kalmam gerek. Anla bunu lütfen.”

Başımı yanlara sallayarak o korkunç akşamın anısını atmaya çalışı-

yorum. Hükmü yok artık o akşamın. Şimdi burada ya, önemli olan bu. Bana geri döndü. Ve ben başka şeyler düşünmüyorum. Burada işte.

Mutfaktan çatal bıçak sesleri geliyor. Açık oda kapısından giren hafif kahve kokusu yanı başımdaki hafif bir esinti gibi. Hafif bir normalleşme esintisi. Yeniden yastıklara uzanıp gözlerimi yumuyorum. Ama herhalde tam bir uykuya dalmış değilim, çünkü daire kapısının düzensiz vuruşlarla çaldığını duymaktayım. Vuruşlar kesilmeyince Kirsten mutfaktaki tangırtılı işi kesiyor. Koridordaki laminatta yürüdüğünü, anahtarın kapı kilidinde şakırdarak döndüğünü işitiyorum. Sonra da “Oo, merhaba, günaydın,” diyen şaşırılmış bir erkek sesi, bana hemen tamdık gelen bir ses.

“Ben Frank Giesner, Cham Polisi’ndenim,” diye kendini tanıtıyor sesin sahibi.

“Kirsten Thieme,” diyor Kirsten. “Cham”ın kapıyı bir yabancı açınca nasıl şaşırdığını o da fark etti anlaşılan. “Bayan Grass’ın bir arkadaşım,” diye sorulmadan açıklama yapıyor.

“A evet, Bayan Thieme. Adınıza kayıp vakası dosyalarında rastlamıştım. Bayan Grass’ın kayıp olduğunu siz bildirmiştiniz o zaman.”

“Evet, doğru.”

“Kendisiyle görüşmek istiyordum.”

Tedbir almak için yastıklara iyice gömülüp gözlerimi kapatıyorum. Şu anda “Cham”la konuşmak istemiyorum çünkü. Hele Kirsten’in yanında.

“Üzgünüm ama uyuyor hâlâ.”

“Belki kendisine konunun gerçekten önemli olduğunu söylerseniz...”

“Tabii, anlıyorum. Ama iyi hissetmiyor. Kötü bir gece geçirdi, mutlaka dinlenmeye ihtiyacı var. Sizi daha sonra arasa olur mu?”

“Cham” cevap verirken tereddüt ediyor.

“Elbette. Ama belki siz bana bir dakika ayırabilirsiniz? Bayan Grass’a oldukça yakın birisiniz ne de olsa.”

Kalakaldım. Her şeyimle donmuş gibiyim zaten.

“Evet...” Şimdi de Kirsten’in sesi şaşırmış gibi çıkıyor. “İçeri buyurun lütfen Bay...”

“Giesner. Teşekkür ederim.”

Kendimi birden müthiş kötü hissediyorum. “Cham” evime geldi. “Cham” Kirsten’le konuşmak istiyor. Kirsten’in eli gıcırdayan kapı kolunda, yatak odasını kapatıyor. Çünkü kulübedeki zavallı kadının dinlenmeye ihtiyacı var. Ya da komiserin duvarları hastalıklı bir nedenden dolayı Lena Beck’le ilgili gazete yazılarıyla kaplanmış olan odanın içine bakmaması gerek. Aslında kalkmamın daha iyi olacağını bildiğim halde battaniyeyi başımın üstüne çekiyor, gözlerimi sımsıkı kapayarak düzenli soluk alıp vermeye koyuluyorum.

Tekrar uyuyakalmış olmalıyım. Kirsten uykuya ve dinlenmeye ihtiyacım olduğunu söylerken haklıydı. Gazete yazılarını araştırıp basmakla geçirdiğim önceki gecenin yorgunluğunu hâlâ atabilmiş değilim. Ürkerek doğruluyor, kulak kabartıyorum. Hiç ses yok. Ne Kirsten’in ne de “Cham”ın sesi duyuluyor. Zorlukta yataktan kalkıp ağır ağır kapıya gidiyorum. Gıcırdayarak uyanık olduğumu belli edecek olan kapı koluna dokunmadan önce kulağımı kapının ahşabına dayayıp dinliyorum. Ama yine bir şey duymuyorum. Ev çok sessiz.

Kirsten masaya oturmuş, tırnaklarına oje sürüyor. Böğürtlen rengi.

Beni görünce “Hey, kalktın demek Uyuyan Güzel,” diyor gülümseyerek. “Kahve ister misin? Biraz daha var. Ama kendin almak zorundasın.” Açıklama olarak sol elini havaya kaldırıyor; taze sürülmüş oje parıldıyor tırnaklarında.

Mutfağı geçip dolaptan bir fincan alıyorum kendime.

“Neymiş bu kadar acele olan?”

“Ne demek istiyorsun?”

Bir saniye önce kahve demliğine uzanan elim havada asılı kalıyor.

“Kapının vurulduğunu duydum ama sonra tekrar uyumuşum.”

Kirsten’e dönüp soran gözlerle bakıyorum.

“Ha evet. Komşu kadın. Adı Maja galiba. İkinci kattan. Hoş bir kızcağız.” Kirsten yeniden tırnaklarıyla ilgilenmeye başlamadan önce ocağı gösteriyor. “Öğle yemeğini getirmiş.” Dönüp bakıyorum, küçük bir tencere var ocağın üstünde. “Şehriyeli tavuk çorbası,” diyor Kirsten. “Ona artık gelmesine gerek olmadığını, burada kalıp seninle ilgileneceğimi söyledim. Yine de bir ihtiyaç olursa diye telefon numarasını bıraktı. Buzdolabına asılı.” Gerçekten de dediği yere pembe renkli bir not kâğıdı iliştilmişti, Maja’nın adı ve sayılar yazılıydı, en alta da bir gülenyüz çizilmişti. “Sahi, bir de postayı getirmiş. Dışarıda, komodinin üstünde.”

Elimde ağırlaşmaya başlayan kahve demliğini mutfak tezgâhına bırakıyorum.

“Hayır Kirsten. Frank Giesner’i kastediyorum. Buradaydı, sesini işittim.”

Kirsten yine bana bakarak iç çekiyor. Sonra herhalde birkaç saniye geçmiştir; ama sonsuzca uzayıp gidiyorlar, alnımın içi yanmaya başlıyor. Sıcaklık gözeneklerimden dışarı çıkıp ıslak bir tabaka halinde yüzümü kaplıyor, korku kabarcıkları uç veriyor. Kirsten Giesner’in ziyaretini de, sesini de yine kafamda kurduğumu söyleyiverecek şimdi. Kapıyı bir tek Maja’dan başka kimsenin çalmadığını. Ocaktaki küçük tencere ve buzdolabındaki telefon numarası kanıtlıyor bunu.

“Evet. Seninle polisin hazırlattığı yüz rekonstrüksiyonunu konuşmak istiyormuş,” diyor Kirsten sonunda ve ben daha lafı anlamadan rahatlayıp gülümsüyorum. Beni kaçırın adamın şimdi yine bir yüzü var ve benim buna bakmam gerekiyor. Kafamın içindeki görüntüler yeniden canlanmaya başladı. Beni kınayan o gözlerin bakışları. *Sen nasıl bir canavarsın?*

“Bunu neden hemen söylemedin bana?” diye soruyorum, öbür düşünceleri dağıtmak için.

“Yine heyecanlanmaman için tabii. Kahveni iç hele, iyice bir uyan.” Hafif gergin olduğu dikkatimden kaçmış değil. Fincanı düzgün tutup kahve koyuyorum.

“Sana gösterdi mi?”

“Sonucu mu? Evet. Ama adamı görüp görmediğimden emin olamadım. Eskiden çok gelen giden oluyordu buraya, hatırlıyorsun değil mi?”

Evet, hatırlıyorum. Başka gelip gidenlerle birlikte gelip gidenler. Bir düzineden aşağısı parti sayılmazdı.

Kıpırdanmaya başlayan bir melankoliyi bastırarak başımı sallıyorum.

“Sanırım resmi kendin görmelisin Jassy. Başka çare yok.” Kirsten endişeli görünüyor. “Ne dersin, başarabilir misin bunu?”

En azından gülümsemeyi başarıyorum, her ne kadar kendi gülümsememi biraz yapay bulsam da.

“Başka seçeneğim var mı ki?”

Kahvemden birkaç yudum alıyorum, ama yutkunmakta zorlanıyorum. Kirsten parmak uçlarıyla ve yine iç çekerek oje şişesini kapatıyor. Benimle ilgilenmek için geri geldiğine pişman mı acaba? Katlanabilecek mi bana?

“Giesner telefon bekliyor senden. Kimlik tespiti için randevu günü kararlaştıracaksınız. Ama senin merkeze gitmen şart değilmiş. Kendisi tekrar buraya gelebilirmiş. Ne zaman olursa, hatta gerekirse mesaiden sonra.”

“Çok nazikmiş,” diyorum boğuk bir sesle.

“Düşündüm ki bir randevu da terapistinden alsan... Seni kaçıran adamın resmini görmek kim bilir nasıl bir etki yapacak.”

“Terapistin de faydası olmaz bana.”

“Belki de olur... Önce istemek lazım.”

“Demek böyle düşünüyorsun,” diyorum sessizce. Kahvemi mutfak tezgâhına koyuyorum. “Eğer sana fazla yük olursam hiç çekinmeden söyleyebilirsin. Anlarım bunu.”

Kirsten gözlerini deviriyor.

“Yapma Jassy. Öyle değil. Gerçekten değil.”

“Bana bir şey borçlu değilsin.”

“Bırak bunu lütfen, tamam mı? Konu biz değiliz, asıl önemli şey, senin yolunu bulmaya başlamak zorunda olman.”

“Yolumu bulmak.”

“Yani başına gelenlerle birlikte yaşamayı öğrenmen. Öyle. Şimdiye kadar yaptığın gibi devam edersen başaramazsın bunu. Profesyonel desteğe ihtiyacın var.”

“Sen geldiğinden beri daha iyiyim.”

Kirsten huzursuz gibi. Bir süre susarak alt dudağını kemiriyor. Konuşmayı sürdürmeye karar veriyor sonunda:

“Yatağa yaptın.”

İlk anda yanlış duyduğumu sanıyorum. Gülmüş bile olabilirim.

“Ben ne...?”

Kirsten sandalyesinde geriye kayarak doğruluyor. Sonra kalkıp karşıma geçiyor, gözleri buğulu, başı yana eğik.

“Yatağa yaptın,” diye ağır ağır tekrarlıyor. “Bu gece. Rüya görüyordun. Tekmeler savuruyor, kollarınla havayı dövüyordun. Ve bağırdın: *Bu bilezik değil Hannah! Kelepçe bu! Aç şunu, lanet olsun, aç!* Seni uyandırmaya çalıştım, ama olmadı, başka bir dünyada gibiydin.”

Başımı iki yana sallıyorum. Dün gece rüya görmedim ben.

“Böyle oldu Jassy, inan bana. Aynen böyle oldu. Çarşafın ıslandığını fark ettiğimde, seni yatağın dışına doğru çektim. Aslında oturma odasına götürmek istiyordum, ben örtüleri değiştirirken kanepede uyuyasın diye. Ama bana sımsıkı sarılmıştın, bağırarak seni yalnız bırakmamamı istiyordun ve bir aygıtın tekrar bozulmasından korkmaktaydın.”

“Hatırlamıyorum bunları.”

“Uyuyordun zaten.”

Tekrar başımı sallıyorum. Kirsten'in buğulu gözleri endişeyle büyüyor, başı hipnoz altındaymış gibi durmadan sallanıyor.

"Böyle oldu Jassy. Tam böyle. Ve bu daha iyi filan olmadığını gösteriyor, anlamıyor musun? Ben burada olabilirim. Senin için alışveriş yapar, yatak örtülerini değiştirebilirim. Ne zaman ihtiyacın olsa sana sarılıp anlattıklarımı dinleyebilirim. Ama ben terapist değilim."

Bir şey söylemeden yanından geçip mutfaktan çıkıyorum. Onun kaygılı bakışından, yakınlığından uzaklaşıyorum, şu anda acı veriyor bunlar bana. Amacım oturma odasına gidip biraz yalnız kalmak, düşünmek, uyandığımdaki huzurlu halimle geçirdiğim söylenen korkunç geceyi bağdaştırmaya çalışmak.

"Olumsuz bir şey değil bu söylediklerim," dendiğini işitiyorum arkamdan ve dönüyorum. Kirsten peşimden gelmiş, şimdi tam karşımda, ellerini havaya kaldırmış, sallıyor, sürdüğü oje kurumamış henüz. "Ama tek başımıza halledemeyiz." Omzuma dokunmak için kolunu uzatıyor, ama vazgeçiyor, belli ki ojesinin bulaşabileceği geldi aklına. "Lütfen izin ver, terapistini arayalım."

Sırtımı dönüyorum ona.

"Ciddiyim Jassy. Neden yardım almak yerine zorlayasın kendini?"

Gözüm komodindeki posta yığınınına ilişiyor. Hemen fark ediyorum onu.

"Böyle acı çekmeyi hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

Basit, beyaz bir zarf. Pulsuz.

"Kimse hak etmez bunu."

Yarısı dünkü gazetenin altında kalmış, adres ancak kısmen görülebiliyor. Ama yazı aynı, bu kesin.

"Tamam, tamam. Hemen arayacağım," diyorum mekanik bir tonda. "Bakabilir misin, telefonumu nereye bırakmışım? Oturma odasıdaydı galiba."

Arkamda Kirsten'in rahat bir nefes aldığını duyuyorum, sonra da oturma odasına doğru uzaklaşan adımlarını.

"Ben banyodayım," diye ardından seslenip hemen mektubu alıyorum.

Banyoya sıvışıp kilitlediğim kapıya yaslanıyorum. Titreyen, soğuk bir terle nemlenmiş parmaklarımla zarfın kapağını zamlı yerden yırtarak açmaya başlıyorum. Ama çamaşır makinesinden gelen güm-bürtü bir an dikkatimi dağıtıyor. Gecedен kalma kirli yatak örtülerinin tekdüze dönüşlerini yapmakta olduğunu anladığımda, göğsüme bir topak oturuyor. Zarfın içindeki kâğıdı çıkarıyorum.

Yine aynı büyük harfler, iri, kalın, siyah, suçlayıcı. Ama sözcükler farklı.

GERÇEĞİ SÖYLE.

Matthias

Giesner'le olan konuşmayı pekâlâ Gerd'le de yapabilirdim, tek fark birbirimize sen diye hitap etmemiz olurdu, bir de ayrılırken o bana eşek, ben de ona budala derdim. Polislerin hepsi aynı, birinin yerine öbürünü koyabilirsin, şablondan çıkmış gibiler. Hepsi aynı lafları eder. *Yakın kişisel çevre*. Bir türlü aklımdan atamıyorum. Hannah'yla birlikte eve doğru yol alırken bu tabir de benimle birlikte geliyor. Yapışkan, bayat, ağırlaşmış hava gibi yayıldı otomobilin içine; başımı ağrıtıyor. Herkes sanıyor ki ben kızımı hiç tanımamışım. Gözlerim kapalıymış. Kendi çocuğuma duyduğum sevgiyle uyuşarak aval aval bakınmışım tam on dört yıldır ya da ta baştan beri. Hayır, kızımı tanıyorum ben. Çok iyi tanırdım onu.

Gürültülü bir şekilde burnumu çekerek dikiz aynasına bakıyorum. Hannah'nın gözleri ve saçının bir kısmı görünüyor sadece. Lena'nın

gözleri ve saçları olabilirdi bunlar. Şu an Lenacığımı çocuk sporuna veya bir okul arkadaşına götürüyor olabilirdim.

“Babacık,” derdi ince bir ses arka koltuktan. “Durup kendimize dondurma alıversek mi?”

“İyi fikir. Peki kim ısmarlıyor?”

“Tabii ki sen ısmarlamalısın babacık. Ben daha küçüğüm, bir işim yok ki.”

“Sahi ya! Bak ben bunu unutmuşum. Tamam o zaman Lenacık. Bu defa öyle olsun, sırf senin için.”

Bir gün belki Hannah da böyle bir şey soracak bana: “Dedecik, bir dondurma alıversek mi?” Neler vermezdim o günün gelmesi için.

“İlk tesiste bir mola verelim mi Hannah?” diye umutla gülümsüyorum dikiz aynasına. “Daha en az yarım saatlik yolumuz var. Kısa bir mola güzel olur, ne dersin?”

Hannah bana cevap vermeden camdan dışarı bakıyor. Otobanın sağında ve solunda hızla geride kalan ağaçlar, nadasa bırakılmış tarlalar var. Hava tahmini doğru çıkmadı; birkaç saat önce masmavi olan gökyüzüne şimdi bulanık gri bir örtü çekili. Hannah’nın aklını okuyabilmek isterdim. Keşke şu an, 130 kilometreyle otobanda giderken ne hissettiğini sormaya cesaret edebilsem. Korkutucu mu buluyor bunu, yoksa heyecan verici mi? Eve gittiğimiz için seviniyor mu? Ama yine her zamanki gibi oluyor. Bir şey durduruyor beni, önemli şeyleri sormamı engelliyor. Belki her şeyi berbat etmekten korkuyorum.

Küstağça makas atan bir BMW düşüncelerimi bölüyor. Yolun sağında bir levha görüyorum, beş kilometre ileride bir dinlenme tesisi var.

“E Hannah?” diye bir denemede daha bulunuyorum. “Ne diyorsun, kısa bir mola verelim mi?”

“Ben mola vermeden eve gitmek istiyorum büyükbaba.”

“Peki, tamam o zaman, öyle yapalım,” diyorum, hayal kırıklığımlı bastırmak için neşeli görünmeye çalışarak. Sonra farkında olmadan kendi

kendime mırıldanmaya başlıyorum: “Kötü bir fikirdi zaten. Bakarsın biri cep telefonunu çıkarıp zombi-kızın yeni bir fotoğrafını çekiverir.”

“Ne dedin büyükbaba?”

“Çok haklı olduğunu söyledim Hannah,” diye yanıtlıyorum sesimi yükselterek ve dikiz aynası aracılığıyla tekrar gülümsüyorum ona. “Acele edelim de bir an önce varalım eve.” Aynadan Hannah’nın yüzünün tamamını görebilmek için boynumu uzatıyorum. O da gülümsüyor şimdi. Lenacığım benim...

Germering Münih’in batısında kalır, bir ilçedir – öyle Lena’nın gözlerini devirerek hep dediği gibi köy filan değil. Neden böyle söylediğini hiç konuşmamıştık; belki Lena Münih’teki üniversiteye gitmek için yarım saatlik tren yolculuğu yapmayı çekilmez buluyordu, belki de buranın genel atmosferi kırk bin kişilik nüfusa rağmen fazla basit ve sade geliyordu ona. Her neyse. Ludwig-Maximilian Üniversitesi’ne kaydını yaptıınca hemen Münih’in Haidhausen Mahallesi’nde, doğrudan Isar’ın kenarında küçük bir daire tutmuştu. Artık üniversiteye sadece on beş dakikada gidebildiği için mutluydu. Tabii kirayı ben üstlenmiştim, her ne kadar Karin artan bir ısrarla Lena’nın da öğrenciliğin yanı sıra biraz çalışarak kiraya katılması gerektiğini savunsa da. Ya da hiç değilse daha ucuz, paylaşımlı bir eve taşınabilirdi. Ama bence söz konusu bile olamazdı bunlar, ikisi de olamazdı. Lena’nın eğitimine konsantre olmak için yeterince zaman ve huzur bulmasını istiyordum. Arada sırada Karin’le birlikte ziyaretine gidiyorduk. Münih sevdiğimiz bir şehirdi, ama orada oturmayı hiç düşünmemiştik. Bize gereken tıpkı Germering gibi basit ve sade bir yerdi. Çocuk yuvaları, okullar, oyun parkları, günlük ihtiyaçların karşılandığı dükkânlar, doktorlar, bunların hepsine kolayca ulaşabilirsin burada. Aileler için mükemmel bir şey. 1980’lerde iskâna yeni açılan bu bölgeden arsa alırken böyle düşünmüştük: çocuk yetiştirmek için mükemmel bir ortam.

“Biliyorsun, Hannah artık bir çocuk değil,” demişti Karin sabah kahvaltı ederken. Ben heyecan içindeydim, bir an önce Regensburg’a gidip Hannah’yı travma merkezinden almak istiyordum; ellerim titriyor, bıçağı kullanmak bile zor geliyordu. Karin önümdeki tabağı çekti; yarı yarıya tereyağı sürülmüş bir dilim beyaz ekmek vardı tabağımda; gerginliğin neden olduğu beceriksizlikle ekmeği delik deşik etmiştim. Ve şimdi Karin’in tereyağı sürme işini tamamlayışını, üstüne salam koyduğu ekmek dilimini ortadan ikiye kestikten sonra çokbilmiş bir bakışla tabağı masanın üstünden önüme uzatışını izlemekteydim.

“Biliyorum elbette,” diye karşılık verip ekmeğimi yemeye başladım sonunda.

Karin marmelatlı ekmek bulunan kendi tabağım biraz yana iterek dirseklerini koyacak yer açtı masada. Ellerini dua eder gibi açarak çenesinin önünde tutuyordu.

“Nerede ve nasıl büyümüş olursa olsun, eninde sonunda ergenlik gelip çatacak Matthias. Ona bakıyorsun ve yaşına göre küçük kalmış olduğu için aslında karşında on üç yaşında bir kız bulunduğunu unutuyorsun sen.”

Hannah hakkında görüştüğüm doktorların bundan o kadar da emin olmadığını hatırlatmadım Karin’e. Kardeşinden farklı olarak Hannah’da ağır bir vitamin D eksikliği vardı ve bu şimdiye kadar bedensel gelişimini frenlemişti. Doktorlar Lena’nın Hannah’ya hamileyken gerekli bakımı görmemiş olabileceğini, buna karşılık oğlanı doğurmadan önce muhtemelen hamileler için hazırlanmış özel vitamin takviyeleri aldığını düşünüyorlardı. Hannah’nın bedeninin bu durumu telafi edeceğini söylemedikleri gibi buna fazla ihtimal de veremiyorlardı. Karin bazen doktor randevularına bizimle birlikte geldiğinden aslında biliyordu bunu. Ona Hannah’nın gelişiminin nasıl olacağına ya da olup olmayacağına aldırmadığımı da söylemedim. Ve hayatımın geri kalanında onu olduğu gibi kabul edecek

kadar fedakârca davranacağımı – ister daima küçük bir kız olarak kalsın, ister gelişip bir kadın olsun.

Ekmeğimden aldığım iki ısırık arasında “Lena’nın ergenliği de geçti bizim başımızdan,” dedim.

Karin başını salladı ama etkilenmemişti.

“Evet ama o zaman gençtik Matthias. Şimdi ikimiz de altmışı geçtik, kemiklerimiz zayıfladı, sinirlerimiz inceldi. Ve bir de senin kalbin var.” Başını yana salladı. “Hannah ve Jonathan diğer ergenler gibi değil, birtakım özel ihtiyaçları var. Belki de hayatları boyunca psikolojik danışmanlık gerekecek onlara.”

Salamlı ekmeğimden bir lokma yuttum.

“Bunların çoğunu halledeceğimizi sanıyorum Karin. Mesela araştırabiliriz, belki bu yakınlarda travma hastaları için günlük bakım merkezi vardır. Aynı zamanda ders de görebileceği bir yer. O zaman okul konusunu daha fazla düşünmeye gerek kalmaz.”

“Görebileceği değil görebilecekleri, Matthias. *Onlar*. İki birden. *Onların* ders göreceği bir yer. İki çocuk var. Sadece Hannah’dan bahsediyor değiliz...”

“Evet, evet,” diye sözünü kesiyorum elimi havada sallayarak. “Aynısı oğlan için de geçerli.”

“Adı Jonathan onun.”

“Evet, Jonathan.”

Karin başını yana yatırıp gözlerini kıstı.

“Demek şimdiden geleceğe dair planların var. Artık konu Hannah’nın terapisine yararı olur diye birkaç gün bizde kalmasından ibaret değil, öyle mi?”

“Dedim ya, çözümler bulunacağını sanıyorum.”

Karin keskin bir tonlamayla araya girdi: “Ofisini ne zaman açacaksın peki?”

Fincanımdan bir yudum daha kahve aldım, zaman kazanmak için.

“Bunu başka zaman konuşuruz. Artık çıkmam lazım.” Bunu söyleyip masadan kalktım, yemek odasından koridora çıktım.

Dolaptan ceketimi almaktayken Karin’in “Ben de seninle gelsem mi acaba?” dediğini duydum. Sese doğru döndüm. Karım kollarını kavuşturmuş, güvenmeyen bir bakışla kapıda duruyordu.

“Hayır, istemiyorum,” dedim yüzümde bir gülümsemeyle. Yanağına veda öpücüğü kondurmak için biraz daha yaklaştım ona. “Yolculuk gerçekten zahmetli...”

Bizim eski Volvo’yla evimizin sokağına saparken kalbim hızla çarpıyor. Trafiği hafifletilmiş bölgenin iki yanında düzgünce budanmış çit bitkilerinin ayırdığı, sevgiyle bakımı yapılan müstakil evler sıralanıyor; kapılardaki seramik levhalarda “hoş geldiniz” anlamında sözler ve o evlerde oturan ailelerin adları yazılı. Her evin küçük bir önbahçesi var; ya çocuklar için bir tırmanma kafesi yerleştirilmiş buraya ya da çimenlerin ortasından adacıklar halinde gül ağaçları yükseliyor. Çocuk yetiştirmek için mükemmel bir ortam.

Yolun sonundaki virajı dönüyorum. Hannah’ya geldiğimizi söylemek için tam ağzımı açacakken onları görüyorum birden. Yaklaşık bir düzine insan sokakta bizim evin önüne toplanmış. Küçük bir araç filosu kaldırımı kapatmış.

“Bu da ne? Hay la...” sözleri çıkıveriyor ağzımdan. Volvoya durdurup bekleme vitesine alıyorum.

Arka çaprazımda Hannah oturduğu koltuğun önüne doğru kayıp şoför yanındaki koltuğun kafalığına sarıldı.

“Ne oluyor büyükbaba?”

Köpek sürüsü bizim otomobili fark etti; bütün başlar eşzamanlı bir hareketle yirmi metre kadar uzakta sokağın ortasında duran Volvo’ya dönüyor. Dişlerimi sıkıyorum. Omuzlarım geriliyor. Bütün bedenim acı verecek kadar katılaştı. Ellerim direksiyonu öyle

sıkıyor ki parmak eklemlerim derimin altında bembeyaz kesildi. Nefesimi tutuyorum.

“Büyükbaba? Kim bütün bu insanlar böyle?”

Sağ ayağım gaz pedalının üstünde titriyor. Bir an için bir düşünceye kapılıyorum. Bas gaza, dal kalabalığın içine, ortalık sakinleşsin sonunda.

“Büyükbaba?” Hannah’nın sesi her zamanki monotonluğunu kaybetti sanki, neredeyse ağlamaklı çıkıyor. *Görmüyor musunuz çocuğu korkuttuğunuzu*, diye bağırmak istiyorum ama torunumu düşünüp vazgeçiyorum, daha çok korkmasına neden olmamalıyım. Bu insan kalabalığı gazetecilerden oluşuyor belli ki. Bloknotlar, fotoğraf makineleri görüyorum; hatta bir televizyon kamerası ve bir mikrofon çubuğu da var. Açık mavi palto giymiş kızıl saçlı bir kadın kalabalığın arasından sıyrılıp yalpalayarak bizim arabaya doğru birkaç adım atıyor.

“Şu lanet olası Rogner!” diye homurdanıyorum, oysa Lars Rogner yok aralarında. En azından bizzat gelmiş değil, ama birini gönderdiğine bahse girerim. Belki şu açık mavi paltolu kadındır; yavaşça ama duraksamadan yaklaşıyor bize. Birkaç kişi de onu izlemekte. On metre yakınımıza kadar geldiler.

“Hannah,” diyorum elimden geldiğince sakın bir sesle ve gözlerimi gazetecilerden ayırmadan. Birkaç saniye içinde ceketimi çıkarıp arka koltuğa atıyorum. “Koltuğa uzan ve ceketin altına saklan.”

Hannah bir şey söylemiyor, ama emniyet kemerinin açıldığını işitiyorum. Yine de her ihtimale karşı şöyle bir bakıyorum arkaya. Hannah gerçekten de ceketin altına girip bohça gibi büzülmüş. Arkaya uzanıp ceketini başının üstüne doğru biraz daha çekiyor, açıkta kalmış birkaç açık sarı saç lülesini örtüyorum. Sonra tekrar öne dönerek ellerimi direksiyona koyuyor ve arabayı dikkatlice sürmeye başlıyorum. Kalbim yerinden fırlayacak sanki. Artık en fazla beş metre uzağımızda olan kalabalığın bir anda her yandan otomobile çullanabileceği geliyor aklıma.

Açık mavi paltolu kadının motor kaputuna sıçradığı, meslektaşlarının da bağıra çağıra kapıları salladığı, camları yumrukladığı canlanıyor gözümde. Ama yanılıyorum. Otomobili yürüme hızıyla üstüne sürdüğüm kalabalık önümde ikiye ayrılıyor, hatta güvenlik mesafesi bırakıyorlar. Sorunsuzca evin araba yoluna girebiliyorum. Sağ elimle orta konsoldaki uzaktan kumandaya dokununca garaj kapısı açılıyor.

“Aşağıda kal Hannah,” diyorum ve motoru kapatmadan önce garaj kapısının tamamen inmesini bekliyorum. Ve dakikalar sonra tekrar normal nefes alabildiğimi hissediyorum.

Hannah’ya “Tamam, her şey yolunda,” diyerek alarmı kaldırdığımı bildiriyor ve narin bedeninden ceketi çekip alıyorum. “Başardık.”

Doğrulup oturuyor Hannah, gözlerini kırptırıyor.

Kapıyı açıp indikten sonra Hannah’nın da inmesine yardım ediyor, travma merkezinden bize yapacağı ziyaret için hazırladıkları küçük valizi bagajdan çıkarıyorum. Klinikten verilmiş hastane tarzı giysiler var içinde. Alışverişe gitmeliyiz, hemen, yarın sabah. Torunumu yabancılara ait kullanılmış giysiler içinde görmek istemem.

Ağır bir metal kapıdan geçerek garajı holün arka kısmına bağlayan merdiveni tırmanıyoruz. Orada Karin bekliyor bizi. Yüzü kireç gibi.

Ben Hannah’yı içeriye alırken “Şükürler olsun,” diyor rahatlamış bir halde. Ortalık alışmadığım kadar loş; belli ki Karin sansasyon meraklısı bakışlardan korunmak için bütün jaluzileri indirmiş. Dizleri çatırdayarak Hannah’nın tam önüne çöküyor, ama gözlerini benden ayırmış değil. “Defalarca aradım seni, bir türlü ulaşamadım! Nasıl olabildi böyle bir şey?” Heyecandan çok tiz çıkıyor sesi. “Nereden çıkıp geldi bunca insan? Hannah’yı getireceğini nereden biliyorlar? Ne yapacağız şimdi?”

“Önce sakın olalım,” diyorum, ellerimi yatıştırıcı bir şekilde kaldırarak.

“Sakin mi olalım? Gördün dışarıda neler olduğunu!”

“Ben hallederim.”

“Nasıl halledeceksin peki? Polisten gelip bu insanları başımızdan almasını bile isteyemeyiz. Hiçbiri evin arsasına girmedi ki! Biliyorsun, Lena için geldiklerinde yasal düzenlemeyi öğrenmiştik. Sokakta dolanıp durdukları sürece bir şey yapılamıyor. Orası kamusal alan.” Elini kaldırıp işaretparmağını kapıya doğru uzatıyor. “İsterlerse günlerce kalabilirler orada!”

“Karin...” Hâlâ ses çıkarmadan ve hiç kıpırdamadan Karin’in önünde duran Hannah’yı hatırlatıyorum işaretle.

İç çekiyor Karin ve nihayet ilgisini torunumuza yöneltiyor.

“Merhaba Hannah,” diye gülümsüyor. “Bize gelmiş olman çok güzel!”

Küçük kız tepki vermeyince tekrar bana bakıyor biraz çaresizce. Ben buzları eritecek bir şeyler söylemeye hazırlanırken Hannah birden bana dönüyor. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali var.

“Büyükbaba, hani mola vermeyecektik?”

“Hayır, biz...” kekeliyorum. “Biz geldik Hannah. Evdeyiz.”

Dudakları bükülüyor Hannah’nın.

“Ama burası bizim ev değil ki büyükbaba.”

Jasmin

“Özür dilerim Bayan Grass, sizi ancak şimdi alabiliyorum,” diyor Doktor Hamstedt ve ofisinin kapısını kapatıyor. Randevumuz yirmi otuzdaydı, ama bir süre ofisinde tek başıma oturup onu beklemem gerekmişti. “Çok dolu bir gün oldu,” diye ekliyor gülümseyerek. Maria Hamstedt’in yöneticiliğini yaptığı Regensburg’daki psikiyatri kliniği çocuklar ve gençler üzerinde uzmanlaşmış, yakın çevrede böyle başka

bir kuruluş yok. Burada “dolu bir gün” ne demek, bunu hiç düşünmek istemiyorum, çünkü hemen sarsıla sarsıla kriz geçiren epilepsi hastaları, deli gömleği giydirilerek kolları göğüslerine sarılmış, etrafı tekmeleyen ergenler geliyor gözümün önüne; üstelik çığlıklar da duyuyorum, uzun koridorlarda yankılanıyor, tüylerimi diken diken ediyorlar.

Ben de gülümseyerek güç bela “Sorun yok,” demeyi başarıyorum. Oysa çok sorun var. Bütün bir durum, o mektuplar... Psikiyatri kliniğine yapılan bu küçük yolculuk, bir şekilde yeniden-dışarı çıkmış-olmak, hem de bu saatte, akşam karanlığı bastırmışken, sokak lambalarından düşen sarı ışık konileri her şeyi uzun, hayaletimsi gölgelere çevirirken... Bütün bunlar göğsümü sıkıştırıyor, eklemlerimi çekip geriyor, sanki ağır bir soğuk algınlığı geçiriyorum.

Doktor Hamstedt kısa, kuşkulu bir bakış atıyor bana, sonra yazı masasının etrafından dolanıp koltuğuna oturuyor.

“Doğrusunu isterseniz arayıp randevu talep etmeniz beni şaşırttı biraz Bayan Grass.”

Kirsten de tıpkı böyle şaşırmıştı, daha fazla direnmeden ve yaygara koparmadan terapistimi aramaya razı olmama. Yarım gün boyunca hep meşgul çalan numarayı hevesle tekrar tekrar tuşlamış, sonunda yakalayabildiğim Doktor Hamstedt’i “çok dolu” olmasına rağmen beni hemen bugün görmeye ikna etmiştim.

Doktor Hamstedt ellerini masanın üstünde birleştirip hafifçe bana doğru eğiliyor, “Üstelik,” diye devam ediyor, “benim hastam değilsiniz, Schützen Caddesi’ndeki meslektaşım Brenner ilgileniyor sizinle.”

Belli etmeden kapıya bakıyorum. Kapanmış olduğundan emin olmalıyım. Çünkü hemen dışarıda, koridorda Kirsten oturuyor, benimle birlikte geldi buraya. *Benim* terapistime geldiğimizi sanıyor. Halbuki Doktor Hamstedt’le şimdiye kadar yalnız bir kere görüştüm. Kulübeden kaçtıktan kısa süre sonra, Cham’daki hastanede psikolojik anamnez alınırken.

“Evet, anlayabiliyorum. Yani şaşırmış olmanızı demek istedim.” Kısık sesle konuştum, oysa Kirsten’in kapıdan dinliyor olacağını düşünemem bile. Hatta kulaklarına iPod’unun tıkaçlarını takmıştır ya da bulduğu bir dergiye dalıp gitmiştir. Kirsten bir şey yapmadan duramayan, can sıkıntısına fazla dayanamayan biri.

Göründüğü kadarıyla Doktor Hamstedt daha fazla bir şeyler söylememi istiyor, neden meslektaşı Brenner’i değil de kendisini aradığıma, telefonda neden bu kadar acil bir görüşme için ısrar ettiğime dair bir açıklama bekliyor. Daha önce yoldayken kafamda her şeyi hazırlamış, sözlerimin denemesini yapmışım. Ama şimdi birden hepsi uçtu gitti.

Doktor Hamstedt biraz daha uzanıyor masanın üstünden.

“Bayan Brenner’le anlaşılmadınız mı?”

Başımı hızla yana sallıyorum.

“Yo, yo. Öyle bir şey değil. Doktor Brenner çok hoş biri. Sanırım.”

“Seanslara düzenli gitmiyor musunuz?”

“Pek sık değil, hayır.”

“Gitmelisiniz Bayan Grass. Önemli bu.”

“Biliyorum. Ama işte...” Başım enseme doğru kayıyor, gözlerimi tavana dikiyorum. Oradaki bir su lekesinin yıpranmış, kahverengimsi konturları daha da yıpranıyor, dağılmaya başlıyor. *Sakın ağlama*, diye içimden uyarıyorum kendimi. Sakın yine ağlama. Şimdi olmaz, burada olmaz. Maria Hamstedt yaralarımı kurcalasın diye gelmedim ki buraya. Bir bilgi almak için geldim. Ve onun görüşünü almak için.

“Size olanlar hakkında konuşmak zor geliyor,” dediğini duyuyorum Doktor Hamstedt’in anlayış dolu bir sesle.

“Evet.”

“Hatta belki utanmanız için bir neden olduğunu düşünüyorsunuz.”

“Belki.”

Bir tıkırtı sesi hafifçe ürpertiyor beni. Gözlerimi tavandan indirip Doktor Hamstedt'e çeviriyorum. Biraz fazla atak bir hareketle masanın üstündeki bir karton kutudan çekip çıkardığı kâğıt mendili uzatıyor bana. Mendili alıp gözlerimi siliyor, sonra da omuzlarımı büzüp boğazımı temizliyorum.

"Teşekkür ederim."

"Doktor Brenner'i yıllardır tanırım Bayan Grass. Dinlemeyi gerçekten çok iyi bilen biridir. Size gelince: Utanmanız için kesinlikle hiçbir neden yok. Siz mağdursunuz. Kendi seçiminiz değil bu."

"Evet, her zaman duyuyorum bunu." Gülümsüyorum ama biraz aptalca. Bir yandan da konuyu nasıl değiştirebileceğimi düşünüyorum.

"Ve son derece doğru bir söz bu Bayan Grass," diyor Doktor Hamstedt, gülümsemesiyle bana cesaret vermek istiyor. "Ama yine de eğer bir hasta olarak kendinizi Doktor Brenner'le rahat hissetmiyorsanız başka bir terapist bulmanıza elbette memnuniyetle yardımcı olabilirim."

"Hayır, öyle bir şey değil," diyorum aceleyle. Belli ki bu nedenle geldiğimi düşünüyor. "Başka bir terapistte ihtiyacım yok. Sizinle bir an önce konuşmak istediğim başka bir şey var."

"A, peki öyleyse. Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Grass? Eğer çocukların tedavi süreciyle ilgiliyse lütfen akrabaları olmadığınız için sır saklama yükümlüğüm nedeniyle size bu konuda..."

Başımı iki yana sallıyorum.

"Bilmem gereken şey, çocukların çıkış izni olup olmadığı."

"Çıkış izni mi? Yani bazen geçici olarak klinikten ayrılmaları mı?"

"Evet, tam bunu soruyorum."

Doktor Hamstedt biraz afallamış görünüyor.

"Evet, tabii. Bildiğiniz gibi, biz bir psikiyatri kuruluşuyuz. Gerekli tıbbi araştırmaları yapma imkânlarımız sınırlı haliyle. Yani evet. Hannah'nın başka doktorlara da görüldüğü oldu."

"Hannah dışarıdaydı, öyle mi?"

“Diş hekimine ve birkaç defa ilçe kliniğine gitti, evet. Ama bedensel durumu şartlara göre oldukça iyi, eğer bunu merak ediyorsanız.”

“Hannah dışarıdaydı,” diye tekrarlıyorum kendi kendime. Kafamın içine görüntüler dolmaya başlıyor, Hannah’nın bir hayalet gibi sokaklarda tek başına dolaşması, benim sokağıma, benim oturduğum binaya gelmesi... Çıplak ayaklarla, beyaz bir gecelikle ve kucağında Fräulein Tinky’yle görüyorum onu. “Her şeyi tam olarak aklımda tuttum,” diye fısıldıyor. Ve sonra: “Daima, daima ve daima.”

“Tabii tek başına değil. Personelden birinin eşliğinde. Son zamanlarda sık sık büyükbabasıyla birlikte gitti, evet.” Doktor Hamstedt sanki düşüncelerimi okumuştur. Sözleri kafamdaki görüntüleri dağıtıyor. “Neden sordunuz bunu Bayan Grass?”

Susuyorum. Kucağımdaki kâğıt mendili ufalamaya başladım.

“Bayan Grass?”

Hannah’ın büyükbabası. Senin baban Lena. Hastanedeki yatağıma gelip bağırان adam.

“Bayan Grass?”

“Peki ya yalnız? Yani demek istediğim, hastaların gözetim olmadan dışarı çıktığı bir tür serbest zamanları var mı burada?”

“Söylediğim gibi Bayan Grass: Biz bir psikiyatri kuruluşuyuz. Burada yatan hastaların dışarıda gözetimsiz gezmesine izin veremeyiz, pek çoğu için böyle bir sorumluluk almamız elbette mümkün değil.”

“Klinik arazisinde bile mi?”

“Tabii. O da olmaz,” diyor Doktor Hamstedt çok kararlı bir tonda.

“Peki birinin fark edilmeden kaçması da imkânsız mı?”

Doktor Hamstedt iç çekiyor ve çok net olarak “Hayır Bayan Grass, kesinlikle imkânsız bu,” diyor. “Artık meselenin ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

Ona mektuplardan bahsetmeyi düşünmüştüm. Hatta yanımda getirdim mektupları, çantamdalar. Çantam da sandalyemin yanın-

da, yerde duruyor. Ama şimdi birden tereddüde düştüm, belki de iyi bir fikir değil bu. Ya o da Kirsten gibi tepki gösterirse: *Sen iyi değilsin. Yardıma ihtiyacın var.* Kapı kolunun basit bir el hareketiyle çıkarılabildiği odalar geliyor aklıma. *Kendi güvenliğiniz için Bayan Grass.* Güçlkle yutkunuyorum, gırtlığımda yara var sanki. Herhalde hiç kimse zorla hastaneye yatırılmam için gerekli başvuru belgesini şu anda benden yanıt bekleyerek bakmakta olan psikiyatri kliniği yöneticisi kadar hızlı imzalayamazdı.

“Bayan Grass?”

“Yani...”

Birden, kalkıp buraya gelmeden önce saçlarımı bile taramamış olmamı müthiş aptalca buluyorum; hele koşu eşofmanımı ve tere bulanmış lekeli svetşörtümü değiştirmemiş olmam çok fena. Her şeyimle *kaygı verici görünüm*, diye bağılıyor olmalıyım. Sanki içimi okumuş gibi, yağlı bir tutam saç düşüyor alınma. Telaşla geri itiyorum onu.

“Bakın Bayan Grass, sır saklama yükümlülüğüm tabii ki bu konuşmamızı da kapsıyor,” diyor Doktor Hamstedt. Derin, kadifemsi ses tonu ve samimi bakışları etkiliyor beni. “Yani eğer içinizde tuttuğunuz bir şey varsa...” Cümlelerin gerisi, bana yaptığı çağrı havada asılı kalıyor ve ben derin bir nefes çekiyorum içime.

“Biri bana mektuplar yolladı,” diyerek temkinlice başlıyorum anlatmaya. Bir yandan da Doktor Hamstedt’in yüzündeki en ufak değişiklikleri bile izlemeye çalışıyorum. İncelen dudaklarını, kalkan kaşlarını, kımıldayan burnunu gözlemliyorum. “Ve düşündüm ki... Evet, biliyorum, kulağa tuhaf gelen bir şey bu, ama mektuplar çocuklardan gelmiş olabilir mi diye düşünüyorum.”

“Mektuplar, öyle mi?”

Başımı sallıyorum.

“Ne yazıyor mektuplarda?”

Şu âna kadar Doktor Hamstedt'in yüzünde telaşlanmamı gerektirecek bir şey görmüş değilim. Eğilip çantamın yan gözünden iki mektubu çekiyorum.

Doktor Hamstedt "*Lena için*" diye okuyor ilk mektubu. Sonra hemen ardından: "*Gerçeği söyle.*" "Bunun anlamı ne Bayan Grass? Ve neden bunların çocuklardan gelmiş olabileceğini düşündünüz?"

"Çünkü bütün yaptıklarından sonra benden nefret ediyor olmaları. Başka türlü mümkün değil. Ancak nefret edebilirler benden. Bilhassa Jonathan."

İşte şimdi Doktor Hamstedt'in yüzünde bir değişiklik fark ettim. Kaşlarını birden havaya kaldırdı. Neyse ki bunda bana karşı güvensizlikten çok samimi bir şaşkınlık okuyorum.

"Jonathan mı?"

Endişeyle sallıyorum başımı.

"Onun çok canını yaktım."

"Anlamadım."

Tekrar başımı sallıyorum, ama ona doğru bakmadan.

"Kulübeden kaçtığım gün..."

Jasmin

Artık kulübedeki dar bir şeride sıkışmış gündelik hayatı öğrenmiş, benim için güvenli olan alanı tanımıştım ve olabildiğince buna uyuyordum. O sabah kocan işe giderken veda olarak beni ağzımdan öptüğünde öğürmedim bile Lena. Ama sonra dedi ki: "Bu akşam bir test getireceğim." Gözleri parlıyordu bunu söylerken.

Âdet günüm epeyce gecikmişti, ama bunu görmezden gelmekteydim. Vücudumu altüst eden stresten olabilirdi böyle bir şey. Dı-

şarı fırlamış gibi görünen omuz ve kalça kemiklerimin belli ettiği kilo kaybının bir sonucuydu belki de. Gebe olmam gibi bir ihtimal yoktu benim için – ta ki o bu sözü söyleyene kadar. *Bu akşam bir test getireceğim.* Bir anda her şey yıkıldı, zemin kırılıp yarıldı ve simsiyah, devasa bir delik yuttu beni. Adam kapıdan çıkınca son bir çabayla kendimi kanepeye attım, oraya yığıldım.

Daha önceki bir konuşmadan, onun her zaman üç çocuk istemiş olduğunu biliyordum. Hannah ve Jonathan’a küçük bir kardeş. Hatta yakında hamile kalmam için birlikte kadeh kaldırmıştık. Bana verdiği doğurganlığı artırması beklenen vitamin haplarını her gün ses çıkarmadan yuttum; çocuğa isimler düşünürken olumlu bir havada baş salladım. Erkek olursa Matthias, kız olursa Sara. Açıkladı bana: Matthias “Tanrı’nın armağanı”, Sara ise “prenses” demekmiş.

Bütün bunları ciddi olarak düşünüp söylediğinden şüphe etmek için bir neden yoktu. Hayır, şaka filan yapmıyordu. Birden her şey bitmiş, her şey kararmış, onun üçüncü çocuğunu doğuracak olma düşüncesi içten içe öldürmüştü beni. Test sonucu bugün pozitif çıkmasa bile bir gün, bir hafta veya bir ay sonunda çıkacaktı nasıl olsa. Bir çocuğun daha bu dehşeti yaşamak zorunda kalması benim suçum olacaktı. Bir tutsak getirecektim dünyaya, adeta doğarken ölen bir insan. Ağlamaktan yüzüm parçalanacaktı neredeyse.

Çocuklar bazı kötü günlerimde ya da en azından birkaç saat boyunca onlara bağırmama veya sırf öfke yüzünden illüzyonlarını yıkmama alışmışlardı. Beni asla olamayacak bir geziye çıkmak için ikna etmeye çalışan Hannah’ya bağırıyordum. Fräulein Tinky’yi tekmelemiş, uçma oyunu oynamayı çok seven Jonathan’ın yüzüne hayatı boyunca asla, asla gerçek bir uçağa binemeyeceğini tıslayarak söylemişim. “Ben sizin anneniz değilim!” diye gürlemiş, buna aldırış etmiyor göründüklerinde daha da yüksek sesle gürlemişim. Ama bu berbat patlamalarım hiçbir zaman uzun sürmemişti. Çoğu kez

hemen ardından bu yaptığımdan utanarak veya hiç değilse babalarına söyleyeceklerinden korkarak özür diliyordum.

O gün öyle kaba değildim, öfkeli değildim – hiçbir şey değildim artık. Kanepeye oturup kollarımı gövdeme dolayarak hissizleşmiş bir halde ileri-geri sallanıyordum saatlerden beri. Hem Hannah hem de Jonathan bana erişmek için birkaç denemede bulunmuşlardı. Dersin ne zaman başlayacağını sordular. En azından spora katılmam için uyardılar beni, insan kaslarını düzenli olarak çalıştırmazsa olabilecekleri hatırlattılar. İçecek bir şey ve bir enerji barı vermek istediler. İkisi de beni canlandırmasını umdukları birer resim yaptı benim için. Ama hiç bakmadım bile. Aptalca, anlamsız karalamalardı. Sonunda Hannah'nın Jonathan'a kalın kitaptan bir şeyler okuduğunu fark ettim uzaktan.

“Depresyon,” diye okudu her zamanki monoton sesiyle, “psişik bir bozukluktur. Belirtileri moralsizlik, olumsuz düşüncelere kapılma ve isteksizliktir. Çoğu zaman bunlara neşe, randıman ve empati kaybı ile hayata karşı genel bir isteksizlik eşlik eder. Nokta.”

“Bu artık bize aldırış etmiyor mu demek?” diye sordu Jonathan ve Hannah hemen cevapladı: “Sersem! Hiçbir şeye aldırış etmiyor demek.”

“Yani bize de.” Jonathan bu saptamayı yaptıktan sonra tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Herhalde bu nedenle dikkatimi çekmişti. Evvelce ne ondan ne de Hannah'dan duymuştum böyle sesler. Ama bana yabancı olmalarına rağmen, aynı zamanda tanıdık gelen bir şey de vardı.

Hıçkırıyordu Jonathan.

Yaşlı gözlerimi kırptırdım. Evet, ağlamaya başlamıştı gerçekten. Üstelik öyle hıçkırıyordu ki küçük göğsü elektrik çarpmış gibi ine kalca sarsılıyordu. Acıyla buruşan narin, solgun yüzüne baktım ve sonunda dayanamayıp elimi uzattım ona. Küçük çocuk elimi tutmak yerine üstüme atıldı, neredeyse kanepeden düşürecekti. Sımsıkı sarılıyordu bana; bir süre hareketsiz kaldım. Şimdiye kadar ikisini de ağlarken gördüğüm olmamıştı. Belki de duygularını ifade edemeyeceklerini,

hatta duyguları olmadığını varsayıyordum. Tabii sirkülasyon aygıtının bozulduğu gün farklıydı, hep birlikte büyük yatağa uzanmıştık o zaman, kollarıma almıştım onları. Hannah “Seni seviyorum anne,” demişti. Ve ben: “Ben de sizi seviyorum. İyi uykular.” Şimdi farklı bir anlam buluyorum bunda, ama o sırada sadece o dehşet verici durumu biraz daha dayanılır kılmak için söylediğini sanmıştım. Korkuyu biraz hafifletmek için. Kendi payıma ben bu amaçla konuşmuştum. Tabii çocuklara karşı bir şeyler hissediyordum. Ama acımanın ötesine hiç geçmiş miydi bu? Çocukların çoktan beni sevmeye başlamış olabileceği düşüncesiyle ürperiyordum. Belki gerçekten seviyorlardı beni ama ben bunu ne fark etmiş ne de karşılık vermiştim. Onlar için yaptığım her şey oynadığım rolün bir parçasıydı. Rolümü iyi oynamazsam babalarının beni cezalandıracağından korkuyordum, hepsi bu.

Bir elimi ürkekçe Jonathan’ın sırtına koydum, diğeriyle de başın arkasını okşamaya başladım. Parmaklarımda yumuşak lülelerini hissettim. Boynumda sıcak, heyecan dolu nefesini ve hıçkırırken küçük bedeninin sarsılışını hissettim. Göğsümde kanat çırpın kalp atışlarım hissettim. Ve acı çektiğini: bir zamanlar babam öldüğünde ya da Kirsten’den ayrılırken bana olduğu gibi. Olabilecek en yoğun acıydı bu, sevgiden kaynaklanan acıydı.

Hannah’ya baktım. Biraz ötede, kitaplığın yanında duruyordu, kalın kitap elindeydi hâlâ. Bana bakacağını, meydan okuyan buz mavisi gözlerini üzerime dikeceğini sanıyordum. Ama başını kaldırmadı, utanmış gibi bir hali vardı. Ve bu da daha önce rastlamadığım bir şeydi. Doğruca yüzüme bakmak Hannah’ya şimdiye kadar hiçbir zaman zor gelmemişti, babasının bir saldırısından az sonra akan kan gözüme dolduğunda bile. Hatta bazen gülümseyerek şöyle derdi: “O kadar kötü değil anne. Saçma bir yanlışlık oldu işte.” Ama bunu söylerken mazur göstermek istediği şey babasının kontrolden çıkması değil, *benim* davranışımı. *Bendim* yanlışlıkla saçma bir şey yapmış veya söylemiş olan ve babası

bu yüzden vurmuştu bana. Kendi aptallığının doğal bir sonucu olarak.

“Buldum!” diye bağırdı Jonathan.

Hemen kucağımdan fırlayıp odadan çıktı, arkadaki holde gözden kayboldu. Geri döndüğünde yüzü hâlâ ağlamaktan kırmızıydı ama aynı zamanda ışıldıyordu. Arkasında sakladığı bir şey vardı elinde.

“Sana bir hediyem var,” dedi coşkuyla ve sakladığı şeyi çıkardı.

Kar küresi.

Kürenin içinde kahverengi kapısı, kırmızı panjurları ve sivri damıyla küçücük bir ev görünüyordu. Sağında ve solunda iki Noel ağacı yer almıştı.

“Bak anne.” Jonathan küreyi salladı, binlerce yapay kar tanesi yükseldi içinde, döne döne evin damına ve ağaçların tepelerine döküldüler, diğerleri de yeri kapladı. “Bak nasıl dans ediyor kar taneleri! Ve biz de buradayız.” Jonathan gülerek küçük evi gösteriyordu.

“Tutabilir miyim?”

Jonathan kar küresini uzattı.

“Ama dikkatli ol. Hakiki cam bu ve çok ağır.”

“Çok ağır,” diye tekrarlardım kendimden geçmişçesine. Doğruydı söylediği. Kar küresi epeyce ağırdı. Harika bir ağırlık.

“Nereden buldun bunu?”

“Babam hediye etti bana. Hannah’ya Fräulein Tinky’yi, bana da kar küresini hediye etti. Bu benim en büyük hazinem.”

“Peki nerede saklıyordun onu?”

“Bizim odada. Yatağın altındaki bir döşeme tahtası gevşemiş, altında bir delik var.” Sırıttı Jonathan. “Bazen Fräulein Tinky de saklıyor oraya. Gizlice bir şey yediğinde filan.” Hannah’ya döndü, ama kız kardeşi sırtışına karşılık vermedi.

“Sizin odada,” diye tekrarlardım, elimde kar küresinin ağırlığını tartmaya devam ediyordum. Kim bilir kaç defa gitmiştim o odaya, yatakları yapmak veya iyi geceler hikâyesi anlatmak için.

“Evet,” dedi Jonathan, gelip kanepede yanıma oturdu. “Ama şimdi onu sana hediye etmek istiyorum.”

“Ya, öyle mi...?”

“Evet, çok üzgünsün de ondan, anne.” Küreyi alıp yeniden salladı. Kar taneleri minik evin etrafında uçuşuyordu. Dalgın bir ifadeye gülümsedi Jonathan. “Bu bizim kulübemiz. Biz onun içinde oturuyor, ısınıyoruz.”

Küreyi bana geri verdi.

“Gördün mü bak, her şey ne güzel.”

“Evet, canım, gerçekten çok güzel.”

“Eğer bir daha üzgün olursan sallayıver küreyi.”

“Peki hayatım, yapacağım.”

Jonathan’a sımsıkı sarıldığımda, gözlerime yaş dolmak üzereydi. Beni neşelendirmek isteyen bu harika çocuk sahip olduğu en değerli, biricik şeyi bana vermişti.

Hannah “Artık yine de ders yapamaz mıyız?” diye aksi bir tavırla araya girdi. O âna kadar şaşırtıcı bir şekilde hiç konuşmamıştı.

Jonathan’ı alnından öperek “Teşekkür ederim,” dedim. Sonra mutfak saatine göz attım –dörde geliyordu, akşamüstü olmuştu– ve kanepeden kalktım.

“Pekâlâ çocuklar. Defterlerinizi ve pastel kalemlerinizi getirin. Bugün imla çalışacağız...”

Zaman ilerlemiş, saat sekize yaklaşmıştı. Adamın bugün artık eve gelmeyeceğini sanıyordum. Çocukları yatmaya hazırlanmaları için banyoya gönderecektim. Ders sırasında kar küresi yemek masasındaydı. Gözlerim durmadan ona kayıyor, gülümsüyordum. Öyle bir anda beni yakalarsa Jonathan da gülümsüyordu. Belli ki bugün olağanüstü bir şey yaptığı için çok mutlu ve gururluydu. Annesinin üzüntü hastalığını iyileştirmişti. Bir bilseydi...

Sonunda adım sesleri geldi dışarıdan. Tahtaya basan ağır adımlar, kulübeye ulaşan basamaklarda ilerliyordu. Çocuklar yerlerinden fırlayıp odanın ortasında gerekli pozisyonu aldılar, rahatça görülebilecek şekilde, ellerini öne uzatarak. Ben de onlar gibi yaptım, ama önce kar küresini adam kapıdan girdiği ilk anda görmesin diye iskemlemin üstüne koymuştum. Çocukların yanına geçip ellerimi uzattım. Aynı anda anahtarm kapı kilidinde döndüğü duyuldu.

Kulübe kapısını içeriden kapatırken onun sırtına ve bir anahtar destesine bağlı olan anahtarı kilitten çıkarıp tıngırtıyla pantolon cebine koyan elinin hareketlerine baktım. Her şey her zamanki gibiydi, ama kalbim bütün vücudumda atıyordu, tek bir nabız atışından ibarettim. Tırnaklarımın temizliğini kontrol ederken iyice yakınımdaya duruyordu, dışarının soğukluğunu hissettim üstünde. Alışveriş yapmıştı, o günü kutlamak için lezzetli bir şeyler pişirecekti bize. Ve kutlamanın sebebini oluşturan hamilelik testi de yamndaydı. Hatta bugün çocuklar daha geç yatabilecekti, kutlama vardı çünkü. Testin sonucundan çok emin görünüyordu.

Alışveriş poşetlerini mutfak tezgâhına taşımak için yanımdan geçerken “İyi misin Lena?” diye sordu.

“Evet, evet,” dedim aceleyle. Onunla sandalyemin arasına girerek gövdemle kar küresini perdelemiştim. Bugün artık zamanı gelmişti. Hissediyordum, ya özgür olacak ya da ölecektim, kalbimin her atışında hissediyordum bunu. Ve korkuyordum, müthiş bir korku içindeydim. Korku bedenimi alüminyum folyo gibi sarmıştı; beni sıkıştıran ve sağırlaştıran bir şeydi.

Bundan sonrası otomatik bir şekilde oluyor. Yemin ederim ki kar küresini ne zaman elime aldığımı hatırlamıyorum. Şu anda poşetleri mi boşaltıyor acaba? Yoksa odun sobasının küllerini mi karıştırıyor? Karşımda görüyorum onu, bana sırtı dönük, öne eğilmiş. Arkadan yak-

laşıyorum. Kar küresinin ağırlığı sanki bir ton, tutmakta güçlük çekiyorum; yine da büyük bir yay çizerek kolumu savurmayı başarıyorum.

Çocuklar nerede peki? Hemen yakınımda durup folyomdan hiçbir şey geçemediği için duymadığım bir uyarı çılgılığı atan Hannah mı? Evet, gözucuyla görüyorum onu, ama ağzı kapalı. Hiç konuşmadan kar küresinin havada çizdiği geniş ve tehlikeli yayı izliyor.

Ya Jonathan? Jonathan da burada bir yerde olmalı. Odadan çıkmadığına eminim. Heyecandan anlamsız bir şeyler söyleyerek kanepenin yanından fırladı belki de. Baba geldi diye seviniyor. Baba sobayı yakacak, güzelce ısıtacak kulübeyi. Baba lezzetli bir yemek pişirecek bize. Ne kadar iyi bir şey babanın burada olması.

Tam o anda kocan arkasına dönmeye yelteniyor – ama çok geç, bir çatırtı sesi çıkıyor, bir *bamm* sesi, tıpkı yere bırakılan bir karpuz gibi. Ondan bir ses çıktı mı peki? Acıyla inliyor mu, hatta bağılıyor mu? Hiçbir şey duymuyorum, kulaklarımın içinde akan kanın hışırtısı dışında. Ve bir de her şeyi sarsan tok bir *bamm!* Vurdum ona, isabet ettirdim, bir defa ama kuvvetli. Yeterince kuvvetli vurmuştum, vücudu ipleri kesilmiş bir kukla gibi olduğu yere yığıldı. Yerde yatıyor şimdi, aslında bu darbe yetti ona, ama galiba durmuyorum. Tekrer vuruyorum, tekrar, tekrar ve tekrar. Sonunda cam küre kafasında parçalanana kadar. Duramıyorum, onun yanına çömelmek, kırık küreyle vurmaya devam etmek zorundayım. Keskin cam parçaları yüzünü paramparça ediyor. Kan. Her taraf kana bulanmış olmalı.

Sendeleyerek geri çekiliyorum, cinayet aletim hâlâ elimde. Çocuklar görüş alanıma giriyor. Duruyorlar öylece, yere kök salmış gibiler. Hannah hareketsiz, yüzünde hiç ifade yok. Jonathan korkmuş. Gözyaşları iniyor yüzüne, ağzı şaşkınlıktan açık. Kolları gövdesinin iki yanında cansızca sarkıyor. Hele gözleri, bakışı... Kar küresi bana verdiği hediye idi, yaptığı en büyük işti, en gurur duyduğu hazine-

siydi bu. Kendi kar küresi babasını öldürmüştü. *Oydu, kendisiydi* babasını öldüren, çünkü bana kar küresini hediye etmişti. Dudakları kıpırdıyor, “Anne,” diyor, ama sesi çıkmadan.

Küreyi bırakıyorum elimden. Düşünce çıkardığı şangırtı kafamın içinde yankılanıyor. Kafamın içinde ancak şimdi parçalandı. Gürültü folyodan geçip alarm çaldırıyor. Kıpırtısız bedenim yanına çömelip pantolon cebindeki anahtar destesine uzatıyorum elimi. Tanrım! Kıpırdadı mı yoksa? Olamaz bu, olamaz, polisin de sonradan saptayacağı gibi, öldü o. Bir kez daha geriye doğru sendeliyorum. Elimde anahtarlar tıngırıyor. Hemen kapıya koşuyorum, titreyen parmaklarla anahtarları tek tek deliğe sokup deniyorum, sonunda uyan anahtarı bulana kadar. Uydu! Kapı açık!

“Haydi çocuklar,” diye bağıriyorum. “Çabuk!”

Ama çocuklar kıpırdamıyorlar. Babalarının hareketsiz vücudunun yanında dimdik duruyorlar.

“Gelin haydi! Gitmeliyiz buradan!”

Jonathan’ın babasının yanına çömeldiğini görüyorum, sanki ağır çekimde gibi. Gövdesi sarsılarak öne eğiliyor. Sessizce hıçkırıyor Jonathan. Acıdan ve sevgiden dolayı.

Başımı sallayarak çaresizce bakıyorum ona. Sonra gözlerimi Hannah’ya çeviriyorum; hâlâ aynı yerde, ifadesiz bir yüzle kaskatı duruyor.

Soluk soluğayım. Bir şey düşünmüyorum artık, daha doğrusu bir tek şey var aklımda: *Git, uzaklaş buradan!* Bacaklarım harekete geçiyor. Dar bir verandaya giden ahşap basamakları tökezleyerek iniyorum. Karanlık ve buz gibi soğuk hava karşılıyor beni. Bir an için nefes almayı unutuyorum; ciğerlerim bu yabancı, gerçek, taze havanın etkisiyle tıkanıyordu sanki.

Koşuyorum. Kulübeyi çevreleyen çimenli alanı geçip bitişikteki ormana dalıyorum. Dallar derimi yırtıyor, karanlıkta bir şey seçemiyorum, ayaklarımın altında kuru dal parçaları yüksek sesle çatırdayarak

kırılıyor. Kollarımı savuruyor, dalları yana itiyorum; bazen boşa gidiyor hamlem, tökezliyor, düşüyorum. Canım acıyor. Zorla yeniden ayağa kaldırıyorum kendimi – *devam, durmadan devam, uzaklaş buradan.*

Ve birden arkamda bir şey oluyor. Bir çatırtı mı? Tekrar ayağa mı kalktı? Peşimde mi?

Daha çabuk ol, koş!

Koşuyorum, bocalıyorum, kayıyorum, bir ağaca çarpıyorum.

Devam et, durma!

Arkamda bir çatırtı.

Önümde, az ilerideki ağaçların arasında... Işık mı bu?

İki ışık. Çok küçükler, ama oradalar. Araba farları mı?

Oraya doğru koşuyorum. *Devam et! Sakın durma!* Bir yol, bir yol var orada! Kollarımı uzatıyor, sallıyorum. Otomobil bu, evet, bir otomobil geliyor! Koşuyorum ona doğru, kollarımı sallıyorum, otomobil yakında, daha da yaklaşıyor – ve sonra... kulakları sağır edici bir gümbürtü. Parlak renkler patlıyor gözlerimin içinde. Gözkapaklarım titreşiyor. Sert ve soğuk zeminde yatıyorum. Çok soğuk, korkunç bir soğuk var. Tepemde bir hareket seziyorum. Biri var orada. Bana doğru eğiliyor. Otomobilin sürücüsü. Sesi yüzüne uygun değil. Sesleniyor: "Bayan Grass? Bayan Grass! Sakin olun Bayan Grass!"

Matthias

Bu gece çok huzursuzum. Oysa en çok istediğim şey bir an önce uykuya dalmak, sabah daha çabuk olsun diye. Yeni, daha iyi bir gün başlasın. Yanımda Karin yatıyor. Uyurken burnundan hafif bir horultu geliyor; o da benim gibi huzursuzca dönüp duruyor yatakta. Ama uyuyor hiç olmazsa. Şansı var.

Ben çok farklı bir şey beklemiştim, bu kesin. İçeri girdiğimizde Hannah "Ama burası bizim ev değil ki büyükbaba," dediği anda sanki bir balta darbesi inmiş, göğüs kemiğimi yarmıştı ve bilincim tamamen açıkken kalbimi çekip çıkarıyorlardı. Nasıl bir hayal kırıklığıydı yaşadığı! Anlaşılan onu kulübeye götüreceğimi sanmıştı. İlk anda ben söyleyecek bir şey bulamazken neyse ki Karin doğaçlama yapmayı başardı.

"Haklısın Hannah," dedi çok doğal bir tavırla. "Burası bizim evimiz, büyükbabanın ve benim evim. Annen uzun bir zaman burada bizimle birlikte yaşadı. Onun için senin de bizi burada ziyaret etmekten hoşlanacağını düşündük. Annenin eski odasını görmek ister misin?"

"Evet," diye başını salladı Hannah. Karin'in uzattığı eli tuttu, onunla birlikte üst kata çıktılar. Adımlarımı sürüyerek biraz geriden izledim onları.

Doğrusunu söylemek gerekirse burası Lena'nın eski odasının bir iskeletinden ibaret. Çam ağacından karyola, dolap, Lena müzik diye bir şey olduğunu keşfettiğinde Noel hediyesi olarak alınan kocaman müzik seti, yazı masası ve döner sandalye her zamanki yerlerinde duruyor. Ve tavanda, tam yatağın üstüne yapıştırılmış, karanlıkta parlayan yıldızlar – Lena'nın ilkokul günlerine ait duygulandırıcı bir anı bu. Kendi yıldızlı gökyüzünü yaratmıştı o zamanlar. "İnsanın yıldızları ancak gece dışarıdaysa görebilmesi çok saçma, değil mi babacık? Yıldızların altında uykuya dalmak çok daha güzel, öyle değil mi?"

"Evet Lenacık, öyle," diye hak vermiştim ona ve yıldızları onun ulaşamayacağı bir yüksekliğe yapıştırmak için yardım etmiştim; Lena aşağıdan nasıl yapmam gerektiğini söylüyordu bana.

Eskiden duvarları kaplayan sayısız poster, çoktan kâğıt çöpü olarak geri dönüşüme gitti. Fotoğraflar ve yığınla renkli polaroid resimlerin ve konser biletlerinin doldurduğu pano indirildi. Bir zamanlar dolapta asılı olan giysiler ayıklanıp ayrıldı. Buna karşılık Karin bir misafir odası, en azından hayaletsiz bir oda oluşturmaya çalışırken

yeni bir komodin ve yatağın önüne küçük bir kilim alındı. Perdeler asıldı ve pencere eşiğine Karin'in sevgiyle bakmayı sürdürdüğü, sak-sı içindeki beyaz orkide yerleşti.

Hannah çekingen adımlarla içeri girip gözlerini ortasında durduğu odada gezdirdi.

"Çok büyük," dedi hemen ve kapıya geri dönerek ayaklarıyla odayı ölçmeye başladı. Önce bir topuğunu, sonra diğerini parmak uçlarma bitiştirerek ilerliyordu.

"Yirmi sekiz ölçme adımı," dedi, karşı duvara ulaşip saymayı bitirdiğinde.

Umutla "Hoşlandın mı?" diye sordum, ama Hannah omuz silk-mekle yetindi.

Ona yazı masasım gösteriyorken herhalde gün boyunca hiç ciro yapamamış bir mobilya satıcısına benziyordum.

"Bak gördün mü, burası ders çalışıp yeni şeyler öğrenmek için mükemmel bir yer. Denemek ister misin? Gel otur şöyle. Hem şun-lara bir bak! Senin için ayrıca bir resim defteri ve boya kalemleri aldık. Eğer arzu edersen yarın veya önümüzdeki günler birkaç kitap da alırız. Ya da Karin, yani büyükannen bodruma göz atar, belki bir sandığın içinde annenin okul kitapları kalmıştır. Ve sonra da..."

"Matthias." Karin kapıda durmuş, işaretle beni yanma çağırıyordu: "Bırak, önce biraz kendine gelsin."

İç çekerek sözünü dinledim ve yanına gittim. "Ne yaptığını sandın sen böyle?" dedi tıslayarak.

Bununla kastettiği, Hannah'ya onu eve götüreceğimi söylemiş olmamdı. Oysa bu yanlış anlamadan en büyük hayal kırıklığına uğramış olan bendim. "Yıldızlar," dedi Hannah birdenbire. Lena'nın yatağına gitmişti, başını kaldırmış, gülümsüyordu. Gülümsemesi cesaret verdi bana.

“Evet. Annen kendine ait bir yıldızlı gökyüzü olmasını istemişti. Biz de tavana yıldızlar yapıştırdık onun için. Karin, ışığı kapatır mısın?” Dışarıdaki gazetecilerden korunmak amacıyla Lena’nın odasındaki jaluziler de indirilmişti, elektrik düğmesine basılınca yıldızlar hemen parlamaya başladı. Tepede irili ufaklı, kimi kuyruklu kimi kuyruksuz neon yeşili beneklerden oluşan bir yıldız denizi vardı şimdi.

“Annem evde bana da bir yıldızlı gökyüzü yaptı. Ama pastel kalemelerin renkleri parlamıyor.”

“Yıldız resimleri mi yaptı sana?” Sıcak bir his kapladı içimi, kabaran göğsümü bir anda dolduruverdi. Lenacık ne harika, nasıl sevgi dolu bir anneydi böyle!

“Evet, Jonathan’ın yatağının alt tarafına. Ben yatağıma uzandığımda kolumu kaldırmam yeterli, dokunabiliyorum yıldızlara. Parlamasalar bile yine de güzeller. Üstelik rengârenk onlar, mavi, yeşil, kırmızı. Bir tek sarı olanlar yatağın tahtasında pek seçilemiyor, ama ben biliyorum nasıl olsa orada olduklarını.”

“Söyle bakalım, bu gece burada, bu odada uyumak ister misin? Annenin parlayan yıldızlarının altında?”

Hannah bir şey söylemedi, ama koridordan gelen ve aralık kapıdan odaya giren bir parça ışık sayesinde, onun başını salladığını gördüm. Artık o ânın, gevşemiş ipleri birbirine bağlayan ânın geldiğini düşünüyordum. Tavandaki, annesinin bir işaret gibi ardında bıraktığı yıldızlar. Hannah’ya bundan böyle ait olduğu yerin burası olduğunu kendi tarzlarında, sessizce kanıtlayan yıldızlar.

Ama yanıliyordum. Akşam yemeğinde Hannah birden sordu: “Peki daha ne kadar burada kalmak zorundayım? Ne zaman eve dönebileceğim?”

Yine Karin’den yardım gelmesini umdum. Ama galiba bu kez o da bir yol bulamıyordu.

Az sonra "Hannah," diye yeni bir denemeye giriştim. "Polisler kulübeyi mühürledi. Kapiya bir şey yapıştırdılar, yani kulübeye girmek artık yasak."

Hannah henüz ancak birkaç lokma ısırdığı tereyağlı ekmeğini bıraktı elinden.

"Hiçbir zaman mı?"

"Galiba, öyle sanıyorum."

"Ama neden?"

"Hannah," diye devam etmeye çalıştım, ama aslında ne diyeceğimi bilmiyordum. Karin sözümü kesti:

"Çünkü kötü şeyler oldu orada."

İçim çekilir gibi oldu, uyarıcı gözlerimi Karin'e diktim. Kulübede olanları Hannah kendiliğinden anlamadığı sürece ona bunu dikkatle anlatma işini bence uzmanlara bırakmalıydık. Ve onların bile şimdiye kadar başarı sağlayamaması, bu konuda ne kadar duyarlı hareket etmek gerektiğini ortaya koyuyordu. Tabii Karin'le bu şekilde konuşamazdım, çünkü son zamanlarda uzmanlardan hep işe yaramaz budalalar diye söz ettiğimi hatırlatırdı bana.

Ama Hannah hemen başını sallayarak şaşırttı beni.

"Zaten Jonathan'ın halındaki bütün o lekeleri çıkarabildiğini sanmıyorum."

Karin duyulur bir ses çıkararak nefes aldı.

"Ama biz yine de gitmeliyiz oraya büyükbaba. Fräulein Tinky için. Kulübenin artık bizim evimiz olamayacağını bilmiyor ki o."

"Yaparız Hannah. Sorun değil," dedim ve bu defa da uyarıcı bakışlar Karin'den bana geldi.

Hannah'nın bizim yanımızda iyi hissedeceğinden eminim ben aslında. Her şeye rağmen sonunda her şey iyi olacak. Ama işte bu gece bir türlü rahatlayamıyor, uyuyamıyorum. O küçük, kemirici şüpheyi aldırış etmemeliyim. Bir aile olmayı başaramadığımızı dü-

şünen Karin haklı çıkmamalı. Yeniden bir aile olmak, tıpkı eskisi gibi... Bunu düşünerek sonunda uyumuşum.

Karin'in deliksiz bir uyku uyuyamaması alışık olduğum bir şey. Yıllardır böyle, Lena kaybolduğundan beri. Gecenin ortasında yataktan fırlayıveriyor. Banyoya gidiyor, sonra mutfığa inip bir bardak su içiyor veya kendine çay yapıyor. Ya da oturma odasına geçip gözleri tekrar kapanmaya başlayana kadar bir şeyler okuyor. Onca yılın ardından, merdivendeki adım sesleri ve su şırıltısı benim için ancak arka plan gürültüsünden ibaret kaldı. Gözümü bile açmıyorum artık, en fazla tembelce uyuma pozisyonumu değiştiriyorum yatakta.

Ama bu gece korkuyla sıçıyorum.

Çığlıklar. Elim gece lambasının düğmesine gidiyor.

Çığlıklar. Karin'in sesi.

Vücudum havaya fırlıyor, dolaşım sistemim yetişemiyor ona. Ayaklarımla döşemeyi bulmaya çalışıyorum.

Bağırışlar aşağıdan gelmekte. Bir şey devrildi, bir iskemle olabilir. Sanırım yemek odasında.

Titreyen bacaklarımla üstünde yatak odasının kapısına varmayı başarıyorum.

Evde biri var, diye düşünüyorum. Biri Karin'e saldırıyor galiba. Bir silah, bir silahım olmalı. Ama yok. Aklıma gelen tek şey, şömine demiri, şöminenin hemen yanında asılı duruyor, ama şömine de yemek odasında, yani tahminime göre Karin'in olduğu yerde.

Sendeleyerek koridordan geçerken bir an Lena'nın eski odasına dalmak geliyor aklıma, küçük Hannah Karin'i savunma düşüncesinin yerine geçiyor. Ona asla kötü bir şey olmamalı.

O sırada tekrar Karin'in sesini işiterek duraksıyorum.

"Bu da ne demek oluyor böyle?" diye bağıyor. Ve hafif bir ses cevap veriyor ona: "El sallayan birine karşılık vermemek kibar olmayan bir davranıştır."

Hannah! Hannah cevap verdi Karin'e.

Koridorun geri kalanını hızla aşarak merdivene ulaşıyor, sonra merdiveni inip holü geçiyor, ışıkları yanmakta olan yemek odasına dalıyorum. Karin Hannah'nın koluna yapışmış.

"Ne oluyor burada?" diye soruyorum, şaşkınca etrafa bakarak.

"Onu pencerede yakaladım!"

Karin'in sımsıkı tuttuğu Hannah'nın buruşan yüzünü görünce, hemen atılıp karımın kasılmış parmaklarını Hannah'nın incecik kolundan ayırıyorum.

"Pencereden bakmamın yasak olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim."

"Elbette pencereden bakabilirsin Hannah," diye ortalığı yatıştır-maya, Karin'i omzundan tutarak ondan uzaklaştırıp aralarında me-safe oluşturmaya çalışıyorum. "Ne oldu?"

"Bir bardak su almak için aşağıya inince jaluzinin oradan gelen bir ses duydum. Hırsız var sandım," diye bir çırpıda anlatmaya girişiyor Karin. Onu yemek masasına götürüp yumuşakça omuzlarına bastırarak sandalyeye oturtuyorum. Titriyor. "Hannah birinin camına taş attığını söyledi."

"Doğru bu. Yalan söylemiyorum," diye Hannah araya giriyor. "Ama kim olduğunu göremedim, onun için aşağıya geldim. Buradan daha iyi görünüyor dışarısı."

"Öyleyse şansımız varmış, iyi ki sadece pencereden baktın, kimmiş diye doğruca dışarıya çıkmadın," diyor Karin sarkastik bir tonda ve ellerini alnında birleştirerek.

"Evin önünde biri mi var?" Otomatik bir hareketle şömineye, demir çubuğa doğru dönmüştüm.

"Hayır, kimse yok." Karin durduruyor beni. "Hannah ona dostça el sallayarak kaçmasını sağladı."

"Karin, yapma şunu lütfen," diyorum ve Hannah'ya doğru baş sallıyorum. Hastaneye bağışlanmış giysilerden olan geceliği hem üstüne büyük geliyor hem de sonbahar serinliğine göre çok ince, bu haliyle zaten yeterince zavallı bir görünüşü var. Üstelik üzgün başı dar ve cılız omuzlarına ağır gelerek sarkıyor.

"Hannah." Yanına gidip zahmetle çömelıyorum. "Anlatır mısın bana ne olduğunu?"

"Bahçede biri duruyordu, pencereme bir şey fırlattı. Önce yağmur yağıyor sandım. Ona benziyordu, küçük bir şeydi, hafif bir tıngırtı çıkmıştı. Sonra yine de bir bakayım dedim. Ama sadece bir gölge görebildim, onun için aşağıya gittim, diğer odaya."

"Ve pencerenin önünde biri vardı, öyle mi?"

Hannah başıyla evet diyor.

"Birbirimize el salladık."

"Kim olduğunu gördün mü onun?"

"Dışarısı çok karanlık."

Kollarını okşayarak avutuyorum onu.

"Korkma. Ben hemen gidip bakarım. Sen odana dönüp yat yine, olur mu?"

Hannah tekrar başını sallıyor, başını kısmen Karin'e doğru çevirip "Özür dilerim," diyor. "Bir daha izin almadan pencereye gitmeyeceğim."

Karin iç çekiyor sadece, onun yerine ben konuşuyorum: "Tamam Hannah. Yanlış bir şey yapmadın. Her şey yolunda. Haydi dön yatağına. Birazdan biz de geliriz."

Hannah'nın merdiveni tırmanan küçük, dikkatli ayak seslerini dinlerken gözlerimi Karin'den ayırmıyorum. Bizi duymayacak kadar uzaklaştığına emin olunca Karin'e çıkışıyorum: "Nasıl yaparsın bunu?"

"Lütfen ama," diyor tırmalayıcı bir sesle ve kavuşturmuş halde tuttuğu ellerini sarkıtıyor.

“Belki de kötü bir rüya gördü, ama sen böyle çıkışıyorsun ona!”

“Ya da tam korktuğum şey oldu.” Karin elini hafifçe, tok bir ses çıkararak masaya vuruyor. “Gazeteci akbabalardan biri gece boyu dışarıda pusuya yattı.”

“Saçma. Dokuza doğru hepsi birden çekip gitti onların. Arabaların uzaklaştığını duyduk. Hem ben tekrar kontrol ettim, kimse kalmamıştı. Burada bir şey elde edemeyeceklerini anladı onlar.”

Karin bu itirazıma aldırış etmişe benzemiyor.

“Ve Hannah bir de cesaretlendiriyor bu insanları. Güzel bir fotoğraf pozu veriyor onlara! Sana söyledim bunu Matthias! Artık böyle şeyler istemediğimi daha baştan söyledim. Her gün gazetede kendimi görmek istemiyorum.” Karin ani bir hareketle ayağa fırlıyor. Sandalyesi arkaya devrilecekti neredeyse. Son anda sırtlığından yakalıyor onu ve tekrar masaya doğru itiyor.

“Her ihtimale karşı bir bakacağım,” diyorum. Şömineye gidip demiri alıyorum asılı olduğu yerden. “Eğer halledilecek bir şey varsa hallederim. Sen de tekrar Hannah’nın yanına çık. Ama iyi davran ona, olur mu Karin?”

Dışarısı çok sessiz. Sadece günün ilk ışıklarıyla birlikte tiz seslerle ötmeye başlayan kuşlar duyuluyor. Bizim evin kapısına çıkan dört basamağın en yukarıda olanında duruyorum bir süre. Elimde şömine demiri. Gözlerim ön bahçede dolaşüyor. Küçük bahçe kapısı kapalı. Birkaç dakika önce birinin arazimize girmiş olabileceğine dair bir belirti yok. Bodur gül ağaçları dışında çalılar veya kalın gövdeli ağaçlar da bulunmuyor burada, gizlice giren birinin saklanması mümkün değil. Alacakaranlıkta bile küçük bahçenin tümüyle sakın olduğunu görebiliyorum. Tıpkı tahmin ettiğim gibi: Hannah kötü bir rüya gördü, hepsi bu.

Matthias

Karin'e ne oldu, bilmiyorum. Daha kahvaltı ederken başladı. Hannah tereyağlı ekmeğini yemekten tıpkı dün akşamki gibi – ve sonra... İşte, Karin Hannah'yı memnun edebileceğini –ona bir şey *sunabileceğini*– düşünmüş. Mutfaktan şokella kavanozunu getirip masaya koydu.

“Bildiğim kadarıyla bütün çocuklar sever bunu,” dedi ve Hannah'ya anlamlı bir şekilde göz kırptı.

Ama Hannah kavanozu alıp içindeki maddeleri inceledikten sonra itti onu.

“Çok fazla şeker tüketmemeliyiz. Fazla şeker ve şeker içeren besinler tüketmek şu semptomlara yol açabilir: yorgunluk, isteksizlik, anksiyete, mide ve bağırsak problemleri, şişkinlik, ishal veya kabızlık, sinirlilik, uyku ve konsantrasyon bozuklukları, diş çürümeleri. Nokta.”

Karin'in dudaklarında yarım yamalak bir gülümseme oluştu. Sonra kavanozu alıp mutfığa geri götürdü, depolanan malzemelerin durduğu dolaba, Hannah'nın bize geleceği kesinleşince özel olarak satın aldığı çikolataların, jelibon ayı poşetlerinin ve bisküvi paketlerinin yanına koydu. Yaşadığı hayal kırıklığım anlıyorum. İyi niyetle hareket etmişti. Ama yine de kavanozu kaldırmakla yetinemez miydi?

Hayır, burnunu çekmeye başladı şimdi de. Ta yemek odasından duyuluyor. Ellerimi masaya dayayıp kalkmaya, mutfığa, onun yanına gitmeye hazırlanıyorum. Ama sonra fikir değiştiriyorum. Hannah karşımda oturuyor ve bana bakıyor. Önündeki tabakta bir dilim ekmek var. Karin mutfığa gittiğinden beri hiç dokunmadı ona.

“Sadece tereyağı mı olsun?” diye soruyorum.

Hannah baş sallıyor.

Masanın üstünden uzanıp tabağını alıyorum ekmeğe tereyağı sürmek için.

Tabağı geri uzatırken “Teşekkür ederim,” diyor çok kibar bir tonda. “Sen başla Hannah. Ben büyükannene bir bakacağım.”

“Huzur içinde bir kahvaltı edemez miyiz?”

Hannah duymasın diye fısıldıyorum, ama buna rağmen sesim fark edilir bir şekilde keskin çıkıyor; Karin’i, hatta beni bile şaşırtıyor bu.

“Bu hiç bana göre değil Matthias.” Yukarıya doğru belirsiz bir işaret yapıyor. Tavan lambasından günün bu saati için alışılmadık soğuk-beyaz bir ışık yayılmakta mutfığa. Daha doğrusu bütün odalar böyle, çünkü evdeki bütün jaluziler hâlâ kapalı.

“Dünkünün yarısı bile değil Karin,” diyorum, kaldırımda anlamsızca bekleyen gazetecileri kastederek. Bu sabah altı buçukta posta kutusundan gazeteyi alırken ortalıkta kimse yoktu. Artık gelmeyeceklerine inanmaya başlıyordum neredeyse. İlk otomobil ancak saat sekizi biraz geçmekteyken gelip park etti.

“Elbette,” diyor Karin alay ederek. “Hannah’nın fotoğrafını gece-den aldılar zaten.”

“Lütfen, yine başlamayalım. Gece kimse gelmedi buraya. Hannah kötü bir rüya gördü. Hem bugünkü gazeteyi gördün işte. El sallayan Hannah fotoğrafı filan yok. Sadece...” Bir şey fark edip cümleyi yarıda kesiyorum. *Bayerisches Tagblatt*’taki polislerin son günlerdeki davranışlarını eleştiren yazı haklı mı diye tartışmak istemiyorum şimdi. “Bak Karin,” diyorum onun yerine. “Benim için de kolay değil bu. Ama şimdi önemli olan tek şey, o herifin kim olduğunu ve kızımıza ne yaptığını bulmamız.” Boğazımın kuruduğunu hissediyorum. “Ve onu nereye götürdüğünü.”

“Sen bunu mu yapmak istiyorsun yani?” Karin’in gözleri hâlâ biraz nemli. Yüz ifadesinde yadırgatıcı bir gölge oluştu.

“Tabii. Başka ne olduğunu sanıyorsun?”

“Mark’a Gerd’le görüşüp görüşmediğini sormadın bile.”

"Görüşmüş olsalar Gerd söylerdi bana."

Karin ellerini savuruyor havada.

"Bunun bile farkında değilsin."

"O kadar yüksek sesle konuşma," diyorum vızıldar gibi. Gözlerimi açık kapıya, Hannah'ya doğru kaydırıyorum. Hannah gözlerini karşıya dikmiş, düşünceli bir tavırla ekmeğini çiğnemekte. Neyse ki bize yan dönmüş olarak oturuyor, yani sabit bakışları en fazla yemek odasındaki şömineyi hedeflemiş olabilir.

"Neyin farkında değilim?" Tekrar Karin'e döndüm.

"Gerd artık mutlaka gerekmedikçe konuşmuyor seninle. Ve bugünkü yazı da ne kadar haklı olduğunu gösterdi."

"Gerd benimle konuşmuyor öyle mi? Demek öyle. O zaman hafızamda bozukluk var demektir. Çünkü ben sanıyordum ki şu Bayan Grass hastaneye kaldırıldığı gece hemen aradı beni."

"*Bizi* aradı Matthias. Ve eminim çok pişman oldu aradığına. Bizim Cham'daki hastaneye gelmemizi istemiyordu. Buna *sen* karar verdin."

"Hayır, *biz* karar verdik."

Başımı sallayarak karşı çıkıyorum bu dediğine.

"Ne diye şimdi Gerd'den söz ediyoruz ki? Ben sana neden bir kavanoz şokella için mesele çıkardığını sordum."

Karin'in çenesi titremeye başlamıştı.

"Çünkü sen derdinin Lena olduğunu söylüyorsun. Doğru değil bu. Artık değil. Şimdi senin derdin Hannah."

İnanamıyorum bu duyduklarıma. Nasıl söyler bunu! Lenacığım. Her şeyim benim... Çileden çıkmamı engelleyen tek şey, karşımdakinin Karin olması, neredeyse kırk yıldır evli olduğum karım. Gerd, Giesner veya Mark Sutthoff yapsa bu küstahlığı, çoktan yapışmıştım yakasına.

Onun yerine "Bize yalnız Hannah kaldı," diyorum ve nefes bile almadan hemen "bir de Jonathan," diye ekliyorum, bu feci konuşmada Karin'e bir koz daha vermemek için.

Ama anlaşılan Karin ipin ucunu bırakmayacak.

“Nereden biliyorsun bunu?” diye gürlüyor ve “Hşt!” dememe rağmen gürlmeye devam ediyor. Her ihtimale karşı bir kez daha bakıyorum Hannah’nın olduğu tarafa. “Lena’nın cesedini hâlâ bulamadılar. Ne olacak eğer...”

“Karin. Biliyoruz onun öldüğünü,” diye araya giriyorum. Bu arada Hannah’nın bizimle ilgilenmeden sessizce ekmeğini yemeye devam ettiğini gördüm.

“Nereden biliyoruz peki? İki hafta önce kaza gecesini Gerd telefon edince Lena’nın yaşadığından hiç şüphe etmedik!”

“Karin, lütfen...”

“Ve sen hiçbir şey yapmıyorsun yardım etmek için!”

“Ne yapmıyorum?”

“Hannah’ya çoktan sorabilirdin onu!”

“Ben psikolog değilim Karin! Nelere yol açacağını asla bilemeyiz, eğer...”

Karin lafa dalıveriyor: “Sen değil miydin, sözümona profesyoneller hiçbir şeyden anlamıyor diyen? Hem görünüşe bakılırsa onu bizim eve getirecek kadar uzman hissediyorsun kendini.”

“Tamam, Karin.” Ona doğru bir adım atıp omuzlarını tutuyorum. “Söz veriyorum sana, Mark’ı daha sonra arayacağım. Gerd’i de. Ama sen de şimdi lütfen Hannah ve benimle birlikte sofraya otur, birlikte kahvaltı edelim. Olur mu?”

Karin ağzını açıyor, ama sonra fikir değiştirip hafifçe başını sallıyor. Elini tutup yemek odasına götürüyorum onu. Ama Hannah yerinde yok.

“Nerede?”

“Tuvalete gitmiştir,” diyor Karin, ama ben biliyorum öyle olmadığını.

“Hannah!” Telaşla yemek odasından hole geçiyorum.

"Ben yukarıya bakayım," diyor peşimden gelmiş olan Karin, hızla turmanıyor merdiveni.

Holün arka tarafındaki misafir tuvaleti boş. Bir saniye önce açtığım kapıyı tekrar kapatıyorum. Elbette gitmedi tuvalete. Hannah için bunun saati gelmedi, hem izin almadan kesinlikle gitmez. Herhalde duydu Karin'le kavga ettiğimizi, korkuya kapıldı. Lenacık geliyor aklıma, o da nefret ederdi kavga etmemizden. Öyle zamanlarda saklanır, çoğu kez holdeki dolaba girerdi. Dizlerini karnına çekerek otururdu orada, onu arayıp bulmamızı beklerdi. Sanki kaybolarak bizi kavga-dan uzaklaştırmak istiyordu. Kavga konusu evin her ay güçlkle bir araya getirilen taksitleri, ofisimde henüz işlerin oturmamış olması, çocuk yetiştirme konusu, söz verilmiş ama unutulmuş olan bulaşık yıkama işi veya köpürüveren her türlü ayrıntı olabiliyordu.

Merdiven altında duran, Karin'in her gün kullanılmayan ceket ve paltoları sakladığı antik çam dolaba dikkatle yaklaşıyorum. Ve hatırlıyorum...

Buldum seni sonunda.

Benim için kaygılandın mı babacık?

Hem de nasıl, canım benim!

Bu iyi işte...

Tam dolap kapısını açacağım sırada Karin yukarı kattan sesleniyor: "Kendi odasında!" Derhal kalbim dışarı fırlamaktan vazgeçip yerine dönüyor. Dudaklarımda titrek bir gülümseme var, hem rahatlamamanın hem de biraz hayal kırıklığı yaşamamanın belirtisi. Galiba Hannah'yı dolapta bulmayı çok istemiştim.

Benim için kaygılandın mı babacık?

Hem de nasıl, canım benim...

"Yukarı gelir misin Matthias?"

Tam ilk basamağa adım atmışken gözücuyla bir hareket algılıyorum. Ev kapısının buzlu camının ardında bir gölge kıvıldadı. Bir

saniye bile düşünmeden sıçrayıp hızla açıyorum kapıyı ve aynı anda bantla kapatılmış büyük bir karton kutuyu bizim paspasa bırakmakta olan bir kadm çıkıyor karşıma.

“Bay Beck... merhaba,” diye kekeliyor, o da benim kadar şaşkın. Korkuyla bir adım geri kaçıyor.

Bu telaşlı çalkalanma bahçe kapısının önünde toplanmış kalabalığı da hareketlendiriyor. Daktiloda bir şey yazar gibi deklanşörlere basıyor, yaylım ateşi açmış gibi bana sorular yağdırıyorlar:

“Küçük kız nasıl Bay Beck?”

“Oğlan ne oldu Bay Beck?”

“Kızınızın nerede olduğuna dair yeni bilgi var mı Bay Beck?”

“Polis tarafından yüzüstü bırakılmış hissettiğiniz doğru mu?”

Bakışlarım ayağımın dibindeki kahverengi karton kutu, ürkek adımlarla kapının önündeki basamakları geri geri inmekte olan kadın ve bahçe çitinin önünde bağrıışan köpek sürüsü arasında gidip geliyor.

“Hannah artık hep sizinle mi yaşayacak Bay Beck?”

“Jonathan’ı da alacak mısınız yanınıza?”

“Bay Beck! Bay Beck!”

Sonunda ipler kopuyor, yıldırım gibi patlayan büyük bir umutsuzlukla bağıyorum: “Çekin gidin artık pis domuzlar! Yoksa polisi arayıp hepiniz hakkında tacizden suç duyurusunda bulunacağım!” Paspasın üstündeki ağır kutuyu tekmeliyor, sonunda dört basamağı inmeyi başarıp kaplamalı düz bahçe yolunda ilerleyen kadına doğru yuvarlıyorum. Tanıdım bu kadını. Kızıl saçından ve açık mavi paltosundan tanıdım. Dün de buradaydı, Hannah’yla birlikte travma merkezinden geldiğimizde. “Bizi rahat bırakın,” diye homurdanıyordum ona, sonra kapıyı gürültüyle çarparak eve giriyorum.

“Yarın okuyacağımız manşet bu, demek ki.”

Karin’in öfkeli sesi yukarı kattan geliyor. Güçsüz bir şekilde ona çeviriyorum başımı.

“Üzgünüm.”

Karım gözlerini deviriyor.

“Hep bunu söylüyorsun zaten. Ayrıca: Hannah kendini odasına kapadı. İstersen bir gel açmayı dene.”

“Ne yaptı...?”

“Kendini odaya kilitledi. İsteyerek.”

Jasmin

Uyanıyorum. Gerçi tam yediye on kala değil ve kafamın içinde onun sesi olmadan, ama akşamdan kalmış gibiyim ve hemen dün akşamı hatırlıyorum. Yan tarafı yokluyorum, Kirsten’in yattığı yeri, ama sonra hatırlıyorum, sabahtan eve gidip Ignaz’ı besleyecek, sonra da bizim için alışveriş yapacaktı. Anlaşılan evden çıkmış, banyodan veya mutfaktan hiç ses gelmiyor kulağıma. Belki de yalnız kalmam daha iyi; bana tanınmış son bir mühlet bu. Kirsten geldiğinde “Cham”ı arayacağız. Rekonstrüksiyon resmine bakmak zorundayım. Yapılması gerek tabii. Üstelik dün akşamdan beri onunla buluşmam için yeni bir neden daha var.

“Bu önemli bir bilgi olabilir Jasmin,” demişti Doktor Hamstedt. “Hatıta adamın kimliğini ve nasıl bir motifle hareket ettiğini saptamaya yardımcı olabilir. Çok kişisel bir şeye benziyor bu, sizce de öyle değil mi?”

“Ya da gazetelerde yazarları okuyup kendince eğlenmek istedi sadece.”

“Olabilir. Yine de bence en kısa sürede Komiser Giesner’le konuşmalısınız.”

Sırf bu düşünce bile hemen yine yastıklara gömülüp uyumaya devam etme isteği yaratıyor bende. Ama nasıl yapabilirim ki Lena, sen duvarlardan yüz farklı şekilde bana bakmaktayken? Astığım onca ga-

zete kupüründeki fotoğraflarından cesaret vererek –ve zorlayarak– bana gülümsüyorken? Çare yok, kalkıyorum yataktan.

Ev boş gerçekten, Kirsten gitmiş. Uyuşukluğumu atamadan ağır ağır mutfığa gidiyorum. Musluktan bir bardak su doldurup ağrı tabletlerimi yutuyorum, hep yaptığım gibi gerekenden yarım tablet fazlasını. Dün akşam olanlar kafamın içinden bir kez daha akıyor. Doktor Hamstedt’le olan görüşme. Tanrı biliyor ya, hiç böyle planlamamıştım bu konuşmayı. Sadece neden mektupların çocuklardan gelmiş olabileceğini düşündüğümü açıklayacaktım; ilk bakışta çok saçma görünen bir şeydi bu ne de olsa. Öyle zır deli gibi, kapı kolu çıkarılan bir odaya konmayı hak eden biri gibi görünmek istemiyordum. Söylemek istediğim tek şey, çocukların – bilhassa Jonathan’ın– onları hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmek için geçerli nedenlere sahip olduklarıydı. Benden nefret etmek için. Bana suçumu hatırlatan mektuplar yollamak için. Jonathan’ın sevgi dolu davranışını, o büyük hareketi, hediyesini ve güvenini istismar etmişim, hem de babasım öldürerek. Sonra arkama bile bakmadan özgürlüğe koşmuştum. Bir otomobilin altına girsem de uzaklaşmışım oradan. Her şeylerini almıştım çocuklardan –babalarını, beni öyle gördükleri için annelerini, evlerini– ve ortada bırakmıştım onları.

Ama Doktor Hamstedt’e kaçışımı anlatırken giderek kendimi kaybettim, hikâyemin içine daldım, her şeyi yeniden yaşadığımı sandım. Yine ormanda koşuyordum. Ayaklarımın altında hissettiğim engebeli zemin beni tökezletiyor, dallar yüzüme çarpıyor, derimi yırtıyordu. Yerdeki dal parçalarının çatırtısını, zorlukla alıp verdiğim solukların hırıltısını duyabiliyordum. Her şey öyle gerçektir ki! Ormandan yola çıktığım o an. Bana çarpan otomobil. Gözlerimde çakan renkli şimşekler. Bedenim asfalta çarptığında çıkan sert, boğuk gürültü. Bana doğru eğilen sürücünün sesini camdan bir çanın içindeymişim gibi duyduğumda, gözlerimi kırıştırdım.

“Bayan Grass,” diye seslendi defalarca. Ancak ondan sonra sesindeki tuhaflığı fark ettim. Ve tabii bana adımla seslenmesi de imkânsızdı. Aslında o anda benimle konuşan kişi Doktor Hamstedt’ti, gerçekliğe geri döndürmeye çalışıyordu beni.

“Bayan Grass! Sakinleşin Bayan Grass,” diyordu ısrarla. Omuzlarımı kavrayan ellerini hissettim. Ben anlatırken masasından kalktığını fark etmemiştim bile. “İyi misiniz Bayan Grass?”

“Evet,” dedim nefes nefese. “Evet. Ben...” Elimi alnıma götürdüm. Ateş içinde yanıyordum adeta. “Özür dilerim. Ne oldu bana, bilmiyorum.”

“Özür dilemenize hiç gerek yok Bayan Grass. Bir bardak su ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim. İyiyim şimdi.” Yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum, gözlerim daha tehlikesiz başka bir hedef aradı. Doktor Hamstedt’in masasının üstünde, o iki mektubun yanında duran bloknotu buldular. O zaman anladım aslında neye bakmakta olduğumu. Doktor Hamstedt not almıştı.

“Yazdınız mı anlattıklarımı?”

“Evet,” dedi başını sallayarak, ama bir yandan da gülümsüyordu. “Ve siz de inanılmazdınız Jasmin. Terapilerde benzer durumlar olur, ama özel hipnoz teknikleri kullanılır bunun için. Oysa siz kendi gücünüzle, ben hiç müdahale etmeden o güne geri döndünüz, kaçışınızı yeniden yaşadınız. Bu arada bir şey söylediniz...” Bloknotu alıp parmağıyla belli bir yere dokundu. “Şurada,” dedi, heyecanlanmıştı sanki. “Dediniz ki sizi kaçıran adam bebeğinizin adının Sara veya Matthias olmasını istiyormuş. Lena Beck’in babasının adı da Matthias, biliyorsunuz değil mi?”

“Evet,” dedim, ama bu ayrıntıyı biliyor olmamı yatak odamdaki duvarları örten kapsamlı araştırmalara borçlu olduğumu kendime

sakladım. Doktor Hamstedt deli olduğumu düşünmüyordu ve bunun değişmemesi çok daha iyi olacaktı.

“Bu önemli bir bilgi olabilir Jasmin. Hatta adamın kimliğini ve nasıl bir motifle hareket ettiğini saptamaya yardımcı olabilir. Çok kişisel bir şeye benziyor bu, sizce de öyle değil mi?”

“Ya da gazetelerde yazanları okuyup kendince eğlenmek istedi sadece.”

“Olabilir. Yine de bence en kısa sürede Komiser Giesner’le konuşmalısınız.”

“O kadar önemli mi diyorsunuz?”

Doktor Hamstedt enerjik bir tavırla başını sallıyor.

“Suçlu adam sizden doğacak çocuğa neden ilk kurbanının babasının adım vermek istesin?”

“Bilmiyorum. Akıl hastası bir domuz olduğu içindir belki?” Dilimin ucuyla alt çenemdeki boşluğu yokluyorum; yara iyileşti çoktan, ama boşluk duruyor. “Uzman olan sizsiniz. Neydi o adam? Bir sadist mi?”

Doktor Hamstedt kafasını birkaç kez tartar gibi yan yatırıp doğrulttu. “Lena Beck için Matthias adının bir anlamı vardı tabii. Kendi çocuğuna her zaman babasının adıyla seslenmek herhalde çok acı verirdi ona, çünkü her defasında eski hayatını hatırlardı. Ama sizin için Jasmin, kulübede olduğunuz dönemde bu ismin bir önemi yoktu. Lena’nın babasının adını kaçıttıktan sonra öğrendiniz. Bence bu çok kişisel bir şey. O isim sayesinde *size* acı çektiremeyeceğine göre bir şekilde kendisi için tatmin edici bir yanı olmalı.”

“Eh işte, beni Lena’nın yerine koyuyordu.”

“Sizi Lena yapmayı denedi. Bu farklı.” Düşünceli bir tavırla dudaklarını büzüştürdü. “Belki de tanıyordu onu.”

“Kimi?”

“Lena’nın babasını. Ama...” Düşünmeye devam ediyordu Doktor Hamstedt. “Bildiğim kadarıyla Bay Beck yüz rekonstrüksiyonu-

na baktığında faili tanımadı. Yine de,” cümleye devam etmeden elini salladı havada, “en iyisi siz bunları Komiser Giesner’le konuşun.”

Yüz rekonstrüksiyonu. Birden midem bulanmıştı o anda, şimdi yine bulanıyor. Sadece bir resim, bir kâğıt parçası diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Mideme kramplar giriyor, ağzımdaki ekşi tat yanaklarımı içe doğru çekiyor. Sert bir hareketle elimdeki su bardağını mutfak masasına bırakıp banyoya koşuyorum. Hemen klozetin önüne çömeliyorum, parmaklarım kenarları kavıyor. Uzun süre geçmiyor kusma refleksi, halbuki midem boş, epeydir bir şey yemiş değilim; derinden boş öğürme sesleri geliyor sadece, yukarıya doğru zorla yol alıyorlar.

“Sizden rica ediyorum Jasmin,” dedi Doktor Hamstedt, masada duran iki mektubu aldı, katlayıp zarflarına koydu. “Komiser Giesner’i arayın. Konuşun onunla. Hem mektupları da söylemeniz gerekir zaten.” Zarfları havaya kaldırmış, bana gösteriyordu. “Gerçi çocukların bununla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum, ama Komiser Giesner yine de görmeli bunları.”

Başımı salladım.

“Peki, tamam. Yarın arayacağım, söz.” Sandalyemden kalkıp elimi veda etmek üzere uzatıyorum, ama onun tereddüt ettiğini fark ediyorum. Hemen huzursuz ediyor bu beni.

“Başka bir şey var galiba,” diyorum.

“Bugün Hannah’yı bir süreliğine büyükanne-babasının gözetimine teslim ettim.”

“Nasıl... dışarıda mı o?”

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Bu yeni bilgidен rahatsız olduğum Doktor Hamstedt’in gözünden kaçmamıştı.

“Lütfen Doktor Brenner’e bir şans tanıyın Jasmin. Size yardımcı olacağından eminim.”

Dışarıda... Lavaboya kadar sürünüp güçsüzce tutunarak doğruluyorum. Mide krampları devam ediyor, nefes almaya çalışıyorum. Musluğu açıp yüzümü yıkıyorum. Hasta görünüyor aynadaki kadın. Teni griye çalıyor, gözleri koyu gölgelerle çevrili. Buna rağmen kararlılıkla başını sallıyor bana. *"Cham"ı aramalısın. Biliyorum. Mektuplardaki parmak izlerini incelettirir, böylece sen de durumdan emin olursun.* Ama aynı görüşmede yüz rekonstrüksiyonunu gösterir bana, buna dayanabilir miyim, bilmiyorum. Ya dün akşam Doktor Hamstedt'in yanında olduğu gibi, yine kontrolü kaybedersem? Kalan son damlasını da? Ya o resimdeki yüzü gördüğümde içimdeki her şey dışarı fırlarsa, her şeyi anlatmaya başlarsam ve hiç duramazsam? Başımı yana sallıyorum. *"Cham"ı arayacağım, ama şimdi değil daha sonra, Kirsten yanımdayken. Senin hasta olduğunu düşünen Kirsten.* Ve haklı olan. *Ona yük olduğun Kirsten.* Avucumu lavabonun kenarına hızla vuruyor, duyduğum acıyı sıkılı dişlerimin arasından dışarı üflüyorum. Aynadaki kadın birden dikkat kesiliyor. *Biri var orada.*

Jasmin

Hızla banyodan koridora koştum. Gelenin Kirsten olmadığını hemen anlamıştım. Kirsten kesinlikle anahtarı almış olmalıydı, çünkü anahtar kilitte değildi. Ayrıca daire kapısı şifremize uygun olmayan bir şekilde vuruluyordu. Aklıma ilk gelen kişi *"Cham"*dı, onunla görüşüp görüşmeyeceğim veya bunu ne zaman yapacağım konusunda kararı bana bırakmaktan vazgeçmişti belki de. O sırada kapı tıkırtısına karşan bir ses duydum.

"Bayan Grass? Ben Maja. Bugün öğle yemeğini biraz erken getirdim!"
Duraksıyorum.

"Bayan Grass?"

Ben yavaşça kapıya yaklaşırken, Maja tekrar vurmaya başlıyor.

"Bayan Grass, ben Maja!" Dışarıda döşemenin ahşabı durmadan gıcırdamakta. Sabırsızlanıyor Maja. Bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

"Sizi uyandırdım mı yoksa Bayan Grass?"

"Hayır, sorun değil," diyorum iç çekerek.

Maja yeşil kapaklı bir yemek kabı uzatıyor bana. Posta getirmemiş anlaşılan.

"Bugün maalesef yemeği ısıtamadım," diyor. "Mikrodam arızalandı."

"Olsun, önemli değil, teşekkür ederim."

Yemek kabını alıp komodine koymak için dönmek üzereyken Maja aralık kapıyı iterek içeri giriveriyor.

"Yo, olmaz Bayan Grass," diyor. Sesi öyle kararlı çıktı ki irkildim. "Bayan Bar-Lev'e çok büyük söz verdim ben, sizinle ilgileneceğimi söyledim. Ama bakın soğuk yemek getiriyorum size. Duysa öldürür beni."

"Ben bir şey söylemem," diyorum hemen, bir yandan da hâlâ Maja'nın evime girdiğini ve çok doğal bir şeymiş gibi kapıyı kapadığını kavramaya çalışıyorum.

"Kesinlikle olmaz öyle şey."

Gergin parmaklarımla tuttuğum yemek kabını alıp hızla geçiyor yanımdan. "Hemen ısıtıvereyim size yemeği. Mikrodamınız var değil mi?"

Gördüğüne inanamayan gözlerim Maja'nın geçip gittiği mutfak kapısına takılı kalıyor. Ve bir saniye sonra "İşte burada, biliyordum olduğunu!" diye seslendiğini duyuyorum.

Mutfağa girdiğim sırada Maja mikrodamın zaman düğmesine basmakta. Aygıt uğuldamaya başlıyor.

"Umarım acıkmışsınızdır Bayan Grass. Bugün sebze graten var. Bu geldi işte aklıma. Seversiniz değil mi?" Kendi etrafında dönüp abartılı bir şekilde gülümsüyor bana. "Buzluğumda makarna güveç

ve kıymalı bir şey bekliyor. Yani öyle olduğunu sanıyorum en azından. Bayan Bar-Lev'in yazısını sökmek zor. Yarın hangisini istediğinize karar verebilirsiniz."

"Teşekkür ederim Maja. Artık kendim halledebilirim herhalde."

"İsterseniz bulaşıkları da yıkayabilirim."

"Hiç gerek yok, teşekkür ederim. Daha sonra arkadaşım halleder onu."

"A evet, Kerstin. Dün tanıştım kendisiyle. Tavuk çorbasım beğendiniz umarım."

"Kirsten. Arkadaşımın adı Kirsten. Dün söylemiştir size, bir süre burada kalacak. Hem o da iyi yemek yapar, yani açlık çekmeyeceğim." Kararlı bir tavırla koridora doğru dönüyorum. "Evet, bakın... Size git demiş gibi olmak istemem. Ama biraz daha uzanmak istiyorum. Bir parça keyifsizim bugün."

Maja gülümsüyor hâlâ, ama artık yüz ifadesi biraz dondu, doğallığını yitirdi. Hayatmda hiç gülümseme görmemiş, sadece anlatılanlara ve kendi sınırlı hayal gücüne dayanarak çalışmış bir sanatçının yonttuğu bir heykele benziyor. Sanki Hannah yaratmış bu gülümsemeyi.

"Önce bir şeyler yemelisiniz Bayan Grass." Tam o anda mikrodalga komut almış gibi sinyal sesi veriyor. "Dınn!" diye taklit ediyor Maja bu sesi. "Gördünüz mü? Bitti bile."

Bana sırtını dönüyor, mutfağındaki dolapları ve çekmeceleri peş peşe açtığını görüyorum – tabak ve çatal bıçak bulmak için. Fazla yakın, diye düşünüyorum. Fazla yakın bıçak blokuna. Elini uzatsa tutacak. Dikkatle bir adım geri gidiyorum.

"Geçen gelişinizde birden öyle nereye kayboldunuz Maja? Ben kaplarla mutfaktan geri geldiğimde gitmiştiniz."

Maja küçük mutfağın diğer tarafına yöneliyor, bıçaklardan uzağa, mikrodalgaya doğru.

"Kokusu gayet hoş," diyor neşeli sesi.

Bir adım daha geriliyorum, ama mutfak kapısına çarpıyorum bu defa.

“Maja?”

“Ha evet, son gelişimde. Fırında pizza olduğu geldi aklıma. Yanmış pizzadan daha kötü bir şey olamaz. Ama yo, olabilir. Çok daha kötüsü var, öyle değil mi Bayan Grass?”

Elimi boynuma götürüyorum, aniden bir ip dolandı adeta.

“Arkadaşım da birazdan gelir eve.”

Maja hiç etkilenmeden yemek kutusunun içindekileri tabağa boşaltıyor.

“Haydi oturun, Bayan Grass.”

Mutfak kapısı sırtıma batıyor. Geriye doğru kapıdan geçip koridora çıkabilmek için önce yana bir adım atmalıyım, ama bedenim çalışmıyor, kımıldamadan duruyor yerinde. Gözlerimi kırpmadan bakıyor, hırıldayarak konuşuyorum: “Arkadaşım evinden bir şeyler almaya gitti. Her an geri gelebilir.”

“Üzgünüm Jasmin.” Bir elinde yemek koyduğu tabak diğerinde çatal ve bıçakla bana dönüyor Maja. “Maalesef yemek ancak bir kişiye yeter.”

Hannah

Doğru olmayan bir şeyler var. Örneğin bahçe. Çok büyük değil, öyle her yöne beş yüz ayak etmez. Lahana büyüklüğünde ortancalar da yok. Biliyorum, çünkü jaluzinin aralığından baktım. Eğri büğrü birkaç cılız gül ağacı ve fotoğraf makineleri taşıyan insanlar var dışarıda.

Büyükannem de düzgün sayılmaz. Hiç de sevimli değil bir kere, ayrıca bana iyi geceler hikâyesi bile anlatmadı.

Sadece büyükbabam, onun her şeyi doğru. Annemin kapısını çok kibarca çalıyor.

“Hannah, aç lütfen.” Her zaman lütfen ve teşekkür ederim demeliyiz. Her zaman kibar olmak gerek.

Anahtarı çeviriyorum. Büyükbabam içeri geliyor. “Neden kapattın kendini Hannah?” Çok korkmuş görünüyor.

“Siz yapmayı unuttunuz da ondan,” diyorum. “Büyükler kavga etmeden önce çocukları odaya kilitlemelidir.”

“Ya!” diyor büyükbabam. Elini sırtıma koyup annemin yatağına yöneltiyor beni. “Otur biraz Hannah.” Aslında döner koltuğa oturmak isterdim ama dediğini yapıyorum. Büyükbabam haklıymış, çok rahat o koltuk. Ve tekerleklerin üstünde odanın bir ucundan bir ucuna kayabiliyorsun.

“Bak Hannah,” diyor büyükbabam. Yanıma oturunca şilte sallanıyor. “Büyükkannenle ben kavga etmiş sayılmayız. Sadece bir şey konuşuyorduk ve görüşlerimiz birbirinden farklıydı. Bu çok normal, kötü bir şey değil. Korkmana gerek yok.”

Yukarıya, tavandaki yıldızlı gökyüzüne bakıyorum. Aslında bunu yapmca evdeki yatağımı hatırlıyorum, annemin yanıma uzanışını, uzattığım işaretparmağımı tutup Jonathan’ın yatağında çizili olan yıldızların arasında gezdirişini. Sonunda yıldızlar görünmez çizgilerle birbirine bağlandığında, gülümseyerek “Bu çok tanınmış bir takımyıldız Hannah,” derdi. “Büyük Kepçe.” Aslında her şeyi bilen kalın kitapta Büyük Kepçe’nin ayrı bir takımyıldız olmadığını, Büyük Ayı takımyıldızındaki en parlak yedi yıldızla böyle dendiğini okumuş olmama rağmen ben de ona gülümserdim.

Ama şimdi aklıma annem değil, bana küçük yıldızın hikâyesini anlatmak isteyen Hemşire Ruth gelmişti. Her ne kadar sersemlik edip hikâyeyi yanlış anlatmış bile olsa yine de bağırmamalıydım ona.

“Üzgünüm,” diyorum, Hemşire Ruth burada olmamasına ve beni duyamamasına rağmen.

“Tanrı aşkına,” diyor büyükbabam. Şimdi daha da çok korkmuş görünüyor. “Hiçbir şeye üzülmemelisin Hannahcık. Bunun seninle hiç ilgisi yoktu ki! İkimiz de, yani büyükannenle ben, burada bizimle olduğun için müthiş sevinçliyiz. Sadece evin önünde çok insanın olması biraz sinirlendirdi büyükanneni.”

“Ama çok değiller ki. Sadece altı kişi. Dün daha fazlaydı.”
Büyükbabam öksürüyor, ama galiba aslında gülmek istedi.
“Bence de.”

Büyükbabam gülmesini bitirince, “Sanırım Hemşire Ruth benim için iyi bir büyükanne olurdu,” diyorum ona. “Bazen biraz sersemliyor. Hesabı da çok kötü. Ama buna karşılık her zaman sevecen.”

Büyükbabam şimdi de sanki ben yanlış bir şey söylemişim gibi görünmeye başladı.

“Doğru bu!” diyorum hemen. “Yalan söylemiyorum! İnsan yalan söylememelidir. Hemşire Ruth on üç eksi ikinin ne ettiğini bile bilmiyor.”

“Hannah...” diyor büyükbabam, ama sonra bir süre devam etmiyor konuşmasına. Önce pantolon cebinden bir mendil çıkarıp burununu temizliyor. “İnsan kendi ailesini seçemez. Ve bir kişinin yerine bir başkasını koyamazsın. Ya da sırf bazı sorunlar çıktı diye birini bir başkasıyla değiştiremezsin.” Mendili çok düzgün bir şekilde katlayıp tekrar cebine koyuyor. “Ama şuna inan: Büyükannen, Karin, bulabilecek en iyi büyükannedir. Sadece duruma alışması gerekiyor.”

“Babam da hep böyle derdi,” diye gülümsüyorum. Ama büyükbabam yüzünden babamı hatırlayınca hemen üzöldüm biraz. Büyükbabam da üzgün herhalde; dudaklarını öyle bir sıkıyor ki ağzı ince bir çizgiden ibaret şimdi.

“Bak ne diyeceğim Hannah,” diyor az sonra. “Yine büyükannenin yanına insek mi, ne dersin? Çoktan sakinleşmiştir, nerede kaldığımızı merak ediyordur. Hep birlikte annenin çocukluk fotoğraflarına bakarız.”

Başımla olur diyorum.

“Bir şey daha var Hannahcık. Lütfen bir daha kapıyı kilitleme. En iyisi her zaman bir parça aralık bırak ki her şeyin yolunda olduğunu bileyim. Olur mu? Söz veriyor musun?”

Tekrar başımı sallıyorum.

Büyükbabam gülümsüyor, önce bana, sonra annemin yıldızlı gökyüzüne. “Sen de diş doktorundan yıldız etiketi aldın. Bir düşün, istersen onu da tavana yapıştırabiliriz.”

Bu kez yana sallıyorum başımı.

“Bu olmaz büyükbaba. Takımyıldız bozulur o zaman.”

“Ya,” diyor büyükbabam. “Peki öyleyse. Aklıma geldi işte.”

Büyükbabamla birlikte merdiveni inince holde büyük bir paket durduğunu görüyoruz. Büyükannem ev kapısını kapatıyor tam o sırada.

“Gittiler,” diyor neşeli bir sesle. Elinde bir mektup var. “Bunu kapıda buldum.”

“Evet,” diyor büyükbabam, mektubu alıyor ondan. “Şu gazeteci kadın koymuştu o kutuyu. Ben de arkasından yolladım tekmeyle, alıp götürdüğünü sanmıştım.”

“Ne var içinde?” diye soruyor büyükbabam.

“Bilmem ki!”

Büyükbabam zarfı yırtarken *cırt* sesi çıkıyor.

“Bak hele,” diyor zarftan çıkan kâğıda göz attıktan sonra. “Hannah ve Jonathan’a bir şeyler göndermişler. Diyorlar ki: *Birçok okurumuz torunlarınızın kaderiyle yakından ilgileniyor ve yardım etmek istiyor. Son günlerde bize gönderilen veya Yazı İşleri’ne getirilerek elden teslim edilen eşyaları sizin için toplamakta sakınca görmedik. Saygılarımızla, Bayerisches Tageblatt Yazı İşleri ekibi.*”

“Ne hoş,” diyor büyükbabam ve kahverengi yapışkan banttı uzun bir parçayı çekip kutuyu açıyor. “Haydi gel Hannah, bakalım neler varmış.”

Yanına gidiyorum.

Büyükannem kutudaki giysileri teker teker çıkarıyor.

“Bak,” diyor elindeki lacivert yün kazağı göstererek. “Ne dersin, Jonathan beğenir mi bunu?”

“Maviyi sever. En sevdiği pantolonu da mavi.”

“İyi öyleyse, sevinecek bu kazağa.”

“Biraz daha giysi bağışı demek,” diyor büyükbabam. Mektubu buruşturup ekliyor: “Harika doğrusu.” Ama bu durumu gerçekten harika bulmuşa benzemiyor.

“Matthias,” diyor büyükannem, kutudan çıkardığı giysilere şöyle bir bakıp yerde iki yığın halinde ayırıyor onları. Biri benim, diğeri Jonathan için. “Bu hoş bir davranış, sence de öyle değil mi? Üstelik giysiler oldukça iyi durumda... Oh! Hannah, şuna bak! Sana göre bir şey var burada.” Elbiseyi havaya kaldırıyor: çiçekli, beyaz bir elbise. “Kesinlikle senin elbisen bu!”

Ona bunu nasıl bildiğini soracakken birden bağılıyor: “Aa, ne güzel! Oyuncak da koymuşlar!”

Önce turuncu renkli, siyah kepeçli plastik bir ekskavatör çıkıyor kutudan, ama bir saniye sonra... Elbisemi derhal bırakıp ellerimi uzatıyorum. Büyükannem gülümseyerek kırmızı-beyaz benekli yumağı bana veriyor ve büyükbabama dönüp *Bayerisches Tageblatt* okurlarının ne kadar ince olduğundan söz ediyor. Bu arada ben Fräulein Tinky'yi var gücümle göğsüme bastırmaktayım. Hemen mırlamaya başladı işte.

“Ben de seni çok özledim küçüğüm,” diyerek burnumu yumuşak tüylerine gömüyorum.

Jasmin

İçimde sanki merdiven inerken basamak atlamışım gibi bir çekilme oluyor. Kilitte şıkırdayan anahtar, defalarca bastırılan kapı kolu, sırtımdaki zorlayıcı direnç. Ancak kapının diğer tarafından kesik kesik küfürler işittikten sonra çömelme pozisyonunu terk ediyor, daire kapısını serbest bırakıyorum. Tam önünde oturmuştum kapının, sırtımı dayayıp vücut ağırlığımı kullanarak açılmasını engelliyordum, davetsiz misafirlere karşı koruyordum evimi.

“Ne oluyor burada?” diye soruyor Kirsten, ben onu bir anda içeri çekip anahtarı elinden alarak kapıyı içeriden üst üste iki defa kilitlerken.

“Jassy?”

“Buradaydı o!”

“Kim?”

“Şu Maja. Biliyorsun işte, ikinci kata, Hildnerlerin dairesine taşınan kadın. Korkunçtu.”

“Bak ben geldim artık,” diyor Kirsten daha fazla üstüme varmadan. Kendimi hatırlatıyor bu bana. Eskiye, henüz annemin evinde kaldığım dönemi. O zamanlar ben de aslında içim içimi yediği halde evde olmam gerektiğini düşünüyordum.

“Sen yokken iyi idare ettim,” diyorum paltosunu asmakta olan Kirsten’e. Annemin bana olduğu gibi yük olmak istemem ona. “Gerçekten. Eğer evine dönmek istersen sorun olmaz benim için. Hem işe de gitmen gerekecek mutlaka. Kulüpte sana ihtiyaçları olur, hele şimdi, haftasonuyken.”

Kirsten “Tamam Jassy, anladım dediğini,” diye mırıldanıyor, sonra bana dönüyor. “Ee? Ne oldu ikinci katta oturan Maja’yla?”

Bir an tereddüt ediyorum.

“Jassy?” Kirsten yanağımlı okşuyor. “Ah. Yine ateş basmış seni.” Bakışlarından cidden kaygı duyduğu anlaşılıyor. “Heyecana mı kapıldın?”

Başımı sallıyorum.

“Maja geldi. Yemek getirdi.”

Kirsten’e Maja’nın tuhaf davranışlarını, içeri dalıverdiğini söylüyorum. “Üzgünüm Jasmin. Maalesef yemek ancak bir kişiye yeter” dediği ânı ve bunun üzerine ondan uzaklaşmak, bu kadından kaçmak istediğimi anlatıyorum. Tökezleyerek çıkmıştım mutfaktan, Maja da yemek tabağını masaya bırakıp peşimden gelmişti. Öyle üstüme filan atılmadı, adımları yavaş ve temkinliydi. Ellerini yatıştırıcı bir tavırla havada tutuyordu.

“Korkmayın Jasmin. Biliyorum, feci şeyler yaşadınız. Belki kimse anılamadığı şeyler. Öyle değil mi Jasmin?”

Koridora varmıştım, karar vermem gerekiyordu – ya sağa, telefonumun durduğu oturma odasına gidip yardım çağıracaktım ya da sola, yatak odasına gidip kapıyı üstüme kilitleyecektim.

“Kimse anlamıyorsa insan kendini çok yalnız hisseder, değil mi?”
Sola gitmeye karar verdim.

“Ne istiyorsunuz benden Maja? Nedir bu böyle?”

“Sizi dinlemek istiyorum Jasmin.”

Gerilemeye çalışırken ayakkabı dolabına çarptım.

“Konuşmak iyi gelir Jasmin. Güvenin bana.”

Kirsten inanmayan bir tavırla başını sallıyor.

“Ya sonra?”

“Yatak odasına kaçıp kendimi kilitledim oraya. Birkaç kez kapıyı çalıp beni çıkmaya razı etmeyi denedi. Bağurdım ona, çekip gitmesini, yoksa polis çağıracağımı söyledim. Bu size yardımcı olmaz Jasmin, dedi sadece. Sonra daire kapısının kapandığını duydum. Gitmişti.”

“Gitmişti,” diye tekrarlıyor Kirsten ifadesiz bir sesle ve gözlerini kısıyor. “Her şeyin tam böyle olduğundan emin misin?”

“Evet! Eminim tabii!” diye yanıtlıyorum öfkeyle, ama Kirsten kaşlarını kaldırmakla yetiniyor. Daha sakın bir tonda “Ben deli değilim,” diye devam ediyorum. “O mektupları çocukların gönderdiğini düşünmek saçmaydı belki. Olabilir. Haklıydın, beni korkutmak isteyen bir salağın işi olmalı bu. Ama Maja’yla olan...”

Kirsten dikkat kesilmişti.

“Ne dedin? *Mektuplar* mı? Sadece bir taneydi.”

“Hayır,” diyorum alçak sesle. “Dün ikincisi geldi.” Gardıroptan el çantamı alıyor, yan gözdeki iki zarfı çıkarıp Kirsten’e uzatıyorum. İlk açtığı zarfta zaten görmüş olduğu mektup var.

İkinci kâğıda bakıp okuyor: “Gerçeği söyle.” Sonra kaşlarını kaldırarak “İyi uymuş doğrusu,” diyor. Mektubu zarfıyla birlikte geri veriyor bana. “Bunu bana neden göstermedin?”

Bir şey söylemiyorum.

Gülüyor Kirsten, ama biraz acı bir tavırla.

“Benden çok fazla şey bekliyorsun, farkında mısın?”

“Seni daha fazla endişelendirmek istememiştim. Bunu Doktor Hamstedt’le konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm. O da mektupları çocukların yazmasının kesinlikle imkânsız olduğunu söyledi bana.”

Kirsten iç çekiyor.

“Ve bundan çok emin, çünkü çocukların terapisti o. Bana söylediğinin aksine, senin terapistin değil.”

“Evet,” diyorum güçlükle.

“Dün akşam seninle birlikte oraya geldim, çünkü sinir krizi geçirmek üzere olduğunu düşünüyordum.” Bana inanmadığını belli eden bir şekilde başını sallıyor. Bir an sessizlikten sonra devam ediyor konuşmaya: “Jassy, böyle olmaz bu iş. Sen bana güvenmezsen ben de burada olamam.”

“Öyle değil. Güveniyorum sana.”

Tekrar gülüyor Kirsten.

"Hayır, güvenmiyorsun! Rahatsız edici şeyleri saklıyorsun benden. Ama ben aptal değilim Jassy. Beni hafife alma."

İçgüdüsel bir hareketle bir adım geriliyorum.

"Kaybolduğun zamanı çok iyi hatırlıyorum. Tesadüf eseri, hemen öncesinde kavga etmiştik. Yanında bir valiz vardı, unutmadım bunu. Gümüş rengi fermuarları olan siyah bir valiz. İki gün sonra kayıp kişi bildiriminde bulunurken polise bundan söz etmedim. Çünkü seni arama işini ciddiye almalarını istiyordum. Çünkü seni sağ salım bir otel odasında bulmalarının belki de daha iyi olacağını düşünmüştüm; yani senin muhtemelen olmasını istediğin gibi benim değil de polisin seni bulmasını tercih ediyordum."

"Ne demek istiyorsun Kirsten? Kayboluşumu kendimin planladığımı mı?" Ağzım kuruyor. *Haydi, endişelen benim için, ara beni, bul beni, eve geri getir.* "Bir psikopat tarafından dört ay boyunca bir kulübeye kapatılıp eziyet edilmek kesinlikle benim planım değildi!"

"Böyle bir şey demedim zaten."

"Ne diyorsun peki Kirsten? Ben yalan mı söylüyorum diyorsun?"

"Drama merakının seni her seferinde zor durumlara düşürdüğünü söylüyorum. Ve bu yüzden ne kadar saçma davrandığını. Önce iki küçük, hasta çocuğu seni tehdit etmekle suçladın, şimdi de ikinci kattaki komşu kadının seni taciz ettiğini anlatıyorsun."

"Ama aynen öyle oldu! Maja buraya geldi ve bana baskı yaptı, evet, evet, baskı kurdu üstümde."

Kirsten başıyla anlaşılmaz bir hareket yapıyor. Sonra hızla dönüp sert bir hareketle anahtarı çevirip derhal kapıyı gürültüyle komodine çarpacak kadar şiddetli bir şekilde açıp evden çıkıyor.

Kalbim durmak üzere.

"Hayır... lütfen... gitme," diye kekeliyorum, zor duyulacak bir sesle. Korkudan sesim çıkmıyor neredeyse. Ve Kirsten'in merdivende kısa aralıklarla attığı kararlı adımları işitince biraz önce söyledi-

ğim şeyin doğru olmadığını kavriyorum: O olmadan hiç de idare edebiliyor değilim, ihtiyacım var ona.

Ve ben de harekete geçip Kirsten'in peşine takılıyorum. İndiğim her basamakta kaburgalarımındaki ağrı yeniden patlak veriyor. Nefesim tıkanıyor.

Sen nankörsün Lena.

"Kirsten, bekle... Biliyorum iyi niyetle konuştuğunu. Özür dilerim! Çok üzgünüm!"

Ancak ikinci katta yetişiyorum ona ve aslında amacının çekip gitmek olmadığını fark ediyorum. Maja'nın kapısının önünde durmuş, zile basarken kararlı bir tavırla başını sallıyor bana doğru.

"Soralım bakalım, ne işmiş bu böyle."

Zil sesi. Kapının arkasındaki koridorda bir hareket var.

"Bayan Grass, Bayan Thieme! Ne çok zaman geçti ikinizi de görmeyeli!" Maja değil bunu söyleyen. Bayan Hildner konuştu. İkinci kattaki evinden hiç taşınmamış olan Bayan Hildner.

Jasmin

Kirsten'in alnının ardındaki çarkların dönmeye başladığını basbayağı görebiliyorum, yerlerinden fırlayacaklar neredeyse. Şaşırılmış halde açık kapıda durmaya devam eden Bayan Hildner'e aldırmadan ve açıklama filan yapmadan dönüp merdivenleri tırmanmaya başlıyor Kirsten. Bayan Hildner bir adım öne çıkıp afallayarak arkasından bakıyor, sonra tekrar geri çekilip soran bakışlarını bana çeviriyor.

"Biz... ben..." diye kekeliyorum.

"Anne? Kim geldi?" diye arkada ince bir çocuk sesi duyuluyor, Hildnerlerin oğlu bu. O da geldi kapıya, annesinin dizine sarılıyor.

Maja'yı sormak istiyorum aslında, ama yanımda Kirsten olmayınca çekiniyorum burada durmaya. Birden yine sorumluluk yüklenemeyecek bir ruh hastası olarak hissetmeye başladım kendimi. Maja'yı soracak olursam, kim bilir Bayan Hildner ne düşünür hakkımda! Burada Maja diye biri oturmuyor, besbelli bu. Kafamın içinde bir bahane üretmeye çalışıyorum, çamaşır makinemle ilgili bir şey olabilir mesela – benimki bozulmuş, önümüzdeki bir gün Bayan Hildner'in makinesini kullanmak için izin isteyecekmişim.

“Şeyi sormak istemiştım...”

Bir anda Bayan Hildner'in yüzünde anlayışlı bir ifade belirliyor.

“Şu König yüzünden mi yoksa, son zamanlarda buralarda dolaşarak duran?”

“Kim...?”

“Sorun, sorun Bayan Grass, çekinmeyin!” Sonja Hildner'in ses tonu saldırganlaşır gibi oldu. “Sorun bana, onunla konuştun mu diye! Elbette konuşmadım! Kocam da konuşmadı! Asla yapmayız böyle şey! Çok uğraştı ama tek kelime alamadı ağızımızdan.” Gülümseyiyor, biraz gurur duyar gibi. “Hatta para teklif etti, ama bizde öyle şey olmaz! Siz zaten yeterince acı çektiniz Bayan Grass.” Gülümsemesindeki gurur yerini hafif bir acımaya bırakıyor şimdi.

Oğlu “Anne? Ne konuşuyorsunuz böyle?” diye araya giriyor, bacasını çekiştiriyor annesinin.

“Dur lütfen Lenny. Anne Bayan Grass'la konuşuyor şimdi.”

Lenny anlaşılabilir bir şeyler mırıldandıktan sonra annesini bırakıp içeri gidiyor. Bayan Hildner arkasından bakarak oyuncaklarını toplamasını istiyor çocuktan.

“Tam anlayamadım...” diyorum tekrar bana dönmesini sağlamak için.

“Şu König işte! Kadın yapıştı bize. Ama sonra başka bir kurban buldu kendine.”

Yüzü buruşuyor. “Özür dilerim, *kurban* hoş bir sözcük değil. Ama işte...”

“Kirsten!” diye sesleniyorum, iki dakika sonra sesim merdiven boşluğunda yankılanıyor. Basamakları hızla tırmanırken beynimin içinde kanımın çağıldadığını hissediyorum. “Kirsten!” Bir elim merdiven tırabzanında, diğeri zorlandıkça sızlayan kaburgalarımın üstünde. “Bekle!” Aynı anda iki kat yukarıda neler olduğunu çok iyi biliyorum. Kirsten’in öfkeli adımlarını, küfreden dudaklarını görür gibiyim. Önce ne yaptığını bilmeden gidip geliyor evin içinde, sonra buzdolabına yapışık olan not kâğıdını hatırlıyor.

Gerçekten de eve girince elinde cep telefonuyla görüyorum onu, pembe kâğıt parçasındaki numarayı tuşlamakla meşgul.

“Hayır Kirsten, yapma!”

Üstüne atılıp kâğıdı çekiyorum elinden.

“Ne yaptığını sanıyorsun Jassy? Ver şu numarayı, hemen arayıp konuşacağım onunla!”

Avucumda buruşturup arkamda tuttuğum kâğıdı benden geri almak için çaballıyor.

“Bekle Kirsten!” diyorum hırıltılı bir sesle. “Ben anladım bütün bunların ne demek olduğunu! Önce dinle beni hele!”

“Bayan Bar-Lev mi?”

Kirsten’in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi, ağzı açık duruyor. İfadesi benim hissettiğim şeylere bir çehre kazandırıyor adeta, korkmuş, neye uğradığını şaşırmış birinin çehresi. Ama aslında... Ben çok önce tam da böyle bir şey olabileceğini düşünmemiş miydim? Oturma odasında bir muhabire kahve ikram eden Bayan Bar-Lev. Takma dişleriyle bir kurabiyeyi emerken dördüncü kattaki zavallı, artık saçlarını bile taramayan ve lekeli elbiseler giyen cılız kadından

şöz ediyor. Haline bakınca olan biten *her şeyin* hemen belli olduğu kadıncağızdan. Küçük emekli maaşının yanında biraz da harçlık alma fırsatı yakalamış Bayan Bar-Lev.

"Yani Maja aslında gazeteci, öyle mi?"

Başımı sallayarak evet diyorum.

Sonja Hildner'in bana anlattığı kadın, tarifine bakılırsa Maja'dan başkası olamaz. Otuzlu yaşlarının ortalarında, saçları kızıla boyalı, eğik kesimli bir kâhkülü var. Anlaşılan röportaj yapacak birini bulmak için apartmandaki bütün kapıları çalmaya başlamış. Önce ikinci kattaki Sonja Hildner'in direnciyle karşılaşmış, sonra da konuşmaya hevesli Bayan Bar-Lev'le.

Kirsten tekrar cep telefonunu alıyor eline, ama bu kez internette Maja'yı aramak için. Neredeyse ateşli bir çaba içinde, hem de benim sözde drama merakımı gölgede bırakacak kadar. Bunu görmek rahatlattı beni.

"İşte buldum," diyor, heyecanla telefonu sallayarak. "Maja König, *Bayerisches Tagblatt*, Münih Bürosu. Münih Jassy! Her gün Münih'ten kalkıp Regensburg'a mı gelmiş sana yemek getirmek için? Sana kafayı takmış belli ki!" Kirsten ekranda Maja'nın resmi olan telefonu uzatıyor bana. "Önce Bayan Bar-Lev'in yakasına yapışalım; sonra da polisi aramalıyız."

"Sonja'nın dediğine göre Bayan Bar-Lev şu sıra gerçekten oğlunda kalıyormuş," diyorum dalgın bir tonda. Bir yandan Maja'nın fotoğrafına bakıyorum. Maja König, kameraya gülümseyen işveli bir kadın, dik yakalı beyaz bir bluz giymiş. Kirsten'e resmin altındaki kısa özgeçmişi okuyorum: "2004 Staj, 2005-2008 Gönüllü Çalışma, 2008-2011 Editör Yardımcısı, 2011'den beri 'İnsanlar ve Güncel Olaylar' Editörü."

"Peki, öyleyse hemen polisi arıyoruz," diyor Kirsten. "Kesinlikle ceza gerektiren suç bu yaptığı. İnsanlara yalan söyleyerek evlerine girmek. Ayrıca, gazetecilerin mesleki ahlak kuralları gibi bir şey vardır herhalde"

“Bilmiyorum Kirsten. Şimdiye kadar bir yazı yazmış değil aslında. Hem polisi üstüne salarsak ne olur dersin?” İşaretparmağımla havaya bir manşet atıyorum. “*Kurban polis gücüyle gazetecilerin çalışmasını engelliyor. Yoksa Jasmin G. bir şey mi saklıyor?*”

“Ama böyle de olmaz ki! O kadın bir tek sana yapmıyordur bunu...” Kirsten’in sözleri kulaklarımda boğuk bir uğultuya dönüşüyor, aklıma gelen ani bir düşünceyle içimden sarsılıyorum.

“Mektuplar!” diyorum yüksek sesle.

“Ne?”

“Maja yazdı onları! İlk mektubu Maja ilk defa elinde yemekle kapıma geldiği gün almıştım. Hatta kendi getirdi onu, güya posta kutusundan çekip çıkarmıştı.” Elimle ağzımı kapatıyorum. “Ne istiyor benden?”

“Ne olacak, röportaj yapmak istiyor.”

“Onun için mi katlanmış bunca zahmete?”

Kirsten omuz silkiyor.

“Seninle yapılacak bir özel röportajın ne kadar değerli olduğunu bilmiyorsun anlaşılan. Herhalde seninle yakınlık kurup bomba bir yazı koparmaya çalışıyordu.” Başını iki yana sallayıp devam ediyor: “Ciddiyim Jassy. Gel arayalım şu Giesner’i.” Elimi tutuyor. “Bunu zaten yapmak zorundayız, biliyorsun.”

Başımla olur diyorum.

“Rekonstrüksiyon resmi.”

Kirsten de baş sallıyor.

“Sen bunu erteledikçe yapmak daha zor gelecek.”

“Hayır, başka bir şey yapalım. Maja’yı arayıp ne istediğini soralım.”

“Jassy,” diye iç çekiyor Kirsten.

“Ve sonra da Giesner’i ararız. Tamam değil mi?”

Telefon zili ikinci defa çaldığında, hemen açıyor Maja.

“Alo?” diyor çok sevimli bir sesle.

“Maja? Merhaba, ben Jasmin Grass.”

“Bayan Grass! Bu ne güzel sürpriz! Nasılsınız bakalım? Daha iyisiniz umarım. Galiba bu sabah için özür dilemeliyim. Sizi korkuttum biraz...”

“Sorun değil,” diye kesiyorum sözünü. “Siz bir şey yapmadınız, iyi davranmak istediniz sadece. Ben aşırı tepki gösterdim. Asıl özür dilemesi gereken *benim*.”

Kanepede hemen yanımda bağdaş kurarak oturmakta olan Kirsten gözlerini deviriyor.

“Biliyorsunuz, şu sıralar pek iyi değilim.”

“Evet,” diyor Maja, gerçekten üzölmüş gibi çıktı sesi. “Teklifim hâlâ geçerli tabii Jasmin. Biriyle konuşma ihtiyacı duyarsanız...”

“Evet Maja. Biriyle konuşmaya ihtiyacım var.”

Az sonra telefonu kapattığımda “Çok çabuk oldu,” diyor Kirsten. “Ne dedi?”

“İşteymiş şimdi, ama mesai bitince gelebileceğini söyledi. Saat dokuz, dokuz buçuk gibi.”

“Demek ki şu anda şefinin odasına koşuyor, özel röportajı kopardım diye böbürlenecek,” diyor Kirsten sırtarak, artık bu işten hoşlanmaya başladığı belli. Ona kalsa Maja’yı arayıp hesap sormak yeterli olacaktı ve biliyorum ki bu işi benim için memnuniyetle üstlenirdi. Son günlerin ve bütün bu durumun baskısından sonra vanayı açıp istim bırakmak iyi gelirdi ona. Ama ben Maja’ya telefonu kapayıverme şansı tanımak istemiyordum. Öyle bir düğmeye basarak işin içinden sıyrılamamalıydı. Bu kadar ileri gidip uyduruk bir bahaneyle evimin içine girdikten sonra olmaz artık. Ben şu dünyada kendime yer bulamazken yarım yamalak da olsa korunduğum ve kontrolün bende olduğunu hissettiğim son birkaç metrekareye el uzatmıştı. Kirsten’den de bunu anlamasını bekliyordum.

"Herhalde," diyorum, aslında içimden gülmek gelmediği halde Kirsten'in sırtışını taklit ederek.

Elimi tutuyor Kirsten.

"Ve şimdi..."

Ve şimdi.

Derin bir nefes alıyorum.

Hannah

Büyükbabam bodruma indi. Eski fotoğraf albümlerini bulmak istiyor.

Büyükannemle bir kez daha kavga ettiler. Yanlarında durup dinliyor olmam hiç rahatsız etmedi onları. Büyükannemin albümleri bodruma kaldırmış olması büyükbabamı kızdırmıştı. Annemin çocukluk resimlerinin birtakım sandıklara konmasını, üstelik bir de bodruma kaldırılmasını doğru bulmuyordu; bodrum biraz rutubetli olduğu için resimlere zarar verebilirdi. Büyükannem de söylenmek yerine söz verdiği telefon görüşmelerini yapsa daha iyi olacağını söyledi.

"Mark'ı sonra ararım," diye homurdanarak bodruma gitti büyükbabam.

Büyükannem çamaşır odasında şimdi.

Bana başkalarına ait giysileri giymeden önce yıkamak gerektiğini anlattı, bağış kutusundan çıkan eşyaları istersem yarın giyebilmem için hemen şimdi yıkayacaktı. Kendi elbisemi de almak istedi, ama ben sımsıkı tuttum onu. Büyükannem tuhaf bir ifadeyle bakınca bu elbisenin başkasına değil bana ait olduğunu, dolayısıyla yıkanması gerekmediğini söylemeyi düşündüm, ama sonra dedi ki: "Peki öyleyse, madem istiyorsun, giyip deneyebilirsin, onu başka zaman yıkasak da olur." Belli ki büyükbabamı daha fazla kızdırmak iste-

miyordu. Ne de olsa büyükbabam artık biliyor, gerekirse Hemşire Ruth olabilir büyükanne. Yani Karin Büyükanne kendine çekidüzen vermek, davranışlarına dikkat etmek zorunda. Sanırım kendisi de anlamaya başladı bunu, çünkü Fräulein Tinky'yi de çamaşır odasına götürmeye kalkışınca bir kez kısaca bağırmam yeterli oldu. "İyice yıpranmış bu hayvan, çok da kirli..." Ama devamını getiremedi; aslan sesim Fräulein Tinky'yi kurtarmıştı. Aslında biraz hak veriyorum büyükanne, ama Fräulein Tinky çamaşır makinesine giremeyecek kadar zayıf. Onun için Fräulein Tinky'ye sahip çıkmak, onu bu tehlikeden korumak zorundaydım. Evde bir şey yere düştüğünde veya devrildiğinde veya başka bir aptallık olduğunda o da bana sahip çıkmış, cezayı üstlenmişti. Hatta bir keresinde benim için bütün gece dışarıda, kulübe kapısının önünde oturmuştu.

Büyükbabam bodrumda, büyükanne çamaşır odasında, ben de annemin odasındayım. Kapım tıpkı büyükbabamın söylediği gibi aralık duruyor.

Üstümü değiştirdim, güzel görünüyorum. Elbise dolabının kapısındaki aynanın karşısında dönerek şöyle bir bakıyorum kendime. Arkamda, annemin yatağında Fräulein Tinky yatıyor. "Bak Fräulein Tinky," diyorum ve onun için bir kez daha dönüyorum, elbisemin eteği havaya yükseliyor.

Ama Fräulein Tinky sadece yorgun bir tavırla başım eğiyor. Yanına oturup kucağıma alıyorum onu.

"Evde de hep böyle otururduk odun sobasının karşısında, hatırlıyor musun Fräulein Tinky?" Başını okşuyorum. Hâlâ çok soğuk ve katı, ama normal bu. Belki büyükanne bağış kutusunu eve alana kadar saatlerce dışarıda beklemek zorunda kaldı. "Bak, gördün mü tepedeki güzel yıldızları?" Tavanı gösteriyorum ona. "Annem bizim için yapmış bunu. Geleceğimizi biliyormuş." Bir gözümü kapayıp

işaretparmağımla havaya Büyük Kepçe'nin görünmeyen çizgilerini çiziyorum. "İstersen sana bir hikâye anlatayım Fräulein Tinky."

Fräulein Tinky hafifçe miyavlıyor.

"Bak şimdi, dikkatle dinle. Söyleneni her zaman dikkatle dinlemeliyiz. Dinlememek kabalıktır. Ama bunu zaten biliyorsun, öyle değil mi Fräulein Tinky? Bak şimdi: Bir zamanlar iki yıldız varmış. Biri kocamanmış, parlak kırmızıymış. Öbürü küçükmüş, ışığı da biraz donukmuş. Çok iyi arkadaşmış bu iki yıldız. Gün boyu uyurlar, dinlenip geceye hazırlanırlarmış. Ve gece olur olmaz hemen gökyüzünde sıçrayıp oynamaya başlarılarmış. Küçük yıldız o güzel, büyük ve kırmızı arkadaşına pek hayranmış. Onun gibi çok güzel bir ışığı olması için çabalıyormuş. Sonra bir akşam, gece henüz gelmemiş ve hava yeni karmarmaya başlamışken müthiş bir patlama sesi küçük yıldızı uykusundan uyandırmış. Korku içinde bakınmış yıldızcık, ama kulakları sağır eden o sesin nedenini bulamamış. Sonra kocaman kırmızı arkadaşının hemen yanında sakince konuştuğunu duymuş: 'Her şey yolunda küçük yıldız. Korkma. Haydi, biraz daha uyu. Söz veriyorum, bu gece her zamankinden çok parlayacağım, hem de yalnız senin için.'

"Ve tam da öyle olmuş: O gece küçük yıldızın büyük arkadaşı hiç olmadığı kadar parlakmış, galaksideki tüm yıldızlardan daha parlak. Bu yüzden küçük yıldız ona daha da fazla sevgi ve hayranlık duymuş. Ama sonra bir gece küçük yıldız uyanıp arkadaşının ortadan kaybolduğunu fark etmiş. Panik içinde etrafa bakınmış küçük yıldız. Ama arkadaşını bir türlü görememiş. Korkmaya başlamış, hele gri renkli, çok koyu ve tuhaf bir sisin etrafını sardığını görünce iyice korkmuş. Durmadan ağlamış, çünkü arkadaşını özlüyor, kendini çok yalnız hissediyormuş. Öbür yıldızlara gelince, onlar yeni bir arkadaş bulamayacağı kadar uzakmışlar. Hem zaten başka hiç kimse çok sevdiği kocaman kırmızı arkadaşının yerini tutamazmış

ki! O sırada sisin içinden bir ses duyulmuş, tıpkı arkadaşının sesine benziyormuş: ‘Benim zamanım dolmuştu artık küçük yıldız. Bütün gücümü harcayıp tükettim ve sonunda söndüm.’

“Ama olamaz bu!’ diye bağırmış küçük yıldız. ‘Oysa son gecelerde nasıl da ışıldıyordun, hiç olmadığın kadar parlaktın!’

“Evet,’ demiş ses. ‘Ölüm böyle işte. Biz yıldızlar yakıtımızı tükettiğimizde büyük kızıl devlere dönüşürüz ve çok güzel parlarız. Sonra bir patlama olur ve dağılıp gideriz.’

“Bu acımasız sözler çok korkutmuş küçük yıldızı.

“Öyleyse ben de patlayıp dağılmak istiyorum,’ demiş, aslan sesiyle karşı çıkarak. ‘Hem de hemen şimdi! Hayatımın geri kalanında yalnız ve sensiz olmaktansa, ölmeyi tercih ederim.’

“Ama yalnız değilsin ki!’ demiş arkadaşının sesi. ‘Seni saran şu sise bak. O benim ruhum, ondan birçok yeni yıldız doğacak. Ve onları koruyan, onlara yol gösteren büyük arkadaş olarak sana ihtiyaçları olacak.’

“Ama nasıl yapacağım ben bunu?’ diye sormuş küçük yıldız, inanmakta zorlanıyormuş. ‘Ben küçüğüm, ışığım zayıf. Nasıl büyük arkadaş ve örnek olabilirim?’

“Bir baksana etrafına! Sis içindeki yeni yıldızlar, minik toz tanelerinden ibaret. Sen onlara öyle büyük, öyle parlak görünüyorsun ki!’

“Sesin sözlerini haklı bulmuş küçük yıldız. Yeni yıldızlar toz taneceklerinden bile daha küçükmüş. Öyle küçükmüşler ki daha önce fark edememiş onları.

“Ben şimdi büyük arkadaşım,’ diye tekrarlıyormuş heyecanla. Az önce kendisini korkutan ama şimdi harikalar vaat eden sise bakmış. ‘Ve iyi bir büyük arkadaş olacağım,’ diye söz vermiş, her zamankinden daha parlak ışımaya başlamış – yeni yüklendiği sorumluluk ve en iyi arkadaşının ruhunun her zaman onu kucaklayacağını bilmek güç veriyormuş ona. Bu arada Fräulein Tinky, eğer bilmiyorsan söyleyeyim: Sorumluluk, kişinin doğru olanın yapılması için çabala-

mak zorunda olması demektir." Gülümsüyorum. "Nokta." Herhalde Hemşire Ruth benim bu öyküyü bilmediğimi sanmıştı. Ama biliyorum, çok eskiden annem anlatmıştı bana ve onun anlattığında Tanrı yoktu. Tanrı işe karışmayınca hikâye çok daha güzel oluyor.

Bacaklarımı yatağa çekiyorum, kollarımda Fräulein Tinky'yle birlikte büzüşüp küçücük yapıyorum kendimi.

"Korkma," diye fısıldıyorum kulağına. "Bundan sonrası çok uzun sürmeyecek."

Jasmin

Saat yediye geliyor. Kapıya ısrarla vurulunca ve "Cham"ın sesini tanıyınca g'dip açıyorum. "Bayan Grass," diye sesleniyor, "benim, Başkomiser Giesner."

Geçen 1 hafta annemle birlikte eve gelirken bize eşlik eden polisi de getirmiş yanında. İçeri buyur ediyorum.

"Merhaba Bay Giesner," diyor o sırada banyodan çıkmakta olan Kirsten ve ikisiyle de el sıkışıyor.

"Cham" Kirsten'i selamladıktan sonra bugün kendisini kabul ettiğim için bana teşekkür ediyor. Ben de dün zaman ayıramadığım için özür diliyor ve gün boyu birkaç kez aradığı halde telefonu açmamış olmamdan Kirsten'in yanında söz etmediği için şükran duyuyorum ona. Aslında kendimi bugün onunla buluşmaya razı etmemin bir nedeni de bu zaten. İş daha da uzatırsam eninde sonunda haber vermeden kapıma dayanacağını düşünmüştüm. Ondan gelen telefonu açmamak için birtakım düğmelere basarken Kirsten'e yakalanmam da uzun sürmeyecekti. Hele Maja'yı aramamdan sonra bir yandan haddini bildirmek üzere onu bir bahaneyle evime çağı-

racak kadar kararlı davranırken diğer yandan vakayla ilgili soruşturmalara yardımcı olmaktan kaçınmamı herhalde anlaşılmaz bulurdu Kirsten. Ne de olsa ben bir vakayım, ikimiz de vakayız Lena. Keşke sadece sen vaka olsaydın. Senin huzur bulmana yardım etmek istiyorum. Senin bulunmana. Bana güvendiğini biliyorum ve bu düşünceyle güç toplamaya çalışıyorum. Senin gülüşünü düşünüyorum, senin resmini, o fotoğrafın çekildiği andaki kaygısız halini, o anki mutluluğunu ve ikimizin de neler çekeceğinden habersiz oluşunu.

“Oturalım,” diye öneride bulunuyor Kirsten ve oturma odasına yöneliyor. “Cham” onu izleyerek önümden geçerken sol kolunun altındaki ince, yeşil karton dosyayı fark ediyorum. Yüz rekonstrüksiyonunun sonucu var herhalde içinde.

Daha önce Kirsten bana “Göreceksin, çok çabuk olacak,” diye güvence vermişti, “Cham”ın numarasını tuşlamak için bende hâlâ eksik olan son bir cesaret parçasım bana kazandırmak, son adımı atmamı sağlamak istiyordu. “Bu bir formaliteden ibaret. Resme bakıp o adama ait olduğunu söyleyeceksin. Çok basit: Evet, bu o. İşte bu kadar. Başka bir şey söylemene gerek yok. Dört ay tahammül ettin o surata Jassy. Ve başardın bunu. Giesner’in dosya eksik kalmasın diye senden istediği o birkaç saniyeyi de başarırsın.” Ona inanmak istiyordum, ama pek ikna olmuş görünmediğim için ekledi Kirsten: “İnan bana, bunu yaptıktan sonra biraz daha iyi hissedeceksin kendini. Bu bizim için yola devam etmenin ilk adımı olacak.” *Bizim için* sözleri en net duyduğum kısım olmuştu.

“Şüphesiz sizin için kolay değil bu Bayan Grass,” diyor “Cham”, kanepede Kirsten’in yanına otururken. Karton dosyayı önündeki sehpa bırakıyor. Bakımsız dış görünüşüm hakkında ne düşündüğümle ilgilenmemeye çalışıyorum. Üstümde hâlâ Doktor Hamstedt’e gittiğimde giydiğim aynı lekeli svetşört ve dizleri sarkık eşofman altı var. Bu da olsa olsa fazla zorlamaya gelemeyeceğimi gösteriyordur.

“Ama sizi böyle bir zahmetten kurtarmamız maalesef mümkün olmadığı için anlayışla karşılayacağınızı umuyorum.”

“Tamam.” Okuma koltuğuna otururken giren sancı yüzünden inlememek için zor tutuyorum kendimi. “Bir an önce bitirelim,” diyorum Kirsten’e şöyle bir bakarak, o da cesaret verici bir şekilde bana baş sallıyor. Cham da yapıyor aynı şeyi ve dosyadan kâğıdı çıkarıp uzatıyor. Derin bir nefes alıyor, yükselen nabzımı, daha kuvvetli çarparak kan pompalayıp kasılan kalbimin sadece göğsümde değil bütün vücudumda hissettiğim atışlarını bastırmaya çalışıyorum. Sonra kâğıdı alıp resimdeki yüz hatlarını incelemeye başlıyorum, hem şaşırıp hem de korkarak. İşaretparmağım çizgilerin üzerinde geziniyor. Adamın görüntüsü şimşek gibi çakıyor kafamın içinde, A4 büyüklüğündeki kâğıtta gördüğüm resimle neredeyse ürkütücü bir şekilde örtüşüyor, giderek bulanıklaşıyor ve resim ile üç boyutlu gerçeklik birbirine karışıyor. Anı parçaları kafamın içinde uçuşan mermiler gibi; adeta parçalıyorlar beni. Sanki bir girdaba kapılarak gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açtığımda yine o ormanda buluyorum kendimi.

Kaza. Parlak renkler patlıyor gözlerimin içinde. Sert ve soğuk zeminde yatıyorum. Biri bana doğru eğiliyor. Sesleniyor: “Lanet olsun! Yaralandınız mı? Beni duyabiliyor musunuz?”

Gözlerimi kırıştıyorum güçlkle, kan dolu içleri. Adamın yüzü giderek bulanıklaşıyor.

“Duyuyor musunuz beni? Bir ambulans çağıracağım, tamam mı? Her şey düzelecek.”

Başımı oynatmak istiyorum ama yapamıyorum. Gözkapaklarım titreyiyor.

“Uyanık kalmalısınız, anlıyorsunuz değil mi? Hey? Duyuyor musunuz beni?”

“Bayan Grass?” diye sesleniyor başka bir gerçeklikten gelen uzak bir ses. “Cham”ın sesi.

"Ona biraz zaman tanıyın," diyor başka bir ses. Kirsten'in sesi.

Otomobil farları kör ediyor beni, acı aklımı başımdan alıyor. Otomobilin sürücüsü olan adam üzerime eğilmiş. Belli belirsiz eli ni ceket cebine attığını görüyorum. "Yardım çağıracağım, duyuyor musunuz beni? Ambulans hemen gelir." Bir saniye için rahatlıyorum. Şimdi ölürsem özgür olarak ölmüş olacağım. Ve bu adam kurtaracak beni. Ve adeta tapıyorum bu yüze, kurtarıcımın yüzüne...

"Bu o mu Bayan Grass?"

Ama aniden başka bir şey algılıyorum. Bir gürültü, havayı kesen bir şeyin tıslaması gibi. Tanıdık gelen bir ses. Duydum onu daha önce, kendim sebep olmuştum, kar küresini tutup havada savururken. Ve onu izleyen gürültüyü de tanıyorum. Yere düşen karpuz sesi – *bamm!* *Birinin kafasını kırdığında böyle bir ses çıkar.* Korku içinde gözlerimi kırıştırıyorum. Önce otomobil sürücüsü eğiliyor üstüme; kırpışan gözlerim yeniden açıldığında yere yığılıyor. Şimdi yüzü benim yüzüme çok yakın, o kadar yakın ki nefesini hissediyorum cildimde. Hiçbir şey hissetmez oldum. Nefes almıyor artık. Gözleri irileşmiş ve sabit. Bağırarak istiyorum ama olmuyor. Şu anda, burada sesim çıkmıyor. Başka yerde oluyor ama. Oturma odamda çınlıyor haykırışım, bütün o görüntüleri parçalıyor. Okuma koltuğumda iki büküm kıvrılarak sara nöbeti geçirir gibi titriyorum, her yanım gerilip kasılıyor. Kirsten kanepeden fırlayıp sarılıyor bana. Ben çırpınıyor, kollarımla havayı dövüyorum, yüzüm alev alev, sırlıklam, cildim yanıyor.

"Jassy! Her şey yolunda Jassy, güvendesin. Kendi evindesin, ben de yanımdayım. Duyuyor musun Jassy?"

"Onu tanıdınız mı Bayan Grass?"

Evet, tanıdım onu ve bağıriyorum – korkudan. Ve ağlıyorum – kurtarıcım için. Ve tepinip saldırıyorum – anladığım şeye karşı. Ve Kirsten daha sıkı sarılıyor bana.

“Bırakın onu şimdi Bay Giesner! Görmüyor musunuz ne halde olduğunu?”

Sen iyi değilsin. Yardıma ihtiyacın var.

Yine oradayım. Koşuyorum. Kulübeyi çevreleyen çimenli alanı geçip bitişikteki ormana dalıyorum. Dallar derimi yırtıyor, karanlıkta bir şey seçemiyorum. Ve birden arkamda bir şey oluyor. Bir çatırtı mı?

“Sizi kaçıran adam bu mu Bayan Grass?”

Yemin edebilirdim çorba kokusu aldığıma.

Yemin edebilirdim, ona sadece bir kez vurduğuma.

Yüzü, paçavralar, kırmızı, her şey kıpkırmızı.

Kapı kolu olmayan bir oda. *Kendi güvenliğiniz için Bayan Grass.*

“Nefes al Jassy, sakın ol. Ben yanıdayım, her şey yolunda. Nefes almaya çalış.”

Bu bir formaliteden ibaret. Resme bakıp o adama ait olduğunu söyleyeceksin. Çok basit: Evet, bu o. İşte bu kadar. Başka bir şey söylemene gerek yok.

“Ben yanıdayım Jassy. Korkmana gerek yok. Her şey geçti artık.”

Gözlerimi kırıştıyorum. Kirsten’in kalp atışlarını hissediyorum, güçlü ve güvenilir. Beni sımsıkı saran kollarını. Sıcaklığını. Ve sonra kendi sesimi duyuyorum: “Evet, bu o,” diyor.

Matthias

Hannah yatağında uyuyor. Bir melek gibi, benim Lena’m gibi. Bir tek kollarında tuttuğu, *Tagblatt* okurlarının bağış kutusundan çıkmış o eski pelüş hayvanın görünüşü rahatsız ediyor beni; bir de üstündeki şu yıpranmış elbise. Bugün alışverişe çıkamadık, ama yarın

Hannah'yla birlikte şehre gitmeyi planlıyorum, yepyeni giysiler ve yeni bir oyuncak alacağım ona. Ya da belki Hannah'sız giderim, alış-veriş merkezinde dikkatleri çekmemek için. Ama Karin'in onları bir veya iki saat evde baş başa bıraktığımda kendine hâkim olacağına güvenebilmem lazım. Dikkatle yatak örtüsünü Hannah'nın narin vücuduna çekip fısıldıyorum: "İyi geceler bir tanem."

Son bir kez bakıyorum uyuyan küçük meleğime, sonra kapıyı aralık kalacak şekilde çekiyorum. Karin komşu yerleşim olan Gilching'e gitti, yoga kursundan tanıdığı bir arkadaşını ziyaret edecek ve herhalde beni şikâyet edecek ona.

Merdivenden aşağı kata inmekteyken oturma odasında çalan cep telefonumun sesi, Karin'in hoşnutsuz olmak için belki de haklı bir nedeni olduğunu hatırlatıyor bana: Mark'ı aramayı unuttum. Durmadan çalan telefon Hannah'yı uyandırmasın diye telaşla iniyorum son basamakları.

Ekranada *Gerd Brühling*, ofis yazısı var.

"Alo?" diyorum sadece. Zaten başka bir şey söylemem imkânsız, çünkü Gerd hızla anlatmaya başlıyor. Birkaç tahtam eksikmiş, kaçığın tekiymişim, beynimde de biraz sulanma varmış; aynı zamanda yaşlı aptal bir eşekmişim, dik kafalı, işe yaramaz, hatta tehlikeliymişim. Lafları anladım ama Gerd'in derdi nedir, onu anlamadım.

Gerd tiradının ancak bu noktasında herhalde nefes almak için bir an duraksayınca, fırsatı kaçırmayıp "Bana küfretme kısmını hallettik sanırım," diyorum. "Şimdi lütfen nezaket gösterip meselenin ne olduğunu söyler misin?"

"Gazetede bizim işimizle ilgili ahkâm kesmişsin!" diyor Gerd öksüre tıksıra, bana onca lafı söylerken nefes nefese kaldığı belli. Gözümün önünde canlanıyor görünüşü: Yazı masasına oturmuş, göbeği yanlışı iliklediği gömleğini gererek çıkıntı yapıyor, kalın kafası kıpkırmızı olmuş. "Bugün *Bayerisches Tagblatt*'ta çıkan yazı!"

“Ne olmuş ona?”

“Bak ne olmuş!” diye hırladıktan sonra, bugünkü gazete yazısını okumaya başlıyor. “İki polis merkezinin –parantez içinde: *Cham ve Münih*– verimsiz işbirliği kaçırılma kurbanı *Jasmin G.*’nin heyecan verici kaçıışından üç hafta sonra hâlâ karanlıkta el yordamıyla ağır aksak yürüdüğü için kamuyu aydınlatma sorumluluğu taşıyan bir yayın organı olarak şüphelinin kimliğini belirlemeye yardımcı olabilecek bir robot resmin hazırlanmış olduğu bilgisini okurlarımıza aktarmayı görev addediyoruz. Ancak, şüphelinin şimdiye kadar belirsiz kalmış kimliğini saptamaya halkın yardımcı olması durumunda oluşabilecek iş yoğunluğundan çekinen yetkililer, resmi kamuoyuyla paylaşmaktan geri durmaktadır. Nitekim, ismi belirtilmeyen bir görgü tanığının yazı işlerimize bildirdiğine göre soruşturmayı yürütmekte olan bir görevli bu bağlamda kendisine ‘Su gibi ipucu akar, bunları araştırmak için çok zaman harcarız,’ demiştir. Bu nedenle, şu âna kadar halkı işe katmaktan uzak durulmuştur – oysa bu, son onyılların en dikkat çekici vakalarından sayılan olayı kurbanların ve ailelerinin istediği şekilde aydınlatmayı geciktirebilecektir.

Kaçmakta olan *Jasmin G.* tarafından öldürülen, kimliği şimdiye kadar belirsiz kalmış adamın Ocak 2004’te ortadan kaybolan Münihli parti kızı *Lena Beck* –parantez içinde: o sırada 23 yaşında– vakasıyla da ilişkili olduğu düşünülüyor. Biz Bayerisches Tagblatt olarak polis yetkililerinin siz sevgili okurlarımızın yardımıyla belki de *Lena Beck*’in bulunmasını sağlayabilecek olan önemli bilgileri halktan saklama kararını onaylamıyoruz. ... Düşünebiliyor musun şimdi burada olanları? Telefonlarımız susmak bilmiyor, ama birtakım hevesliler adamı tanıdığını sandığı için değil, bizi bize şikâyet etmek istedikleri için! Bütün gün, her an böyleydi! Benim yapacak daha önemli işlerim yok mu sanıyorsun? Senin kızını aramam gerekmiyor muydu? Benden istediğin bu değil miydi? Şimdi onun

yerine bu bokla uğraşmak zorundayım! Saatine bir bak hele! Kaç olmuş, gördün mü? Ve ben hâlâ ofiste oturmuş saçma sapan telefonları cevaplıyorum!”

“E, birinin de bir şeyler yapması lazım tabii...” diyorum vızıltılı bir sesle. Ama anlaşılan Gerd’in söyleyecekleri bitmiş değil.

“Ne lazımsa yapıyoruz Matthias! Lena’yı bulmak için ne lazımsa yapıyoruz! Ama sen bizim soruşturmamızı boykot edip şu kâğıt parçasını kullanarak bütün ülkeyi üzerimize salarsan başarılı olamayız!”

“Şimdi sana ne dememi istiyorsun Gerd? Kırk yılın başı birkaç saat mesaiye kaldın diye üzgün olduğumu mu? Hayır, üzgün filan değilim! Biraz paçanızın tutuşması için zaman geldi de geçiyor bile! Artık ortaya biraz sonuç çıkarın ki halk size ve tüm sisteme inancını hepten yitirmesin!”

“Söylesene, senin asıl derdin kızm mı, yoksa sıçığımın bir prensibi filan mı?”

“Nasıl söylersin bunu bana?” diye havlıyorum telefona. “Çoktan buraya gelip Giesner’in dediği gibi Karin’e robot resmi göstermen gerekmiyor muydu? Sabah en geç sekizde bizim kapıda olman ve,” –burnumdan soluyarak küçümseyici bir ses çıkarıyorum burada– “hani şu *yakın kişisel çevreyi* sorgulaman gerekmiyor muydu? Hani ya, neredeydin? Ha? Madem soruşturmayı bu kadar ciddiye alıyorsunuz? Belki de Karin tanıyacaktı adamı! O zaman Lena’yı nerede arayacağımızı çoktan öğrenmiş olurduk!”

Gerd hırlıyor:

“Lütfen şunu söyle bana Matthias. Söyle ki ben de kendimi ona göre ayarlayayım: Şu sıçığımın yazı işlerine Mark Sutthoff’un DNA testi için bize geldiğini de yetiştirdin mi?”

“Ne... neye geldi?” Oturma odamızdaki çift kişilik iki kanepeden birine bırakıyorum kendimi, şans eseri tam da Mark Sutthoff’un çarşamba akşamı oturup karıma çay servisi yaptırdığı yere.

"Neyse, iyi o zaman," diye iç çekiyor rahatlamış olan Gerd. Telefonu kapatmaya hazırlanıyor.

"Gerd dur, bekle, kapama! Sizi Rogner'e şikâyet ettiğim için özür dilerim. Ama söyle bana, neden Mark'a DNA testi yaptırdınız?"

"Haydi oradan!" diyor Gerd, hınzırca gülerek.

"Hayır Gerd! Çok ciddiym! Torunumun hayatı üzerine yemin ederim ki kimseye bir şey söylemeyeceğim!"

Gerd cevap vermiyor, bir süre sadece telefon hattındaki hafif hışırtıyı duyuyorum.

"Zaten bu Rogner'e güvendiğim için ben de çoktan pişman oldum. Minnetini göstermek için ben Hannah'yla travma merkezinden eve dönerken bir muhabir ordusu saldı üstüme."

Gerd yine bir şey söylemiyor, telefonda yine sadece hışırtı var.

"Lütfen," diye şansımı denemeye devam ediyorum. "İki gün önce Mark haber bile vermeden bize geldi. Sizin ondan yardım rica ettiğinizi söyledi, ama DNA testinden söz etmedi."

"Şimdi tabii, *rica etmek* görelî bir şey," diyor Gerd ve kısa bir süre susuştan sonra ekliyor: "Yemin et Matthias. Hiç kimseye tek kelime etmeyeceksin."

"Evet, yani hayır, söylemem," diyorum hızla başımı sallayarak. "Tek kelime etmem, söz. Haydi söyle artık."

Tekrar iç çekiyor Gerd, birkaç saniye için bu kez razı olmayacağını düşünüyorum. Gazete yazısından sonra bana olan güveni, herhalde öfkeden terleyip ıslanan parmaklarla dokunulan taze gazete mürekkebi kadar dayanıklıdır. Evet, doğru. Travma merkezinde Giesner'le olan konuşmadan sonra başka işim yokmuş gibi hemen *Bayerisches Tagblatt*'ın yazı işlerini aramış, Rogner'in asistanına polisin ne kadar yetersiz kaldığını anlatarak içimi dökmüştüm. Ama ne yapayım, her şey öyle kötü gitmişti ki! On dört yıl boyunca Lena'yı bulmak için aramalar tüm kapsamı ve sonuçlarıyla yapılmış

olmalıydı. Hele şimdi, yapbozun bütün parçaları masaya yayılmış bulunuyordu. Ama bu parçaları düzenleme zahmetine katlanmak isteyen hiç kimse yoktu sanki ve ben de bunu kabul edemezdim. Nasıl olur da fail ve suç mahalli belli olduğu halde, kurban bulunamaz? Nasıl olur da en önemli görgü tanığı olan Bayan Grass bildiklerini anlatması sağlanacak şekilde sorgulanmaz? Sürücünün kaçmış olması neden hâlâ aydınlatılmadı ve neden Lena'yı bulmak için sadece yarıçapı bir buçuk metrelik lafı edilmeyecek bir alan kazıldı? Bütün o lanet olası ormanın altını üstüne getirmeleri gerekirdi! Aslında Gerd'in bu defa isteğini reddedip cevap vermeyeceğini sanıyorum. Güya kalp krizi geçirme ihtimalim varken bile karıma göstermek için robot resmin fotoğrafını çekmeme izin vermeyen meslektaş Giesner'den bir şeyler öğrenmiş olmalı. Gerçi sonuç fazla farklı olmayacaktı. Her durumda ben gazeteyle ilişkiye geçecektim. Aradaki tek fark şu: Telefonda laf anlatmak yerine fotoğrafı yollamış olacaktım. Bugünkü baskıda yayınlanacak ve belki de halktan değerli ipuçları gelecekti. Neyse ki Gerd o dik kafalı Giesner değil. Neyse ki Gerd hâlâ aynı Gerd, eskiden en iyi arkadaşım olan, birlikte balık tutmaya gittiğim kişi, kızımın vaftiz babası. Ve yine buna uygun davranıyor: "Peki. Biliyorsun, araştırmamızın bir parçası olarak akrabalık testi yaptırma yükümlülüğümüz var, vaka her bakımdan besbelli görünüyor olsa bile. Lena ile çocukların akrabalık ilişkisini de kanıtlamamız gerekiyordu. Ama ortaya bir uyumsuzluk çıktı."

Göğsüm sıkışmaya başladı, anlamsız bir düşünceye kapılmaktayım. Hannah benim torunum değil. Bütün bunlar büyük bir hatadan ibaret. Kafamı iki yana sallayıp durduğumu fark ettim birden. *Korkma, imkânsız bu, Hannah senin torunun. Lenaciğine çok benziyor.*

"Durum şu, Matthias."

Lenaciğine çok benziyor.

“Kulübedeki cesetle çocuklar arasında akrabalık bağı saptayamadık.”

Kalbim rahatlayarak aşağıya, mideme doğru geri çekiliyor. Hannah elbette benim torunum. Her şey yolunda.

“Yani...”

“Yani ölü bulunan adam çocukların biyolojik babası değil. Bunun kesinlikle ihtimal dışı olduğu kanıtlandı.”

“Mark Sutthoff,” diye hırlıyorum telefona, bunun ne anlama geldiğini aslında kendim de bilmiyorum.

“Meslektaşım Giesner Bay Sutthoff’a da test yaptırmayı düşündü. Çünkü Lena kaybolmasından kısa süre önceye kadar onunla birlikteydi. Kaçırılma tarihinde resmen ayrıldılar, ama hatırlarsın, Lena’nın telefonundaki mesajlar yeniden temasa geçmiş olduklarına ve Mark Fransa gezisinden döner dönmez yeni bir deneme yapmak istediklerine işaret ediyordu.”

“Devam et,” diyorum dişlerimi gıcırdatarak.

“Eh işte, biz de bir hesap yaptık! Çocukların doğum tarihlerini tam olarak bilmiyoruz, kendi ifadelerine ve doktorların tahminlerine başvurmak zorundayız. Eğer Hannah gerçekten on üç yaşındaysa, Lena da on üç yıl dokuz ay önce kaybolduğuna göre ancak iki ihtimal var demektir: Ya Lena kaçırılışının hemen ardından hamile kaldı ve Hannah erken doğumla dünyaya geldi. Ya da kaçırıldığı sırada Lena zaten hamileydi.”

“Mark Sutthoff’tan,” diyorum, elimle ağzımı kapatarak.

“Evet,” diyor Gerd, ama sanki emin değil gibi. “Şu var ki, cesedin DNA’sı Jonathan’a da uymuyor, halbuki Hannah’dan yaklaşık iki yaş küçük.”

“Tamam da Mark’ın DNA’sı uyuyor mu peki?”

“Bunu henüz bilmiyoruz. Laboratuvardan sonuç en erken pazar-tesi gelecek.”

"Lanet olsun! Gerd! Eğer Mark çocuğun babasıysa o zaman..." Lafın devamını getiremiyorum, ama anlamı içime oturuyor, tonlarca ağırlık altında gibi nefes alamaz haldeyim.

Tanrım! Yakalamıştım ben onu. Gerçekten yakalamıştım.

Ellerim yakasına yapışmıştı. Sirtını duvara bastırmıştım. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Nerede o, pis domuz?

Onu yakaladığımda Lena kesinlikle henüz hayatta olmalıydı.

Gerd sadece "Evet," diyor.

"Ama kulübedeki adam kim bu durumda?"

"Bu durum diye bir şey yok Matthias, tamam mı? Eğer öyleyse kulübedeki adam kim diye sorabiliriz ancak. Laboratuvar sonuçları gelmeden her şey teoriden ibaret, anladın mı? Sonuç gelmeden, Mark Sutthoff yalnızca bir tanık ve belli bir hususu netleştirmemiz için bize yardımcı oluyor. Ve doğrusunu istersen ben laboratuvar sonucunun pozitif çıkacağını sanmıyorum. Sutthoff Lena'yı çok sevmişti, ayrıca oldukça hoş bir tip, öyle değil mi? Hatta bana Jasmin Grass'ın adresini sordu, bir geçmiş olsun mektubu göndermek için. Tabii adresi vermeye yetkim yok, ama bu ricası bile nasıl bir insan olduğunu gösterir."

"Ama o durumda..."

"Eğer," diye düzeltiyor Gerd. "Eğer öyleyse kulübedeki ceset faile ait değil demektir. Ya da birden fazla fail vardı..."

"Ve bunlardan biri de Mark Sutthoff'tu." Yine kaşımda o çekilmez seğirme başladı, önceki gün Mark Sutthoff bize geldiğinde olanın aynısı.

"Yakında öğreneceğiz. Ama..." Gerd duraksıyor.

"Ama?"

"Bak Matthias. Şimdi telefonu Karin'e vermeni istiyorum senden."

"İmkânsız. Bir arkadaşına gitti."

“Peki, öyleyse sen ara onu, olur mu? Eve gelmesini söylersin. Şu anda senin yalnız kalmanı ve kısa devre yapıp tepkiyle hareket etmeni istemiyorum. Yoksa yine hepimiz zor durumda kalırız. Torununun hayatı üzerine yemin ettin, unutma...”

Gerd telkinlere devam ediyor – aptallık etme, bekle, Karin’i eve çağır. Ben dümdüz karşıya bakmaktayım, Gerd’in söylediklerine kulak veremiyorum. Sırtım hole giden koridora dönük olarak oturmama rağmen bir şey hissettim. Gözucuyla görebildiğim bir gölge, sessizce evin kapısına yaklaşıyor.

Jasmin

Bir yanım kabuk bağladı, kalın, aşılmaz duvarların ardında dar, simsiyah bir yerde büzüldü kaldı; diğer yanım az önce yalan söylediğim Giesner ve Kirsten’le birlikte oturma odamda hâlâ. Giesner’in gösterdiği resimdeki kişi beni kaçıran adam değil, kaza yapan arabanın sürücüsü. Ve bunun anlamı yavaşça, çok yavaşça, damla damla sızıyor bilincime.

“Sizinle konuşmak istediğim bir şey daha vardı Bayan Grass,” diyor “Cham” ve tekrar tükenmez kaleminin düğmesine basıp ucu içeri sokuyor. Beni kaçıran kişiyi şüpheyi yer bırakmayacak şekilde tespit ettiğimi ve diğer polisin de buna tanık olduğunu not etti o kalemle.

Beni kaçıran adam ölmüş değil. Her şeyin hastaneye kaldırıldığı sırada tahmin ettiğim şekilde olduğunu anlıyorum şimdi. Ona sadece bir kez vurmuştum, polisin sandığı gibi defalarca değil. Ve o vuruşum kar küresini parçalayacak kadar kuvvetli değildi. Yalnızca bir kez ve fazla işe yaramayan bir vuruş olmuştu.

“Bir saniye,” diye araya giriyor Kirsten. “Yaptığınız işe çok saygı duyuyorum Bay Giesner, ama bence Jassy bugün için elinden geleni yaptı. Sanırım artık biraz dinlenmesi gerek.”

Kar küresi ancak vuruşu yaptıktan sonra onu elimden bıraktığımda yere düşünce parçalanmıştı.

Haydi çocuklar! Çabuk!

“Sorun değil Kirsten.”

“Emin misin Jassy?”

Evet, şimdi artık eminim. Ormanda koşarken yerdeki dalların çatırtısını duymuştum, benim uydurduğum bir şey değildi bu. Adam peşimden gelmiş, arabanın sürücüsünü devirmiş ve kendi yerine onu koymuştu kulübeye. Evet, aynen böyle olmuştu. Sonra, Hannah benimle birlikte hastaneye gelmekteyken adamın yüzünü tanınmayacak hale getirdi.

“Evet, eminim.”

Ambulansta Hannah’nın sesini işitince yaşadığım o tuhaf duygu yeniden uç veriyor. Hannah’nın orada olmaması gerekirdi. Ve soruyorum öyleyse: neden? Neden ambulansın beni alıp götürmesine izin verdi? Neden otomobilin sürücüsü gibi beni de öldürmedi? Yaptığım saldırı ve kaçma girişimimden sonra onun gözünde bunu çoktan hak etmiş olmalıydım.

“Peki o zaman Bayan Grass.”

Ama hayır, öldürmek için kulübeye veya ormanın içlerine sürükledi beni. Hatta Hannah’yı da benimle birlikte gönderdi.

“Biraz durup dinlenmek isterseniz söylersiniz lütfen.”

Dalgınca baş sallıyorum.

Neden? Neden çocukları da alarak kaçıp gitmedi? Biliyordu oysa, ben yaralarım nedeniyle ölsem de, kurtulup ifade versem de polis araştırma başlatacaktı. Kulübeyi bulacaklarını da biliyor olmalıydı; biliyordu tabii, aksi halde sürücüyü kendi yerine bırakmazdı oraya. Ama neden? Neden?

“Peki, tamam. Devam edelim Bayan Grass. Birazdan bitecek.”
“Cham” gülümsüyor galiba, ama ben karşılık veremeyeceğim, yüzüm adeta felç olmuş durumda. “Sara ismi size bir şey ifade ediyor mu?”

Demek ki Sara diye biri var olmuştu. Kocanın her zaman istediği üçüncü çocuk. Sen o çocuğu ona çoktan vermiştin Lena. Ölmüş olduğu düşünülüyor. Senin gibi, ölen üçüncü çocuğunun yerine de bir başkasını geçirmek istiyordu. Karanlık ve dar yere büzüşmüş olan yanımin zihninde düşünceler uçuşmakta. “Cham” ve Kirsten’le oturan diğer yanımla ise bomboş bir kabuk, beni temsil eden kafasız bir kukla, sorulara sessizce cevaplar veriyor, konuşacak halde değil. Ben elbette biliyorum “neden” olduğunu. Anlaması çok zor değil zaten. Kocan yaşıyor. Beni öldürmedi. Kocanın bir planı var. “Cham” en son DNA sonuçlarından söz etmeye başladı bu arada. Adama uymuyor sonuçlar. Ama bunu anlayamıyorlar bir türlü, yapamazlar, çünkü ben konuşmuyorum. Hatta belki de “Cham” ortada bir yanlışlık olabileceğini, laboratuvarındaki bir karışıklığın yanlış sonuca yol açtığını düşünüyordur. Söyledikleri giderek beni kuşatan, her geçen saniye daha çok bunaltan bir lafazanlığa dönüşüyor. Kesik kesik nefes almaya başladım, kesik kesik... Sanki korkunç gerçeği soluklarımınla süpürebilecekmişim gibi. Bir an için olsa da sonra hemen sıcak basıyor, giderek artan, daha acımasız olan bir sıcak. Boğuluyorum.

Söylemelisin. Aç şu ağzını. Polis sana yardım eder.

Kimse yardımına gelmeyecek. Artık sadece biz varız senin için.

Daima, daima ve daima.

Kocan yaşıyor. Kocan beni hayatta bıraktı. Kocanın bir planı var. Ve beni bulacak. O anda kafasız kuklam okuma koltuğumda kendini kaybedip çöküyor.

Baba! Annem yine kriz geçiriyor!

Matthias

Bir gölge. Bizim holde ilerliyor.

Ağır çekimdeymiş gibi döndürüyorum başımı, ama aynı anda kapı kilidinin kapandığını işitiyorum. Telefonum elimden kayıp gidiyor, tok bir sesle oturma odasının halısına düşüyor. Fırlayıp kalkıyorum kanepeden. Hızlı hareket etmeliyim ama bacaklarıma ağırlıklar bağlı sanki. Bunun anlamı. Kalbim. Elim kapı kolunu tutabiliyor yine de. Ev kapısını açıyorum. Dışarısı karanlık, sadece sokak lambaları siyah asfaltta tek tük sarı lekeler oluşturuyor. Bakışlarımla etrafı tarıyorum. Seçebiliyorum onu hâlâ. Hannah. Üç yüz metre kadar uzakta bir otomobile biniyor. Ve iriyarı, karanlık bir gölge şoför yanı kapısını kapatıyor onun ardından. Felç olmuş gibi bakakalıyorum adama, aceleyle arabanın etrafını dolanıp şoför kapısına gidişini izliyorum.

“Hannah,” diyorum karga gaklamasına benzeyen, duyulmayacak kadar cılız bir sesle.

Motor çalıştı. Araba harekete geçiyor. Gitmeye başladı. Gidiyor, uzaklaşıyor. Ancak şimdi çıkabiliyorum şoktan, kapının önündeki basamakları iniyor, bahçe kapısından caddeye çıkarak bağıriyorum: “Mark! Hayır!”

Ama Mark ve Hannah’dan karanlıktaki iki küçük kırmızı ışık kaldı geriye.

Jasmin

Çok karanlık. Hastaneden taburcu edildiğimden beri daima bir yerlerde ışık yanması gerekiyor. Kirsten biliyor bunu. Karanlık olan her şey kulübenin kileri demek benim için; yana doğru gerilmiş kolla-

rındaki ve atık su borusuna bağlanmış bileklerimdeki acı, düşüncelerimin tutunacak bir şey bulamadığı korkutucu, simsiyah bir ortam, onun geri gelip beni öldüreceğini bekleyerek korkmak demek. Gözlerimi kırıştıyorum, siyah karanlık değişmiyor. Olanları hızla aklımdan geçirerek anlamaya çalışıyorum. “Cham” geldi. Yüz rekonstrüksiyonu resmini gösterdi bana. Adamın kimliği konusunda yalan söyledim. “Cham” kulübede bulunan cesedin DNA’sı ile çocuklarınkinin uyuşmadığını söyledi. Bunu açıklayabilir miyim diye sordu bana. Kendime açıklayabiliyordum tabii. Ama ona açıklayamazdım. Beni deli sanmasından duyduğum korku fazla büyüktü. Başıma gelenlerden sonra gerçekten deli olduğum korkusu da öyle. Ya Kirsten? Bir dramatik hikâye daha anlattığımda nasıl olurdu tepkisi? Ona daha ne kadar yüklenebilirdim ki? Bilincimi kaybetmiş olmalıyım; içimdeki bir şey bütün kapıları kapattı ve en kolay yoldan kısa süreli bilinç kaybına adım attı. Tıpkı kulübede olduğu gibi. Dayanamayacağımı hissettiğimde kim bilir kaç kez tavan devrildi, zemin dalgalandı, oda ters döndü? Nasıl da şükrederek kurtarıcı karanlığa kaymış, Hannah’nın deyişiyle “kriz” geçirmiştım.

Elimle yanımdaki yastığı yokluyorum. Kirsten onun ve “Cham”ın karşısında bayılmamdan sonra beni yatırmış anlaşılan. Demek iş buraya kadar geldi, çok şey anlatıyor bu. Doktor veya ambulans çağırmak kimsenin aklına gelmemiş. Çünkü kimse artık beni ciddiye almıyor. Hasta sayılmıyorum da ondan. En fazla histeriğim. Kirsten’in beni oflaya puflaya yerden kaldırırken “Cham” a endişe edecek bir şey olmadığını söyleyişini hayal edebiliyorum. Sadece heyecandan olduğunu, tam iki günü beni kaçıran adamın resmini göreceğim ânın korkusuyla geçirdiğimi anlatmıştır ona. Uykusuzluk çektiğimi, huzur bulamadığımı eklemiştir. İyi değil o. Hatta son zamanlarda yatağa yapıyor, biliyor musunuz? Ve “Cham”ın tepkisini de canlandırabiliyorum gözümde. Mutlaka zorunlu hatırlatmayı yapmış, psi-

terapiye düzenli olarak gitmemin önemini vurgulamıştır; öyle ya, benim durumumdaki biri için evrensel deva bu.

Ve işte yine yapıyorum değil mi? Saçmalıyorum, kafamda uyduruk bir kaçış yaşarken herkesin benimle ilgili ne düşündüğünü düşünüyorum. Yine yapıyorum aynı şeyi, şu anda burada olup biteni bastırmaya, görmezden gelmeye, göğsümün içinde gümbürdeyen, etrafımı kuşatmış siyahlığın yarattığı paniği unutmaya çalışıyorum.

Tekrar kırıpıştırıyorum gözlerimi, siyah yine siyah kalıyor, konturları olmayan mutlak siyah. Elimi uzatıyorum, gece lambasının düğmesini bulmak için. Buluyorum düğmeyi, basıyorum. “Çıt” ediyor, ama her şey hâlâ siyah. Gırtlığımdan yabancı bir gürültü geliyor, öyle güçlü, yüksek bir ses değil, boğuk daha ziyade. Sanki bir an için almayı unuttuğum bir nefes, telafi edilmek için diyor. Doğrulup oturuyorum. Jaluzinin aralığına doğru bakıyorum, sokak lambasının ışığının sızması gereken yere. Sızan ışık yok, siyahlık ve tepinircesine atan kalbim var sadece.

“Kirsten?” diye seslenip gelecek cevabı duymak için kulak kabartıyorum. Gelmiyor cevap. Herhangi bir ses duymaya çalışıyorum. Yok. Sessizlik, siyahlık ve tepinen kalbim. Rüya gördüğümü düşünmeye başladım – evet, rüya görüyorum. Buna rağmen sakinleşemiyorum bir türlü. Ezici siyahlığa, bana kileri, kaçırıldığım günü hatırlatan oryantasyon kaybına alışamıyorum. Başımı tekrar yastığa koyup gözlerimi yumuyor, evin tamdık kokusunu çekiyorum içime, Kirsten’in yastıkta bir nebze kalmış olan frezya kokulu parfümünü. Dayanabilirim ben bu rüyaya.

Dayanamıyorum. Gözlerimi açıyorum yine bir umutla, yine boşuna, yine her şey simsiyah. Tekrar doğrulup oturuyorum. Şiltenin kenarını yoklayıp bir kolumu öne uzatarak yerde emekliyor, oda kapısına gidiyorum. Dikkatle ayağa kalkıp el yordamıyla bu kez kapı kolunu arıyorum. Bastırıyorum kolu. Her zamanki gibi gıcırıyor. Bir daha aşağıya itiyorum kolu, bir daha ve giderek artan bir hızla birçok kez daha. Sonunda kapının açılmadığını anlayana kadar. Odaya hapsedil-

mişim. Kapının yanına uzanıyorum, tavan ışığı düğmesine. “Çıt” ediyor – ama siyahlık değişmiyor. Tekrar basıyorum, yine siyah. Kapıyı yumruklayarak sesleniyorum: “Kirsten! Ne bu böyle? Aç şu kapıyı!” Yumrukluyor, haykırıyorum. Ne oluyor böyle? Bir rüya bu, bir kâbus. Nefes alıp verişim kesik kesik, sarsıntılı, soluk soluğayım. Birden odanın diğer ucundan hafif bir gülüş işitiyorum. Adamın gülüşü.

Ve bir soru:

“Nasılsın Lena?”

Matthias

Daha hızlı sür. Sürsürsürsür.

Hız göstergesi 180 civarında gidip geliyor. Daha fazlasını yapamaz bu eski araba.

Onu neye götürdü?

Gerd! Şi nşek çaktı kafamda. Gerd’in telefonda söylediklerini hatırlıyorum.

Hatta bana Jasmin Grass’ın adresini sordu, bir geçmiş olsun mektubu göndermek için. Tabii adresi vermeye yetkim yok, ama bu ricası bile nasıl bir insan olduğunu gösterir.

Nasıl olacak, Gerd’in yardımı olmadan da Jasmin Grass’ın adresini bulabilecek bir insan. Herkes yapabilir bunu, internette birkaç fare tıklaması yeterli. Gözlerimi kısıyorum, ilerisini daha iyi görebilmek için. Ama yol boş ve karanlık. Hiçbir yerde kırmızı ışık yok.

Ya onu başka bir yere götürürse?

Otomobil anahtarını almak için eve geri dönerek çok değerli bir zaman kaybetmişim. Garaj kapısının yukarı doğru kayarak açılması

şanki yıllar sürdü. Arabayı geriye doğru garajdan yola çıkarmam da öyle. Neredeyse on dört yıl.

Mark çok yol aldı, arayı kapatmak imkânsız.

Ceket veya ayakkabı giymek için zaman harcamadım. Terliklerimle basıyorum pedallara.

Ama cep telefonumu almak için zaman harcamam gerekirdi, oturma odasındaki halının üstünde işe yaramadan duruyor şimdi.

Telefon yok. Yardım çağırma imkânı yok. Destek yok.

Yalnızım.

Yakalamıştım onu.

Ellerim yakasında, sırtını duvara dayamıştım, yüzü istakoz gibi kıpkırmızıydı.

Nerede o, pis domuz?

İzin verdim gitmesine.

Kafamın içinde Marnetal'i anlatışını duyuyorum. *Harika bir yer, rüya gibi bir doğa.* Yalancı. Eğlendi bizimle. Hatta bir kızı olduğunu anlattı. Hannah. Nasıl fark edemedim bunu?

"Babacık," diyor arka koltuktan ince bir ses. Dikiz aynasında açık renk saçının bir kısmı ve arka taraftaki karanlıkta ışıldayan gözleri görünüyor sadece. "Bana yardım etmelisin babacık."

"Biliyorum bir tanem," diye yanıtlıyorum. Boğulurmuş gibi çıkıyor sesim.

"Bu defa gerçekten yardım etmelisin bana."

"Biliyorum Lenacık, biliyorum." Yol bulanıklaşır gibi olunca elim tersiyle gözlerimi siliyorum. "Sana yardıma geliyorum. Bu defa ortada bırakmayacağım seni, söz."

"Ama acele etmelisin babacık."

Hız göstergesi 200'e dayandı. Araba sarsılıyor.

Jasmin

“Kirsten nerede?” diyorum hırıltıyla.

“Gelmeyecek,” diyor adamın sesi. “Hiç kimse gelmeyecek.”

Elimin içiyle kapıya vurarak bağıriyorum: “Kirsten!” Ve sonra: “İmdat!”

“Kes şunu!” diye tıslıyor o ses. “Komşuların telaşlanmasını istemezsin herhalde.”

Vurmaya, yumruklamaya devam ediyor, daha yüksek sesle bağıriyor, kapı kolunu çekip sallıyorum. Gıcırıyor kapı kolu, gıcırıyor, gıcırıyor... Bir anda elini hissediyorum, önce bu el de benim gibi, biçimsiz siyahlığın içinde yönünü bulamıyor, birkaç kez ıskalıyor hedefini, ama sonra buluyor. Burnumun ve ağzımın üstünde şimdi ve sıkıyor, öyle sıkıyor ki nefes alamıyorum. Vücudu arkamdan sıkıştırıyor beni, eli de yüzüme bastırıyor. Debelenmeye başladım; öne, kapıya doğru hamle ediyor, bir yandan da arkaya çekiliyor, devrilip sert zemine çarpıyorum. Beni yere fırlattı. Korku, acı ve şaşkınlıkla haykırarak ağlıyorum.

“Lütfen aç kapıyı.”

Sessizlik.

“Lütfen ışığı yak.”

Siyahlığın içinde bir yerden konuşuyor ses: “Bu maalesef o kadar kolay değil Lena. Sigortaları indirdim.”

Geri geri gidiyorum yerde sürünerek, sonunda bir duvara dayanıyorum. Dikkatle doğruluyorum, bir elim duvarda. Bir hışırtı oluyor, kâğıt bu, astığım gazete yazılarından biri. Diğer elim boşluğa uzanmakta. Nerede o?

“Nasıl yaptın bunu? Kim yardım etti sana bütün bu işlerde?”

“Yardım? Bana mı?” Kahkaha atıyor. Sağdan geldi ses. “Hiç kimse Lena. Ben Tanrı’yım, kimsenin yardımına ihtiyacım yok.” Yaklaşan adım sesleri ve bir fısıltı: “Hatta ölümler arasından kıyam ederim.”

Duvara sürtünerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Hareket ettikçe yazıcıda bastığım gazete yazıları hışırıyor.

“Belki seni teselli eder: Kar küresiyle bana iyi vuramamış değilsin. Beyin sarsıntısı geçirdim, bu yüzden rapor bile aldım.” Ben titriyorum, o gülüyor. “Ama olumlu yanından bakalım. Böylece her şeyi hazırlamak için biraz zamanım oldu.”

“Otomobili süren adamı öldürdün,” diye hırlıyorum siyahlığa doğru.

“Ya sen? Sen de beni öldürecektin. Yani benden daha iyi bir sayılmazsın, öyle değil mi? Ama açık konuşmak gerekirse bütün bunları ancak şimdi anlamamı şaşırtıyor beni. Daha zeki olduğumu sanıyordum.”

“Hannah...” diye fısıldıyorum. Bacaklarımın gücü tükenmekte. *Sık dişini*, devam et duvar boyunca, en fazla birkaç adım kalmıştır. “Hannah’yı peşimden gönderdin.”

“Hayır. Aslında kendi karar verdi seni izlemeye. Hatta arayı çok açmıştınız. Ve maalesef başıma aldığım darbeden dolayı size yetişmem daha da zor olacaktı. Ama neyse ki otomobil çarptı sana.” Kısa bir sessizlik. Sonra kısık sesle güldüğünü duyuyorum. “Ama bakıyorum bir açıklama istiyorsun. Filmlerdeki gibi, değil mi? Kazadan sonra olanları tam bu noktada geçmişe dönerek kötü kişinin gözünden anlatırlar filmlerde. Kendi yerine geçireceği adamın yüzünü parçalayışını gösterirler; kötü adam gerekli şeyleri toparlayıp alır, oğluna beklemesini ve her yeri temizlemesini tembih eder, sonra da kaza yapan arabayı Çek sınırından geçirip saklar. Kendinden memnundur, sırıtmaktadır, çünkü polis gelip arabayı bulana kadar çoktan uzaklaşmış olacağını bilmektedir.” Tekrar gülüyor, sağda, çok yakınımda. Elimi savuruyorum o tarafa, ama hiçbir şeye vuramıyorum. “Ama bu gibi şeyleri sen kendin de düşünebilirsin bence. Fazla zamanımız yok hayatım.”

“Çünkü kötü adam geldi işi bitirmek için. Başkişiyi öldürecek.”

“Başkişi mi?” Şimdi tam karşımda. Donmuş haldeyim. Nefesini yüzümde hissediyorum. “Kendinden eminsin, beğendim bunu. İstersen inanma, ama karşı koymandan daima hoşlandım. Ama hayır, korkma. İstesem çoktan öldürürdüm seni. Daha kaza yerindeyken. Hem neden yardım çağırdım sanıyorsun? Hayatta kalabildin, çünkü ben öyle istedim.”

Elim sağa uzanıyor, jaluzi kayışını tutuyor, bir kez hızla çekiyorum. Aralanıyor jaluzi, belki bir el genişliği kadar. Ve sokak lambasının ışığında onun gülüşü.

“Daha doğrusu, kızın öyle istedi.”

Hannah

Resim çizmeliyim, babam öyle dedi. O annemi uyandırırken canım sıkılmasın diye. Bana bir resim defteri ve metal bir kutu içinde pastel boya kalemleri getirmişti. Yepyeni kalemler, upuzun. İşaret parmağımdan daha uzunlar. Hatta üç farklı kırmızı tonu var: karmin kırmızısı, zincifre kırmızısı ve bordo. Bir de gofret verdi bana, üstelik daha otomobildeyken. Ve ilk kez sevindim buna, hem de öyle sevindim ki neredeyse her zamankinden daha lezzetli geldi. Ama tabii karnım da açtı zaten. Büyükbabam ve büyükannemin evindeyken sadece tereyağlı ekmek yiyordum. Her şeyi çok iyi aklımda tuttuğum için babam övdü beni. Beklediğinden daha iyisini yapmıştım. Bunu hayret verici bulduğunu söyledi. Övülmek hoşuma gidiyor, kendimle gurur duyabileceğimi düşünüyorum o zaman. Ama diğer yandan merak ediyorum, babam tam güvenmemiş miydi bana? Çünkü “hayret verici” sadece “etkileyici” demek değil, aynı zamanda “beklenmedik” demek. Eğer öyleyse bence yanlış olur, ne de olsa

benim fikrimdi bütün bunlar. İlk anda onun öyle büyük fikirler düşünecek hali yoktu, annemin yaptığı o büyük aptallıktan sonra yerde ölü gibi yatıyordu, halı kan içinde kalmıştı. Annem kulübe kapısını açtı, aslan sesiyle dedi ki: “Haydi çocuklar! Çabuk!” Ama Jonathan ve ben düşünüyorduk. “Gelin haydi! Gitmeliyiz buradan!” Jonathan kan içindeki haliya, babamın yanına çömeldi. Annem dışarı koştu.

Jonathan’a ayrılmamız gerektiğini söyledim. Bir yanda halı vardı, çok kirlenmişti, temizlenmesi lazımdı. Temizlik önemlidir. Diğer yanda, annem onunla gelmemizi söylemişti. Daima büyüklerin sözünü dinlemeliyiz.

Ben böyle düşünmekle meşgulken Jonathan “Bak, annem ne yaptı Hannah,” diye sızlandı. Kıpırdamadan yerde yatan babamı mı, yoksa bir parçasını elinde tuttuğu kırık kar küresini mi kastettiğini anlamamıştım.

“Bana ver onu!” Jonathan kendini yaralamasın diye cam parçasını alıp elbisemin cebine koydum. Sivri nesneler çok tehlikeli olabilir, hem ayrıca halıda çok leke vardı. Sonra her şeyi düşünmüş olduğumu söyledim. O halıyı temizleyecek, ben de annemle birlikte gidecektim.

Hızlı hareket etmeme rağmen, anneme ancak o büyük gürültüden sonra yetişebildim. Yolda yatıyordu, gözleri kapalıydı, yabancı bir adam çömelmişti ona doğru. Anneme bir şeyler söylediğini duydum.

Birden arkamda bir çatırtı oldu. Babam gelmişti, başının yanında kırmızı bir leke vardı. Elinde ocak demirimizi tutuyordu. İşaretparmağını öne uzattığı dudaklarına götürerek “Hşt!” dedi. Sonra omzumu tutup elini sır hunisi yaparak kulağıma fısıldadı: “Burada otur Hannah ve gözlerini kapa.”

Kapalı gözlerle çalıların arasında oturuyordum. Tam babamın söylediği gibi. Sadece arada bir gizlice bakıveriyordum. *Bamm* sesini duyunca gözümü kırıp baktım. Bir de yanımda hışırtı ve çatırtı duyunca: Babam yabancı adamı çalıların arasına çekiyordu. Ama sonra iyice açtım gözlerimi, çünkü anneme ne olacağını görmek istiyordum.

Babam annemi koltukaltlarından tutmuştu. Annemin yan yatmış başı boynunun üstünde sallanmaktaydı, bacakları da asfaltta kayıyordu. Babam onu da çalıların arasına çekti. O zaman saklandığım yerden fırlayıp aslan sesimle “Ambulans!” dedim.

Babam ürkmüştü, neredeyse annemi yere düşürüyordu.

“O adam ambulans çağıracağını söyledi. Annemi başka yere taşırsan ambulans bulamaz onu!”

“Hannah.”

Babam annemi tekrar yola bırakıp yanıma geldi. Karşımda çömelerek yüzümü okşadı. Kendi yüzü ııslak olmuştu, kırmızı ter çizgiler halinde alnından çenesinin altına iniyordu ve gömlek yakasını da boyamıştı.

“Canım bak, neden söz ettiğini bilmiyorsun sen.”

“Biliyorum!” dedi aslan sesim. “Ambulans acil durumlarda insanı kurtarmak üzere özel olarak donatılmış bir motorlu taşıttır, yaralı veya hastalara ilk yardım yapmak ve onları hastaneye nakletmekte kullanılır, nokta.”

“Evet Hannah, bu doğru, ama...”

“Ve hastane ise hastalıkların veya yaralanmaların doktorların yardımıyla iyileştirildiği bir binadır!”

“Bak canım, bütün bunlar o kadar basit değil...”

“Ambulans gelmeli!”

“Hannah, bak, görüyorsun onun ne yaptığını.” Yüzündeki kırmızı teri ve annemin kar küresiyle yaptığı şeyi kastediyordu.

“Ama bu aptalca bir yanlışlıktı işte. Lütfen, baba!” Her zaman lütfen ve teşekkür ederim demeliyiz.

Babam gidip gelmeye başlamıştı, alnını silmeye kalkınca kırmızı terleri bütün yüzüne bulaştırdı. “Peki öyleyse,” dedi birden. “Onu hastaneye gönderelim.”

Yabancı adamın ceket cebinde bir cep telefonu vardı. Cep telefonu kablosuz bir telefondur ve hemen her yerde çalışır. “Acil yardıma haber vereceğim, ama sonra hemen kulübeye dönüp eşyalarımızı hazırlamalıyız.”

Ama ben eşyalarımı hazırlamak istemiyordum. Hele babamın dediği gibi yapıp *başka bir yerlere gitmeyi* hiç istemiyordum. Açıkladım ona: Eğer hastane annemi yeniden sağlıklı yaparsa çekip gittiğimizde sağlıklı bir annenin bize hiç faydası olmaz. Annemi tutmak istediğimi hâlâ anlamadıysa artık neredeyse babamın da küçük bir sersem olduğunu düşünmeye başlayacaktım. Aslında kendim de özellikle bu annenin kalmasını isteyeceğimi bilmiyordum. Bize ilk geldiğinde, bunun da o işe yaramayanlardan biri olacağından kaygılanmıştım. Gerçi görünüşü anne olmaya uygundu, çünkü yara izi, sarı saçları ve bembeyaz bir yüzü vardı. Babam epeyce çabalamıştı anlaşılan; zaten insan her zaman çabalamalıdır, özellikle kendi çocukları için. Belki o aralar biraz sinirleri bozulmuştu, Jonathan ve ben babam işe gittiğinde evde kendimizi yalnız hissetmemek için yeni bir anne istediğimizi söyleyip duruyorduk. Biraz sinirleri bozulmuş olmak insanın gerçekten öfkelenildiği, bağırıp çağırdığı, cezalar yağdırdığı demek değildir; ama birilerinin seninle konuşmasından pek hoşlanmıyor olabilirsin. Üstelik biz epeydir yeni bir anneyi hak etmiştik. Çok usluyduk, Jonathan da, ben de. Ödevlerimizi her zaman yaptık. Ayrıca, ben Sara meselesinden ders aldığımı söylerken gayet ciddiydim. Ama babam sonunda durumu anlayınca gelen ve kanepede yatmakta olan yeni annemiz, seçilmiş olmaktan hiç memnun görünmüyordu. Oysa çocuklar insanın alabileceği en büyük hediyedir, şükretmek gerekir bunun için.

Bunu ancak sirkülasyon aygıtının arıza yaptığı gün, boğulma tehlikesi yaşadığımızda anlayabildi. Olsun, hiç değilse anlamıştı ya sonunda! Bazılarının anlaması uzun sürüyor, ama bu onları kötü insan yapmaz, en fazla küçük sersemeler olduklarını gösterir. Zor öğ-

reniyorlar işte. Jonathan gibi örneğin, o da ancak dört yaşında doğru dürüst okuma öğrenmişti.

“Peki,” dedi babam, sonunda ne dediğimi anlayınca. “Ama o zaman senin yardımına ihtiyacım olacak. Bütün dikkatini topla, Hannah. Yapabilirsin, değil mi? Konsantre ol Hannah. Artık kocaman bir kızsın. İyi dinle şimdi beni...”

Yabancı adamın ceketini çıkarıp gece soğukunda üşümemem için omzuma koydu. İnsan üşüdüğü zaman yeterince konsantre olamaz. Sonra ne yapmam gerektiğini konuştuk ve ben de, bazen pek kolay olmasa bile elimden geleni yaptım. Ne de olsa yalan söylemek doğru değildir. Ama Jonathan gibi yapıp hiçbir şey söylememek de olmaz; yoksa ya başkaları çok hasta olduğumuzu düşünüp bize haplar içirir ya da bir şey sakladığımızı düşünüp güvensizlik hisseder ve sonunda bütün planı bozarlar. Gerçi ben her şeyi doğru yaptığımı biliyordum, ama bazen babamın fikir değiştirebileceğinden kaygılanıyordum. Daha sonra benim haberim olmadan büyükbabamı plana katmış olabileceği geldi aklıma, çünkü büyükbabam birdenbire sürekli beni eve götüreceğinden söz eder olmuştu. Ama yazık ki yanıliyordum. İyice aklım karıştı. Hatta dün gece büyükbabamla büyükannemin evinin bahçesinde durup annemin eski odasındaki pencereye küçük taşlar atanın gerçekten babam olduğundan bile şüpheye düşmüştüm. Geldiğim gün ellerinde fotoğraf makineleri, büyükannemin deyişiyle sokakta dolanıp duran o insanlardan biri de olabilirdi. Ama hemen ertesi gün, yani bugün, içinden benim elbisemin ve Fräulein Tinky’nin çıktığı o paket geldi. O zaman anladım ki artık tamam. Sonunda yeniden bir aile olabilecek, yeni bir eve geçecektik. Babam annemin bizi beklediğini söylemişti. Ama sanırım yorulmuş, yani beklemekten yorulmuş demek istiyorum, biraz yatıp dinlenmesi gerekmiş. Ama sorun değil, çünkü önemli bir şey yapacağı zaman insan yeterince dinlenmiş olmalıdır. Babam beni annemin evinin mutfağına götürdü; o annemi uyandırırken resim ya-

pacağım için ışık olsun diye pencere kenarından aldığı bir mumu yaktı. Önce elektrik ışığının sigortalarını indirecekti, annem uyanırken ışık-
tan rahatsız olmasının istiyordu. Şu ağtabaka sorunu bizim ailede var. Maalesef mutfak epeyce loş, evin geri kalanı ise simsiyah. Annem küçük ampuller kullansa daha iyi olacakmış. Ama hiç değilse mum ışığı kalem kutumdaki üç farklı kırmızıyı ayırt etmeme yetiyor. Bu önemli, çünkü mutfakta yerde yatan kadını çiziyorum şu anda ve belli ki karmin kırmızısı kullanmalıyım. Gerçi bu rengin bit kanından yapıldığı doğru değil. Bitlerin onları yemek isteyen düşmanlarına karşı ürettiği bir tür asit kullanılıyor. Rengi elde etmek için bitler kurutuluyor ve sülfürik asit ilave edilerek suda kaynatılıyor. Ama yine de karmin kırmızısı taze kan resmi yaparken seçilebilecek en uygun renk. Eskimiş kan için bordo da olabilir, iyice eskimişse en iyisi kahverengi kalemdir.

Jasmin

Dehşet ve duygusallıktan oluşan tuhaf bir tabaka yüzümü çimento gibi kaplamış, katılaştırmıştı.

O da fark ediyor bunu.

“Bütün yaptıklarına rağmen çocuklar hâlâ seviyor seni.”

Başımı sallıyorum. Anlıyorum bunu. Hannah’nın hastanede bana verdiği cam parçası. Şimdi anlıyorum bunun tehdit değil teselli amaçlı olduğunu. Her şeyi iyice aklında tuttuğunun kanıtı. Babasının yapmasını söylediği şeyleri tutmuştu aklında.

“Neden alıp götürmedin çocukları? Neden onları asla anlayamayacakları bu dünyaya ittin?”

Hannah’yı düşünüyorum, gülümseyişini kimsenin anlayamadığı zombi-kızı. Gazetede anlatılan korkunç hikâyeleri, gerçekleri ve

doğruları düşünüyorum. Çocukların da maruz kaldığı otopsi yapmak isteyen o bakışları. İki trajik sansasyon daha! Yaşlar doluyor gözüme. Utancın, acımanın, o anda yüzeye akan her türlü duygunun gözyaşları bunlar. Hepimiz için ağlıyorum.

Elini yüzüme uzatıp başparmağıyla bir gözyaşı damlasını siliyor. Tahammül ediyorum buna.

“Biliyorum, ideal bir durum değildi, ama ara dönemde birinin onlarla ilgilenmesi gerekiyordu, öyle değil mi? Benim kulübe dışında da sürüp giden bir hayatım var. Birden ortaya çıkıveren iki çocuğu nasıl açıklardım? Hem diğer hazırlıkları yapmak için zamana ihtiyacım vardı. İşi ve evi bırakmam gerekiyordu. Ve bize yeni bir ev bulmalıydım. Bir anda ortadan kaybolmak olmazdı. Kim bilir herkes neler düşünürdü?”

Onun normal toplumun bir parçası olarak sürdürdüğü paralel hayatını tasavvur etmeye çalışıyorum – örneğin, göze batmayan bir adam olarak kişisel bakım marketinden üzerine renkli resimler basılı diş fırçası kapları satın almasını. Hâlâ başaramadım bunu.

“Ya şimdi? Şimdi ne yapacağız? Çocukları alıp ortadan yok mu olacağız?”

“Hannah’yı aldım zaten. Sadece Jonathan’ı almamız gerekiyor.”

“O nasıl olacak?”

“Herhalde *Bayerisches Tagblatt*’ın gönüllere su serpen bağış kampanyasından haberin yoktur. İki koca kutu giysi, kitap ve oyuncak bağışladı okurlar. Biri çocuk psikiyatrisi bölümüne gitti. Jonathan’ın en sevdiği pantolonu ve kırmızı tişörtü çıkacak içinden. Geleceğimizi biliyor.”

“Öylece kliniğe girip çocuğu alamazsın ki.”

“Becklerin evinde de öyleydi. Hannah dışarı geldi.”

“Hannah,” diyorum hırıltılı bir sesle. “Nerede o? Görmek istiyorum onu.”

Başını yana yatırarak yüzüme bakıyor.

"Lütfen," diyorum, o bakışın bunu amaçladığını tahmin ederek. Her zaman lütfen ve teşekkür ederim demeliyiz. "Lütfen kızıma götür beni."

Bana görmeden baktığı ikinci bir an, başı yine yan yatmış ve yine aynı bakış. Sonra bir kahkaha koparıyor; gaddarlıktan ibaret, çok iyi tanıdığım bir kahkaha bu. Hemen ardından elini yanımdaki jaluzi kayışına uzatıyor. Bir "çat" sesi ve oda yine siyaha bürünüyor. Mutlak siyahlık. Kolumdan tutarak odanın ortasına itiyor beni, siyahlığın ortasına.

"Öyle zavallısın ki!" diyor tıslayan sesiyle. "Güya birden çocuklarla ilgilenmeye başlamış gibi yapıyorsun." Adımlar. Yavaş yavaş ilerleyen adım sesleri duyuyorum, odayı boydan boya geçiyorlar. Sonra yere atılan bir şeyden gelen metalik bir ses. Oda anahtarı.

"Aslında aldırış ettiğin yok onlara." Dizlerimin üzerinde ilerliyor, küçük hareketlerle zemini yokluyorum. "Gazetelerin o yalanları yazmasına izin verdin. Hannah'da gelişim bozukluğu olduğunu söylemelerine izin verdin. Onlarla bir söyleşi yapıp doğruları anlatabilirdin oysa. En azından yazı işlerine şikâyetle bulunabilirdin."

Anahtar. Buldum onu. Anahtarı sımsıkı tutarak emeklemeye devam ediyorum.

"Cinsel istismar! Sırf bu kavramın çocuklarla bir araya getirilmesi bile yeter! Bu spekülasyon! Asla dokunmadım ben onlara! Bunu çok iyi biliyorsun! Asla yapmam!"

Sesi üstüme doğru gürlüyor, adımları sanki her taraftan duyuluyor. Bir duvara geldim, hangisi bilmiyorum.

"Nasıl bir annesin sen, böyle bir şeyin yazılmasına izin veriyorsun? Nasıl bir annesin, çocukların için mücadele etmiyorsun? Bir kere bile ziyaret etmedin onları!"

Elbise dolabı. Elbise dolabına dokunuyorum. Şimdi nerede olduğumu ve ne tarafa gitmem gerektiğini biliyorum artık.

"Anne filan değilsin!" diye gürlüyor adamın sesi.

Kapı, anahtar deliği. Anahtarı deliğe itiyorum, kayıp yere düşüyor.

“Bütün bunları hiç hak etmeyen bir kadınsın!”

Bir yandan aklım burada olanları kavramaya çalışıyor: sigortaların indirilmesi, çemberin kapanması, yeniden uyanmam, tıpkı kulübenin kilerindeki gibi onun ve karanlığın ellerine düşmüş olmam, bir uyarı ve onun hâlâ Tanrı olmasını sağlayan mutlak gücünün bir simgesi olarak simsiyah bir oda, hâlâ benim hayatımı, geceyi ve gündüzü belirleyişi. Hatta burada, kendi evimde, gerçek dünyada bile, o Tanrı var olduğu sürece görünüşten ibaret kalacak özgürlük dünyasında bile. Bir yandan da anahtarı yeniden buluyor, bir deneme daha yapıyorum. Deliğe girdi. Çeviriyorum anahtarı, gıcırdayan kapı kolunu çekiyorum. Kapı açık – tökezleyerek karanlık koridora çıkıyor, kapattığım kapıya yaslanarak anahtarı dışarıdan kilide sokmaya çalışıyorum. Diğer taraftan itiliyor kapı, anahtar bir kez daha yere düşüyor. Bırakıyorum onu – yeter ki dışarı çıkayım, bu daireden dışarıya, kurtarıcım olan merdivenlere. Neredeyse vardım daire kapısına, birkaç adım var sadece. O anda arkamda bir ses, “Arkadaşın olmadan gitmek istediğine emin misin?” diyor.

Matthias

Köhne arabam gürültüyle sarsılarak Jasmin Grass’ın evinin önündeki kaldırıma yanaştı. Bir elim kapı kolunda hazır beklerken diğeri motoru kapatıyor. Hızla arabadan inip apartman kapısına koşuyorum. Yaşlıca bir kadın kapının ardında kayboluyor, sonra ben kapıdan içeri dalıp onun tam girişe koyduğu bavula takılarak tökezleyince korkudan ciyaklıyor.

“Polis çağırın!” diye bağıriyorum, kadını omuzlarından tutarak. Titriyor. “Duydunuz mu? Hemen polis çağırmalısınız!”

Kadını bırakıp basamaklara atılıyorum. Jasmin Grass’ın dairesi

üçüncü veya dördüncü katta, zil panosunda bakarak anladım bunu.

Ama ya yanıldıysam?

Ya onu buraya getirmediyse?

O zaman bir defa daha elimden kaçırmış olurum onu.

Bütün kuşkuları kafamdan uzaklaştırıp dikkatimi basamaklara veriyorum.

Üçüncü kattaki zilde Jasmin Grass adı yok. Bir merdiven daha tırmanmam lazım. Yüzümden boşanan terler yakamdan içeri akmaya başladı. Yaşlı ve hantal bedenim bu zorlanmaya isyan ediyor. Nihayet dördüncü kattayım. Aceleyle baktığım ilk iki zil işe yaramadı. Sonra doğru daireyi buldum. Bir an donakalıyorum. Kapı. Aralık duruyor. Hemen Hannah geliyor aklıma.

“Lütfen bundan sonra kapıyı kilitleme,” diye rica etmişim ona, daha bu sabah, kendini Lena’nın eski odasına kilitlediği zaman. “En iyisi hep bir parça aralık bırak ki her şeyin yolunda olduğunu bileyim.” Hannah, o uslu, sevimli çocuk, daima yapıyor söyleneni. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı dikkatle itip dairenin içine süzülüyorum.

Koridor karanlık, sadece bir odadan sızan bir ışık var. Bir de boşluk sesler geliyor kulağıma. Sessizce ilerlemeye devam ediyorum, heyecandan tek bir nabız atışından ibaret gibiyim. Göğsümde kabaran sancı, bunun belki de yaptığım son şey olacağını söylese de aldırış bile etmiyorum. Bu defa Lenacık, seni ortada bırakmayacağım. Son birkaç adımda gölgemin Mark’ı varlığımdan haberdar etmemesi için duvara yaslanarak yürümeye çalışıyorum. Sesler biraz netleşmeye başladı.

“Yine bir aile olabiliriz.” Jasmin Grass olmalı bu konuşan.

Biri uzun uzun iç çekiyor. Bir erkek bu. Mark.

Bir saniye için tam bir sessizlik oluyor. Ve sonra ansızın, bir iskemle çatırdayarak yere düşüyor; öyle ani ki korkudan dizlerimin bağı çözülecek neredeyse. Saklandığım yerden fırlıyorum, Mark’a sonunda haddini bildirmeye kararlıyım.

Jasmin

Bitti artık, hepimiz biliyoruz bunu.

Mutfagım, bizim mutfagımız, evimizin eskiden kahkahalar atılan, neşeyle arkadaşlık edilen kalbi, şimdi bir acı odasına döndü, öfke, korku, umutsuzluk ve üzüntü dolu bir yer oldu. Çıkış yolu yok artık, Tanrı'nın bu gece beni almak için daireme girerken öngördüğü yol yok. Bu an sanki zamanın normal akışından kopup ayrılmış, bu odada sanki dünya sabit duruyor.

Demin her şey altüst oldu.

Beni karanlık koridordan mutfığa itti, Hannah'mn masaya oturmuş, mum ışığında resim yaptığı yere. Natürmort yapıyordu Hannah – Kirsten, sessiz ve hareketsiz, mutfak fayanslarının üstünde kıvrılmış haldeki Kirsten. Ağzında kareli mutfak bezinden bir tıkaç, yüzünde kan. Şakağından gelen kan kapalı gözkapaklarının üstünden akıyordu. Ya ölmüş ya da bayılmıştı. Bazen ilk bakışta anlaşıl-maz hangisi olduğu, bugün tecrübeyle öğrendim bunu.

Hannah kendince neşeli bir sesle “Merhaba anne,” demişti bana. Ben mutfak kapısında donakalmıştım, her yanımda titriyordu, korkunç bir soğukta kalmış gibi sarsılıyordum. Nefes almama izin ver-meyen, beni sımsıkı kavrayıp sallayan bir soğuk.

“Otur,” dedi, sonra yanımdan ayrıldı. Koridordaki sigorta kutu-suna gitmişti, küçük kolları peş peşe eski pozisyonlarına getirirken çıkan tıkırtıları işitiyordum.

“Kirsten,” diye fısıldadım.

Kirsten hiç tepki vermedi.

“Sana oturmanı söyledim.” Mutfığa dönmüştü. Hannah'nın yaptığı resmi övdü ve ocağın üstündeki ışığı yaktı.

“Üçüncü defa söylemeyeceğim.”

Sendeleyerek masaya gidip oturdum. Kirsten solumda, en fazla yarım metre ötedeydi, kıvrılmış, hareketsiz. Ve kanı akmaya devam ediyordu.

“Böyle uslu ol işte,” dedi memnuniyetle gülümseyerek.

Bakışlarına direnmeye, dikkatimi onun arkasındaki mutfak tezgâhında duran bıçak blokundan ayırmamaya çalıştım. Dikkatimi nabızı atıyor mu diye bakmam, hayatını kurtarmam ya da ölümü için ağlamam gereken Kirsten’den de ayırmamalıydım. Belli ki ben yatağında uyurken Kirsten aklına bir şey getirmeden ona daire kapısını açmıştı. Ve adam hemen atılmıştı üstüne.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, “Kimsenin yaralanması gerekmezdi,” dedi.

“Biliyorum. Benim kabahatim.”

“Evet, aynen öyle.”

“Zararı yok anne,” dedi Hannah, başını resim defterinden kaldırarak. Dudaklarındaki yukarı doğru belli belirsiz kıvrılışı fark etmiştim, Hannah’nın gülümseme şekliydi bu. “Aptalca bir hataydı sadece.”

Burnumu çektim.

“Evet Hannah, öyleydi.”

Hafif bir inilti. Kirsten’den.

“Gördün mü bak.” Adam da duymuştu inlemeyi. “Sağlamış bu küçük şey, yaşıyor hâlâ.”

“Lütfen bırak onu,” diyorum güçlkle. “Önemli olan biziz. Ben bir hata yaptım, çok hata yaptım.” Gözucuyla bir hareket sezdim, mutfak kapısının eşiğiyle arasında bir kol mesafesi bulunan Kirsten kıpırdamıştı. Adamın onu görmemesi için sandalyemde hafifçe kaydım.

“Sizi hayal kırıklığına uğrattım. Üzgünüm.”

“Gerçekten mi?”

“Belki düzeltebilirim bunu. Yine bir aile olabiliriz.”

Kirsten’in sürünerek mutfaktan çıkmaya çalıştığını ne zaman fark etti, bilmiyorum. Belki de bu çaresizce çabayı çoktan görmüş, eğlene-

rek seyrediyordu zaten. Belki Kirsten'in titreyen parmaklarıyla eşige dokunacağı ânı beklemişti. Ya da birden anlamıştı durumu, ama Kirsten'i görmekten ziyade, benim zaman geçirmeye çalıştığımı fark ettiği için. Göz açıp kapayana kadar masanın etrafından dolanıp Kirsten'in üzerine atıldı, saçlarından tutup mutfak ortasına çekti onu. Göz açıp kapayana kadar iskemleden fırlayıp bağırarak sırtını yumruklamaya, bacaklarını tekmelemeye başlamıştım. Bir an sonra Kirsten yeniden yerde hırıldıyordu. Ve bir an sonra ben de onun yanında yatıyordum, can sıkıcı bir böcek gibi silkelenip atılmıştım. Ancak o zaman fark ettim ikinci adamı, aynı anda o da mutfak kapısında dizlerinin üzerine çökmüştü, bir elini göğsüne bastırıyordu, benzi bembeyaz olmuş, gözleri faltaşı gibi açılmış, yüz hatları korkudan keskinleşmiş, çarpılmıştı. Adam saldırmamıştı ona, gerek kalmamıştı zaten. İkinci adamı yere deviren, görüp anladığı şeydi. "Rogner?" dedi hırıltıyla.

Bir duygu dolaştı odada, buzdan bir dalga gibi yuttu beni. Bu ismi duymuştum, ama nerede duyduğumu hatırlamıyordum.

"Bay Beck," dedi Rogner sadece. Ve ekledi: "Peki öyleyse."

Bitti artık, hepimiz biliyoruz bunu.

Hatta Rogner bile biliyor belki de. Sanki bunalmış gibi gömleğinin üst düğmesini açmakta şimdi. Matthias Beck, Kirsten ve ben sol duvara dizilmiş olarak yan yana oturuyoruz. Üçümüz de çaresiz, hareketsiz ve güçsüzüz. Rogner'in bizi korkutacak bir silahı bile yok aslında. Buna ihtiyacı da yok. Matthias Beck baygınlık geçiriyor, hatta sorunun kalbinde olmasından korkuyorum. Yüzü hâlâ kireç gibi ve buruşuk, sağ eli yumruk halinde kasılmış, sol göğsünün üstünde duruyor. Rogner'in saldırdığı Kirsten'in başındaki yaranın kanaması durmuş değil. Daha önce ağzına tikiştirilmiş olan mutfak bezini bastırıyorum yaraya. Baş omzuma dayalı. Ve bütün bunlara, bunca acıya sebep olan ben – ben de ayağa kalkacak, onun üstüne atılacak veya herhangi bir şey yapacak, en azından yapmayı deneyecek halde değilim. Rogner beni önce yatak

odasında, sonra da mutfakta yere savurunca kaburgalarım tıpkı kaza anındaki gibi ağrımaya başladı ve hâlâ aynı şiddette ağrıyorlar. Aldığım her soluk bıçak gibi saplanıyor göğsüme. Ve bundan dolayı nefret ediyorum kendimden. Ben kurtarmalıydım hepimizi, hiç değilse yaptığımı telafi etmiş olurdum, bu uğurda hayatımı kaybetsem bile.

Rogner odanın içinde gidip geliyor. Düşünüyor, görebiliyorum bunu. Sonun nasıl olacağını düşünüyor. Matthias Beck ve Kirsten'i öldürmesi gerekecek, başka türlü olmaz. Bana ne olacağını tam bilemiyorum. Belki beni her şeye rağmen yanında götürmek ister, Hannah için. Bilmem gerekirdi bunu. Düşünmekten kendimi alamıyorum: Bilmem gerekirdi. Kendime acıyarak ve çocuklardan şüphe ederek çok değerli bir zamanı harcadım. Bilmem gerekirdi, hem de her şeyi. Tanıyorum onu çünkü.

"Dinle," diye yeni bir denemeye girişiyorum. "Ben de sizinle geleceğim değil mi? Senin karın ve iyi bir anne olabilirim. Ama buna karşılık Kirsten'i ve Bay Beck'i bırakmalısın."

Ani bir hareketle dönüyor Rogner. Tatsız, kuru bir kahkahayla gülüyor.

"Gülünç olma. Ben öyle istiyorsam elbette geleceksin bizimle." Bana doğru yürüyüp gözlerimin içine bakıyor. "Soru şu: Bakalım ben bunu istiyor muyum, *Jasmin*."

Birkaç defa zorlukla yutkunuyorum. Rogner mutfaktaki düşünceli yürüyüşüne devam ediyor. Durmadan sağdan sola ve tekrar geriye. Kafese kapatılmış bir kaplan, ne yapacağı belli olmayan bir vahşi hayvan. Bu arada gözüm mikrodalga'nın zaman göstergesine takılıyor. Maja geliyor birden aklıma. Maja'yı tamamen unutmuşum. Mesai-den sonra gelecekti bana. Kesinlikle gelir, çünkü telefon ederken tek amacımın eve gelmesini sağlamak ve ağzının payını vermek olduğundan haberi yok. Ona içimi döküp ağlamak istediğimi, böylece hayatının yazısı için gereken malzemeyi vereceğimi sanıyor. Gerçi gecikti,

dokuz veya dokuz buçuk demişti, oysa saat neredeyse on bir olmuş; ama olsun, gelecek, gelmek zorunda. Maja bizim kurtarıcımız olabilir. Heyecanlanınca nefes alıp verişim sıklaştı. Maja'nın kapıda olduğunu duyar duymaz sesleneceğim ona, var gücümle bağıracağım. O bana vurmadan ya da ağzımı açamaz hale getirmeden önce ancak birkaç saniye zamanım olacağının farkındayım. Belki de önce kolunu yana, bıçak blokuna uzatır, sonra saldırıp bıçaklar beni. Ama o birkaç saniyeyi değerlendireceğim. Bütün gücümü yardım çağrısı için harcayacak ve Maja'nın doğru tepkiyi vermesini, derhal polisi aramasını umacağım. Rogner'in eli birden çenemi tutup sabitlenmiş bakışlarımı saatten kendine çevirince daldığım düşüncelerden uyanıyorum.

“Üzgünüm Jasmin,” diyor sırtarak. “Ama gelmeyecek.”

Bu dediğinin ne anlama geldiğini bulmaya çalışıyor ama başaramıyorum. Yüzümdeki şaşkınlık ifadesi onu eğlendiriyor sanki. Çenemi bırakıp aptal bir köpek yavrusuymuşum gibi başımı okşuyor.

“Maja'yla randevun olduğunu biliyorum. Ama maalesef benimle yetinmek zorunda kalacaksın.”

“Anlamadım...”

“Vah vah, çok üzüldün demek! Bak ben bu konuda da daha zeki olacağımı sanmıştım. Belki şu seni teselli eder: Başta Maja da anlamadı. Ama işte, ben hastayken yerime onun bakmasına izin verdim. Ben yokken aradan kaçmış olan ve –sizin gibi Bay Beck– benim de memnun kalmadığım birkaç yazı dışında, iyi iş çıkardığımı söyleyebilirim. Tabii benim rehberliğimde. Önce senin komşunla ahabap oldu. Şu yaşlı... neydi adı sahi? Her neyse, önemli değil. Çok konuşkan çıktı kadın, başka kimsen olmadığı için sana yemek yaptığını Maja'ya anlatıverdi. Ve oğluna gideceği kesinleştiğinde, senin için endişelenmişti. Kim yemek pişirecekti şimdi sana? Tabii Maja memnuniyetle bu işi üstlendi.”

Sanki buz gibi sular dökülüyor başımdan. Maja'yı üstüme salan kendisiydi. Durumumu sürekli olarak uzaktan izlemişti. Eğlenmişti benimle.

“Yani...”

“Lars Rogner,” diyor ciddi bir tavırla, biraz da hafif hayal kırıklığı içinde. “*Bayerisches Tagblatt* baş editörü. Demek ki daha çok gazete okuman gerekiyor Jasmin.” Tekrar sırtıyor. Şimdi anladım adının neden bana tanıdık geldiğini. Seninle ilgili pek çok yazısı çıkmıştı Lena. Hatta en çok yazan oydu belki de. Kim bilir nasıl gaddarca bir zevk almıştı bundan.

“Maja’ya haksızlık olmasın,” diye devam ediyor. “Meselenin söyleşi yapmak olduğunu sanıyordu o. Görevi seninle biraz arkadaşlık kurmak, güvenini kazanmak ve seni göz önünde tutmaktı. Bugün senden telefon ve buluşma isteği gelince öyle heyecanlandı ki! Tatlı çocuk. Ama sonunda bunun şefe ait bir iş olduğunu anladı tabii.”

Büyük bir ofis geliyor gözümün önüne, gri renkli ince bölme duvarlarının ardında heyecanla telefon konuşması yapan insanlar oturuyor. Klavyelerin üstünde çılgınca hareket eden parmaklardan gelen tıkırtıları duyabiliyorum. Maja’yı görüyorum, yazı işlerinin internet sayfasındaki fotoğrafta olduğu gibi kolalı, dik yakalı beyaz bir bluz giymiş. Ve aklım almıyor: Kirsten ve ben tıklamaya devam etsek herhalde biraz sonra Lars Rogner’in fotoğrafıyla karşılaşacaktık! Hemen polise haber verirdik ve Rogner ellerinde kelepçeyle karakolda olurdu. Sonra onun ofiste dolaştığı, benim üstüme salacak birini aradığı beliriyor hayalimde. Maja’da karar kılıyor. Çünkü çok hevesli Maja, kariyer yapmak istiyor, üstelik sevimli, çekici biri. Ve o anda kariyer filan yapmadığının, sadece Rogner tarafından kullanıldığının farkında bile değil. Ve korkarım seviniyor, gurur duyuyor, şefi onu seçtiği için.

“Yoksa onu...?”

“Ama çok rica ederim.” Ellerini hayır anlamında havaya kaldırıyor. “Maja ofiste, mesaiye kaldı. Ne yazık ki dün Hannah çocuk psikiyatrisinden çıktıktan sonra Becklerin oraya giden tek kişi o değildi. E tabii hikâye sana özel olmaktan çıktıysa rakiplerinin önüne geçebilmek için biraz

daha fazla çaba harcamak zorunda kalırsın. Senin reklam ajansındaki eski şefinle bağlantı kurmasını önerdim ona. Bugün öğleden sonra buluştular. Öğrendim ki kaybolmandan üç hafta önce işine son verilmiş, çünkü birdenbire işe gelmez olmuşsun. Şefin senin kız arkadaşından ayrılınca bununla baş edemediğini düşünüyor. Ya da belki zaten daha uzun zamandır pek iyi değildin. Kolay bir çocukluk geçirmedin, değil mi? Baban ölünce birkaç yıl bir yurttan kaldın, sonra annen seni tekrar yanına aldı. Bu arada, annen hoş bir insan. Hoş ve epeyce hırpalanmış. Sen oldukça –nasıl demişti– zor bir çocukmuşsun.” Rogner beğenmediğini belli eden bir ses çıkartıyor ağzından. Ben de birkaç kez hırıltıyla nefes alıp veriyorum. “İyi yetiştirilmiş olmak çok önemlidir, öyle değil mi? Her neyse, yazının yarınki baskıya yetişmesi lazım. Yani Maja’nın işi çok. Gelemediği için özür diledi diyebiliriz.”

“Sizin yerinizde olsam hemen kaçıp giderdim.” Kirsten anlaşılır bir sesle konuşmuştu. Yaralanmış olmasma rağmen hâlâ güçlü ve dikbaşı, kimse değiştiremez bunu. Öfkeli bir Tanrı bile. “Çünkü Maja burada olduğunuzu biliyor...”

Rogner hırçın bir hareketle elini sallıyor.

“Ne olmuş? Jasmin’le söyleşiyi bu akşam yaptığımı kim söyleyebilir? Belki resmi kayıtlara göre yarın sabah buraya gelip bazı cesetlerle karşılaşacağım. Çok seçeneğim var benim.”

“Kızıma ne olduğunu söylemeden hiçbir yere gitmeyecek o,” diye homurdanıyor Matthias Beck. Rogner’i görüp tanıdıktan sonra gücünü yitirip duvarın dibine çöktüğünden beri söylediği ilk şey bu. Baban, Lena. Öğrendiği şeyin kalbini nasıl parçaladığını hayal bile edemiyorum. Rogner’in yazılarının çoğunda sözü geçiyordu; belli ki onunla sürekli bağlantı halindeydi, hiçbir şeyden haberi olmadan safça bir şeyler umuyordu.

“Yeter!” diye gürliyor Rogner, ama hemen toparlıyor kendini. İç çekerek bir iskemle alıyor ve karşımıza oturuyor. Tutsaklar almış

gaddar bir general gibi. Yüzü ifadesiz. “Size her zaman saygı duydum Bay Beck. Çok saygı duydum. Hatta neredeyse size hayrandım bile diyebilirim. Lena ve aileniz için aslanlar gibi dövüştünüz. Tabii başarılı olamadınız, yaptığınız şeyler çoğu zaman aptallıktan öteye geçmiyordu.” Gülüyor. “Ama asla vazgeçmediniz. Gönderdiğiniz e-postaları okumak çok hoştu. O öfke, o kararlılık. Belki yüz defa aynı tehdidi savurup bir daha benimle görüşmeyeceğinizi söylemeniz. Ama olmuyordu işte, görüşmeden edemiyordunuz. Durmadan yeni şikâyetlerle, yeni bilgi ve ipuçlarıyla geldiniz bana. Bir şeyler olmasını umdunuz. Siz bir babamız Bay Beck, gerçek bir baba. Aslında beni anlamanız gerekirdi, öyle değil mi? Gerçek bir baba için başka türlü olamaz.”

“Siz bir hilkat garibesisiniz,” diye hırlıyor Beck, elini tekrar göğsüne bastırarak.

“Ve siz de buradasınız Bay Beck! Ne gösteriyor bu bize? Lena’yı geri alamayacağınızı çok iyi biliyorsunuz. Ama onu zaten çoktan Hannah’yla değiştirdiniz.” Rogner selam verir gibi bir hareket yapıyor. “Birbirimizden çok da farklı değiliz Bay Beck.”

“Kızıma ne yaptın? Söyle bana, Canavar!”

Rogner’in yüzünde yarım bir gülümseme oluştu şimdi.

“Hiçbir şey bilmiyorsunuz Bay Beck. Yıllarca savunduğunuz kızınız aslında hiç var olmadı. İlişkimiz vardı bizim. Öyle biriydi işte kızınız. Evli bir adamla ilişki yaşıyordu.” Yayılıyor gülümsemesi, meydan okuyucu oluyor. “Buna ne dersiniz Bay Beck?”

“Yalan bu!”

“Yalan değil,” diyor Rogner. “Gerçek. Kaldırabilecek misiniz bu gerçeği Bay Beck?” Abartılı bir şekilde başını yan yatırıyor. “Hasta kalbiniz dayanacak mı?”

Gözucuyla Matthias Beck’in çenesinin titrediğini görüyorum.

“Evet?” Rogner dişlerini gösteriyor, yüz ifadesi düğmeye basılmış gibi bir anda kararıyor. Tanıyorum ben bu yüzü. Yumruğu balyoz

gibi inmeden, acımasız tekmesi savrulmadan önce gördüğün son şey bu, müthiş bir acıyla her şey kararmadan önceki son şey. “Yalancı, şımarık bir kız çocuğu, baba parasıyla keyif çatmaya alışmış. Sorumsuz, uçarı, saygıdan bihaber. İşte buydu, uğruna bir adamı hastanelik ettiğiniz, not karnelerinde tahrifat yaptığınız kızınız.” Sözlerinin etkisini tartmak için başını diğer tarafa eğiyor. “İlk görüşmemizi hatırlıyorsunuz, değil mi Bay Beck? Lena’nın karnelerini nasıl da gururla göstermiştiniz bana. Sadece tam notlar alan bir üniversite öğrencisi sundunuz! Hatta belgelerin fotoğrafları çekildi; Lena’nın okuldaki başarısından en ufak bir şüphe duymadım, ta ki danışmanımla söyleşi yapana kadar. Kızınızın not ortalaması öyle bir filan değil üç virgöl dokuzdu, ama siz biliyordunuz bunu, öyle değil mi?” Rogner sırtarak iki yana sallıyor başını. “Baştan itibaren kızınız için yalan söylediniz. O zaman ikimizin de çok keyif alacağını anlamıştım. Ve aldık da, ne dersiniz Bay Beck? Ben şahsen müthiş eğlendim.”

“Devam edin,” diye hırlıyor Beck. “Her şeyi bilmek istiyorum. Her şeyi.”

Homurdanıyor Rogner. Beck’e bakıyor. Düşünüyor sanki.

Birden umutlanıyorum. Şimdi nasıl davranacağı çok önemli. Kaçmak isteyen kişinin uzun hikâyelere zamanı olmaz. Kaybedecek bir şeyi olan kişi de anlatılamaz şeyleri kendine saklar.

“Sorumluluk size ait öyleyse Bay Beck,” dediğini duyuyor, gözlerimi kapıyorum.

Bitti artık.

“Tanıştığımızda Lena ikinci dönemdeydi. Sanırım iş için bizim yazı işlerine başvurduğunda kısa vadeli bir yaklaşımla hareket ediyor, bağımsız olmak veya hiç değilse annesinin sinir bozucu sözlerinden uzaklaşmak istiyordu. Daha iş görüşmesi sırasında Lena’dan gazeteci olamayacağını anlamıştım. Lena Beck’i çevreleyen bir dünya yoktu, dünya Lena Beck’in kendisiydi. En azından o böyle görüyordu. Yine

de ona bir şans tanıdım. Bir hafta içinde bana belli bir konuda deneme yazısı getirecekti.” Gülüyor. “Yapmadı tabii. Yazıyı sormak için onu aradığımda, bir daha düşündüğünü ve eğitimine yoğunlaşmayı tercih ettiğini söyledi. Ne korkunç bir kız, diye düşünmüştüm o zaman. Ama bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Minik, narin bir kuş gibi hafif oluşu, hiçbir şeye aldırış etmemesi beni hem büyülüyor hem de itici geliyordu.” Yine başını sallıyor Rogner, bu defa anılara dalmış bir halde. “Ve işler ilerledi. Ama dikkatli olmalıydık, ne de olsa evli biriydim ben. Simone’yle, tam on iki yıldır. Hiç ihanet etmemiştim ona. Simone’ye hayatımı adamıştım, ciddiydim bunda. Lena karşıma çıkana kadar. Önceleri sadece birkaç saatliğine buluşuyorduk, ama kısa süre sonra bu ikimize de yetmez oldu. Haftasonlarını birlikte geçirmeye başladık. Simone’ye iş için gittiğimi söylüyordum. Gazeteciler çok yolculuk yapar, dolayısıyla karımın şüphelenmesi için bir neden yoktu. Lena’yı çocukluğumdan kalma olan o kulübeye götürdüm. Aslında Cham dolaylarındanım ben. Kulübe... Çocukken oynardım orada. Sanki evim orasıymış gibi yapardım. Gerçekten çok güzel bir yer. Yazık ki sen hiç gün ışığında görmedin orayı.” Bunu söylerken bana doğru dönmüştü. Hüzünlü bir havası var ama inanmıyorum ona. “Kulübenin her yanı bitkilerle kaplı, zamanın ve mekânın dışında adeta. Otomobille gidilemeyecek bir yerde. Yani polisler gelip doğanın öngörmediği yollar açana kadar öyleydi. En az yarım kilometre uzakta, bir patikanın başında park edip ormanın içinden yürümek zorundaydın. Bana daima sahici bir şey gibi gelmiştir bu. Hatta romantik bir şey. Lena’yla el ele ormandan geçip sadece ikimize ait olan bu gizli, büyülü yere giderdik. Burada baş başaydık, güvende ve dünyadan uzakta. O zamanlar kulübe oldukça haraptı. Birlikte onardık onu, dayayıp döşedik.” Bana bakıp sırtıyor. “Oturma odasındaki halıyı Lena seçmişti.”

Kendi hapishanenin yapımına katılmışsın sen Lena.

Matthias Beck'e bakıyorum. Alnında bir damar dışarı fırlamış. Sessizliğe bürünmüş, büyülenmiş sanki. Ama biliyorum ki sadece bir zaman meselesi bu. Dayanamayacak, uzun süre dayanamaz.

“Artık kulübede birlikte geçirdiğimiz haftasonları için yaşar olmuştum. Ve onun için de böyle olduğunu sanıyordum.” Rogner sert bir hareketle ellerini koyu renk saçlarında gezdirdi. Onları yeniden indirdiğinde, az önce düzgün görünen saçlar şimdi karmakarışık olmuştu. “Ama yanılmışım. Bir süre sonra buluşmamızı engelleyecek nedenler öne sürmeye başladı ve bu bahaneler giderek sıklaştı. Zamanı yokmuş, sınavlara hazırlanmalıymış. Bir doğum günü kutlamasına katılması gerekiyormuş. Babası, annesi, büyükannesi, sürekli birinin doğum günü vardı artık. Onun için özel olarak temin ettiğim cep telefonunu da açmamaya başladı. İkimize de birer telefon almıştım, Simone'nin bir şey fark etmesini istemiyordum çünkü.” Öfkeli çıkıyor sesi, hem aşağılayıcı bir tonda hem de sersemlemiş gibi konuşuyor. Kendi anlattıklarına giderek daha çok kapıldığını, anlattığı şeyi şu anda yeniden yaşamakta olduğunu hissediyorum. “Ne sanıyor kendini?” Sesi bütün odayı kaplıyor artık. “Ya benim kim olduğumu sanıyor? Ben bu ülkenin en iyi gazetecisiyim, biri bana yalan söylediğinde anlarım. Yalan söylüyor. İzledim onu. Haklıyım işte. Eski erkek arkadaşıyla buluşuyor. Üstelik tam ben karıma bizden söz etmişken. Sonunda söyledim ona, Lena'nın istediği şeyi yaptım. Bir karar vermemi istiyordu benden. Ben de Simone'ye ondan ayrılacağımı, Lena'yla yaşamak istediğimi söyledim.” Rogner kesiyor konuşmayı. Bir şey oldu, hissediyorum bunu. Birden müthiş yaşlı görünmeye başladı. Belki hayal görüyorum ya da bulunduğum yerden bakınca ocağın üstünde yanan cılız ışık yüz hatlarını biraz çarpık gösteriyor.

“Bu yüzden,” diyor Matthias Beck. Belli ki bir şeyi anlamış.

Rogner başıyla evet diyor.

"Bazı gazetelerde haber çıkmasını önleyemedim. Neyse ki intihar söz konusu olunca bizim meslekte konu kısa geçilir, başka çaresiz ve umutsuz kişiler etkilenmesin diye." Alnını ovuyor. Yorgun anlaşılan, belki bu şekilde kafasının içindeki görüntüleri uzaklaştıracağını umuyor. Boşuna.

"Karbonmonoksit zehirlenmesi. Bizim ızgarayı banyoya götürmüş, Her yeri iyice tıkayıp hava geçirmez yapmış. Sonra odun kömürü yakmış ızgarada. Ben buluyorum onları, akşam işten döndüğümde. Banyoda yatıyorlar. Pascal Simone'nin kollarında. Uyuyor gibiler. Ama uyumuyorlar. Ölmüşler." Elini alnından indiriyor. Yüzündeki ifade değişmiş, aklına bir fikir gelmiş sanki. "Artık benim için sadece Lena var. Bir daha asla kontrolü kaybetmeyeceğim. Bir daha asla böyle bir talihsizlik olmayacak, sana söz veriyorum Pascal. Baban bundan sonra çok dikkatli olacak."

Bir an tam bir sessizlik oluyor. Giderek gerginleşen bir sessizlik. Dayanılmaz. Sanki bu odanın içine de görünmeyen ölümcül bir gaz yayılmakta, tıpkı o zaman Rogner'in banyosunda olduğu gibi. Sonra öksürüyor Rogner. Geçmiş geri döndü adeta, buraya, bize, kaçınılmaz sonun yaşanmakta olduğu mutfağa.

"Lena öğrenci partisinden eve dönerken karşısına çıktığımda hiç korkmadı. *Hey, Lars*, dedi gülerek. Alkol ve ot kokuyordu. Çok oldu görüşmeyeli. Tam on üç gün olmuştu. On üç günde ben ailemi gömmüş, kulübeyi baştan aşağı değiştirmiştım. Lena'yı oraya götürdüğümde bunu bir şaka sandı. Bir oyun, hatta cinsel bir çeşitleme. Küçük bir vedalaşma oyunu. Ta ki ona Simone ve Pascal'dan söz edene kadar. O zaman anlamaya başladı. Kulübeden bir daha hiç çıkmayacaktı. Hayatında ilk defa sorumluluk alacaktı, ben gerekeni yapacaktım alması için."

"Siz... onunla ilgili yazılar yazdınız," diyor Matthias Beck inanmakta zorlanarak.

Ona bakıyor Rogner, yüzündeki acının bir düğmeye basılmışçasına silinmiş olduğunu fark ediyorum. Sırıttırıyor yeniden.

“Kızınızın aslında nasıl biri olduğuna dikkatinizi çekme şeklimdi bu benim. Hem böylece soruşturmanın gidişatı hakkında daha kolay haber alıyordum. Eğer bir suç işlediysen ve her şeyin ortaya çıkması senin için özellikle önemliyse bu gerekli.”

Matthias Beck’in bir mücadele halinde olduğunu görebiliyorum. Alnındaki damar durmadan inip kalkıyor, sessizce dudaklarını oynatıyor. Yine de bir soru zorla çıkıyor ağzından – ve herhalde hepimiz bunun son soru olduğunu sezmekteyiz:

“Lena neden öldü?”

Rogner iç çekerek sandalyesinde arkaya yaslanıp başını geriye atıyor.

“Onu öldürdüğümü sanıyorsunuz,” diyor düşünceli bir tavırla. “Ama doğru değil bu. Bir kaza oldu. Küçük kızımız Sara’nın doğumundan kısa bir süre sonra. Önce bağırdı sadece...”

Hannah

Söyleneni her zaman dikkatle dinlemeliyiz, özellikle babam konuştuğunda. Kırmızı kalemi elimden bırakalı epeyce oldu. Ama bunun bir nedeni de modelimin kıpırdamasıydı. Kadın yerde yatmıyor artık, duvarın kenarında, büyükbabamla annemin arasında oturuyor. Yüzündeki lekeler için bordo kalemi kullanmam gerekecekti, karmin kırmızısı için çok fazla zaman geçti. Bize kapıyı açtığında babam onun kafasını koridor duvarına çok sert çarpmıştı. Öyle sert ki tam bir *bamm* sesi çıktı. Ama yara ne kadar büyük olursa olsun, kan genellikle çok çabuk kuruyor. Evrim bu şekilde olmuş. Kanın hızlı pıhtılaşması yaralanan insanın hayatta kalma şansını artırıyor. Bir keresinde evde pıhtılaşma

bozukluğu olan bir anne vardı. Neredeyse üç gün kesintisiz karmin kırmızısı akmıştı kanı. Neyse ki akıllılık edip onu plastik bir örtüye yatırdık, yoksa ortalığı kirletecekti. Her neyse, babam demin küvetteki oğlanı anlattı. Üzücü bir hikâye. Benim erkek kardeşimdi o çocuk, Jonathan gibi yani. Dikkatle dinledim, ama aslında zaten bildiğim bir hikâyeydi. Annem ve Sara'nın olayından sonra babam anlatmıştı ağlayarak. Demişti ki, insan ailesine daima değer vermeli, yoksa yitirir onu. Eminim, ben Sara'yı çekemediğim için böyle söyledi. Bundan dolayı her zaman kendimden utanmışımdır. Şimdi de büyükbabama, anneme ve kadına anlatıyor Sara'yı. Doğduktan sonra hep bağırdığını. Çok geçmeden öksürük de başlamıştı. Neyse ki uzun sürmedi. İlk kez sustuğunda nasıl sevindiğimi hâlâ hatırlıyorum. Artık nihayet geceleri uykumuz bölünmeyecek, diye düşünmüştüm. Annem "Bu iyi değil," demişti ama haksızdı. Uyku tersine iyi bir şeydir ve vücudun kendini yenileyebilmesi için çok önemlidir. "Hastaneye gitmeli!" Bunu birkaç gündür söylüyordu babama, ama babam dedi ki: "Bir şeyi yok, hafif bir üşütme sadece. Yakında toparlar kendini." Aslında annem hep kabul ederdi söyleneni, ama o akşam öyle olmadı. Sara'nın zatürree olduğunda ısrar ediyordu. Pnömoni de denen zatürree akciğer dokusunun bakteri, virüs veya mantar enfeksiyonlarından kaynaklanan akut veya kronik bir iltihaplanmasıdır. Babam ona doktor olmadığını söyledi. Ve Sara'yı iyileştirmedigine göre iyi bir anne de sayılmazdı. Annem hüngür hüngür ağlıyordu.

Aslında büyükler kavga etmeden önce çocukları başka bir odaya kapatmalıdır. Ama anlaşılan kavga etmek istemiyorlardı, ayrıca babam "Yeter artık!" demişti bile. Ama annem ağlamaya devam etti, hem de giderek daha yüksek sesle.

"Ne oluyor böyle?" diye fısıldadı Jonathan. O da yatak odası kapısının arkasına sinmişti. Yatak odasından gelen öfkeli sesleri duyduğumuzda, dişlerimizi fırçalamayı henüz bitirmiştik.

"Sara yine mesele çıkarıyor," diye cevap verdim fısıltıyla.

"Yeter dedim!" Babamın aslan sesi. Jonathan korkudan büzüldü.

"Lütfen, benim gelmem de gerekmez," diye sızlandı annem. "Ben burada kalırım. Sen onu hastaneye götür."

Babam annemi kolundan tuttu.

"Hemen sus, yoksa..." dedi tıslayarak.

"Ateşi var!"

"Toparlar kendini."

Tükürdü annem. Babamın tam yüzünün ortasına. Ve onun da bir aslan sesi vardı.

"Nasıl bir insansın sen! Kendi kızının ölmesine göz yumuyorsun! Bu geceyi atlatamaz!"

Babam annemi sakinleştirmeye çalışıyordu. Annemin hiç bu kadar kötü bir krizi olmamıştı. Babam boğazından tuttu onu. Krizlerde işe yarıyordu bu.

Jonathan'a dönüp fısıldadım: "Gel biz yatağa gidelim." Aslında uyanık durmak, annemin gelip iyi geceler hikâyesini anlatmasını beklemek istiyorduk. Ama yatar yatmaz uyumuşuz. Sara'nın durmadan bağırdığı geceler boyunca uyuyamamıştık ya, o yüzden. Nihayet sessiz, güzel bir gecemiz olmuştu.

Babam da şimdi tam bunu söylüyor işte: "Ama o gece..."

Jasmin

"...korkunç bir sessizlik var." Rogner hüzünlü, iç çekiyor ve bir süre susuyor. Sonra "Biliyorum, olmamalıydı böyle bir şey," diye devam ediyor. "Tekrarlanmamalıydı. Yine yeterince dikkatli olmamıştım."

Başaramadım. Tıpkı sizin gibi Bay Beck. Tıpkı bütün iyi aile babalarının ara sıra başarısız olması gibi.”

“Sakin!” diyor Matthias Beck hırıltıyla. Sanırım çok ağrısı var. Rogner omuz silkiyor, aldırış etmediği için değil, daha ziyade hikâyesinin sonuna gelmiş olduğu ve başka söylenecek bir şey var mı diye düşündüğü için.

Sessizlik bütün odaya yayıldı şimdi. Hafif ama ani bir sesle bozulan sessizlik. Tüm gözler küçük hıçkırıklarla ağlamaya başlayan Hannah’ya çevriliyor.

“Hâlâ kendini suçluyor,” diye açıklıyor bunu Rogner, iskemlesinden kalkıyor. “Bebeğe tahammül edememiş olduğu için. Aslında yeni duruma tam alışmamıştı, hepsi bu.”

Hannah’nın yanına gidip saçının kenarından öptüğünü görüyorum.

“Sara’nın hastalanması senin suçun değil canım. Olanlarda hiç suçun yok.”

Matthias Beck nefes alırken zorlanıyor. Katlanması zor, ama böyle işte. Sevgi bu. Ne kadar hastalıklı, ne kadar sapkın ve yanlış olsa da hâlâ sevgi. Hepimizi harekete geçiren sevgi. Bizi her tür canavara dönüştüren.

Bir yandan öğürme refleksini bastırarak “Lars,” diyorum. Adı böyle: Lars. Onun ismi bu ve ben ilk defa söylemiş oldum.

Kirsten kolumdan tutarak beni durdurmaya çalışıyor. “Yapma Jassy,” diye fısıldıyor.

Silkelenip kolumu kurtarıyor, ayağa kalkıyorum. Lars Rogner sevgisinden dolayı burada. Ailesine olan sevgiden. Ayaktayım şimdi, dizlerim titriyor. Ama ayaktayım. Ayağa kalkmamı engellemedi. En ufak bir harekette bile bulunmadı. Bakıyor bana. Ve ben ilk ürkek adımı atıyorum ona doğru. Bir şey yapmıyor. İkinci adımı da atıyorum.

“Eve gitmek istiyorum,” diyorum.

“Boşuna uğraşma Jasmin,” diye cevaplıyor alay ederek. “Biliyorsun, her şey bitti artık.”

Başımı yana sallıyorum.

“Gerçekten bitmiş olsa buraya gelmezdin. Hele Hannah’yı hiç getirmezdin. Lena’nın sonunda sorumluluk almasını istediğini söylemiş-tin. Ama senin de bir sorumluluğun var Lars. Çocuklarına karşı, bana karşı. Hannah yeniden bir aile olmamızı istiyor. Değil mi Hannah?”

Gözleri tereddütle baş sallayan kızına çevriliyor.

Kalçam mutfak tezgâhına dokundu. İki veya üç adım daha atarsam tam karşısında olacağım.

“Ben de istiyorum aile olmamızı.”

Gözlerini kısarak bakıyor. “Ne kadar zavalıca bir deneme bu Jasmin.” Ama hâlâ bana saldırmak için harekete geçmiş değil. O zaman anlıyorum haklı olduğumu. Sevgi bu.

Bir adım kaldı.

Ve tek bir hamle.

“Hastanede gebe olduğumu saptadılar.”

Lars Rogner başını yana yatırıyor. Gözleriyle tarıyor beni. Ülkenin en iyi gazetecisi o, kendisine yalan söylendiğini anlar. Ve anlıyor. Ama bu bilgisini yüzüme fırlatmak için ağzını açtığı anda, boğulur gibi bir öksürük çıkıyor.

Kalçam mutfak tezgâhına dokunuyor.

Tek hamlede bıçak blokuna ulaşabilirim.

Ve umut, bakışının gözlerime takılıp kalmasını sağlayan. Onu körleştiren, şu anda veya belki her zaman.

Dudakları inceliyor. Gözbebekleri genişliyor. Gözleri olana inanamadığını anlatıyor. Karnında keskin, sıcak bir acı. Lars Rogner artık bir dâhi değil, Tanrı değil. İçimizdeki umut kıvılcımıyla en zavalıca denemelere aldanan bizler gibi, o da bir insan sadece.

Arka planda kaos var. Kirsten çığlık atıyor, Matthias Beck bağılıyor. Karartıyoruz onları.

Sadece o ve ben varız, bir de karnına bıçağı sapladığım o an var. Her şeyi kesiyor, eti bile.

Matthias

“Hayır! Dur!”

Sürünerek yerde yatmakta olan Rogner’in yanına gidiyorum. Biraz zayıf da olsa hâlâ nefes alıyor.

“Söyleyin bana, Lena nerede?”

Ellerimi kırmızı lekenin beyaz gömlekten geçip yayıldığı yere bastırıyorum.

“Lütfen,” diye yalvarıyorum.

Rogner’in nefesi hırıltılı.

“Ambulans çağırın!” diye bağıyorum, yerde yatan bedene bakarak elinde bıçakla donmuş gibi duran Jasmin Grass’a. “Onu eve geri getireceğime söz verdim annesine,” diye yalvarmayı sürdürüyorum.

Rogner’in bembeyaz olmuş yüzünde bir gülümseme beliriyor sanki.

“Siz de babasınız. Lütfen.”

Rogner’in solukları zayıflıyor. Gözkapakları düşmeye başladı.

Ellerimi çekiyorum karnından.

Hakkı var, başaramadım.

Biri omzuma dokunuyor. Jasmin Grass’ın arkadaşı olan kadın.

“Bırakın beni!” diye bağıyorum.

“Koru,” diye fısıldıyor Rogner boğuk çıkan sesiyle. “Sizin bahçenin arkasında. Severdi o bahçeyi.”

“Bahçe mi? Germering dışındaki bahçe alanımızı mı kastediyorsunuz? Büyükanne Hannah’ın bahçesi mi?”

Rogner güçsüz bir baş hareketi yapıyor, evet olarak anlıyorum bunu. Ben de hızla başımı sallıyorum.

“Bizim bahçenin hemen arkasında Germering Korusu başlar. Orası, öyle mi?”

“Ortancaları severdi,” diyor Rogner, titreyen gözleri kapanmak üzere. “Onu sevdim.”

Nedenini bilemeden haykırıyorum: “Biliyorum.”

O zaman Rogner’in yüzündeki gülümseme bir daha ışıltıyor, bu kez çok net olarak. Başı yana düşüyor, gözleri boşluğa dikili kalıyor. Yanı başında oturuyorum. Ellerimde, gömleğimde onun kanı.

4842 gün sonra.

Hoşça kal babacık! Yakında görüşürüz!

Bir dalga çarpıyor bana, bir hamlede bütün vücudumdan geçiyor. Titreyerek, hıçkırarak ağlıyorum çocuğum için. Bir tülün arkasından bakar gibi Hannah’ı görüyorum, mutfak masasından kalkmış, Rogner’in diğer yanına geçip diz çöküyor. Rogner’in gevşemiş sol kolunu çekip yana açıyor ve yere, kolun üstüne yatırıyor. Elini babasının göğsüne, başını omzuna koyuyor. Fısıldıyor: “İyi geceler baba.” Ve gözlerini yumuyor.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

Korkunç – Germering’de Cesetler Bulundu

Germering (MK) – Dün öğleden sonra Germering yakınındaki ormanlık bölgede, ortak bir mezardan üç yetişkin kadın ve bir bebek cesedi çıkarıldı. Başkomiser Gerd Brühling’e göre cesetlerden ikisi Ocak 2004’ten beri kayıp olan Münihli üniversite öğrencisi Lena Beck ile onun yeni doğmuş kızına ait.

Diğer iki kadının kimliği hakkında şimdilik bir şey bilinmiyor. Brühling’in belirttiğine göre olay yerinde yapılan ilk adli tıp incelemesi bu iki kadının kaba şiddete maruz kalarak öldüğünü gösteriyor. Lena Beck ve kızının ölüm nedenleri ise şu âna ka-

dar kesin olarak belirlenebilmiş değil. Cesetler araştırmalara devam edilmek üzere dün Münih Adli Tıp Enstitüsü’ne nakledildi.

Brühling yaptığı açıklamada “Çabamız diğer iki kadının kimliklerini en kısa zamanda belirlemeye yönelik,” dedi. “Aileleri tarafından arandıklarını varsaymamız gerekiyor. Bilgi sahibi olmak geride kalanların hakkıdır.”

Jasmin

“Oldukça sade, değil mi?”

Kirsten *Bayerisches Tagblatt*’ın bugünkü nüshasını bir kenara bırakıp ekmek sepetini alıyor. Yüzünün sol alt tarafındaki şiş epeyce geçti artık, ara sıra göze çarpan hafif bir morluk var sadece. Rogner’in saldırısından kalan yara da hızla iyileşmekte. Ignaz bacaklarına sürtünüyor, sanki küçük bir motor takılıymış gibi hafif sesle mırıldıyor. Polis “olay yeri” olan evimi bir süreliğine mühürledi. Kirsten’de kalıyorum, “şimdilik” diyoruz bu duruma.

“Başka ne yazacaklar ki? Kendi star gazetecilerinin bir katil olduğunu mu?” İki kadının daha olduğu aklıma geldikçe titriyorum. Polis kim olduklarını yakında bulur herhalde, ama neden ölmeleri gerektiği belki de hiçbir zaman anlaşılamayacak. Belki benden daha şiddetli direnmişler, hayatları için daha çok mücadele etmişlerdi. Öfkeli Tanrı’ya öyle kafa tuttular ki kendine ve çocuklarına mutlak gücünü göstermek için son çareye başvurmak zorunda kaldı. Ya da onun gözünde Lena rolünü yeterince inandırıcı bir şekilde oynayamadıkları için ölmeleri gerekti. Bunu düşündükçe kulübedeki ilk günümü hatırlıyorum. Kilerde bayıldıktan sonra kanepede yatarken kendime gelişimi.

Birinin kafasını kırdığında nasıl bir ses çıkar, biliyor musun Lena? Bir karpuz yere düşünce çıkan ses gibidir. Bamm!

Nasıl korkmuştum bu sözleri duyunca! Boş bir tehdit savurmadığını derhal anlamıştım. Bu feci sesi daha önce duyduğundan şüphem yoktu. Üstelik şimdi anlaşılıyor ki birkaç defa duymuştu. İki kadının aileleri geçiyor aklımdan. Hayatlarında büyük bir boşlukla yaşamayı öğrenmek zorunda kalmışlardı. Hiçbir zaman işin aslını, gerçek nedenleri öğrenemedi. Bunun ne kadar zor, neredeyse insanlık dışı olduğunu çok iyi biliyorum ben. Tabii Hannah ve Jonathan günün birinde yaşadıkları üzerine konuşabilirlerse durum değişir. Ama bunun için önce olanları farklı bir şekilde kavramayı başarmaları gerekiyor. Doktor Hamstedt’e göre bu imkânsız değil. Kulübedeki çocukların dünyaya bakışını, bir anahtar deliğinden bakmakla karşılaştırıyor. Artık kapı açık, ilk anda fazla zorlanmamaları için önce aralandı sadece. Ama zamanla daha çok açıldıkça onların bakışları da genişleyecek. Ve Doktor Hamstedt’e göre sonunda her şeyi doğru açıdan bakarak yerli yerine oturtabilecekler – her ne kadar bu uzun sürecek olsa da ve babalarının bir katil olduğunu anlamalarını gerektirse de.

Yaptığı şeyden zevk alıyor muydu diye sormama gerek yok. Alıyordu elbette. Tanrı olmak, hayat ve insanlar üzerinde güç sahibi ol-

mak hoşuna gidiyordu. Eziyet etmekten keyif duyuyordu. Belki her zaman böyle değildi. Belki karısını ve oğlunu yitirince aklı başından gitmiş, delirmişti. Olabilir. Şimdi artık bir tek sen vardın onun için Lena, seni hem seviyor hem de neden olduğun şeylerden dolayı nefret ediyordu. İşler kontrolden çıktı – böyle derler, değil mi? İşler fena halde kontrolden çıkmıştı.

“Evet,” diyor Kirsten, daldığım düşüncelerden çekip çıkarıyor beni. “Tam da o nedenle. Okurlarına gerçeği söyleme borçları var, değil mi? Kendi star gazetecileriydi, hatta vaka üzerine yazılar yazmıştı. Olacak şey değil. Ve o çok zeki meslektaşlarından bir teki bile hiçbir şey fark etmedi.”

“Bunu yazmak işlerine gelmezdi tabii.”

“Diğer gazeteler de yazıyor sonuçta,” diyor Kirsten omuz silke- rek. Kruvasanından bir lokma ısırtıyor.

Kirsten haklı Lena. Medya doyamıyor bizim hikâyemize. Ve sanırım daha bir süre böyle devam edecek. Bir sonraki “son onyılların en dikkat çekici vakası” ortaya çıkana kadar. Bizden böyle söz ediyorlar. Söyleşi talepleri var, hatta bir de film teklifi. Birinci sınıf oyuncular rol alacakmış ve tabii en iyi yayın saatleri seçilecekmiş. Giderek çocuklarını rahat bıraktıklarını ve senin yeniden odak noktası yapıldığını duymak, belki biraz rahatlatır seni. Ne de olsa sen acı çekmiyorsun artık. Senden tekrar sade bir şekilde “üniversite öğrencisi” diye bahseden *Bayerisches Tagblatt*’ı saymazsak herkesin gözünde o adamın korkunç kaderinde büyük rol oynamış melun sevgilisini sen. Mesele ahlak tabii. Evli erkeklerle ilgilenmek olmaz.

Herkes Lena Beck’in sanıldığı gibi bir kişi olmadığından söz ediyor, çoğu tepeden bakarak söylüyor bunu. Ama bilmiyorlar Lena. Sen bir anneydin, çocukları için her şeyi yapan bir anne. Güçlü bir anne. Sen güçlüydün Lena. Çocuklarını sevdiğin için ölene kadar güçlü ve cesurdun. Bunun için hayranım sana. Söz veriyorum, çocuklarıyla

ilgileneceğim. Hemen şimdi değil, hepimizin zamana ihtiyacı var. Ama eminim iyi olacaklar. Olabilecek en iyi terapist bakıyor onlara. Senin anne baban var hayatlarında. Ve yakında ben de olacağım.

“Jassy? Ağlıyor musun?”

Kirsten kruvasanı tabağına bırakıyor.

“Yok bir şey,” deyip burnumu çekiyorum.

“Geçti artık,” diyor Kirsten gülümseyerek. “Bu kez tamamen bitti.” Elimi tutuyor. Parmaklarımızı birbirine kenetliyoruz.

Ben de ona gülümseyerek “Evet,” diyorum. “Geçti artık.”

Lars Rogner öldü.

Karnına bıçağı saplamamdan sonra iki dakika ancak geçmişti ki polisler daldı evime. Bayan Bar-Lev haber vermiş. Akşam seyahatini tamamlayıp tam eve döndüğü sırada merdivenlerde korkunç ve çılğın görünüşlü yabancı bir adama rastladığı için.

Senin baban Lena.

Lars Rogner hakkında çok şey söylenip yazılabilir, ama hiç değilse bir şeyi iyi yaptı, babana senin hikâyeni anlattı. Sır olarak mezara götürerek daha fazla acı çektirmedi ona.

Buna karşılık ikinci bir hikâyeyi anlatmadan gitti. Belki tuhaf gelebilir ama bu da iyi bir şeydi.

Uçarı bir genç kadının hikâyesi. Eski kız arkadaşıyla kavga etmişti, dramatik bir kayboluş sahnelemeyi planlıyordu. İstasyona gidip nereye olduğuna bakmadan ilk trene binecekti. Gecenin ortasında, kimseye haber vermeden. Çekip gidecekti sadece. Cep telefonunu kapatacak, kız arkadaşını korkutacaktı. Gününü gösterecekti ona. O Mayıs akşamı geç saatte istasyona giderken aklında bunlar vardı. Biraz içkiyle kararlılığını iyice artırmak için bir bara uğradı yolda. Ve o da vardı aynı barda. Ve genç kadındı adama içki ısmarlayan. Ve onunla birlikte içmekle kalmayıp bir de kucağına oturan. Ve sonra kulağına fısıldayan: “Senin evine gidelim mi?”

“Başka bir şey var mı?” diye soruyor Kirsten, kontrol etmek için gözlerini kısarak bakıyor.

“Hayır,” diyorum. “Yok başka bir şey.”

Önemli bir şey yok.

Lars Rogner öldü ve ben sevdiğim kadınla kahvaltı ediyorum.

“Ne dersin, kişisel bakım dükkânına gider miyiz?”

“Tabii,” diyor Kirsten. “Ne almak istiyorsun?”

Gülümsüyorum.

“Saç boyası. Sarışınılıktan kurtulma vakti geldi.”

Gazetelerin hemfikir olduğu bir şey var Lena: Jasmin G. kurtuldu, yaşıyor. Ve yavaş yavaş ben de inanmaya başlıyorum bunun gerçek olduğuna. Güzel bir gerçek.

Matthias

Ekim sonuna doğru bir gün. Hava ılık. Kış gelmeden bir kez daha bütün güçleriyle hayata tutunan ağaçlar rengârenk yapraklardan en güzel giysilerine bürünmüş. Işık altın gibi. Diyor Karin. Biraz yürümek için harika bir zaman, diye ekliyor. Vazgeçmeye niyetli değil.

Oysa ikimiz de biliyoruz: Bugün yine hiç çıkmayacağım evden. Yemek masasında, Karin’in karşısında oturuyorum, tabağımdaki pasta-
nın tadından hoşlanmadım. Üstümde pijamam, onun üstünde lacivert renkli kalm havlu kumaştan bornozum ve ayaklarımda terliklerim var. Sakalım uzamış, saçlarım taranmamış. Dün olduğu gibi. Ve önceki gün. Son hafta boyunca her günüm böyle, evin içinde dolanmaktan başka bir şey yapmıyorum. Bazen gezinmeye ara verip birkaç küçük ısırik almak için masaya uğradığım oluyor. Veya kanepede biraz uyukluyorum.

Bazen de Lena'nın odasına gidip düşüncelere dalıyorum. Tekrar boşaldı bu oda. Tıpkı benim gibi. Hannah gitti. Travma merkezine geri döndü. Doktor Hamstedt terapinin daha iyi gittiğini, olaylar artık anlatılmış olduğu ve bilindiği için asıl şimdi ilerleme sağlanacağını söylüyor. Jonathan da giderek iyileşmekte. Karin son ziyaretinde onu oldukça rahat görmüş. Jonathan "büyükanne" diyormuş artık ona.

"Bir çay daha alır mısın?" diye soruyor Karin masanın karşısından, yüzünde teşvik edici bir gülümsemeyle. Başımı yana sallıyor, pasta tabağını önümden itiyorum. İzin istiyor, yukarıda, Lena'nın odasında olacağımı söylüyorum. Karin ses etmiyor.

Dün Gerd aradı. Jasmin Grass'ın polise verdiği o iki mektuptaki parmak izlerini incelemişler. Tabii bana ait oldukları görülmüş. Gerd elinden geleni yapacağını söyledi. Ama ne de olsa bu benim hakkımdaki ikinci suçlamaymış. Jasmin Grass şikâyetini geri çekse bile –ki öyle yapacakmış– yine de soruşturmayı engellemekten suçlu bulunmuşum. Bir kişi doksan günlük cezadan itibaren artık sabıkalı sayılırmış. Bunu da söyledi Gerd ve iç çekerek ekledi: "Ne diye yaptın böyle bir şey Matthias?"

Ben de iç çektim. Ama sadece iç çektim, o kadar. Söyleyecek şey bulamıyorum. Jasmin Grass'ın sakladığı bir şey var sanmıştım. Mektupların onu konuşmaya zorlayacağını düşünmüştüm. Biraz korkutmak istedim onu. Gerçeği hak eden Lena'yı hatırlasın istedim. Veya belki de hiçbir şey düşünmemişimdir. Her zamanki gibi yine kör bir öfkeye kapılmış, işe yaramaz, aptal bir eşek olmuşumdur. Mektupları travma merkezine giderken atmıştım Bayan Grass'ın posta kutusuna. Gerd adresi nereden öğrendiğimi sordu. Sırıttım telefonda. Ah, iyi kalpli, saf Gerd, eski dostum benim. Herkes istediği adresi bulur, internette birkaç tıklamaya bakar.

"Herkesin işini zorlaştırdın Matthias."

Doğru, umutsuz vakayım ben, kendim de biliyorum öyle olduğumu.

"Neyse, sonunda her şey bitti," dedi Gerd telefonu kapatırken ve ekledi: "Yine birlikte balık tutmaya gideriz belki, ne dersin? Eskiden olduğu gibi."

Ben "Evet, belki," dedim. "Hoşça kal Gerd."

Sonunda her şey bitti.

Lena'nın eski odasına giriyorum. Yatak yapılmış, döner sandalye güzelce masaya doğru itilmiş. Pencere kenarında iki orkide büyümeye devam ediyor, Karin sevgiyle bakıyor onlara.

Her şey bitti, artık huzur zamanı.

Lena'nın yatağına uzanıyorum, üstümde yıldızlı gökyüzü.

4842 gün.

Kızımı aradığım süre bu, cevaplar aradığım ve bir şey bulursam huzura ereceğimi düşündüğüm süre.

Sonunda on dakikaya sığdırılabilen 4842 gün. Rogner anlatırken daha uzun bir süre gerekmedi.

Bu muydu olan?

Evet, gerçekten böyle olmuş olmalı ve yanlış gibi geliyor. Tatmin edici değil. Ben kimim şimdi? Benden ne kaldı geriye? Lena ölmüş ve Hannah uzaktayken ne kalabilir?

Doktor Hamstedt çocukları ziyaret edebileceğimizi söyledi; haftada iki defa, salı ve cuma günleri, saat on beş ve on altı arası. Tabii zamanla ziyaret süresi artırılabilirmiş, ama şimdilik ve özellikle son olayların ardından çocukların öncelikle terapiye yoğunlaşması gerekiyormuş. Karin bunu "makul" buluyor.

Yıldızlı gökyüzünün altında uzanıyorum.

Hannah'yı düşünerek.

Hannahcık...

Birden içime yeniden hayat dolsa nasıl olurdu diye düşünüyorum. Bir umut olsa, bir çıkış yolu görünse. Birden vahiy gelmiş gibi ne yapacağımı biliyor olsam – nasıl da ayaklanıverirdim. Yatak oda-

sına gider, dolaptan temiz giysiler alırdım. Günler sonra duş yapmak için banyoya geçerdim. Tıraş olur, saçlarımı düzgün bir çizgiyle ayırırdım. Sonra aşağıya inerdim, mutfakta bulaşıkla uğraşmakta olan Karin beni böyle giyimli, bakımlı, gerçek bir insan olarak karşısında görüp sevinirdi. Onda da umut uyandırırdu bu halim. Işıltılı bir sonbahar öğleden sonrasında gezintiye çıkma umudu. Onu yanağından öperek “Ofise kadar gidip telesekreteri dinleyeceğim,” diyorum. Karin daha da umutlanıyor. Başaracağız. Birlikte birkaç güzel yıl daha geçireceğiz. O zamana kadar çok şey değişir tabii. Ama yine de birbirimize sahibiz işte ve nihayet öğrenebildik olanları. Tekrar gülümsüyorum Karin’e, sonra mutfaktan çıkıp holü geçerek garaja gidiyor, otomobilime biniyorum. Garaj kapısı kalkıyor, aracı geri vitese alıyorum. Yola çıktım, ama ofise gitmeyeceğim.

Regensburg’a, travma merkezine. Hannah’ya.

Onu elinden tutup binadan çıkardığımı, otoparka götürdüğümü hayal ediyorum. Arka koltuğa oturtup kemerini bağlayışımı. Öne oturup motoru çalıştırışımı.

“Çok uzağa gidelim büyükbaba,” diyor arka koltuktan gelen ince ses.

Dikiz aynasına bakarak gülümsüyorum ona: “Tamam bir tanem, öyle yapalım.”

Yıldızlı gökyüzünün altında uzanıyorum.

Neler yapmazdım ki...

Birbirimizden çok da farklı değiliz Bay Beck.

Sonsöz

Lena, Eylül 2013

Bizim dünyamızın duvarları çok sağlamdır. Pencereleler, kapılar yoktur. Bizim dünyamız küçüktür. Topuklarını ve parmak uçlarını bitıştırerek sayarsan kitap duvarından mutfak nişine kadar yirmi dört adım eder. Bizim dünyamızda kurallar ve cezalar vardır ve zaman farklı akar.

Bütün mesele güçtür.

Sen bizi buraya kapattığını sanıyorsun. Senin tutsakların olduğumuzu. Her şeyden uzakta, dışarıdan ve insanlardan kopuk kaldığımızı. Sadece sana ait olduğumuzu.

Evet, bütün mesele güç.

Senin gücün dört sağlam duvarı ve yirmi dört ayaklık mesafeyi kapsıyor.

Biliyorum, ne çok isterdin adını söylememi. Basbayağı yalvarıyorsun, eskiden olduğu gibi adının dudaklarımdan yine sevgiyle, heyecanla, hayranlıkla ya da hiç değilse kibarca çıkması için. Ama bu iyiliği yapmayacağım sana. Eski güzel günlerimizi hatırlatmak için ne kadar çabalarsan çabala. İstedığın kadar yumruklayıp tekmele beni, küfret, aklına gelecek her yoldan acı çektir bana. Benim için bir yabancısın artık ve sonuna kadar sana hissettireceğim öyle olduğunu. Güç bu işte. Benim gücüm, benim asla tükenmeyen gücüm.

Bizi buraya kapattığını sanıyorsun demek?

Sen zavallı, hasta bir insansın yabancı, eğer bütün bunlarda sadece bir hapisane görebiliyorsan. Bana ne zaman sırtını dönsen arkada bir çiçek büyütüyorum, sapsarı parıldayan bir ayçiçeği tarlası yaratıyorum. İstersem lahana büyüklüğünde ortancalar yetiştiriyorum.

Ve istiyorum. Bizi yalnız bıraktığın her an, dünyayı getiriyorum katı duvarlarımızın içine. Sırlar, özel alanlar yaratıyorum. Bir bardak ballı süt içtikten sonra huzurlu ve derin bir uykuya dalan oğlumuz rüyasında uçtuğunu görürken ben kızımızla gezintilere çıkıyorum. Bizim bahçeye götürüyorum Hannah'ı, ortancaların olduğu yere. Büyükannesiyle, büyükbabasıyla tanıştırıyorum onu, elinde uçuböceği gezdiriyorum. Sen bizim burada kilit altında olduğumuzu düşünüyorsun. Oysa biz Paris'teyiz, deniz kenarındayız, kapıyı kapayıp pencereleri vidaladığında bizi uzak tuttuğunu sandığın her yerdeyiz.

Güç, yabancı.

Ben pelüşten yapılma bir kediye can verebilirim. Odayı güneşle doldurabilirim. Gökten yıldızları indirebilirim. Ve biliyorum, bir gün çocuklarım bunları sadece benim gözümünden görmeyecek, benim anlattığım şekilde bilmeyecek. Bir gün şu kapıdan dışarıya, dünyaya çıkacak onlar.

Umut bu. Ve asla geçip gitmesine izin vermemek benim elimde.

Sen bize gerçek anlamda sahip değilsin.

Burası senin hapishanen. Bizim değil.

Teşekkür

Temsilcim Caterina Kirsten'e sonsuz teşekkür borçluyum. O olmadan kesinlikle bu kitap da olmazdı. Sevgili Caterina, benimle birlikte ve benim için verdiği mücadeleyi hiç unutmayacağım. Ortak yolculuğumuz nice kitapla birlikte yıllarca sürsün.

Ayrıca Georg Simader, Vanessa Gutenkunst, Lisa Volpp ve Felix Rudloff'a verdikleri destek, benim için unutulmaz bir deneyim olan ilk kez bir topluluk önünde okuma yapma fırsatı ve tam doğru zamanda ikram edilen şnaps için içtenlikle teşekkür etmek istiyorum.

Bir zamanlar küçük bir yazar vardı, temsilcisi telefon edince sevinç, mutluluk ve şaşkınlıktan gözyaşlarına boğuldu... Bunda sizin de payınız var Claudia Baumhöver ve Bianca Dombrowa. Size –ve sizinle birlikte dtv'de kendini adayarak coşku ve heyecanla çaba harcayan tüm harika insanlara– özveri ve çalışmalarınızı ne kadar takdir ettiğimi, hayatımın çok özel bir dönemi için ne kadar şükran duyduğumu burada mutlaka bir kez daha belirtmek istiyorum.

Ve son olarak aileme: Umarım sizlere bundan sonra doldurulacak daha ne çok sayfa olduğunu yeterince sık söylüyorumdur – ve umarım her zaman biliyorsunuz bunu. Benim için her şeyin anlamı ve sebebi sizsiniz.